

Giới thiệu Duyên Phận Kiều Ngạo

Khi thưởng thức tác phẩm ngôn tình sủng của tác giả Lâm Mỹ Mỹ - Duyên Phận Kiều Ngạo, hãy nhớ rằng, trời định lương duyên, nhưng trời cũng định nghiệp duyên.

Cuộc đụng độ tàn khốc của hai kẻ lập dị, "chuyên gia miệng độc" và "độc tài xấu xa":

Lâm An Mỹ: "Chỉ trách cuộc đời tàn khốc! Lại để tôi gặp phải nam thần kinh!"

Trình Duệ: "Cô là phụ nữ sao??? Sinh lý là nữ mà tâm lý lại là nam! Cô nghĩ cô là nữ à?"

Lâm An Mỹ: "Tôi thế đấy! Anh thì sao, lịch thiệp, phong độ, nam thần, cái quý gì chứ? Bác sỹ tâm thần!"

Trình Duệ: "Cô là bệnh nhân của tôi đấy!"

Thế nhưng cuộc sống lại khiến giữa bọn họ đụng độ tạo ra một cuộc tình. Một cuộc xem mắt dưới danh nghĩa xem bệnh được tiến hành. Trời định nhân duyên, kiều ngạo và định kiến đến mấy đều thua trước ý trời.

Đã là trời định, có sao cứ giả vờ là vô tâm

Tình yêu trước mắt có sao cứ vờ như không thấy, dùng sự kiêu ngạo của bản thân che giấu. Mời bạn đón xem truyện hay ra mắt trong tháng này.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vừa Gặp Đã Yêu

Mở đầu:

Huyện thị nhỏ XX nằm trên địa bàn tỉnh Y, cách thành H hơn 200km về phía Tây Nam. So với thành phố H phù hoa, sầm uất thì quả là nơi yên tĩnh khu nông nghiệp, đang tiến dần về phát triển công nghiệp.

Trong góc của một quán cà phê yên tĩnh ở nơi 'khí ho cò gáy' ít phát triển như này có một nam, một nữ được gia đình sắp xếp đi xem mắt.

Cô gái vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, lạnh lùng, xa cách. Người đàn ông đối diện trầm mặc, điềm tĩnh. Cả hai người bọn họ đều yên lặng ngẫm quan sát, à không phải là quang minh chính đại quan sát đối phương.

Lâm An Mỹ biết, có ngày cô sẽ phải ngồi tại đây xem mắt, tìm hiểu rồi kết hôn, sinh con với... ví dụ như người đối diện này. Phía bên phải cách bọn họ vài bước là ba mẹ cô, và ba mẹ anh chàng đối diện với cô đây đang ngồi bàn bạc chuyện 'chung thân đại sự' của cô và của anh ta.

Trong một góc kín đáo khác, có hai cặp mắt đang quan sát hành động của bọn họ. Nhìn chung giữa hai bọn họ tuổi tác cách biệt khá xa nhưng có chung một đặc điểm là hai cặp kính đen to đùng.

Người trẻ tuổi sốt ruột nói: "Đại nhân à, cháu dâu tương lai của người còn có 'chất' tương lai của người sắp bị người ta giành mất rồi!"

Người lớn tuổi ngoắc ngoắc người trẻ bên cạnh: "Nhóc con, chất bảo bối của ta bên đó sao? Con chắc chứ?"

Người trẻ tuổi ngẫm nghĩ một lát: "Người giúp con, không phải sẽ nhanh được bông chất trai tương lai mà người mong chờ rồi sao?"

Đôi mắt già nua phía sau gọng kính đen thù lù khề nhừ, tin được thằng nhóc này chứ!? Im lặng vài giây, người lớn tuổi khề thờ dài buồn bực nói: "Được rồi, ta giúp con lần này! Không cần biết con dụ dỗ hay ép uống gì đó, trong vòng một tháng mang con bé về nhà cho ta!" Nói tới đây gương mặt người lớn tuổi trở nên dạt dào hưng phấn. "Cuối năm nay ta muốn bông cháu 'chất' rõ chưa!"

Người trẻ tuổi làm dấu "Ok" với người lớn tuổi, sau đó anh ta đứng dậy chỉnh trang lại áo quần áo. Áo sơ mi trắng, quần tây đen ôm sát đường chân dài thẳng tắp, giày da bóng loáng cho thấy người Sài Gòn đồ hiệu, dáng người cũng hết sức lịch lãm dễ dàng làm xiêu lòng bất kì cô gái nào.

Dù gương mặt hầu như đã bị kính đen che mất, nhưng mái tóc đen ngắn lộ ra vàng trăn hoàn mỹ, làn da trắng mịn cũng đủ làm người ta cảm thấy anh chàng này nhất định rất đẹp trai.

Anh ta bước từng bước thẳng tắp đến cạnh bàn của Lâm An Mỹ, sau đó trước gương mặt ngạc nhiên của anh chàng xem mắt cùng cô và gương mặt 'đơ' giả vờ bình tĩnh của cô đang khinh thường việc làm của anh.

"Bác sỹ Trình, nơi 'khí ho cò gáy' như Tỉnh Y. Tôi nhớ giá tiền mỗi phút mỗi giờ mỗi giây của ngài đều đáng cả tỷ bạc, sao lại có nhã hứng đến nói đây!" Cô buồn bã từng lời mỉa mai, còn gồng từng chữ trên kẻ răng.

Trình Duệ không thèm để ý đến mấy lời nói của cô, ưu nhã tháo kính xuống, cuối đầu bắt chào hỏi người đối diện: "Xin chào anh, tôi là Trình Duệ. Là bác sỹ riêng của cô Lâm đây!"

Chàng trai đối diện cười thân thiện chào anh: "Chào anh, tôi là Quý Thiên Toàn là người được sắp xếp xem mắt với cô Lâm đây!" Anh chàng này vừa nhìn đã biết là vị bác sỹ này đột nhiên xuất hiện tại đây chắc chắn là có vấn đề. Dù sao anh ta cũng không muốn bị người khác xem tiểu nhân, cũng đâu phải do anh ta muốn đến đây xem mắt.

Bác sỹ Trình tươi cười chối mắt nhìn anh ta, sau đó quay sang dùng giọng nói ngọt ngào của bản thân khiến cô cứng đờ tại chỗ: "Mỵ à, dù sao thì chúng ta coi như cùng đã sống chung một nhà rồi, và lại hai ta đã ở cùng nhau bao lâu nay. Em không nên vì chút chuyện cón con mà lại bỏ về nhà đòi lấy người khác thế chứ!"

"..." Thật muốn chửi một câu 'má nó', cái gì gọi là sống chung chỉ là do tình thế bắt buộc thôi mà, ai vì chút chuyện cón con mà đi lấy chồng. Đây rõ ràng là kế hoạch định sẵn của cô.

Trình Duệ vẫn cứ thao thao bất tuyệt: "Anh biết tâm lý của em không ổn định, lúc lên lúc xuống. Lúc nóng giận là đánh người không thương tiếc. Nhưng mà, lần này em không nên che giấu với người xem mắt với em là em mắc bệnh tâm lý khó nói! Không sao, nếu anh ta không chấp nhận được thì anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận em."

Đối tượng xem mắt: "..."

#Khi bạn là cô gái lớn tuổi chưa có bạn trai phải đi xem mắt!#

#Nhưng kẻ làm hỏng cuộc xem mắt đó lại là tên bác sỹ riêng biến thái đầy kiêu ngạo của mình!#

"Cháu chào cô chú, chúng cháu có chuyện gấp! Phải vội trở về xử lý, lần sau cháu sẽ ra mắt cô chú đáng hoàng!" Trình Duệ cực kì lễ phép chào hỏi và nêu lí do chưa đầy ba mươi giây đã dẫn cô chạy như bay, thoát khỏi hiện trường xem mắt.

Chưa kịp đợi ba mẹ cô tức giận ngăn hai người họ lại thì Ông nội Trình ho khan bước đến ngăn cản ba mẹ cô. Cứ thế cô bị mang đi mất!

Nghịch duyên mà!

Cô muốn trốn!

Thế nhưng tên chết bầm này không những trong vòng một tháng 'từ không nói thành có'. Cái bụng không chút mỡ thừa nào của cô lại bị nói thành 'đang mang sinh mạng nhỏ nhà họ Trình'.

Ông trời ơi, đùa nhỏ nào!?

Không những bị bắt gian tại giường, mà còn bị ép cưới! Cái quái gì đang diễn ra. Rõ ràng cô chưa làm được gì mà!

Muốn gả vào nhà họ Lâm. Bạn nhỏ Trình Duệ à, bạn cần cố gắng nhiều lắm!

#Nghịch duyên#

"Cứ kiêu ngạo đi, rồi em cũng sẽ là của tôi!"- Trình Duệ

CHƯƠNG 1:

VUA GẶP ĐÃ YÊU

"Gặp thoáng qua, hay gặp gỡ sâu sắc. Yêu là chuyện có thể đoán sao?"

Tập đoàn Lương Đình thành lập năm 2010, tính đến nay đã tồn tại 7 năm, từ lúc gian nan nhỏ bé trở nên ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng phát triển vượt lên trở thành top 5 Tập đoàn lớn mạnh nhất thành phố H.

Với sự phát triển nhảy vọt đó cũng gây không ít phiền toái cùng với sự thù địch của không ít tập đoàn khác. Thế nhưng hầu hết thế lực ở thành phố H đều phải kiêng dè hai nhân vật chủ chốt ở Tập đoàn Lương Đình, chính là người sáng lập Tập đoàn Lương Đình chủ tịch Steven- Lương Đình và Tổng giám đốc Tập đoàn Army- Lâm An Mỹ.

Một thằng nhóc ranh mới hai mươi mấy tuổi đầu không chỉ ra thương trường học người ta kinh doanh mà còn có thể khiến cho một Tập đoàn không tên không tuổi trở nên nổi trội chỉ với mấy năm ngắn ngủi, không chỉ cần may mắn mà còn cần có nắm lực rất nhiều. Năm năm trở lại đây, Lương Đình lại đích thân giao tập đoàn cho một con nhóc ranh, Hội đồng Quản trị cực kì phản đối việc này nhưng không ai dám chống đối Lương Đình. Thế là con nhóc, Army- Lâm An Mỹ kia leo lên chức Tổng giám đốc, không phụ sự kì vọng của Lương Đình, trong vòng một năm cô lấy được lòng tin của đa số

Cán bộ cấp cao cũng như người trong Hội đồng Quản trị.

Đa số mọi người đều phỏng đoán rằng, Lương Đình nâng đỡ Lâm An My vì cô có mối quan hệ mờ ám nào đó với anh ta. Thế nhưng chuyện này, người ngoài muốn nói sao cũng được, hầu như nhà họ Lương không hề lên tiếng giải thích gì đó vì thế tin đồn cứ mai mọc dần trong giới kinh doanh.

Sáng thứ hai- 9h30 phút sáng, Lâm An My như thường lệ đi giám sát công tác của công ti. Hôm nay cô mặc đầm công sở màu đen bó sát, tóc vấn cao, mắt đeo kính cận gọng đen, trước trán rủ xuống hai lọn tóc xoăn, chân mang giày cao gót tinh xảo màu đỏ thanh mảnh cao khoảng 15cm.

Đi bên cạnh cô là anh chàng thư ký riêng trẻ tuổi Vương Nhất Minh, tên tiếng anh gọi là Raymond, chiều cao 1m80 của anh chàng quả thật là vượt xa cô, dù đã cố mang đôi giày cao nhất của mình tận 15cm nhưng cùng lắm cô cũng chỉ ăn gian được sấp xỉ 1m7. Dù cách biệt về chiều cao nhưng không hề làm suy yếu đi quyền lực của cô chút nào.

Raymond là một người thư ký hết sức tận tâm, đối với Lâm An My mà nói trong công việc Raymond luôn chu đáo như một người anh cả nhưng cậu luôn tôn trọng và xem cô như một người chị trong nhà.

"Chị Army, trong cuộc họp tổng kết tháng này Alice càng lúc càng quá đáng! Cũng chỉ vì bác của cô ta là người trong Hội đồng Quản trị nên đành phải cho cô ta chút mặt mũi, nào ngờ giờ cô ta muốn leo lên đầu chúng ta ngồi luôn ấy chứ!" Raymond oán giận, gương mặt tuấn tú nhăn lại, biểu cảm cực kỳ đáng yêu.

Lâm An My mặt đã hơi đỏ bừng, cũng oán giận một câu chỉ hai người bọn họ nghe thấy: "Đôi giày cao này đau chân quá đi mất!" Cô nhìn xung quanh một vòng xác định trên hành lang chỉ có cô và cậu, liền nhỏ giọng nói thầm thì dặn dò: "Cứ coi như không thấy, cô ta cũng không vui lâu đâu! Lão đại còn chưa cho phép chúng ta đá bay cô ta!"

Raymond gật gù đầu tỏ ý hiểu rõ, đây là công ti nên bọn họ cũng không dám trao đổi nhiều, đành yên lặng nghiêm túc đi giám sát công việc.

Đi giày cao gót 15cm, mà còn đi suốt buổi sáng đến tận chiều mới được thả cho về nghỉ ngơi, hai chân Lâm An My như muốn đứt rời ra vậy, đau muốn chết.

Raymond làm tài xế đưa cô về nhà, nhưng mà cô cũng chỉ về nhà tắm rửa cho khỏe rồi lại tiếp tục đi ăn cơm "bồi" mấy vị đối tác. Lương Đình đã phân phó toàn bộ những chi tiết quan trọng để cậu ta truyền đạt cho Lâm An My.

Raymond đáng thương bị bắt làm cu-li, chạy vặt cho Lương Đình mà lại không dám nói gì!

"Chủ tịch có căn dặn. Hôm nay rất quan trọng chị phải mặc bộ váy màu xanh ngọc mà tuần trước chủ tịch vừa đặt may cho chị. Còn phải là đôi giày cùng màu, bộ trang sức màu xanh ngọc cũng được chuẩn bị sẵn cho chị!" Raymond đột nhiên nhớ tới gì đó, liền điên cuồng lục lọi túi đồ của mình, cuối cùng mới ra hai đôi son đẹp long lanh, quay đầu lại cười với cô: "Xuyết nữa em quên mất, hai đôi son này chủ tịch dặn dò chị phải thoa cây son màu bạc cho tiệc tối này còn vài ngày nữa đến cuộc họp định kỳ chị phải thoa đôi son màu vàng này!"

Cô nheo mắt cầm hai đôi son nghiên cứu, màu sắc cũng bình thường, lúc mở ra xem thử thì cô giống như bị hóa thạch, đôi màu vàng đẹp long lanh kia lại là màu tím xanh. Nói cách khác, Lương Đình muốn cô trang điểm như yêu quái xuất hiện, làn môi màu xanh tím, cứ như là yêu quái biến dị vậy đó.

Raymond nhìn cô một cái tỏ lòng thương xót rồi quay đầu đi, chuyên tâm lái xe. Thật ra thì mỗi người mỗi cảnh, tiền lương của cậu đúng là không bằng của cô ấy nhưng mà thà cho cậu làm thư ký cậu cũng mãn nguyện rồi. Tiền lương nhiều nhưng mà công việc còn nhiều hơn, còn phải làm như bản thân là ác bá giống Lâm An My, nếu là cậu thì cậu đã sớm bị điên.

Về đến nhà Lâm An My bay thẳng vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sau đó trang điểm lại. Đánh giá tỉ mỉ bản thân trong gương, không tệ, cũng được xem là một tiểu cô nương còn xinh đẹp. Cuối cùng cô thoa lên môi đôi son màu đỏ mà Lương Đình dặn.

Thế nhưng, cô bị choáng bởi trình độ "đào hố" dụ cô nhảy xuống của anh ta.

Đôi son màu đỏ tươi, thế nhưng tô lên lại là màu cam tươi mát. Mục đích nó, thế là công sức tô tô vẽ vẽ của cô đi tong hết thôi. Cô tẩy trang sạch sẽ rồi to son lên. Ok! Hoàn mỹ!

Cô nhìn lại bản thân mình trong gương, có chút giật mình. Váy liền màu xanh ngọc, đi kèm theo phụ kiện xanh ngọc hết thảy, mái tóc đen dài uốn xoăn lên bồng bềnh thoải mái, mà... cô gái trong gương nhìn thật trong sáng, trẻ trung.

Lâm An My ngẩn người... Phút chốc như bị nhà thơ Xuân Diệu nhập... câu thơ cứ như giáng vào đầu cô một đòn chí mạng...

"Xuân đương tới, nghĩa là xuân đương qua

Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già."

Cô già rồi sao? Lâm An My hoảng hốt nhìn mình trong gương, cho dù nhìn trẻ hơn so với tuổi thật tuổi nhưng mà cô vẫn đã là phụ nữ 26 xuân xanh.

Thở dài một tiếng, dù cho Lương Đình cố ý sắp xếp cho cô gặp gỡ mấy người đối tác, nhưng mà dù sao cơ bản về thân phận cô thật sự không xứng với gia đình bọn họ. Nếu không được gặp được Lương Đình thì chắc giờ cô cũng làm một nhân viên bình thường, sống trôi nổi, sao đó cùng đồng nghiệp nói chuyện yêu đương, có khi giờ cô đã kết hôn rồi không chừng. Nhưng mà đó chỉ là giả thuyết, còn lại thì giờ cô còn có tiền và quyền.

Đi theo Lương Đình kể từ khi thành lập Tập đoàn đến nay, từ lúc cô được đề bạt lên chức Tổng giám đốc quả thật là khó khăn gian khổ, nhưng cũng nhờ vậy mà năm năm nay cô kiếm được không ít tiền. Có thể nói là tài sản cá nhân của cô hiện tại không thua kém bất kì vị đại thiếu gia nhà nào.

Muốn độ tiền tài cô không thiếu, muốn độ thể lực cô có nhà họ Lương chống lưng, muốn độ năng lực cô xin tiếp. Thế nhưng muốn độ người yêu, cô không có.

Xoay tới, xoay lui Lâm An My cũng phải đến chỗ của Lương Đình, nhà hàng Á My do cô mở cửa kinh doanh.

Nhà hàng Á My thuộc hàng đẳng cấp trong số những nhà hàng ở thành phố H, tuy nhiên vì tầng lớp thấp cũng có thể vào dùng bữa nên Á My không thể trở thành nhà hàng đẳng cấp nhất thành phố H. Nhưng nếu xét theo một góc độ khác thì Á My hoàn toàn có thể đánh bại mọi nhà hàng khác chỉ với sự phục vụ, chất lượng và cả món ăn ngon. Nhờ đó mà, Lâm An My cứ thế trôi qua cuộc sống bình bình không cần làm việc chỉ cần lấy lãi từ việc kinh doanh nhà hàng là đủ sống mấy đời.

Đi theo Lương Đình cô có thể học được rất nhiều bài học quý giá, như là bản thân phải có chút tài sản để dành dụm riêng, phải làm một người khôn khéo trên thương trường như thế nào.

Raymond đưa cô đến phòng riêng đã được chuẩn bị trước, trong phòng có ba ông chủ lớn ở các tập đoàn có tiếng tăm của thành phố H.

Quý Thư Hàn, hơn năm mươi tuổi là chủ tịch của Quý Điền, nhìn mặt ông ta điềm tĩnh tán gẫu cùng mấy vị khác khá thoải mái, trên mặt cũng ôn hòa thoải mái. Lâm An My mặt không dám để lộ cảm xúc của bản thân với ông ta, hừ, lão già đó ngoài miệng nói mấy lời quân tử này nọ, cũng chỉ là lão già cồ hủ đáng ghét. Ông ta không thích cô thì kệ xác.

Vị chủ tịch Trình Dương của Trình Thị nhìn trông chỉ chừng bốn mươi nhưng nghe nói tuổi đã ngoài năm mươi nhưng dáng người vẫn còn tốt không giống như Quý Thư Hàn tròn vo. Nghe nói vị chủ tịch Trình này cùng vợ, cưới nhau đã được gần 30 năm, tình cảm vợ chồng của chủ tịch Trình cực kỳ nồng thắm, khiến cho người người ngưỡng mộ.

Vị còn lại là ông Trần, người nắm giữ nhiều cổ phiếu tiềm lực nhất thành phố H, Trần Thám Hoa. Được rồi, do truyền thống gia đình bọn họ hay sao ấy, ông ta có đứa con trai gọi là Trần Trọng Nguyên. "Thám Hoa", "Trọng Nguyên" (--) nhà họ Trần muốn độc chiếm bảng vàng hay sao ấy, đáng lẽ ông ấy nên đặt tên con trai là Bảng Nhãn, cháu nội mới gọi là Trọng Nguyên.

*Thì cứ ngày xưa: Trọng Nguyên đồ đầu, Bảng Nhãn đồ nhì, đồ ba là Thám Hoa.

Nhìn lại cả phòng chỉ có cô và Alice là nữ.

Alice mặc lễ phục trễ ngực màu đỏ chói, tóc ngắn uốn xoắn bao quanh gương mặt xinh đẹp đầy nữ phẩm của cô ta.

Lương Đình cười như không cười liếc cô ta một cái, anh ta cũng biết Alice- tên thật là Phạm Thiên Thư, là con gái rượu nhà họ Phạm có chút danh tiếng về Nội thất. Cô ta rất được lòng của Quý Thư Hàn, nên người chắc chắn do ông ta gọi đến.

Một phòng bốn người đàn ông, 2 người phụ nữ. Lâm An My vừa nhìn tình thế trước mắt, khéo miệng khẽ nhếch lên một đường cong nhỏ. Quả nhiên bộ quần áo quá mức lộng lẫy của Alice lại khiến cô ta bị xa lánh.

Alice không thèm để tâm đến tình huống trước mắt, dù sao cô ta có chủ tịch Quý chống lưng. Dù là Lương Đình hay Lâm An My, cô ta đều không sợ. Nghĩ vậy cô ta còn to gan hơn, ngồi ở giữa Quý Thư Hàn và ông Trần. Lâm An My điềm tĩnh ngồi bên cạnh Lương Đình, chỗ ngồi bên cạnh là của chủ tịch Trình Dương.

Cả bàn bắt đầu luyện thuyết tán gẫu, dù sao cũng chỉ là bữa ăn để duy trì quan hệ và tìm kiếm đối tác nên bọn họ cũng khá thoải mái.

Lương Đình lúc nào cũng khiến người ta có cảm giác tràn đầy sức sống, cứ như ánh mặt trời sáng chói, trước mắt mọi người anh đều là người hết sức ôn hòa dễ tính và hài hước. Trình Dương là người lạnh nhạt, nhưng nhìn chung tính khí ông ấy cũng rất ôn hòa, dễ gần thân thiện. Ông Trần thì cười ha ha nhưng vẫn giữ được sự sang trọng và giàu có của mình, phải nói vừa nhìn là biết người giàu. Quý Thư Hàn lại nói cười vui vẻ nhìn rất tự nhiên. Còn Alice lại làm ra vẻ e lệ.

Lâm An My giờ phút này phải giữ vững tinh thần của mình. "Hài hước", "dễ tính", "thân thiện", "ôn hòa", "e lệ"... tất cả những người ở đây đều là kẻ lão luyện trên thương trường, tin họ lại tốt đẹp thế sao? Có điên mới tin, bộ mặt của họ tuy chưa được vạch trần nhưng chắc chắn là không mấy vui vẻ.

Chủ tịch Trình yên lặng, ngầm quan sát cô gái mặc bộ váy màu xanh ngọc bích, mặc dù cử chỉ rất thuần thục lão luyện nhưng lại khiến cho người ta nhìn thấy sự giản dị tươi mát, có lẽ do quần áo và phụ kiện góp phần, nhưng hiệu ứng không tệ.

"Lâm Tổng không kính tôi một ly rượu sao?" Đột nhiên Quý Thư Hàn lên tiếng, cố ý chặn đường lui của cô. "Không lẽ Lâm Tổng thấy tôi già rồi nên không muốn kính tôi!"

Lâm An My lòng đầy cảnh giác, nhưng vẫn không dám từ chối thẳng thừng: "Chủ tịch Quý, dạ dày của tôi vốn không khỏe..."

Thế nhưng ông ta vốn không tốt bụng gì, chặn hết đường lui của cô: "Nếu như Quý Thư Hàn, tôi trước đây có khiến Lâm Tổng khó chịu thì mong Lâm Tổng coi như ly rượu này như là chấp nhận lỗi đây nhận lỗi!"

Lâm An My nhìn ly rượu trước mắt hơi do dự, nếu cô nhận ly rượu này xem như trước mặt người khác cũng không làm xấu mặt cả Lương Đình và

Lương Đình nhưng tối nay chắc cô phải vào bệnh viện rửa ruột, nếu không nhận lỗi hồ ly đó lại lấy cớ gì đó gây chuyện. Thật sự là tiền thoái lương nam

Trình Dương nheo mắt hứng thú nhìn cô gái được mệnh danh là kiều ngạo của giới kinh doanh đối phó với lão hồ ly họ Quý.

Lâm An My bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, nhìn cô uống mà chỉ muốn buông một câu cảm thán: "Sảng khoái!"

Cổ họng cay đắng như muốn xé rách, khó chịu trào lên khiến cô muốn phun hết rượu ra ngoài nhưng vẫn giữ vững hình tượng uống rượu như "hảo hán giang hồ". Cay đến mức cô muốn trào nước mắt, nhưng mà cô không thể khiến cho Alice được dịp cười nhạo. Cắn răng uống sạch.

Nếu không phải ngồi bên cạnh, chủ tịch Trình cũng không thể thấy được tay cô đang bầu chặt lấy váy, chiếc váy như muốn bị vò nát trong tay cô. Ông khề thờ dài, cô gái này đúng là quá liều mạng.

Lâm An My nốc cạn ly rượu, giờ ly không ra trước mắt Quý Thư Hàn, cười yếu ớt: "Ngài Quý, không cần vì chuyện cũ mà lo lắng! Loại người như tôi sao dám khó chịu với ngài!" Khí lực của cô dần dần yếu ớt nhưng vẫn dùng giọng điệu cứng rắn, chất cồn nóng chảy càng khiến cô khó chịu.

Alice cười lạnh, Quý Thư Hàn cười ôn hòa làm như rất vô tội.

Trình Dương âm thầm để lại đánh giá trong lòng.

Lương Đình che giấu ánh mắt sắc lạnh của mình.

Một bàn tiệc, nói đúng hơn là nơi chêm giết thì có. Đêm hôm đó, tiệc tàn, Raymond chạy như điên đến đưa cô vào bệnh viện.

Gần đây cô thật sự không khỏe, chất đề kháng yếu, áp lực quá mức cộng thêm uống rượu kiểu "trầu bò" thế, không vào bệnh viện thì sao xứng đáng.

Bệnh viện Tinh Tú, bệnh viện tư nổi tiếng nhất thành phố H với trang thiết bị tiên tiến nhất, cùng dàn bác sỹ, y tá có trình độ và tiếng tăm vô cùng tốt. Tinh Tú vừa nghe tên là biết giá của nó ở tận trên trời, nhưng nhờ có Lương Đình nên Lâm An My mới có cơ hội nằm ở đây, anh ta thế nhưng có thể đặt quyền giảm 50% viện phí.

Tháng lương của một công nhân lâu năm khoảng 10 triệu/ tháng, tháng lương của một nhân viên làm việc ở Lương Đình lâu năm là khoảng hơn 15 triệu/ tháng, lương của cô hiện tại là 50 triệu/ một tháng. Tính ra ở lại Tinh Tú một ngày cô phải tốn đến nửa tháng lương, một tháng lương của cô chỉ có thể ở lại 2 ngày nhưng nhờ có thể đặc quyền của Lương Đình thì cô có thể ở lại đây 4 ngày.

Mẹ nó, bốn ngày mất 50 triệu tiền lao động khổ sai của cô cả một tháng đấy. Nguyên rửa Lão Quý mất 500 triệu, không đúng ông ta giàu vậy phải là mất 5 tỷ.

Lâm An My mệt mỏi rồi bị đưa đi rửa ruột, truyền nước biển, sau đó ngủ mất. Cô không biết rằng cô sắp gặp phải một đoạn nghiệt duyên.

Y tá trên hành lang đột nhiên lú lú, giống như gặp phải ngôi sao thần tượng nào đó. Cả khu vực VIP lao nhao cả lên, vì bác sỹ Trình đến.

Trình Duệ khoát áo blue trắng lướt đi nhẹ nhàng khoan thai, khí chất thư sinh, gương mặt điển trai chẳng chừa quả thật hút hồn mọi cô gái. Mấy y tá e lệ đứng nép một bên trốn ngắm nam thần trong lòng họ. Phải nói là bác sỹ Trình rất ít khi xuất hiện, anh là bác sỹ đa khoa, nghe nói anh chỉ đến khám khi có khách VIP hoặc là đôi khi thích thì đến thôi.

Hôm nay phòng mà anh đi đến là phòng 302 của cô, tại sao anh đến hả? Là vì Lương Đình gọi anh đến.

Trình Duệ mở cửa phòng bệnh ra, di chuyển đến bên giường bệnh. Nhìn cô đang ngủ say, ánh mắt quét qua cả người cô đánh giá. Sau 30 giây đánh giá, anh rút ra kết luận, chiều cao chưa đến một mét sáu, quá ốm yếu, sức đề kháng quá kém.

Anh tiến lại gần cô, nhìn nhìn mặt cô. Sau đó lững thững gãi đầu, trong lòng âm thầm đem Lương Đình mắng lên bờ xuống ruộng, chỉ là vì sức đề kháng yếu, dạ dày đang không khỏe lại uống rượu, không vào bệnh viện mới lạ.

Trình Duệ không để ý hình tượng ngáp một cái, thật ra là xung quanh chỉ có mỗi bệnh nhân Lâm đang mệt mỏi ngủ say. Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ đêm. Bên ngoài hầu như đã yên tĩnh bớt, thời gian này phải để bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt.

Trình Duệ kéo ghế đơn ra ngồi xuống cạnh giường, chống cằm nhìn "bệnh nhân" của mình.

Anh có cảm giác, hình như cái tên Lương Đình đó muốn "đào hố" cho anh tự mình nhảy xuống. Một phút lơ dại, anh đã trót đồng ý làm bác sỹ riêng cho cái cô nằm đây! Còn nữa, ông nội của anh hình như có cùng âm mưu với Lương Đình nói cái gì mà anh phải làm bác sỹ riêng cho một cô gái, ba tháng sau ông tuyệt đối không bắt anh đi gấp gờ xem mắt nữa, để hoàn thành nhiệm vụ này anh cũng đang nghiên cứu nên tìm ai, nhưng đừng một cái Lương Đình nhảy ra bắt anh làm bác sỹ riêng, mà anh làm việc này không công tận ba tháng. Đúng là gian thương đáng ghét.

Cảm thấy không thú vị nữa nên bác sỹ Trình lui ra sô pha nhắm mắt dưỡng thần.

Thứ ba, sáng hôm sau ngày Lâm An My liều mạng uống rượu bị đưa vào bệnh viện.

6h 30 phút sáng, Lâm An My duỗi người lăn một vòng trên giường, xác nhận đây không phải giường nhà cô, mà là giường trong phòng bệnh. Nhớ đến tình hình hôm qua, cô lại lăm bằm nguyên rửa Quý Thư Hàn. Trước khi rời giường, cô làm một động tác yoga rồi mới từ từ bò xuống giường, lết vào

toilet.

Trình Duệ chớp chớp mắt, tự hỏi chuyện gì đang diễn ra? Cô gái lúc này hành động có chút bất thường. Trong lòng nảy sinh cảm giác thú vị! Nụ cười gian xảo đột nhiên xuất hiện trên môi anh.

Giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mình muốn, Trình Duệ hai mắt sáng rỡ nhìn cô. Anh lập quyết tâm bám sát theo dõi Lâm An My để hoàn thành nhiệm vụ của ông nội giao cho, sớm chút được tự do.

Lâm An My bước ra từ nhà vệ sinh, mơ mơ, màng màng định dùng tay chỉnh gọng kính nhưng chợt nhận ra, cô vừa mới phẫu thuật cận thị tháng trước, nhưng mà hiện tại thói quen nên cũng hơi ngượng tay. Thần thờ định trở lại vui đùa vào chần nệm ấm áp.

Vừa nằm xuống cô đã giật mình kinh ngạc vì trong phòng có một người đàn ông, còn là đàn ông đẹp trai. Đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Trình Duệ hứng thú nhìn thấy cô ấy có nhìn thấy anh, cô ngạc nhiên ba giây sau đó không biết suy nghĩ cái gì mà neho mắt, nhúu mày rồi lại trằm chằm lên đầu không thèm quan tâm.

Hôm nay, anh lần đầu tiên chú ý quan sát một người phụ nữ khác ngoài mẹ anh. Anh thu hoạch được một câu tổng kết: "Phụ nữ thật khó hiểu, mà người phụ nữ trước mắt này còn khó hiểu hơn!"

Nam thần "ai thấy cũng yêu" như anh đây, phản ứng như là bị ảo giác của cô là lần đầu tiên anh thấy.

Anh chớp chớp mắt ngây thơ, nhìn đồng chần hốt độn tự hỏi: "Vừa gặp đã yêu sao?"

Cô ngây ngốc ngủ nướng không biết rằng bản thân mình bị người ta nghĩ rằng: vừa nhìn thấy trai đẹp liền yêu, sau đó phản ứng kỳ quái. Nhưng mà đó là phản ứng bình thường của cô, còn thấy ảo giác hả, chắc cô đang mơ, anh chàng trong giấc mơ đúng là bác sỹ đẹp trai kinh khủng. Thế nhưng cô buồn ngủ quá, trai đẹp để ngắm sau đi!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vỡ Mộng Nam Thần

"Nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm"

Phòng bệnh 302 khu VIP, lầu 3 khu A, bệnh viện Tỉnh Tú.

Bệnh nhân Lâm nhà chúng ta, vẫn nằm ườn trên giường đến tận 12 giờ trưa. Thậm chí vô si tự thuyết phục bản thân là lâu lâu bệnh một lần, nằm một ngày liền tính tiền một ngày, nằm trước rồi tính.

Giữa trưa, giờ cơm trưa hàng ngày đã đến, bạn nhỏ Lâm vẫn vô si nằm trên giường không muốn dậy. Cuộc sống thường ngày quá bận rộn tốn tiền cho bệnh viện thì nằm luôn khỏi ăn đỡ tốn chi phí.

Rốt cuộc đói không chịu nổi cũng đành lê bước xuống giường, vào vào toilet làm vệ sinh cá nhân, tắm rửa một chút, thay một bộ đồ bệnh nhân mới thoáng mát sạch sẽ. Lâm An My cảm thán, bệnh viện khu VIP có khác, mỗi ngày nằm không cũng tốn mấy chục triệu, còn hơn cả khách sạn cao cấp, nhưng mà quả thật phòng bệnh còn tốt hơn mấy khách sạn trước nay cô từng đến. Nhưng mà hưởng thụ nhiều đủ rồi, lát nữa cô phải gọi cho Raymond đến làm thủ tục xuất viện.

Hiện tại cô là người 'giàu có', nhưng mà cô xót tiền. Cô không có xuất thân là thiên kim tiểu thư nhà nào, ba mẹ cô cũng chẳng phải là người khá giả gì, chỉ vì có chút quan hệ đặc thù nên cô mới được nhà họ Lương giúp đỡ. Cô cảm thấy dù cho Lương Đình bắt cô diễn vai một nữ Tổng giám đốc đọc tài sản, vô nhân đạo, biến thái, quái thai cỡ nào, mệt mỏi và áp lực cỡ nào cũng vẫn phải cố gắng diễn thật tốt vai này. Bởi nó là 'bát cơm' của cô.

Không có Lương Đình, sẽ không có Lâm An My hôm nay. Anh là người anh, một người lớn dạy dỗ cho cô từng bước tiến vào giới kinh doanh, là người cô hết sức tôn kính cùng kính trọng. Thiếu điều, cô còn muốn ôm chân gọi anh một tiếng "anh ruột thịt". Dù cho bản chất Lương Đình rất lập dị nhưng mà người ngoài nhìn vào chỉ có mỗi Lâm An My- cô là bất thường thôi.

Bởi vì sao ư? Bởi vì anh ta đã phân vai sẵn, anh ta diễn vai Chủ tịch nhu nhược chịu sự áp bức và cường quyền của Tổng giám đốc xấu xa. Mà có ai biết được, thật ra cô diễn càng lúc càng hăng đến nổi, áp lực tăng mạnh dẫn đến đề kháng yếu. Tiền của cô là dựa hơi của Lương Đình để kiếm chát, đi theo làm tay sai cho anh ta bao nhiêu năm qua thì tài sản của cô cũng không tẻ lắm. Cô có thể vượt lên xếp hàng trong top những người nắm trong tay phần lớn cổ phiếu có giá trị.

Tóm lấy túi xách của mình, cô nhắn tin cho Raymond bảo cậu ta đến làm thủ tục xuất viện giúp cô, sau đó tự mình lục lợi đồ trang điểm. Cố gắng điểm trang lại tươi tắn một chút, gương mặt của cô vốn thích hợp diễn vai ác, mặc dù không thích lắm nhưng mà bản thân cô cũng như mọi người xung quanh đều công nhận cô có một gương mặt khá là 'đều', dễ khiến cho người khác không thích. Nhưng cô không ngờ bản thân sau khi tô son đỏ chót hoàn toàn

thuyết phục người khác về trình độ 'đều cái' của bản thân.

Chăm chút cho bản thân vừa xong, nhìn lại đồng hồ đã là 2 giờ chiều. Cô bèn lên mạng đăng nhập vào diễn đàn của Tập đoàn Lương Đình.

Diễn đàn này do Lương Đình thiết kế chính, chủ yếu là dùng trong nội bộ tập đoàn ngoài ra còn mở rộng cho tất cả mọi người cùng sử dụng. Diễn đàn này thật ra được lập ra nhằm mục đích quảng bá cho Tập đoàn từ những ngày mới thành lập, sau này Tập đoàn phát triển theo đó cái diễn đàn xưa cũ cũng dần nổi tiếng theo.

Thấy chẳng có gì hay ho, nên cô lên mạng tìm vài bộ tiểu thuyết ngôn tình giải trí, sẵn tiện gọi y tá đem thức ăn cho cô.

Hơn một tiếng sau, cô nhận được tin nhắn từ Lương Đình, anh ta bảo cô ở lại bệnh viện cho tròn bốn ngày, viện phí anh ta sẽ thanh toán, nếu tự ý rời đi thì bị trừ lương. Đọc xong tin nhắn, Lâm An My đen mặt.

Nhưng dù sao thì cô cũng được nghỉ ngơi vài ngày không cần cứ tồ về mấy thứ 'quý dĩ' kia lên mặt, cơ mặt của cô được thả lỏng hơn nhiều. Thế nhưng chưa vui về được bao lâu thì đã có người đến thăm bệnh.

Bác sỹ Trình vừa bước ra khỏi phòng của khoa khám bệnh. Một ngày khám cho 10 bệnh nhân cũng là hơi nhiều đối với đại bác sỹ như anh đây. Trình Duệ cúi lưng, cào loạn tóc, hình như do gần đây viết mấy bản luận án y học của anh đều không đạt được những gì viện trưởng yêu cầu nên tâm tình anh không được tốt.

Nơi công cộng nên bác sỹ Trình không dám uốn éo lộn xộn, anh chợt nhớ đến bệnh nhân ngày hôm qua. Anh xem qua một vài bài trắc nghiệm tâm lý đơn giản nên cũng coi như hiểu đôi chút về cô gái này, có chút triệu chứng rối loạn thần kinh, tốt nhất là nên xem xét và tìm ra phương pháp điều trị sớm nếu không dẫn đến bệnh tâm thần.

Áo blue trắng phấp phới, phiếu đặt theo dáng người đàn ông.

Lâm An My cảm thấy đời này cô dường như đang trả nợ cho kiếp trước, Raymond thì không thấy đâu thì Alice lại đến.

Trước đây cô và cô ta cùng cô ta là bạn cùng khoa đại học, quan hệ giữa hai người vốn không tệ. Tên thật của Alice là Phạm Thiên Thư, lúc đó hai người cũng qua lại một thời gian, sau đó cùng tiến vào Lương Đình làm việc. Từ đó cũng xảy ra tranh chấp, bác của cô ta vốn là cổ đông của Tập đoàn Lương Đình, ý định của bọn họ là lợi dụng cơ hội giẫm lên cô cũng như những người khác để lên cao.

Tuy nhiên, bọn họ không biết giữa Lâm An My và Lương Đình có quan hệ khá đặc biệt. Thế nên Lương Đình, cái người keo kiệt nào để cho 'nước phù sa chảy ruộng ngoài', lợi dụng đòn bẩy mà nhà họ Phạm đã dựng sẵn đem Lâm An My một bước lên mây. Lâm An My lúc đó cực kỳ sùng bái đầu óc của Lương Đình.

Từ đó cô và Alice đi đến đâu là kết thù đến đó, nói nhỏ thêm một xíu là Alice càng xem cô là tình địch mà đầu đá.

Phạm Thiên Thư mặc trên người là bộ sưu tập mới nhất của Dior, liếc mắt nhìn đã biết là hàng hiệu mắc tiền, cô ta cao ngạo khoanh tay trước ngực nghênh ngang bước vào phòng bệnh.

Lúc này, Lâm An My vừa được bác sỹ Trình 'tiêm' thuốc vào 'mông'. Thật ra thì bác sỹ Trình dù không thích đeo khẩu trang y tế nhưng vì lí do 'nhân sắc', anh không chỉ đeo khẩu trang mà còn đeo thêm gọng kính. Nghiệp vụ bác sỹ phải xuất hiện những pha 'đụng chạm' bắt buộc dĩ, nếu như cô thấy mặt anh chắc chắn không dám cho anh ta tiêm thuốc.

Phạm Thiên Thư bước vào phòng bệnh, nhìn Lâm An My đang nằm nhàn hạ xem tạp chí bên cạnh là bác sỹ đang chuẩn bị rời đi cùng với cô y tá đang tắt bật thay bình nước biển khác. Một màn này vào mắt khiến cô ta cảm thấy khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

Lâm An My làm bộ như không thấy cô ta.

Phạm Thiên Thư khoanh tay đứng cạnh giường đợi bác sỹ rời đi. Cô ta không lên tiếng, Lâm An My cũng không lên tiếng.

Đến khi Trình Duệ rời đi cô ta liền cất giọng phá vỡ trầm mặc: "Lâm Tổng thật tài giỏi, đã bệnh đến vậy mà còn cố gắng vì thể diện của Tập đoàn Lương Đình mà cố gắng nhiều như vậy!" Cô ta nở một nụ cười mỉa mai: "Army, tôi thật khâm phục sự quý quyết của cô!"

Lâm An My lạnh nhạt liếc cô ta một cái: "Nếu so quý quyết, tôi sao dám so với Alice cô! Dựa vào bác cô và Quý Thư Hàn, mà muốn đạp tôi xuống, cô xem thường tôi quá rồi!" Cô cười châm chọc thêm một câu: "Nếu có khả năng, cô sao lại để tôi nhón nhơ làm Tổng giám đốc, còn bản thân mình thì chỉ làm được chức Trưởng phòng."

"Cô..."

"Alice, nếu tôi là cô. Thứ 'đá lót chân' cho cô như tôi vẫn tác quái trên đầu mình như vậy, tôi đã sớm không chịu nổi!"

"Army, cô đừng có quá đáng!"

"Suyt!!!!... Đây là bệnh viện, cô nhỏ tiếng một chút, nếu không sẽ có bác sỹ tới mang cô đi!" Nụ cười trên môi Lâm An My càng rạng rỡ bên ngoài bao nhiêu thì trong lòng càng lạnh lẽo bấy nhiêu.

Phạm Thiên Thư gào hét như kẻ điên, cô ta tuôn một trào giận dữ: "HỦ!!! Lâm An My, cô nghĩ bản thân mình là thiên kim đại tiểu thư sao? Cô vốn chỉ là một kẻ quê mùa. Cô nghĩ bản thân cô hôm nay mặc hàng hiệu thì cô chính là Lâm tiểu thư sao? Cô lầm rồi, trong giới kinh doanh ai chẳng biết cô vốn xuất thân nghèo hèn, bẩn tiện. Loại phụ nữ ham hư vinh như cô không biết đã sẵn lòng lên giường với biết bao nhiêu kẻ có tiền rồi. Cô có được ngày hôm nay không phải chỉ vì cô được Lương Đình bao nuôi thôi sao? Tôi nói cho cô biết. Cô cùng lắm chỉ là con điểm"

"CHÁT!!!" Một cái tát vang dội lên khuôn mặt mỹ miều của cô ta.

Không chỉ Phạm Thiên Thư mà ngay cả Lâm An My cũng sửng sốt. Một cái tát, như dùng hết sức để đánh, không chỉ đau rát mà còn để lại năm ngón tay đỏ bầm.

Phạm Thiên Thư ôm má trái đau rất ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đó...

Quý Thừa Dư, người mà cô ta vẫn luôn muốn tranh giành với Lâm An My. Anh ta đánh cô, vì con nhóc nghèo hèn họ Lâm, vì con nhỏ đề tiện Army. Lừa gạt trong lòng cô ta bùng bùng, nhưng ra khỏi miệng lại là: "Anh...!?..."

Quý Thừa Dư sắc mặt sắc lạnh nhìn chằm chằm cô ta buông một câu lạnh ngắt:

"Xin lỗi cô ấy, mau lên! Sau đó cút khỏi đây cho tôi!"

Phạm Thiên Thư quặt cương im lặng không lên tiếng, đôi mắt cô ta chống lại hai mắt khủng bố của Quý Thừa Dư.

Anh ta dường như không kiên nhẫn gầm lên: "ALICE!!!! Mau xin lỗi!" Anh ta tóm cổ áo phía sau lưng cô ta kéo về phía Lâm An My mà cúi đầu.

Cô ta uất ức nức nở hai tiếng, nhỏ giọng nói xin lỗi rồi vùng khỏi tay anh ta chạy đi. Chưa bao giờ cô ta phải chịu cảnh bị người ta đánh mà còn phải xin lỗi như vậy.

Lâm An My im lặng nhìn theo hướng Phạm Thiên Thư vừa chạy đi, không thêm liếc ánh mắt đến chỗ của Quý Thừa Dư.

"Thật xin lỗi, nhà họ Quý thật có lỗi với em! Anh thay mặt ba anh xin lỗi em." Quý Thừa Dư cúi người chín mươi độ bên giường bệnh.

Lâm An My không cho anh ta chút mặt mũi nào liến đúi khách: "Ander, tôi đã từng nói cho dù nhà họ Quý các người gây cho tôi những chuyện kinh khủng cỡ nào thì anh chỉ cần chuyển thành chi phiếu gửi cho tôi là được rồi! Tôi không hề muốn gặp lại anh!"

"Army, thật xin lỗi, đều là lỗi của anh. Anh sẽ nói chuyện với ba anh, khuyên ông ấy không nên quấy rầy em! Điều là do anh và nhà họ Quý nợ em!"

"Marco, tôi cho anh một cơ hội rời khỏi đây trước khi tôi gọi bảo vệ tổng cổ anh đi!" Lâm An My cực kỳ không muốn nói chuyện cùng cái người họ Quý này thêm chút nào, cô còn cố ý nhấn mạnh: "Hay anh muốn để nhiều người biết tại sao tôi và anh chia tay..."

"... .."

"Anh muốn xin lỗi thì quy ra thành chi phiếu đi, 4 ngày nằm viện của tôi là 100 triệu cộng thêm bồi thường tinh thần. Nếu anh còn áy náy với chuyện cũ thì cũng quy ra thành chi phiếu hết đi!" Lâm An My- cô thả lỏng tay chứ không thêm lời xin lỗi vô ích của người nhà họ Quý.

Anh ta chậm chạp không lên tiếng, im lặng một lát anh ta lên tiếng: "Thật ra lần này anh muốn hợp tác với em!"

Lâm An My cười lạnh: "Hợp tác!? Với kẻ lừa gạt tình cảm thiếu nữ của tôi! Không rảnh!!!"

Lâm An My, cô hận không thể xé thịt lột da Quý Thừa Dư. Năm cô mười chín tuổi cực kỳ trẻ người non dạ, lại đi bằng lòng yêu đương với anh ta. Để cuối cùng là anh ta không thích cô, à không, phải nói là không thể thích cô!

CMN!!! Cũng may lúc đó còn chưa nắm tay nhau là cô đã phát hiện bí mật của anh ta, nhưng cũng đã là chuyện của một năm sau đó! Lúc đó cô cảm thấy trời đất quay cuồng, người trên danh nghĩa là bạn trai của cô lại là thích đàn ông.

Mà người đàn ông, anh ta thích chính là Lương Đình. Nghĩ lại chuyện cũ thật khiến cô buồn nôn, nhưng mà cô lại không dám nói với Lương Đình chuyện kinh khủng này. Tuy rằng chuyện nam thích nam cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ nhưng mà trong lòng cô vẫn có một bóng ma ám ảnh.

Dù cô không bài xích nhưng mà suốt một năm đó cũng coi như cô đối xử thật tâm với anh ta còn có ý định sẽ cố gắng tiến xa hơn với anh ta nhưng may mà ông trời thương cô. Cho cô cơ hội phát hiện chuyện này, lúc đó vẫn còn trẻ dại nên làm ầm một trận rồi chia tay. Cho dù có chút tình cảm với anh ta cũng bị tiêu tan không còn một mảnh.

Có thể nói số đào hoa của cô cực kì thối nát.

Có thể nói là trong hai mươi sáu năm cuộc đời cô, chưa bao giờ được biết rốt cuộc yêu đương là cái dạng gì?!

Nay anh ta lại tìm cô hợp tác!? Cái khi ấy, cô không muốn hợp tác.

Quý Thừa Dư vẫn bình tĩnh im lặng, nhẫn nại hết sức có thể: "Lợi ích chia đôi! Anh cần sự giúp đỡ từ Tập đoàn Lương Đình để kéo Quý Điền xuống nước!"

Lâm An My ngạc nhiên nhìn anh ta không lên tiếng, cô cố gắng quan sát cử chỉ của Quý Thừa Dư để xem xét chuyện này.

Anh ta vẫn thể hiện thái độ ôn hoà: "Chỉ cần cổ phiếu Quý Điền hạ giá, địa vị của ba anh sẽ lung lay, anh có thể vung tay mua cổ phiếu nhưng bản thân anh lại không đủ tiềm lực thu mua. Số cổ phiếu bên anh tự xoay xở trước mắt chỉ có thể là 20%, ba và anh trai của anh vẫn nắm trong tay 40% cổ phần, chỉ cần có người đồng ý thu mua thì dù anh trai và ba anh có hợp lực thì anh cũng vẫn sẽ có được chức vụ Tổng giám đốc. Đương nhiên làm ăn phải có lời có lỗ, chỉ cần Quý Điền rơi vào tay anh, tin chắc với số tiền huê hồng từ cổ phần mà em nhận được cũng không ít hơn từ Lương Đình."

Lâm An My lạnh nhạt như không quan tâm: "Nếu như chuyện xảy ra không như kế hoạch của anh thì số cổ phần trong tay của tôi không khác gì đồ bỏ sao?"

"Anh tin với năng lực phán đoán của em, và lại không lẽ em trơ mắt nhìn tiền 'sẽ' vào túi của em lại trôi vào túi kẻ khác! Chuyện cũ là lỗi của anh, cảm ơn em đã không tiết lộ chuyện đó với Lương Đình, nhưng chuyện lần này hai ta đều cùng có lợi không lẽ em lại bỏ qua!"

Lâm An My cười nhạt: "Đem bản kế hoạch đến gặp tôi rồi nói sau!"

"Được rồi! Danh thiếp anh để lên bàn cho em, sau ba ngày anh sẽ đến tìm em." Nói rồi anh ta, đặt danh thiếp lên bàn rồi rời đi!

Tiếng đóng cửa vang lên, Lâm An My nhìn chăm chăm vào tờ danh thiếp đặt trên bàn. Ích lợi như vậy thật sự khiến cô cảm thấy dao động. Nhưng mà không thể tùy tiện nhận lời, thương trường như chiến trường.

Được Lương Đình chỉ dẫn bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn phải khắc cốt ghi tâm câu nói của Jim Cramer:

"Trong chớp mắt thị trường có thể cướp đi mọi thứ của bạn!"

Ngày người cả ngày, chớp mắt một cái trời đã tối. Lâm An My hưởng thụ đãi ngộ phục vụ từ mấy cô y tá 'chân dài'.

Cô cũng được xem là một người cuồng cái đẹp, không cần biết là trai đẹp hay gái đẹp, chỉ cần khiến cô bỏ mắt là được. Liếc ngang liếc dọc, dù cô đang nằm trong phòng bệnh chán ngắt nhưng vẫn 'nghe ra mùi' bác sỹ đẹp trai, y tá xinh gái, xứng đôi quá trời còn gì.

Mặc cho trí tưởng tượng phong phú của cô bay càng cao càng xa, Lương Đình ưu nhã bước vào phòng bệnh của cô. Nhìn bộ mặt đam mê 'nữ sắc' của cô, Lương Đình xi mũi coi thường: "Bỏ cái bộ mặt ghê tởm của em xuống đi! Ghê chết đi được!"

Cô liếc anh ta một cái, sau đó tiếp tục ngắm y tá đáng yêu của mình.

Lương Đình bực bội nhíu mày: "Lão già họ Quý thật đúng là quá đáng, hại em vào bệnh viện. Có biết mấy việc vật vãnh bình thường Alice còn không dám nhận nổi huống chi là chức Tổng giám đốc."

Lâm An My chớp chớp mắt đáng yêu nhìn anh ta: "Anh đang có ý khen em à?"

Y tá sau khi làm xong nhiệm vụ của mình liền rời đi. Lương Đình cũng không cố kỵ nữa, anh ta lao lên sofa nằm 'chỉnh ỉnh' một đồng, lười nhát nói: "Nhiệm vụ của anh hôm nay là báo cho em biết, anh đã thuê bác sỹ riêng cho em rồi!"

Cô bĩu môi xem thường: "Người keo kiệt như anh lại bỏ tiền thuê bác sỹ riêng cho em? Trừ phi là miễn phí!"

"Sao em lại nghĩ anh như thế chứ? Không thấy anh đối với em quá tốt sao?"

"Xùy, em đây vào bệnh viện không ai giúp anh làm việc chứ gì!"

"Đừng nghĩ xấu đi lý tưởng cao đẹp của anh chứ!"

"Anh cũng có lý tưởng cao đẹp sao?"

"Bác sỹ này là mỹ nam ấy nhé!"

"Xùy, trai đẹp anh giới thiệu có ai bình thường đâu chứ!"

"Này đừng vội kết luận chứ! Em nhìn lại xem, em cũng đã sắp 30 tuổi tới nơi..." Lương Đình chưa nói hết một cái gỏi đầu đập thẳng vào mặt anh.

"Anh mới sắp ba mươi!!! Em là hai mươi sáu tuổi sáu tháng rõ chưa hả?" Đối với phụ nữ, không nên nói họ già, mập và không có mắt thẩm mỹ. Trừ phi tâm trạng cô ấy vô cùng tốt nếu không thì bạn rơi vào sổ đen của họ là cái chắc.

"Được được em mới hơn hai mươi lăm tuổi ấy nhỉ?"

"Ừk."

Điện thoại của Lương Đình vang lên âm báo tin nhắn, anh ta nhấn trả lời. Sau đó cười cười nói: "Đến rồi, đến rồi!"

Tiếng gõ mở cửa vang lên, Lâm An Mỹ nghiêng đầu nhìn theo hướng cửa phòng chăm chú theo dõi.

Cô nuốt nước miếng, hồi hộp quan sát. Người đàn ông bước vào có dáng người khá cao, nhìn qua khá nho nhã chứ không có cảm giác thô kệch cũng không có cảm giác yếu đuối. Giữa người với người có sự khác biệt rõ rệt nhất là khí chất. Anh ta chính là loại người có khí chất, nhìn bóng lưng cũng đủ khiến con gái bị mê hoặc.

Chắc, chắc... Cô âm thầm tắc lưỡi, một cái bóng lưng đã rung động lòng người thế kia gương mặt chắc không đến nỗi tệ. Lương Đình bĩu môi, tên đó chỉ đẹp mắt xiu thôi mà.

Trình Duệ có xuất thân tốt, gia đình cũng rất trọng quy tắc nên từ nhỏ anh đã được dạy bảo cực kỳ nghiêm khắc, từng cử chỉ ưu nhã lễ độ đã ăn sâu vào máu của anh nên càng tạo thêm cho anh khí chất nổi bật. Dù là mở cửa cũng khiến cho người ta cảm thấy bị mê hoặc.

Lâm An Mỹ không dám thờ ơ nhìn chằm chằm từng cử chỉ của người đàn ông mặc áo blue trắng, đồng tử của cô hơi giãn ra vì ngạc nhiên đến ngây người. Anh ta mặc áo blue trắng, dáng thon dài cao ngất, hai chân thon dài, An Mỹ chẹp chẹp nước miếng. Chân thật dài a~ Vai rộng eo thon a~ Mỹ nam sao!? Không phải là nam thần ấy chứ!

Trình Duệ trên mặt vẫn còn đeo khẩu trang, lạnh nhạt đi vào, hai mắt anh lia qua cô gái đang ngồi ngốc trên giường, đôi mắt cô ấy nhìn anh chằm chằm như tia laser quét qua quét lại trên người anh. Cảm giác cứ như sắp 'trần trụi' đối mặt với ánh mắt ấy khiến anh co giật khoé miệng. Cảm giác mãnh liệt cứ như là sắp bị cô mang ra 'lột sạch' từ trên xuống dưới, nếu những cô gái khát mong muốn leo lên giường của anh thì anh nghĩ cô gái trước mắt này chỉ đơn thuần muốn 'lột sạch' anh để ngắm.

Cảm giác kì lạ cứ lần quần trong lòng anh, đôi mắt kia rõ ràng là nhìn anh chằm chằm rất không có lịch sự, nhưng mà anh lại thấy nó dễ chịu hơn ánh mắt của y tá trong bệnh viện. Ánh mắt cô lộ liễu, tràn đầy cảm giác thương thức nhưng cũng có chút gì đó như là 'sạch sẽ', thuần khiết.

Lương Đình chớp nhận thấy không khí có gì đó kì lạ, con người liếc qua liếc lại giữa Lâm An Mỹ và Trình Duệ. Anh ta cười trộm trong lòng, thật đúng là duyên phận. Lần đầu đã giao mắt tình cảm thế này chắc hẳn lần này sẽ thành đôi.

Tim của Bác sĩ Trình đột nhiên rung lên một cái, chợt nhận ra là suy nghĩ của anh chợt trống rỗng suốt 30 giây, đây là kỉ lục từ trước đến nay chưa từng có trong anh. Anh nhủ mảy, cời khẩu trang y tế trên mặt ra.

Lần này Lâm An Mỹ mới thực sự sững sờ, cô hít một ngụm khí lạnh.

Khuôn mặt của anh ta hoàn toàn điển trai ngoài sức tưởng tượng, gương mặt trắng mịn cứ như nam minh tinh của giới giải trí vậy. Sự lạnh nhạt ưu nhã, gương mặt mỹ nam, dáng người cứ như nam người mẫu, khí chất bất phàm tập hợp tất cả điểm trên anh ta thật sự là nam thần trong mắt mọi thiếu nữ.

Lâm An Mỹ cảm thấy lòng cô cứ như đang nở hoa vậy. Cảm giác cứ như gặp được thần tượng trên TV đang xuất hiện trước mắt, cực kì kích động trong lòng. Cô cảm thấy nếu anh ta cười rộ lên một cái cô có bị kích động đến ngất không nhỉ?

Lương Đình nhìn cảnh tượng 'sét đánh' trước mắt, cảm thấy cực kỳ chướng mắt, bắt đầu phá đám: "Khụ Khụ!" Anh ta phải thức tỉnh hai người đang tự chìm đắm trong viễn tưởng kia. Xuýt, đừng tưởng anh ta không nhìn ra Lâm An Mỹ đang kích động muốn chết, cứ như hoa si nhỏ đối với nam thần, đừng tưởng anh ta không nhận ra, Trình Duệ đang giả bộ bình tĩnh, hai tay cũng cứng đờ của lên rồi, cứ như lần đầu tiên quen bạn gái không bằng!... Quả thật là cậu ta chưa từng quen bạn gái, xuýt nữa anh quên mất.

Tiếng ho của Lương Đình kéo Lâm An Mỹ khỏi sự kích động và sôi trào đang bủa vây trong lòng. Xấu hổ cụp mắt xuống không dám nhìn nữa.

Trình Duệ cũng bình tĩnh hơn, ánh mắt liếc về phía Lương Đình, bước chân cũng di chuyển về phía anh ta.

Lương Đình tươi cười đứng dậy đến ôm bả vai Trình Duệ, hai người đang ông dùng ha nắm tay chào hỏi đối phương, cả hai đều tươi cười thân thiết.

Lương Đình sau khi chào hỏi xong thì quay sang giới thiệu với cô: "Army, đây là Vincent. Anh ta sau này sẽ là bác sĩ riêng cho em, có gì cứ gọi cho anh ta." Sau đó anh ta quay sang nói với Trình Duệ: "Vincent, Army giống như em gái ruột của tôi cho nên cậu nhất định phải chăm sóc nó cho tốt. Tiền của tôi còn chờ con bé giúp tôi kiếm về, cậu phải đảm bảo nó khỏe như trâu."

Trình Duệ lạnh nhạt gạt bàn tay đang ở trên vai mình vỗ vỗ cười nhạt: "Cậu lo cho bệnh 'trĩ' của cậu trước đi!"

Lương Đình liếc xéo anh, hừ một tiếng khinh bỉ.

Đáy lòng Lâm An Mỹ có cái gì đó vỡ nát. Má nó!!!

Sao này cô sẽ không tin Lương Đình cho cô gặp trai đẹp nữa. Nam thần gì chứ, ưu nhã lễ độ gì chứ!? Hình tượng nam thần trong lòng cô sụp đổ.

Oa~~aaaaa *KHÓC LỚN*

Gặp phải kẻ độc miệng á.

Review:

Trình Duệ: "Nói thật mông cô quá lép!"

Lâm An My: "Tại sao anh biết chứ?"

Trình Duệ: "À, hôm trước tôi tiêm thuốc cho cô!"

Lâm An My: "Mông lép liên qua đến anh à, liên quan đến gia đình, nhân sinh của anh à? Mông lép thì thì chứ! Tôi mông lép thì sao chứ? Liên quan cái khi gì tới anh?" *Hét lớn*

Trình Duệ: "Không liên quan. Nhưng mà cô không phải lo, tnhinf màu sắc làn da ở đó cho thấy nó khá mềm mịn, nhẵn nhịu, chắc là xúc cảm rất tốt!"

Lâm An My: "BIẾN THÁI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bác Sĩ Vạn Người Mê

"Thanh xuân của anh chưa từng lãng phí trên bất kì một cô gái nào!"

Lâm An My cảm thấy bản thân cực kì thông minh mới có thể kịp thời nhận ra nam thần bác sĩ mà cô thấy chỉ là vẻ ngoài thôi. Nội tâm của anh ta chắc chắn không thể nào tưởng tượng được. Trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân cách xa anh ta một chút.

Thế nhưng tình thế dường như không còn giống như cô tưởng tượng.

"Army à, sau này có gì thì cứ gọi cho Trình... D... à không Vincent! Haha sau này chiếu cố lẫn nhau nhé!" Lương Đình cười cực kỳ phấn khích.

Lâm An My liếc nhìn Trình Duệ một cái lông tóc dựng ngược, cũng may là cô và anh ta vốn không thân thuộc, nếu không ngày ngày nhìn bản mặt dụ người kia cô không có khả năng phản kháng. Đối với sắc đẹp cô không có sức đề kháng. Lâm An My ảo não khóc ròng trong lòng.

Lương Đình cảm thấy quý kẻ đang từng bước được thực hiện lại càng vui vẻ phấn khích, trong khi đó bác sĩ Trình không có biểu lộ cảm xúc.

Sáng thứ tư, kể từ khi Lâm An My nhập viện đến nay đã được hai ngày hai đêm. Công việc của công ti giao lại cho cấp dưới một ít, cô thì lại chán chường bắt đầu "tham quan" bệnh viện.

Đầu tiên, sáu giờ sáng cô đã thức dậy đi loanh quanh tìm nhà ăn. Vào được nhà ăn của bệnh viện Tỉnh Tú, Lâm An My cảm thấy muốn rớt cả tròng mắt xuống. Nhìn xem nhìn xem, thực đơn chỉ có món cháo cô ghét cay ghét đắng là khó nuốt thôi còn ngoài ra thực đơn không hề thua kém nhà hàng Á My của cô bao nhiêu.

Chọn vài món ăn nhẹ xong buổi sáng, cô mặc luôn bộ đồ bệnh nhân đi tản bộ ở dưới sân. Đi một vòng cô phát hiện bệnh viện này đầu tư thật sự rất tốt, có cả khu vực trò chơi cho trẻ em. Khu vực tụ tập cho bệnh nhân lớn tuổi, không chỉ cơ sở vật chất tốt mà còn khiến cho tinh thần bệnh nhân mau chóng tốt lên.

Đi dạo một hồi, cô bắt đầu quẹo trái quẹo phải như đứa nhỏ đi lung tung tò mò khám phá, cô đi ngang qua phòng khám, phòng trực y tá, phòng trực bác sĩ, sảnh bốc số khám bệnh, phòng cấp cứu đi loanh quanh đột nhiên cô nhận ra một chuyện hết sức nghiêm trọng, cô bị lạc rồi.

Lâm An My nhăn mày đi vòng qua quẹo lại rốt cuộc cảm thấy chắc là lạc tại đây luôn rồi, đồ bệnh nhân trên người không có tiền cũng không có điện thoại, hiện tại cô không thể liên lạc với ai.

Khu vực cô đi vào là trước cửa khoa sản, băng ghế đá dưới tán cây có một ông cụ đang ngồi, cô đang định đi vào như ông cụ lại bất ngờ lên tiếng.

"Cháu gái à, lại đây chút nào."

Cô xoay tới xoay lui xung quanh chỉ có mỗi cô và ông cụ này và cô thôi, cô chớp chớp mắt hỏi: "Cháu ạ?"

"Đứng, cháu gái gì đó. Lại đây đỡ ông chút nào!"

"Dạ!" Dù không quen biết nhưng theo thói quen Lâm An Mỹ cũng sẽ giúp đỡ người khác trừ khi làm Tổng giám đốc.

Ông cụ hiền lành để cô đỡ một bên cánh tay, bên tay còn lại ông ấy chống một cái gậy từ tốn đi. Đỡ ông ấy đứng lên... Lâm An Mỹ sực nhớ bản thân mình đang lạc đường. Cô ấp úng định mở miệng nói là cô không biết đường đi: "Ông ơi, cháu..."

"Cháu để ông đứng đây là được, phiền cháu thay ông cúi đầu trước góc cây phía trước giúp ông!"

"Dạ!" Lâm An Mỹ cảm thấy mờ mịch nhưng vẫn làm theo lời ông cụ, cúi đầu thành kính trước gốc cây ông ấy chỉ.

Một lát sau, ông chỉ dẫn cô đưa ông về sảnh chính của bệnh viện, lúc này cô mới thở phào một hơi, thoát nạn lạc đường.

"Cô gái nhỏ!"

Lâm An Mỹ dựng tóc gáy, cô mà là cô gái nhỏ sao!? Cô hiện tại đã là 26 tuổi sáu tháng, không phải quá lớn nhưng cũng sắp coi như cô gái lớn tuổi. Dù bất ngờ nhưng do phản xạ có điều kiện cô lên tiếng: "Dạ!"

Ông cụ mỉm cười hiền từ, gương mặt đôn hậu, dù chống gậy nhưng dáng đứng vẫn thẳng tắp. Nhìn ông cụ khoảng chừng sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng nhưng dưới sự tàn phá của thời gian kia chắc chắn thời trẻ nhất định có gương mặt dễ nhìn. Ông cười cười nói với cô: "Cảm ơn cháu giúp ta thành kính thương tiếc với bọn trẻ!"

Cô càng mờ mịch, "bọn trẻ"? Lâm An Mỹ xanh mặt. Nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc.

"Hahaha!" Giọng cười lạnh lạnh của ông cụ vang lên từng hồi, trong khi cô cảm thấy da đầu tê dại. Ông cụ cười tùm tùm ý vị sâu xa nhìn cô một cái rồi quay đầu bỏ rồi đi, trước khi đi xa còn không quên ngoái đầu nhìn lại chỗ Lâm An Mỹ đang ngây ngốc, châm thêm một câu: "À, hình như bọn trẻ rất thích cháu đấy!" Câu nói ấy của ông cụ làm cô tê cứng cả người.

Lâm An Mỹ gương mặt xanh lét vì mấy lời của ông cụ kì lạ, cơ thể đã run lẩy bẩy nhưng vẫn thể hiện tư thế hiên ngang liễu mình mạnh mẽ: "Haha, ông đừng dọa cháu!"

Ông cụ cười cười, gương mặt hồng hào tràn đầy sinh khí. Nụ cười đầy âm áp thế kia khẳng định rằng ông ấy khó mà đi gạt người, và lại ông ấy khi không đi gạt cô làm quái gì chứ!? Nụ cười âm áp của ông cụ làm lòng cô lung lay, cô thật sự không muốn tin "bọn trẻ" đó thích cô à nha! T__T.

Ông cụ dường như cảm thấy đã đã kích lòng cô tan nát xong thì lại nói một câu cứ như là ánh sáng trong ác mộng của cô: "Cháu biết bác sỹ Trình không? Cái người cao cao đẹp trai là bác sỹ đa khoa ấy? Lần trước ông gặp cậu ta..." Ông cụ ẩn ý cứ như muốn vô tình tiết lộ cho cô: "Bọn trẻ không hề yêu thích cậu ta như yêu thích cháu. Haiz, trong bọn trẻ sợ cậu ta chết khiếp." Nói rồi liền quay người rồi đi.

Lâm An Mỹ, cô có hai nỗi sợ "bự chẳng" là côn trùng và cái thứ "đó đó"...

"..." Nó là gì ư? Nó là một thứ tâm linh đáng sợ hay còn gọi với tên gọi mỹ cảm "linh hồn". Còn có tên gọi trần tục là "ma".

Nỗi sợ thầm kín này của cô chỉ cần không ai khơi gợi thì cô chẳng hề sợ sệt gì hết nhưng mà ông cụ lúc nãy lại gợi chuyện đáng sợ này khiến cô rơi vào tình trạng sợ hãi.

Lâm An Mỹ cuống cuống tìm đường chạy về phòng. Vừa về đến phòng cô liền chạy xộc vào mở cửa sổ, chợt cô nhận ra mình đang ở lầu ba, cái đầu nhỏ chuyển động suy diễn tình hình từ lầu ba rơi xuống nhất định là... "Rầm!" Cô đóng cửa sổ lại, từng té bào trong người cô càng ngày càng căng thẳng.

Cô vốn không thích bệnh viện nhưng mà mấy ngày nay ở trong phòng được phục vụ như khách sạn cao cấp vậy nên cô cũng quên mất mình đang ở đâu.

"Bệnh viện" nơi có nhiều ma nhất trong suy nghĩ của con người, cô lại quên mất mấy chuyện đó mà còn nằm lì ở đây.

Lâm An Mỹ bắt đầu nỗi cơn dọn đồ đặc sạch sẽ, thay một bộ đồ khác, trang điểm chỉnh trang lại sau đó xách hành lý, dọn đồ đi thanh toán toàn bộ viện phí. Trong đầu cô có ý nghĩ duy nhất chính là mau chóng rời khỏi nơi này.

Trình Duệ đang bận rộn làm việc trong phòng chuẩn đoán thì nhận được điện thoại của hộ lý thông báo là bệnh nhân của anh, cô gái ở phòng vip đã làm thủ tục xuất viện. Anh hơi cau mày khi nghe tin này, theo như anh được biết thì Lương Đình muốn cô ấy ở lại đây bốn ngày, anh ta cũng đã nhờ anh trông chừng cô gái này giúp. Như vậy có thể hiểu là cô ấy tự ý rời đơn vị trị liệu.

Anh nói một câu "Đã biết!" với hộ lý rồi cúp máy. Trình Duệ cắt điện thoại vào túi, dù sao cũng chỉ là rời bệnh viện, bệnh của cô ấy cũng chẳng có gì, còn nhiều thời gian gặp mặt.

Thế nhưng tâm tình của bác sỹ Trình thường ngày ác liệt, nay xung quanh bán kính 5m đều cố gắng tránh xa. Bác sỹ Trình ngày thường đều rất là lạnh nhạt nhưng lời nói lại ít khi nề mặt này nọ, tính khí hoàn toàn là kẻ "trên". Con người hoàn toàn thanh cao lạnh lùng.

Ở bệnh viện anh chỉ dùng tên Vincent, còn tên Trình Duệ chỉ có vài người thân thuộc gọi. Trình Duệ là mẫu đàn ông lý tưởng trong mắt đa số phái nữ,

chiều cao 1m87, đáng người cao ráo không có vai u thịt bắp, hay thô thiển mà là đáng người nho nhã thanh lịch.

Nước da khá trắng, gương mặt điển trai mang nét trưởng thành chính chắn. Lâm An Mỹ cảm thấy nếu còn ở mười năm trước có lẽ sẽ tôn anh lên làm nam thần trong mộng ngày ngày ngắm hình mà điên cuồng. Nhưng mà thời trẻ ai chả kích động một chút với thần tượng của mình đúng không!? Có thời điểm đơn thuần chỉ thích nhìn ngắm thể thôi, thể nhưng cũng có thời điểm điên cuồng vì một bài hát vì một hình tượng nào đó.

Ví dụ như Lâm An Mỹ rất cuồng Tiêu Nại đại thần, ngay từ lần đầu tiên đọc bộ truyện võng du Yêu em từ cái nhìn đầu tiên của tác giả Cổ Mạn, cô cảm thấy bản thân mình gục với Tiêu Nại luôn rồi! Có nhiều người cho rằng xem phim hay hơn nhưng khi đọc nguyên tác tiểu thuyết chúng ta mới cảm nhận hết được những gì mà tác giả muốn chúng ta biết.

Mẫu người trong lòng cô là người đẹp trai cao ráo, trưởng thành. Nhưng với chiều cao dưới ba mét bề đôi của cô thì loại đàn ông quá trời cao như Trình Duệ là quá không thích hợp. Cách biệt quá xa, sắp si 30cm. Nhìn cứ như người lớn và trẻ em. Mỗi lần nói chuyện chẳng lẽ cứ bắt cô ngước đầu, cô rất lười nên thôi đi. Cô vẫn nên tìm người đàn ông nào đó chừng 1m7 là được rồi.

Bác sỹ Trình nếu biết được ưu thế chiều cao của mình lại bị người ta xa lánh chắc chắn sẽ "học máu" nội thương. Thế nhưng cô vẫn rất ngưỡng mộ những người có chiều cao vượt trội như anh.

Nếu cô cảm thấy Tiêu Nại là đại thần trong mộng thì Trình Duệ là nam thần trong giới y học. Gia thế trong sạch, nhà có tiền, có xe, có cổ phiếu, có công việc ổn định, có tài hoa y đức, có gương mặt tuyệt mỹ. Muốn tìm được một người như vậy quả thật rất khó.

Thế nhưng người như bác sỹ Trình đây lại khó tránh khỏi số trời định "ế" suốt 28 năm qua. Chặng đường trưởng thành của anh được tóm tắt như sau:

"10 tuổi là cậu bé thông minh được bồi dưỡng kĩ lưỡng của nhà họ Trình!"

"16 tuổi tốt nghiệp cấp ba ở nước Mỹ, 23 tuổi hoàn thành xuất sắc chương trình Y đa khoa của đại học Harvard. Nhảy hai lớp rút ngắn thời gian học phổ thông, vào đại học "

Chương trình Sau đại học Y khoa ở Việt Nam có vài điểm khác với Hoa Kỳ.

Ở Việt Nam, học 6 năm Y khoa hay đa khoa được cấp bằng bác sỹ đa khoa. Bằng này chưa hành nghề được, phải làm việc ở một bệnh viện khoảng 18 tháng thì sẽ được cấp chứng chỉ hành nghề.

Ở Mỹ học 4 năm cơ bản và 4 năm Y khoa, được cấp bằng MD (Doctor of medicine - gần giống với bác sỹ đa khoa ở Việt Nam). Bằng này chưa hành nghề được, muốn hành nghề thì phải học tiếp chương trình Residency, tức là chương trình bác sỹ nội trú bệnh viện 3-5 năm tùy chuyên ngành. Năm đầu tiên của Residency gọi là Internship. Như vậy Residency ở Mỹ hầu như là bắt buộc và có thể xem như là đại trà. Ở Việt Nam thì khác, chương trình Bác sỹ nội trú bệnh viện được xem là chương trình đặc biệt, dành cho những bác sỹ mới ra trường giỏi. Được xem là chương trình đào tạo bác sỹ Y khoa trình độ cao (cả về nghiên cứu lẫn thực hành lâm sàng), là hạt giống Y khoa nước nhà. Bởi vì mỗi một chuyên ngành chỉ tuyển vài bác sỹ nội trú mỗi năm (ví dụ: năm 2012 Gây mê hồi sức tuyển 4 Bác sỹ, Da Liễu và Ngoại Nội tuyển 4, Ngoại Thần Kinh tuyển 3... Năm 2011 da Liễu tuyển 2, Nội Tiết tuyển 4,...) nên số lượng ít (không giống Hoa Kỳ), các bác sỹ Nội trú được Giáo sư và các bác sỹ giàu kinh nghiệm ở bệnh viện hướng dẫn nên tiến bộ rất nhanh và kiến thức rất chuẩn. Cũng chính vì vậy mà Bác sỹ nội trú là niềm mơ ước của hầu hết các sinh viên Y khoa Việt Nam sau khi tốt nghiệp.

Sau khi học Y đa khoa 6 năm, nếu giỏi sẽ thi và học tiếp Chương trình Bác sỹ nội trú thêm 3 năm nữa (chưa kể thời gian 1 năm ôn thi hoặc chờ nhập học - tùy theo mỗi Đại học Y Dược khác nhau). Như vậy tối thiểu cần 9 năm để đào tạo ra một bác sỹ Giỏi cả về thực hành lẫn nghiên cứu khoa học.

Ở Việt Nam còn 2 chương trình học Sau đại học khác là Bác sỹ Chuyên khoa 1 học 2 năm (thiên về thực hành lâm sàng) và Cao học học 2 năm hay còn gọi là thạc sỹ y khoa (thiên về hướng nghiên cứu).-- Theo Wikipedia.

"23 tuổi nổi danh nhờ hàng loạt luận văn y học đăng trên tạp chí nổi tiếng."

"Những năm gần đây cuộc sống của Trình Duệ hoàn toàn rơi vào tình trạng mất tích."

"Theo như thông tin "lá cải" từ phía Lương Đình "đào bới" được thì gần đây bác sỹ Trình đang bí mật kinh doanh kiếm tiền cưới vợ!"

Bác sỹ Trình nhà ta rất đáng thương, không có được tốt số như Tiêu Nại đại thần tốt nghiệp đại học vài năm liền cưới được vợ. Bác sỹ Trình nhà chúng ta có gương mặt hết sức mỹ miều, mê hoặc không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ thế nhưng trong cuộc sống của anh 28 năm trôi qua đều là "u tịch" trong tình trường.

Từ nhỏ đã gánh vác sứ mệnh người thừa kế của nhà họ Trình, suốt ngày xoay quanh bồi dưỡng cho anh. Chương trình học Y cũng khá nặng nề cho nên ngoài y học mà anh yêu thích ra anh không có nhiều tiếp xúc với phái nữ.

Theo như anh thì hai mươi tám năm qua anh không có tiếp xúc hay yêu đương với bất kì một cô gái nào, đơn giản là không có thời gian và không có hứng thú. IQ của anh lẫn EQ đều không tệ nhưng mà vẫn chưa tìm được cô gái thích hợp với yêu cầu của anh.

Bác sỹ vạn người mê như anh vẫn không có bạn gái.

Lâm An Mỹ vừa trở về từ bệnh viện liền nhanh chóng trở về căn hộ chung cư của cô. Cô chạy như bay về nhà, giày cao gót bị cô quăng lộn xộn. Cô

chạy xộc vào phòng ngủ lục tung tủ đầu giường "mời" ra một cái bùa hộ mệnh kiểu cổ.

Đây là lá bùa của một người ông tặng cho, người ông đó trong một lần đi chùa tận bên Trung Quốc rồi "thỉnh" về vài sợi để cầu cho con cháu bình an. Lâm An Mỹ sợ ma có tiếng, không ngờ ba mẹ cô có nói chuyện này với ông cụ đó nên ông ấy tặng cho cô một sợi dây đeo cổ. Từ năm 10 tuổi đến già lá bùa đó vẫn được cô giữ gìn cẩn thận.

Năm cô đi học đại học, một mình đến thành phố H, ở nhờ nhà người quen. Không lâu sau gặp lại Lương Đình trong mối quan hệ khá là rối loạn, sau đó cô theo anh học hỏi được khá nhiều điều. Quý Thừa Dư cũng là do Lương Đình vô tình giới thiệu cho cô, sau khi cô náo loạn khóc một trận thì Lương Đình hận không thể "lóc xương" của của Quý Thừa dư để lấy lại mặt mũi của anh. Thật sự thì Lương Đình vẫn chưa biết chuyện Quý Thừa Dư thích anh ta.

Lâm An Mỹ khóc vì cảm thấy tức và buồn bực trong lòng, chứ cũng chẳng liên quan gì tới Quý Thừa Dư. Từ đó Lương Đình mang tâm tình có lỗi vì đã giới thiệu Quý Thừa Dư cho cô mà nâng đỡ cô nhiều hơn, nếu không có chuyện đó thì thực ra Lương Đình vẫn sẽ nâng đỡ cô, dù anh ta khá lười biếng nhưng cũng không đến nỗi dùng người không đáng tin.

Tâm tình mấy năm nay của Lâm An Mỹ cũng khá tốt, ngày ngày làm việc rảnh rỗi thì đọc tiểu thuyết, viết chút tiểu thuyết để thỏa lòng đam mê. Lương Đình giới thiệu khá nhiều người cho cô nhưng mà cô cảm thấy không hợp cho lắm, bọn họ đều rất có tiền có tài có gương mặt tốt nhưng mà hầu hết đều là con nhà "hào môn thế gia".

Xuất thân của cô vốn không phải "thiên kim tiểu thư" nên cũng ít nhà chịu một cô con dâu như vậy.

Nói là nói thế chứ thật ra Lương Đình mà tốt thì không có người chết đói rồi.

Mấy năm qua Tập đoàn Lương Đình cực kỳ có tiếng tăm nên cũng lấn sang đầu tư bên giới giải trí. Mà hầu hết những người được Tập đoàn nâng đỡ đều đi kèm với scandal hẹn hò cùng Tổng giám đốc. Lúc đầu Lâm An Mỹ đem mấy tờ báo kia hằm hằm đến văn phòng của Lương Đình kể tội. Nhưng mà trở về lại càng thêm buồn bực, vì anh ta cho rằng như vậy không cần tốn tiền lãng xê mà người của chúng ta vẫn nổi như cồn.

Thế nhưng, sự thật cay đắng rằng, Lâm An Mỹ từ một Tổng giám đốc của Lương Đình chuyên lăng xê mình tình lại bị đám nhà báo "bói móc". Cô cảm thấy bản thân mình xưa nay không làm điều ác mà lại gặp chuyện điên rồ như vậy nên càng buồn bực.

Nhưng mà giờ mấy chuyện đó không quan trọng, quan trọng là cô cảm thấy sợ mấy lời của ông cụ ngày hôm nay nói.

Lâm An Mỹ leo lên giường trùm chăn lại bật điện thoại vào UC Brower, lên mạng tìm tin tức. Theo một trang mạng khá đáng tin thì muốn xua đi "âm khí" phải dùng "dương khí" trấn giữ. Mà "dương khí" ở đây có thể là một người đàn ông tràn đầy "dương khí", theo tâm linh thì vật "âm" sợ "dương khí" nên muốn xua thứ đó phải có người mang khí "dương" này bên cạnh.

Một đồng "âm, dương" quái khí cứ thế làm đầu cô xoay vòng vòng, nhưng mà Lâm An Mỹ không phải là cô gái thuộc dạng "tiểu bạch thỏ" toàn diện. "Tiểu bạch thỏ" trong cô cho rằng nên tìm cơ hội tiếp xúc nhiều với Trình Duệ để xua "âm khí", trong khi "nữ vương" lại cho rằng trực tiếp lừa anh ta về nhà cho xong.

Lâm An Mỹ bị chứng "tâm thần phân liệt" ảo tưởng lại bắt đầu. Trong đầu suy nghĩ tìm biện pháp "lừa" bác sỹ về nhà.

Hành trình dụ dỗ "ngu ngốc" bắt đầu!"

Truyện ngắn nhỏ 2:

Ấn Tượng đầu tiên

Trình Duệ: "Tôi hoàn toàn không ngờ lại có kẻ ngờ nghệch đến thế!"

Lâm An Mỹ: "Tôi nghĩ tôi sẽ phải gặp được một người độc mồm và vừa độc ác như thế!"

Lương Đình: "Bật mí cho mọi người là là bọn họ có ấn tượng đầu tiên khá là tốt!"

Trình Duệ: "Trên người cô ấy toát ra một loại gọi là gì nhỉ? Là... tiên khí,

một loại rất là trầm tĩnh, thoát tục."

Lâm An Mỹ: "Trên người anh ấy có một loại thần khí của nam thần, vừa nhìn là biết cao ngạo, lạnh lùng.

Lương Đình: "Ha Ha, thấy không? Thế còn ấn tượng về sau?"

Trình Duệ: "Động kinh! Là khí chất của một con yêu nghiệt!"

"..."

Lâm An My: "Biển Thái! Khí chất của một tên thần kinh!"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kế Trong Kế

"Em yêu tiền, đơn giản vì em không có cảm giác an toàn với đàn ông."

Lâm An My rối rắm không biết làm cách nào để kè cận "duyên khi" - Trình Duệ, càng suy nghĩ cô càng rối rắm. Anh ta là bác sỹ vạn người mê, nhưng anh ta cũng là bác sỹ riêng của cô. Muốn kè cận anh ta phải thông qua "trung gian", mà cái người trung gian đó lại là Lương Đình.

Nếu cô nói với Lương Đình anh ấy nhất định sẽ giúp cô, nhưng mà cũng sẽ cười nhạo cô nhất gan, hoặc có thể là nhạo báng cô "có ý mò ám" với trai đẹp, nếu không nói tự mình nghĩ cách cũng chưa chắc gì có thể qua mắt được "quả nhân kim tinh" của Lương Đình.

Lâm An My vò đầu bứt tóc đi tới đi lui suy nghĩ, tính kế nhưng..

Ô.Ô

Ông trời cũng giúp đỡ cô. Ahahahahahahahahaaaaa!!!!!!!!!!!!

Lương Đình bày ra vẻ mặt "thúi quắc" nhìn cô. Lâm An My chỉ biết cụp mắt, cúi đầu như đứa bé nhận sai đứng bên cạnh chờ anh ta mắng.

Lương Đình mắng hăng say, từ chuyện của tám trăm năm trước cô làm sai cũng lôi ra mắng tuốt. Lâm An My thờ dãi cúi đầu, cô cảm thấy cô giống như tiểu a hoàn bị Dung ma ma mắng. Thời gian cứ chạy, kim đồng hồ cứ quay đi, Lương Đình mắng đến miệng khô lưỡi đắng mới ho khan vài cái. Cô liền chạy tót vào bếp rót li nước sôi để nguội cho anh ta. Lương Đình nhìn cô đang ra sức nịnh nọt hừ khê một tiếng.

Anh ta nhìn đồng hồ đã thấy bản thân lo đi mắng con nhóc này đã gần tới đến nơi rồi, liếc mắt nhìn Lâm An My đang ngoãn ngoãn đứng im hừ lạnh một tiếng, anh ta kiểm tra điện thoại sau đó phân phó: "Com tôi làm đặc sắc một chút!"

Lâm An My gật đầu như gà tòi, lập tức chạy vào bếp lật tung tủ lạnh lên làm mấy món sớ trường của bản thân. Lương Đình chính là "com áo, gạo tiền" của cô, nhìn anh một chút cũng đỡ tốn tiền, tiền viện phí nếu để cô đóng, cô nhất định đau lòng muốn chết.

Lâm An My vừa vào bếp, Lương Đình liền lén lút như ăn trộm ngấm chừng cô bất ngờ xuất hiện. Lương Đình mở điện thoại thì nhận được tin nhắn: "Đã rời nhà. Hành động!" Khoé miệng anh ta cong lên, lén lút liếc nhìn về phía cửa bếp một cái, sau đó gọi điện thoại cho Raymond dặn dò cậu ta mau chóng đến đây trong vòng mười phút.

Nhận được điện thoại Raymond khóc không ra nước mắt, cậu ta đang hẹn hò với bạn gái, Chủ tịch cứ gọi tìm cậu thế này mãi chỉ sợ có ngày bạn gái cũng chia tay cậu ta mất. Raymond nhanh chóng xin lỗi bạn gái mình mà gấp rút đến chỗ của Lương Đình.

Một giờ sau, Lâm An My vừa làm com xong. Ra khỏi phòng bếp là cảnh tượng cực kì chói mắt. Lương Đình ngồi trên sofa chỉ thị Raymond chạy tới chạy lui sửa sang quét dọn phòng khách nhà cô. Trong khi Lương Đình đang xem Raymond như con rô bốt điều khiển bằng âm thanh mà ra lệnh. Mỗi lần cậu ta làm sai liền mắng một câu "ngu ngốc".

Cuối cùng cũng dọn xong căn phòng trống được trang hoàng cực kì tốt, còn có đồ dùng cá nhân mới toanh. Mà cô vừa mới phẫu thuật cận thị hồi tháng trước, giờ mắt cô như đang chế độ 1080p của YOUTUBE. Liếc mắt qua bàn chải và kem đánh răng nằm trên tủ đầu giường, cô âm thầm tặc lưỡi, quá xa xỉ! tuyết kem Theodent 300 Witening Crystal Mint với mức giá 99,99 USD (tương đương 2,1 triệu Việt Nam đồng) đi kèm là bàn chải đánh răng Reinast sản xuất tại Đức màu bạc titan với giá là 3.200 Euro (tương đương 96,5 triệu đồng). Chỉ hai món đơn giản thôi đã thấy quá xa xỉ rồi.

Lâm An My nuốt nước miếng nhìn căn phòng trống được trang hoàng cực kì tốt, còn có đồ dùng cá nhân mới toanh. Mà cô vừa mới phẫu thuật cận thị hồi tháng trước, giờ mắt cô như đang chế độ 1080p của YOUTUBE. Liếc mắt qua bàn chải và kem đánh răng nằm trên tủ đầu giường, cô âm thầm tặc lưỡi, quá xa xỉ! tuyết kem Theodent 300 Witening Crystal Mint với mức giá 99,99 USD (tương đương 2,1 triệu Việt Nam đồng) đi kèm là bàn chải đánh răng Reinast sản xuất tại Đức màu bạc titan với giá là 3.200 Euro (tương đương 96,5 triệu đồng). Chỉ hai món đơn giản thôi đã thấy quá xa xỉ rồi.

Ga giường cũng được chuyển sang loại tơ tằm cao cấp, toilet cũng được Raymond dọn sạch bóng, trong phòng không nhiễm một hạt bụi. Vừa nhìn vào tuy trông trải nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác đây là khách sạn cao cấp chứ không còn là căn phòng trống nhà cô nữa.

Lương Đình hết sức hài lòng với thành quả này, phẩy tay ra hiệu Raymond có thể rút đi rồi. Sao đó anh ta cười hết sức vui vẻ phẩy bụi trên người rồi dặn dò cô: "Mau tắm rửa thay quần áo, ăn mặc đẹp một chút. À, lấy bộ váy trắng viền ren đen đẹp nhất ấy! Lát nữa có khách đến, nhanh chóng trang điểm chỉ còn ba mươi phút thôi!" Nói rồi anh ta tung tăng mở cửa đi mất bỏ lại Raymond và Lâm An My ngơ ngác.

Raymond méo máo nhìn cô: "Chị Army, cứ cái đà này bạn gái em chắc sẽ chạy mất!"

Lâm An My đen mặt, vỗ vỗ vai cậu ta: "Mai tôi cho cậu thẻ ưu tiên giảm giá 30% ở nhà hàng tôi cho cậu."

"Thật sao!" Raymond như muốn nhảy dựng lên. "Thật sự quá tốt, em phải đền bù thật tốt cho bạn gái mới được! Haha, cảm ơn chị!"

Lâm An My gật gù đầu, đầu chợt xẹt qua chút tò mò: "Này, Lương Đình bảo cậu dọn chỗ này làm gì?"

Raymond gãi đầu: "Em cứ tưởng là bạn trai của chị đến chứ!? A, không đúng chị không có bạn trai có thể là Chủ tịch nước không?"

"=." Biết thì tôi cần hỏi cậu à!?"

Raymond nhanh chóng tạm biệt cô, bỏ lại Lâm An My tự ngẩn người.

Chết tiệt!!! Chỉ có có hai mươi lăm phút mười bốn giây, cô chỉ có thể mau chóng tắm rửa trong vòng mười lăm phút, vì thời gian gấp rút nên chỉ có thể dặm chút phấn thoa chút son. Màu cam tươi mát của thỏi son mà Lương Đình đưa cho cô mấy ngày trước lại rất được lòng cô, mùi thơm ngọt, màu sắc tự nhiên, tuy nhiên váy trắng viền ren màu đen này lại khiến cô khó xử. Nhịn xuống lòng tham muốn thoa thỏi son kia cô chọn thỏi son khác, loại son này Lương Đình dặn cô thoa trong các bữa tiệc này nọ.

Nhưng cuối cùng, cô lại thoa thỏi son màu bạc kia. Tại sao ư? Là vì ăn bữa tối thôi có cần trình trọng thể không, có phải họp Quốc Hội đâu mà bắt bẻ cô quá vậy. Dù là ai đi nữa thì đây là nhà cô. Lâm An My- cô là chủ sở hữu đứng tên căn hộ này, Chủ tịch nước muốn ở lại cũng phải được sự cho phép của cô chứ.

Lâm An My, mặc dù không phải con nhà giàu nhưng cô cũng không phải "Trường giả học làm sang", giả vờ làm ra vẻ quý tộc này nọ. Alice nói cô không phải Lâm tiểu thư, ừ thì, cô là bà chủ Lâm. Nói cô leo lên giường không biết bao nhiêu người đàn ông, xin thưa cô ngay cả tay con trai còn chưa nắm nói gì đến mấy việc H ấy. Thích nói gì thì cứ việc nói, Alice cô ta cũng không yên ổn được lâu đâu.

Người ta nói Lâm An My thù dai, ừ cô thuộc cung bọ cạp đấy. Đa số mọi người đều cho rằng bọ cạp độc ác này nọ, ừ thì các người sinh cung bọ cạp đi thì biết. Đa số vai ác thuộc cung bọ cạp, ừ thì họ cho rằng trong óc bọ cạp đầy rẫy âm mưu. Chỉ một số người không hiểu nên nghĩ họ kiêu căng lạnh lùng, khi muốn mang điều tốt cho người khác thường chỉ là âm thầm làm. Người trên thế giới chỉ nhìn vào bề ngoài xù xì của họ đã "tuyên án" họ là tàn ác xấu xa, nhất là phụ nữ bọ cạp.

Chắc chắn các cô gái bọ cạp của chúng ta khá khó chịu với chuyện này, chưa gì đã bị gắn mác "nữ phản diện độc ác". Họ cũng như bao cô gái khác, biết mơ mộng như Song Ngư, ham chơi như Nhân Mã, thông minh như Bảo Bình, tỉ mỉ chu đáo như Xử Nữ, nghiêm túc như Ma Kết. Thường thì ai cũng cho rằng Bọ Cạp xấu xa độc đoán nhưng cô gái Bọ Cạp có khả năng phân tích tình huống của bản thân cực kì tốt, thường thì họ lại cảm thấy một nguồn cảm xúc tiêu cực cứ bùng lên trong lòng họ.

Nhưng đặc biệt Bác sỹ Trình sẽ hé lộ toàn bộ những điều mà mọi người còn chưa biết đến nội tâm của một cô gái Bọ Cạp.

Lâm An My cảm thấy rất không tự nhiên khi vừa thấy Lương Đình mang theo Trình Duệ xuất hiện trong nhà cô, nhưng mà cô lại có phần mong đợi "đương khê" cứ quẩn quanh đây. Cô là con gái đương nhiên có một số thứ sợ mà hiểu tại sao ví dụ như côn trùng, và ma.

Trình Duệ xuất hiện cứ như ông trời thương cô nên ban anh xuống cho cô, cứu rỗi đời cô.

Trình Duệ xách vali theo Lương Đình vào một căn hộ nhỏ. Anh cảm thấy Lương Đình gần đây rất kì quái, trước hết là ông nội lại muốn "tu sửa" nhà cửa gì đó, anh đến căn hộ bên ngoài nhưng chợt nhớ là chưa cho người dọn dẹp nên định ở nhờ nhà cậu ta vài bữa. Rốt cuộc cậu ta khoác tay nói là: "Đàn ông ở cùng đàn ông, sau này sau tôi lấy được vợ. Lỡ phụ nữ nghĩ tôi là Gay thì sao?"

Nhưng giờ thì anh hiểu, tại sao ông nội và tên Lương Đình này lại kì quái như vậy. Anh không phải ngốc, cái dạng diễn trò vài ba chiêu này của bọn họ lại muốn lừa anh. Nằm mơ đi!

Trình Duệ nhìn thấy Lâm An My mở cửa thì cũng hiểu một phần rồi, là sắp xếp cho anh và cô gái này. Anh cảm thấy cũng kì quái, theo như tính tình của ông nội anh nhất định sẽ chọn một cô y tá nào đó mới đúng. Thế nhưng lại đi chọn cô gái "phát triển không tốt" cho anh, chắc chắn là tên Lương Đình đã tẩy não ông nội.

Lâm An My mặc bộ váy trắng viền ren đen, làm nổi bật lên sự thanh thuần nhưng vẫn ẩn hiện nét bí ẩn cùng quyến rũ. Son môi màu cam tươi mát càng khiến cho cô trở nên tự nhiên mà xinh đẹp hơn nhiều, mái tóc xinh đẹp thường ngày cũng đã xoã ra, càng khiến cho người nhìn cảm thấy dịu dàng và thuận mắt hơn rất nhiều.

Cô cười cứng ngắc, tự giới thiệu: "Xin chào anh, lần trước đã gặp Tôi là Army, tên tiếng Việt là Lâm An My!"

Trình Duệ gật đầu: "Tôi là Vincent, cô cứ gọi tôi là Trình Duệ được rồi!" Anh đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay cùng cô.

Cô đưa bàn tay nhỏ của cô ra bắt tay với bàn tay lớn nhưng thon dài của anh.

Động chạm nhỏ nhoi ấy khiến cả hai như cảm thấy có dòng điện xẹt qua cơ thể. Lâm An My xấu hổ muốn rút tay lại nhưng Trình Duệ lại đứng lặng vài giây. Trong vài giây đó cô như cảm thấy cô sắp sửa quy tiên vì hồi hộp. Đến khi anh buông tay cô ra thì cô nhanh chóng cách xa anh trong phạm vi bán kính 1 mét.

Lương Đình cười tùm tùm nhìn hai người bọn họ.

Bàn ăn ba người, Lâm An My căng thẳng không dám nói lời nào. Trong khi đó Lương Đình và Trình Duệ không hề câu nệ tiểu tiết mà nói chuyện.

Lương Đình: "Luận văn của cậu thế nào rồi! Sau gần đây không thấy cậu xuất hiện trên tạp chí y học đó nữa!"

Trình Duệ tao nhã ăn cơm rồi nói: "Không đạt tiêu chuẩn. Bị ông nội quăng bỏ hết rồi!"

"... .." Lâm An My vẫn đang chiến đấu với thịt gà.

"Có định chuyển sang bất động sản với anh đây không?"

"Làm gì?"

"Lương bác sỹ của cậu thì được bao nhiêu chứ, nghĩ xem đi theo tôi còn không giàu sao!?"

"... ..Khụkhụ.....!" Một hạt cơm "tung mình" từ miệng dạo qua mũi rồi rơi xuống bát canh. Lâm An My cực kỳ xấu hổ, cô chỉ là bị sặc bởi cách dùng từ của anh ta hết sức mờ ám.

Trình Duệ liếc mắt nhìn cô đúng ba giây rồi dời mắt sang chỗ bát canh nhú mảy, gương mặt lạnh lùng nhưng giọng nói lại trong trẻo đầy vừng vàng, làm người nghe đỏ cả lỗ tai: "Theo cậu!? Tôi nghĩ chắc cậu không muốn tôi và cậu cạnh tranh nhì?"

Lương Đình cười khan: "Haha, tôi biết bản thân tài hèn sức mọn không dám cạnh tranh với đại bác sỹ như cậu."

Lâm An My nhìn cười đỏ cả mặt, cuộc nói chuyện của hai tên này vào tai cô cứ như "mèo khen mèo dài đuôi". Cô cứ nghĩ Trình Duệ lạnh lùng khi nói chuyện với Lương Đình sẽ là cái dạng gì, rốt cuộc thì ra là tạo thành tổ hợp "chém gió".

Lương Đình liếc mắt thấy Lâm An My đang cúi đầu, tóc dài che đi biểu cảm trên mặt, hai vai run nhẹ. Anh ta nhướn mắt ra hiệu với Trình Duệ. Cả hai người họ ăn ý nhìn về người nào đó đang nhìn cười đến run rẩy.

Lương Đình âm thầm lắc đầu thương xót.

Trình Duệ mặt không biểu cảm nhưng trong lòng anh đang nhăm tính. Cô gái này vừa xuất hiện liền thấy đáng người chỉ có chỉ có thể cho 10/20 điểm, gương mặt cũng chỉ tùy tiện thoa chút phấn nhạt, tay nghề nấu ăn không tệ 15/20, cử chỉ điệu bộ lịch sự 5/20 lý do là vì cô gái này có những hành vi không được nhà nhận, 60 điểm ấn tượng gấp mặt mà cô gái này lại chỉ đạt 30 điểm thấp như vậy ông nội muốn tác hợp cho anh, thật kì lạ.

Lâm An My đau khổ nhìn cười chừng hơn năm phút mới từ từ bình tâm lại khôi phục bộ dáng điềm tĩnh của mình, vừa mới ngẩng đầu lên ý cười trong mắt của cô vẫn còn tràn đầy liên đới mặt với hai cặp mắt nhìn chằm chằm. Chợt giật mình hốt hoảng vội vàng giải thích nhưng mà lại không cẩn thận kiểm chế được mà bật cười: "Xin lỗi, tôi chợt nhớ đến chuyện hai con mèo.... phụt.... haha... thật xin lỗi, thất lễ rồi!" Cô đành phải che miệng cô ép bản thân nhìn cười.

Lương Đình cười hoà: "Anh trai tốt của em thì không vấn đề, chỉ là đại bác sỹ đây..."

Trình Duệ lạnh nhạt nói: "Cô Lâm không cần phải câu nệ, cứ coi như người nhà mà đối xử là được rồi. Dù sao tôi cũng là bác sỹ riêng của cô."

"À!" Lâm An My cảm thấy tức nẫu, trai đẹp có giọng nói dễ nghe thế kia dù nói mấy lời khó nghe đến đâu cũng khiến cho người ta bỏ qua hết thái. Mà cô lại là loại người đối với cái đẹp không có sự chống cự.

Lương Đình cảm thấy không khí trở nên lắng xuống nặng nề, liền nói: "Haha, chỗ của An My có một phòng trống vừa được dọn sạch sẽ. Duệ Duệ, cậu cứ ở lại đây vài ngày. Để căn hộ của cậu cho nhân viên vệ sinh dọn dẹp một sạch sẽ đã."

Trình Duệ gạt đầu, vốn dĩ anh cũng đã hiểu ý định của Lương Đình và ông nội là gì rồi, trước mắt cứ thuận theo rồi tính.

"Khoan..." Lâm An My cảm thấy như có 'sét đánh ngang tai', thật sự là tin tức chấn động. Cô là chủ nhà đó, tên chủ sở hữu ở đây là cô. Mà cô còn là cô gái chưa chồng, chưa bạn trai. Thế nhưng lại bắt cô ở chung với một người đàn ông lạ. Dù cho anh ta có đẹp trai như nam thần đi chăng nữa thì 'trình tiết' của cô vẫn quang trọng hơn.

"Sao?" Lương Đình không kiên nhẫn hỏi.

Lúc này Lâm An My thật sự muốn bùng nổ: "Anh ta là đàn ông! Em là phụ nữ! 'Trai chưa vợ, gái chưa chồng' ở chung một chỗ, sao này em làm sao lấy chồng???"

"Ai dào, coi nào! Em đã lên báo với không biết bao nhiêu nam minh tinh rồi, giờ lại sợ 'tin đồn nhảm' sao? Vốn dĩ là danh tiếng của em cũng đâu có trong sạch!"

"Lương Đình!!! Em nhìn đủ rồi nhá, đây là địa bàn của em!"

"Cùng lắm thì cậu ta trả tiền thuê nhà cho em!"

Lâm An My nghe đến 'tiền' liền cụp đuôi xuống: "Già, cả thế nào?"

Đây là căn hộ 107,70 mét vuông ở tầng 26 trong khu chung cư cao cấp Nam Thành. Có hai phòng ngủ, 1 phòng khách, phòng bếp có đầy đủ nội thất, và mmotj ban công. Giá khởi điểm là 5,1 tỷ VNĐ. Tính theo lương hiện tại của Lâm An My thì cô phải phấn đấu 10 năm trừ hao đi chi phí ăn uống đi lại.

Trình Duệ buông đũa xuống nhìn quanh một vòng rồi buông ra một cái giá 'phủ' kinh người: "10 triệu trên một tháng, cô bao ăn bao ở!"

Lương Đình đang uống nước bị sặc lên mũi mà ho khục khặc. 10 triệu!? Má nó, cái tên này cũng phá giá quá đi mất. Căn hộ cao cấp còn cộng thêm bao ăn bao ở mà tính trung bình chỉ hơn ba trăm ngàn, khách sạn bình thường cũng đắt hơn nhiều. Cậu ta cho rằng đây là nhà trọ bình dân sao?

Lâm An My mỗi khi bàn chuyện công việc liền bình tĩnh đi xuống, mà mỗi khi đụng đến lợi ích tiền bạc thì lại trở nên nóng nảy hơn nhiều nhất là động đến lợi ích của cô. Đối với cô lợi ích tiền bạc đi đầu, cô có thể không có bạn trai nhưng tiền tuyệt đối không thể 'không kiếm'.

Vừa nghe giá nào cô nhanh chóng phân tích dữ liệu tính ra trung bình mỗi ngày, nhắm xong giá trị cô cảm thấy bản thân đang bốc khói đầu: "10 triệu!? Bao ăn bao ở mà mà mỗi ngày chỉ hơn ba trăm mấy chục ngàn. Anh nghĩ đây là nhà trọ bình dân sao?" Vì tức giận trong người giọng nói của cô cao hơn, mạnh hơn cùng dữ hơn bình thường.

Trình Duệ nhìn cô như chả có chuyện gì xảy ra, cứ như tùy tiện mua bán: "Cô ra giá đi!"

Lần Này Lương Đình hả hê cười trộm trong lòng 'Cô ra giá đi!' câu này rất mờ ám đó nha. Anh ta càng vui vẻ hơn, tên Trình Duệ này nhiều tiền như vậy tùy tiện để người khác ra giá thì coi như lòng Lương Đình anh có chút sáng khoái. Vả lại anh ta không tin Lâm An My 'yêu tiền như mạng' suốt ngày cứ gặp anh đòi tiền lại không thừa cơ hội này mà kiếm chút chút đỉnh.

Lâm An My lăm lăm tính toán, cần môi suy nghĩ. Đấu tranh tư tưởng một lúc lâu cô dè dặt nói một cái giá: "30 triệu một tháng bao ăn bao ở!" Trong lòng cô còn đang âm thầm tính toán số tiền này coi như cũng khá đi.

Lương Đình ngả ngửa, thật là hết nói nói! Tại sao lại lấy nhiều hơn chứ, 100 triệu cũng được, cái tên Lương Đình đó đã có ý muốn ở lại nên mới tùy ý như vậy. Thật sự là tức chết đi mà.

Trình Duệ nhìn Lương Đình đang tức điên, khoé môi nhếch lên một chút, cười âm thầm. Anh cụp mắt che đi chút vui vẻ trong đáy mắt, khôi phục bộ dáng lạnh lùng.

"Tiền thuê nhà tôi sẽ trả 50 triệu. Chỉ cần cô tôn trọng những thói quen của tôi là được!" Trình Duệ cầm trong tay laptop của Lâm An My nhìn sơ qua bản hợp đồng thuê nhà.

Lâm An My nhướn mày, đúng là con nhà giàu quăng ra 50 triệu mà không hề 'chùng tay'. Có biết mỗi tháng tính tiền lương cô chỉ được 50 triệu không!? Nếu không có tiền 'huê hồng' cô chỉ có nước 'cạp đất' mà ăn. Trong thâm tâm tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười thương mại: "Anh Trình à, nếu anh đưa 50 triệu thì tôi không thể không nhận. Được rồi, anh có yêu cầu gì xin cứ nói!"

Trình Duệ khoanh tay dựa vào sô pha nhìn cô chăm chăm, Lâm An My cảm thấy da tóc dựng ngược. Cứ như là bị laze quét qua vậy, không cảm nhận được 'duang kh!' mà sao chỉ thấy 'âm kh!' đầy phòng. Trình Duệ neho mắt nhìn cô, lúc này cô mới theo bản năng nhìn về phía quần áo đang mặc trên người của anh ta.

Quần kaki chinos màu vàng đất ôm tròn cặp chân thon dài nam tính, áo sơ mi xanh dương nhạt không một nếp nhăn của hãng Ralph Lauren. Đôi tay trắng thon dài đẹp để đeo đồng hồ Thụy Sĩ đắt tiền, chân mang giày da đắt tiền Salvatore Ferragamo.

Lâm An My thật sự thèm 'chảy nước miếng' với đôi giày da của Trình Duệ. Đây là hãng giày nam nổi tiếng xuất hiện khá lâu đời tại Ý. Thương hiệu giày da hàng hiệu xa xỉ này luôn được các quý ông săn đón, tin tưởng lựa chọn sử dụng bởi những thiết kế độc đáo, đơn giản, sang trọng không quá cầu kì.

Còn đánh giá về chất lượng đối với thương hiệu này phải kể đến trải nghiệm, bởi không một lời hoa mỹ nào có thể khắc họa hết vẻ đẹp của hãng giày da hàng hiệu cao cấp này. Với nguồn gốc lâu đời, mỗi một đôi giày là một nét tinh túy thuần khiết, mỗi sải bước cùng Salvatore Ferragamo đều thể hiện đẳng cấp, uy quyền của phái mạnh.

Nghe nói giá thành của giày da hàng hiệu này khá là hợp lí, các quý cô có thể mua tặng cho người bạn đời của mình món quà này. Cô nghe xong câu đó đã mơ ước có ngày được mua nó.

Lâm An My cũng như bao nhiêu cô gái khác mong muốn có một người bạn trai, à không, là người chồng có thể mặc trên người áo sơ mi cái loại, quần tây thẳng thớm, giày da bóng lộn, hoàn mỹ không tí vết. Tuy nhiên hiện tại cô nhìn Trình Duệ ăn mặc như vậy đột nhiên trong lòng sinh ra một loại thoả mãn mà cũng không mấy thoải mái.

Trình Duệ cười lạnh, đã hoàn toàn nhìn ra mưu đồ bé nhỏ của cô. Anh duy chuyển chân hòng lấy lại sự chú ý của cô từ đôi giày lên người anh. Nhìn thấy cô nhăn mày tỏ thái độ khó chịu liền vừa lòng lên tiếng: "Cô cứ cứ xử tự nhiên, không cần che giấu. Như vậy tôi mới cảm thấy dễ chịu một chút, dù sao tôi bỏ tiền ra để sống thoải mái không phải là ra ngoài làm việc cả ngày về nhà lại phải nhìn cô nở nụ cười thương mại. Nhìn cô cười xong tôi không muốn ăn cơm!"

"... .." Nhìn đẹp trai mà nói chuyện kì cục. Nếu không phải vì anh đẹp trai và có tiền thì cô đã đá văng anh ra khỏi đây rồi.

Lâm An My hậm hực phân phòng cho Trình Duệ: "Căn phòng bên phải là của tôi, căn bên trái là của anh! Ngày mai tôi và anh sẽ xem xét lại lịch trình mà phân công công việc trong nhà. Bình thường trong bếp có đầy đủ dụng cụ và thức ăn, nếu anh muốn ăn gì thì cứ nói, trong nhà có máy hút bụi, giẻ lau sẵn, nếu anh thích thì dọn dẹp phòng anh một chút. Bình thường nhân viên vệ sinh định kì sẽ đến đây quét dọn một lần."

Trình Duệ giờ tay: "Tôi không thích người khác động vào đồ đạc của mình!"

Lâm An My chớp mắt: "Cho nên?"

Trình Duệ nhếch môi: "Cô dọn!"

"HẢ???"

"Tôi trả tiền đương nhiên là cô phải làm mấy việc này rồi!"

"... .." MÁ NÓ!!! Trai đẹp mà thần kinh chẳng bình thường.

TRUYỆN NGẮN NHỎ 3:

Một ngày nào đó, bác sỹ Trình vừa đi làm về lại phải nai lưng ra làm việc nhà cho vợ. Tại sao ư?

"Em không thích người khác động vào đồ của em!"

"Cho nên?"

"Anh dọn!"

"... .." Quả báo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Uy Quyền Của Nữ Vương

"Em yêu tiền, em thích địa vị, em khát vọng quyền lực.

Người như em chỉ biết tất bật tranh giành,

Anh sẽ yêu em chứ?"

Nhịp sống nơi đô thị phồn hoa làm con người ta cứ quay vòng theo cuộc sống.

Duyên phận như dây tơ hồng khiến cuộc sống của hai người nào đó được xích lại gần nhau.

"Tôi thật lòng khuyên cậu tránh xa cô gái đó ra!" Một cái bàn hai đại bác sỹ cùng nhau bàn "chánh sự".

"Lí do?"

Trần Trung cuối người từ dưới gầm bàn lấy lên một chồng báo lẫn tạp chí đập lên bàn: "Nhiều đây đủ để ba cậu không cho phép cô ta vào cửa!"

Trình Duệ liếc nhìn tấm ảnh trên tạp chí của Lâm An My, sùnn mặt lạnh nhạt của cô toả ra khí chất cao ngạo, tự tin. Bàn tay thon dài tuỳ ý chọn một tờ tạp chí lên nhìn, tiêu đề tạp chí là hình ảnh nụ cười thương mại của cô cùng với một nam minh tinh. Nụ cười có chút gượng gạo nhưng nhìn có vẻ dịu dàng.

Trình Duệ đưa tay lên vuốt đôi mắt kia, ánh mắt trên hình cực kì tầm thường dù cho có đẹp đi nữa cũng không có ánh sáng ngời lên như người thật. Giọng nói đều đều của Trình Duệ vang lên phá vỡ cục diện im lặng: "Tôi là bác sỹ riêng của cô ta! Việc còn lại, tự tôi có thể giải quyết!"

Trần Trung nhú mày nhìn anh, quan sát mọi cử động của người đàn ông trước mắt. Trước mắt anh ta là Trình Duệ, là bạn thân từ nhỏ của anh ta, còn là Vincent bác sỹ đa khoa nổi tiếng nhất thành phố H này. Thế nhưng anh ta vẫn khó lòng mà đoán được rốt cuộc người này che giấu điều gì trong nội tâm. Dù cho thế nào, anh ta cũng không muốn danh tiếng của Trình Duệ bị huỷ trong tay một cô gái tham vọng như vậy.

Mấy ngày ở nhà nghỉ ngơi, Lâm An Mỹ cũng khôi phục tinh thần của bản thân đến công ty làm việc. Đầm công sở màu đen khô khan, kính mắt gọng vàng che đi đôi mắt sắc bén, giày cao gót tinh xảo.

Vừa nghe tiếng giày cao gót nện lên sàn "cộp cộp", nhân viên tầng 27 lật đặt xếp thành hàng ngũ ngay ngắn, đứng nghiêm chỉnh chào đón Tổng giám đốc. Dưới uy danh của Lâm Tổng không có bất kì ai dám hó hé.

Đây là lần đầu tiên sau sự kiện vào bệnh viện, Lâm An Mỹ đến Tổng công ty.

Phong cách hôm nay hoàn toàn thay đổi so với trước đây.

Váy ren liền thân mà đen, áo khoác đồ thẫm, giày cao gót tinh xảo đen lấp lánh. Tóc dài luôn được cố định nay được tự do xoã ra, kính mắt gọng vàng trên mắt biến mất thay vào đó là đôi mắt tinh tường.

Khiến cho toàn bộ nhân viên ở đây "rớt cả trứng mắt" là: hôm nay Tổng giám đốc lại thoa son hồng. Phải nói là màu môi của Lâm Tổng chỉ khi có việc quan trọng mới được như người "bình thường", mà mái tóc kia từ khi cô ấy nhận chức Tổng giám đốc thì rất ít khi xoã ra.

Xung quanh bán kính 20m, ai nấy đều đang run rẩy. Một khi Lâm Tổng nghiêm túc thì chắc chắn sẽ có người bị buộc từ chức, lịch sử đã ghi danh lại những vị cán bộ cao cấp bị Lâm Tổng "bức" cung, toàn bộ đều phạm vào những tội không thể tha thứ.

Lâm An Mỹ liếc mắt nhìn đám người đang sợ sệt kia, môi mông khê nhếch. Lâu rồi cô không "bức tử" người nào thì cho rằng có thể sống yên ổn sao!? Hôm nay, là ngày thích hợp để ra tay "chỉnh phạt".

Cô thuộc cung bò cạp, hầu như ai cũng nghĩ rằng cô là loại phụ nữ đáng ghét, lạnh lùng, vô liêm sỉ, gì gì đó... Nói tóm lại bọn họ thật sự chỉ là những kẻ nhảm chán. Nhưng mà bọn họ nói rất đúng, cô rất thù dai. Cho nên tha chết chứ đừng đắc tội với cô, cô không thích những chiêu trò trong bóng tối của bọn họ. Nếu muốn trả thù thì phải đường đường chính chính mà trả thù.

Phạm Thiên Thư, chỉ trách lúc trước mắt cô ta bị mù mới điên dại đi tìm cô gây chuyện, lần này cho dù bác cô ta có là Chủ tịch cũng khó mà cứu cô ta.

Nụ cười trên gương mặt Lâm An Mỹ càng thêm đáng sợ. Raymond ở ngay bên cạnh cũng bị nụ cười "lạnh thấu xương" của cô làm cho rùng mình.

Lâm An Mỹ tiến vào phòng làm việc, cửa phòng vừa đóng mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Cửa lại đột nhiên mở ra, tìm mọi người như giật thót lên. Có người còn ôm ngực thở phào to về sắp bị dọa yếu tim đến nơi.

Raymond về mặt nặng nề đóng cửa phòng làm việc lại, nghiêm túc thông báo với mọi người: "Mọi người vào vị trí, Tổng giám đốc muốn 1 giờ sau sẽ họp gấp, Chủ tịch đã phê duyệt! Tổ thư ký mau chóng thông báo cho các nhân viên cấp cao và hội đồng quản trị, sắp xếp tài liệu và chuẩn bị đầu đủ các thứ cần thiết."

Nghe Raymod thông báo xong, trợ lý đặc biệt Trình Ngọc Nhi - Wendy về mặt mơ mòng, cười cực kì phấn khích. Raymond nhăn mày nhắc nhở: "Wendy, cô còn ở đó điên khùng gì thế? Mau chóng làm việc!"

Trong tổ thư kí có 5 thành viên: Raymond, Sany, Joe, Tendy, Wendy. Trong đó chỉ có Vương Nhất Minh- Raymod là đàn ông và là trưởng phòng thư kí. Wendy thì chỉ là một trợ lý đặc biệt được Lâm An Mỹ bổ sung vào danh sách.

Joe thờ dài, bung chổng tài liệu đi sửa sang, nhìn Wendy lắc đầu: "Wendy à, nếu cô đem sự yêu thích Lâm Tổng vào công việc một "chút" thì tốt!"

Trình Ngọc Nhi bủn rủn, dùng giọng điệu nũng nịu nhất của bản thân làm người nghe nổi hết cả "da gà": "I Love You, Army! Moa~ Moa~ tình yêu của Wendy!"

Tendy đang gọi điện thoại thông báo cho các cán bộ, nhân viên cấp cao cũng đột nhiên cảm giác buồn nôn chết đi được.

Raymond lắc đầu thờ dài: "Wendy, cô cứ ở đó lười biếng thì chị Army đá cô ra khỏi đây cũng đừng có trách!" Nói rồi cậu ta cầm một tập văn kiện đi về phía thang máy.

Wendy làm mặt quỷ với cậu ta rồi chạy lon ton đến phòng trà nước giúp Sany.

Cảm giác thật feel~

Cửa sổ sát đất mở rộng, có thể nhìn rõ ngoài trời đã giăng đầy mây đen báo hiệu một cơn mưa sắp đến.

Lâm An Mỹ bước đến bên cửa sổ, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên cửa kính khê vuốt, cảm nhận cảm giác mát lạnh của thủy tinh mang lại. Trên môi nở nụ cười

tươi tắn, khoẻ mắt cong cong tràn đầy vui vẻ, hoàn toàn trái ngược với Lâm An My thường ngày.

Cô bước chân ra ban công, gió lớn thổi vào mặt mát rượi, mái tóc dài tung bay loạn cả lên. Lâm An My nhắm mắt, đặt hai tay lên thành ban công cảm nhận sức gió mạnh mẽ quét vào người đầy lạnh lẽo.

Phía xa từng đám mây đen đang ùn ùn kéo đến, gió càng lớn hơn mang theo sự mát lạnh từ hơi nước. Phía chân trời chớp loé sáng, kèm theo tiếng "gầm gừ" của bầu trời.

Gió mạnh mẽ lay động rèm cửa màu lam, như tình nghịch lướt qua quyển sách dày cộm trên bàn làm việc. Cả căn phòng như ngập tràn trong không khí ẩm ướt của cơn mưa sắp đến.

Lâm An My mở mắt nhìn từng đám mây chuyển động, cô rất thích mưa. Hầu như những kỉ niệm từ lâu lại ùa về trong lòng, ở nơi cao chót vót của một toà cao ốc đó là giấc mơ từ nhỏ của cô. Cô khoanh tay trước ngực, ngước mắt nhìn lên trời, tư thế cự kì cao ngạo cứ như "nữ vương".

Lâm An My cảm thấy thật thoải mái, cảm giác hiện tại cứ như là "Vô Tắc Thiên", mặc "Long Bào" uy nghiêm tuyên bố: "Thiên hạ là của ta!" Haha cảm giác thật tốt.

"Tốt, tốt biểu cảm trên mặt rất tốt. Ay da, giữ nguyên không được nhúc nhích!" Lương Đình không biết từ đâu chui ra cầm máy ảnh tìm góc độ chụp liên tục.

"....." Biểu cảm trên mặt Lâm An My cứng đơ.

Lương Đình nhử máy nhìn tấm ảnh không vừa ý, độc ác nói: "Vừa bị giựt tiền à? Nhìn cứ như 'táo bón' lâu năm chưa khỏi!"

"..... Không chụp được thì khỏi chụp!"

Lương Đình bĩu môi khinh thường lời cô nói, xoay người xem lại mấy bức ảnh vừa chụp lên được. Sau đó lắc đầu cảm thán: "Mặt đơ như thả này sau này chụp ảnh cưới không lẽ cũng phải chụp lên!"

"....." Thật là phá không khí của người khác mà.

"Đúng rồi, mấy hôm nay tiến triển thế nào rồi!" Lương Đình miệng hỏi nhưng mắt vẫn đang sầm soi tìm tòi xem tấm ảnh nào đẹp nhất.

Lâm An My hết hứng thú "hóng gió", đi vào phòng làm việc chuẩn bị họp: "Tài liệu đã chuẩn bị xong! Lát nữa y kế hoạch mà làm là được! Nếu có vấn đề..."

Cô chưa nói hết Lương Đình đã ngắt lời: "Tài liệu gì cơ? Anh đang hỏi em và Trình Duệ tiến triển sao rồi?" Anh ta vẻ mặt chờ mong nhìn cô.

"....." Lâm An My nghe xong đã ngộ ra được một chuyện, rằng cô lại bị Lương Đình "gài". Hít sâu một hơi, cô từ tốn trả lời: "Anh nghĩ kem đánh răng P/S và T300WCM (Theodent 300 Whitening Crystal Mint) có thể có tiến triển gì?"

Lương Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Em không thấy chúng đều là kem đánh răng sao?" Anh ta còn cho bình phẩm một câu: "P/S là nhãn hiệu toàn cầu đấy nhé! T300WCM có thể so sánh sao?"

"....." Ông anh của tôi ơi! Sự khác biệt là "đẳng cấp"!!! Là "đẳng cấp" đấy! Còn có giá tiền nữa. Một tuýp T300WCM đã đủ để mua cả đồng kem P/S về, chải đến rụng răng cũng không hết!

Lương Đình lại phát lên cơn bệnh "lải nhải": "Bản thân em đã gần 3... à là hơn 25 tuổi. Không dễ dàng gì anh mới "giành giật" được một người xuất sắc cho em! Em nhìn xem, xung quanh không có ai có thể vượt qua Trình Duệ. Nhà họ Trình lại có tiền đến thế! Thà gả cho cậu ta, dù cho cậu ta nói lời độc miệng khó nghe này nọ thì dù sao cậu ta cũng có gen tốt. Nếu lại bị ba mẹ em gọi về lấy chồng không phải rất uổng phí sao?"

Lâm An My cầm gương và lược bắt đầu chải lại tóc, dặm lại lớp trang điểm. Cũng không mấy quan tâm chỉ trả lời qua loa cho có lệ: "Em không thích bác sỹ!"

"Cậu ta có tiền!"

"Em không thích bác sỹ!"

"Cậu ta có gương mặt!"

"Em không thích bác sỹ!"

"Cậu ta có tài năng!"

"Em không thích bác sỹ!"

Lương Đình cảm thấy bức mình khi phải nói nhảm nhiều vậy: "Tại sao không thích bác sỹ?"

Lâm An My tỏ lại son môi, giọng đều đều phân giải: "Thứ nhất, thân phận anh ta tốt như vậy, em không muốn "trèo cao". Thứ hai, em không muốn lấy chồng là bác sỹ vì công việc này đôi khi có những pha va chạm "tế nhị" em không thích!"

Lương Đình dường như vẫn muốn níu kéo cô: "Trèo cao, gì chứ? Em đã là Lâm Tổng của Tập đoàn Lương Đình này rồi còn gì! Tài sản hiện tại của em cũng đâu thua kém người có tiền. Hiện nay trào lưu "ham thần áo blue trắng" rất thịnh hành đấy, còn có trào lưu "cô bé lọ lem" cũng rất thịnh hành!"

Lâm An My thuộc cung bọ cạp điển hình cho sự cứng đầu cố chấp, còn có những lí do khiến người ta khó lòng đỡ nổi: "Anh nên nhớ rằng, "cô bé lọ lem" vốn dĩ là con gái bá tước. Cho dù có sống nghèo khó thì thân phận của cô ấy vẫn là "bá tước tiểu thư" cao quý... Còn em, không phải lọ lem!"

"Không phải hình mẫu trong lòng em là "soái ca" áo sơ mi trắng sao? Trình Duệ hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của em!"

"Lương Đình..." Lâm An My nghiêm túc nhìn vào mắt anh ta: "Anh là quý nhân của em, cả nhà họ Lương đều là "Ân nhân" của em. Bản thân em không muốn mình ảnh hưởng đến thanh danh nhà họ Lương." Cô cup mắt xuống: "Em không muốn bản thân phiền đến mọi người!"

Lương Đình nghiêm mặt: "Anh cũng được coi là "trưởng bối" trong nhà đúng không?"

Lâm An My gật đầu, theo như quan hệ giữa bọn họ thì Lương Đình chính là cậu họ bên ngoại của cô. Bên ngoài bình thường vì muốn để càng ít người biết càng tốt nên bọn họ không xưng hô cậu- cháu, mà xưng hô như bình thường Lương Đình cảm thấy tốt hơn, vì xưng hô theo "vai vế" anh thật sự cảm thấy bản thân mình già đi.

Lương Đình là điển hình cho đàn ông cung Song Tử, bên ngoài vói vẻ thân thiện vui tính, rất biết cách ăn nói, ham vui và thích du ngoạn đặc biệt là khá tài hoa có trí tuệ. Tuy nhiên trong lòng anh ta cũng ẩn chứa rất nhiều những mưu tính trong kinh doanh mà người ta khó để đoán được.

Lương Đình nghiêm túc làm cho Lâm An My cảm thấy chột dạ, giọng đậm chất ra lệnh của người lớn lên tiếng: "Vấn đề của ba mẹ em, người cậu như anh đây sẽ giải quyết. Việc còn lại là mau chóng tiến triển với Trình Duệ!"

Lâm An My nhíu mày: "Anh nghĩ, muốn tiến triển liền tiến triển sao? Lỡ như anh ta..."

Lương Đình cắt ngang lời cô: "Nếu cậu ta không có chút bằng lòng, em nghĩ cậu ta sẽ ở trong căn hộ 100 mét vuông của em!?"

"....." Lỡ như anh ta chỉ là đang trải nghiệm cuộc sống "thường dân" thì sao. Cô không dám tin tưởng trên đời này còn có việc tốt như vậy. Người có tiền đa số sẽ chọn mỹ nữ "chân dài", nếu là cô, bản thân cô cũng sẽ chọn mỹ nữ.

Trong khi Lương Đình hùng hục khí thế thì Lâm An My lại cảm thấy, sự việc ngày càng không "thực tế" rồi.

Trong cuộc họp ngay sau đó, Lâm An My dùng tư thế cao ngạo nhất của mình quăng một tập tài liệu lên bàn. Âm thanh của tập tài liệu rơi lên bàn "rầm" một tiếng, làm mọi người sồn hết cả gáy óc.

Nếu là trước đây, Lâm An My chỉ là một Tổng giám đốc có thực quyền dựa lưng Chủ tịch hội đồng quản trị Lương Đình thì hôm nay ai cũng đều nể cô ba phần. Trong tay cô hiện tại đang nắm giữ hơn hai mươi phần trăm số cổ phần của Tập đoàn Lương Đình. Mấy năm này, cô đầu tư rất thuận lợi nếu so sánh tài sản công khai của cô đã có thể vươn lên top 10 người giàu nhất thành phố H.

Hiện tại Hội đồng quản trị cũng không ai dám công khai chống đối Lâm Tổng, bởi vì chống đối cô là đối nghịch với Chủ tịch Lương. Coi như con đường kiếm tiền khó mà tiếp tục được.

Giọng nói trầm tĩnh mạnh mẽ của Lâm An My vang lên làm mọi người có chút lo sợ: "Thế này là thế nào? Tại sao hạn mục của Nhã Lan lại xảy ra sự cố!"

Ai nấy đều hít sâu một hơi, nghe nói Lâm Tổng rất coi trọng hạn mục xây dựng khu biệt thự bên bờ biển Nhã Lan này. Lâm Lâm Tổng nổi giận thì chắc chắn sự việc rất nghiêm trọng.

Lâm An My đập bàn, tạo nên một âm thanh lớn chói tai, giọng nói cũng đã cao lên mấy phần: "Ai phụ trách hạn mục này? Số tiền thâm hụt là thế nào, "ăn chặn", "bòn rút của công" hay "hối lộ"."

"Ăn chặn" tiền công thật sự là một tội lớn, ảnh hưởng đến hạn mục Nhã Lan lần này có thể hình tượng Tập đoàn bị xuống dốc. Bình thường vấn đề nếu là người có tiền phạm phải sai lầm này thì chỉ cần "ém nhẹm" đi là chẳng có chuyện gì.

Cùng chung suy nghĩ đó, Phạm Thiên Thư mặt bình thản đứng lên nói: "Lâm Tổng, là tôi phụ trách hạn mục này. Nhưng mà Lâm Tổng, cô làm quá vấn đề lên như vậy lại càng khiến cho người khác biết rằng cô đang nhắm vào tôi!" Giọng cô ta lại vang lên trên cột, mỉa mai: "Ai chẳng biết Lâm Tổng và tôi có hiềm khích bao nhiêu năm nay. Tôi cũng chỉ là một trưởng phòng mà sao cô cứ nhắm vào tôi! Lâm Tổng, làm người phải biết thời, biết thế. Người sinh ra không phải con nhà có tiền như cô, tôi hiểu mà!"

Lâm An My cười lạnh: "Trưởng phòng Phạm, cô nói thật hay! Nếu nhà cô có tiền như vậy thì cô hãy bồi thường gấp đôi số tiền mất mát thì tôi sẽ buông tha chuyện này! Thế nào? Trưởng Phòng Phạm, cô thấy sao?"

Phạm Thiên Thư liếc mắt nhìn cô: "Lâm Tổng, tại sao tôi phải bồi thường chứ? Hạn mục vốn dĩ..."

Cô ta nói chưa hết câu Lâm An My đã cắt ngang: "Nếu vậy Trưởng phòng Phạm muốn được điều tra kĩ sự việc này sao?" Cô cười hết sức nhẹ, trên tay cầm tập tài liệu khác quơ quơ.

"Cô..." Phạm Thiên Thư định nói gì đó liền bị bác cô ta ngăn chặn.

"Lâm Tổng, nếu như chuyện này tính cho Trưởng phòng Phạm bồi thường gấp đôi liền bồi thường đi! Như vậy cũng giải quyết vấn đề được tốt hơn." Bác của cô ta lên tiếng, lão hồ ly nhà họ Phạm đã nhìn ra được "thiên la địa võng" mà Lâm An My đang bày sẵn.

Kẻ chết thay như Phạm Thiên Thư nhất định sẽ phải nhảy vào, ngay cả ông ta cũng khó bảo toàn được địa vị.

Lương Đình đầu dễ dãi cho lão hồ ly Phạm Hồng Phúc kia ra tay, anh ngay lật tức lên tiếng: "Vấn đề hạn mục Nhã Lan chắc chắn Trưởng phòng Phạm hoàn toàn chịu trách nhiệm nhưng mà bồi thường gấp đôi thì không cần!"

Phạm Thiên Thư như người chết đuối sắp bám được vào cọc gỗ, chờ mong nhìn Lương Đình. Thế nhưng cô ta hoàn toàn không ngờ: "Tôi đã cho Raymod điều tra!" Lương Đình cầm tập tài liệu báo cáo điều tra về việc Phạm Thiên Thư cấu kết cùng một số cán bộ cao cấp khác "ăn chặn" tiền của hạn mục Nhã Lan.

Lương Đình cười lạnh nhìn cô ta: "Không chỉ là bồi thường mà còn phải ra hầu toà!"

Lần này Phạm Thiên Thư hoàn toàn sụp đổ.

TRUYỆN NGẮN NHỎ 4:

Một ngày nọ, Lâm An My lúi "định lí về kem đánh răng" ra nói: "Em như loại kem P/S rẻ tiền còn anh cứ như Theodent 300 Witening Crystal Mint xa xỉ! Em chỉ sài mấy cây bàn chải đánh răng tầm thường, trong khi anh sử dụng loại thượng hạng!"

Trình Duệ đang làm báo cáo y học, nghe cô nói vậy liền phán một câu: "Không sao anh cảm thấy hương vị P/S trong miệng em cũng không tệ!"

"....." Xấu xa.

"Còn có, thật ra em thật sự không giống cô bé lọ lem!"

"Đương nhiên em tuyệt đối không có uỷ mị như vậy!"

Trình Duệ gật gật đầu: "Có lọ lem nào lại nóng tính và chê bai hoàng tử như em chứ?"

"Trình Duệ!!!" Lâm An My gầm lên. "Đêm nay anh cứ khỏi phòng em!"

"....." Đáng đời.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Yêu Cầu Có Đồ Ăn Ngon

"Dù em không hoàn hảo, tôi vẫn yêu. Vì em là người tôi yêu!"- Trình Duệ

Thời tiết tháng năm, "ôi bức" tạo cho không khí ở thành phố H càng ngày càng nóng bức. Thời tiết nóng như làm tan chảy "mỡ" trên người, nhiệt độ trung bình ở thành phố H lên đến gần 40 độ C.

Làm tâm tình của con người thật sự khó chịu. Đặc biệt là tâm tình của Lâm An My, mối thù giữa cô và Phạm Thiên Thư đáng lẽ ra phải do cô "kết thúc" nhưng ai ngờ "bác" Lương Đình lại giành vai nổi bật cướp đi công lao của cô.

Đúng là "tên hồ ly". Hừ! Hừ!

Bỏ chuyện đó qua một bên.

Tính từ lúc Trình Duệ "sống chung" dưới một mái nhà với Lâm An My đã được một tuần lễ, nhưng thời gian hai người bọn họ thấy mặt nhau chỉ là vào bữa cơm thôi!

Trình Duệ rất ít khi ở nhà, phần lớn thời gian của anh đều dành cho việc ở bệnh viện và viết luận văn y học. Còn Lâm An My phần lớn thời gian của cô dành cho việc ăn ngủ và "chăm chút" cho sự nghiệp lười biếng của bản thân.

Lâm An My thật sự rất chăm chỉ, ba ngày đầu tuần cô xếp kín hết tất cả lịch trình rồi nghỉ ngơi vào những ngày còn lại trong tuần. Thế nên phần lớn thời gian phân bổ rất cân đối, Lâm An My chỉ cần nấu thức ăn để sẵn khi nào Trình Duệ xong việc, anh sẽ tự ăn.

"Sống chung" một tuần lễ cô vô tình nghe được từ cái miệng "ba hoa" của Lương Đình là Trình Duệ là người thuộc cung Xử Nữ. Không chỉ cuồng sạch sẽ mà còn "tự ki ám thị" hơn cả cô.

Đối với Trình Duệ, kem đánh răng T300WCM quả thật là đắt đỏ so với nhiều người nhưng mà thành phần của nó hết sức độc đáo bởi nó được chiết xuất từ hạt ca cao. Kem đánh răng Theoden 300 với thành phần độc đáo Rennou- sản xuất từ ca cao, có khả năng làm trắng răng, khoẻ lợi với tốc độ nhanh hơn kem đánh răng có flo thông thường. Đặc biệt chất Rennou có khả năng diệt khuẩn và làm sạch răng miệng mạnh nhưng không gây độc hại.

Với hương bạc hà tươi mát, tạo cho người sử dụng cảm giác sáng khoái. Tuýp kem được thiết kế với màu trắng thanh lịch đi cùng nắp đập màu vàng kim, gọi lên tưởng tới lớp vỏ bọc của những viên socola. Một người theo chủ nghĩa hoàn hảo như Trình Duệ đương nhiên sẽ chọn loại kem đánh răng này.

Lương Đình cũng sử dụng loại này, theo như anh ta nói thì Trình Duệ chọn loại kem đánh răng đắt tiền này còn đi kèm với bàn chải đánh răng Reinast. Nó được làm từ Titanium nguyên khối, còn cao cấp hơn các dụng cụ y tế thông thường. Không chỉ được chú trọng về tính năng bảo vệ răng chống vi khuẩn mà tính thẩm mỹ của sản phẩm này cũng cực kì cao.

Trọng điểm là quá đắt! Mà còn là sản phẩm cực kì cao cấp.

Lâm An My tặc lưỡi lắc đầu, quá xa xỉ. Nếu nhận thức kĩ hơn thì chúng ta sẽ thấy Trình Duệ luôn muốn mọi thứ của anh đều vô cùng hoàn mỹ, là luận văn hay đồ dùng cá nhân đều như vậy. Bản thân anh cũng luôn theo chủ nghĩa hoàn hảo, khi làm bất cứ việc gì anh cũng đều phải khiến cho mọi việc đều hoàn mỹ mới cảm thấy dễ chịu.

Cô cảm thấy một người mang chủ nghĩa hoàn hảo đến thế chắc chắn mong muốn người phụ nữ của anh nhất định cũng phải hoàn hảo từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới. Nhưng mà Lâm An My, cô trừ gương mặt nhỏ nhắn có chút "vừa mắt" của bản thân thì chính là một người bình thường, hết sức là bình thường. Gia cảnh tầm thường, chiều cao không đạt chuẩn, ba vòng cũng không chuẩn.

Nhưng mà cuộc sống này, "người đẹp vì lụa,, lúa tốt vì phân", nếu không có mấy bộ quần áo hàng hiệu nâng cao địa vị cho cô thì bản thân cô chẳng có gì đáng để chú ý. Mà bắt cô phải "tiến triển" với một vị "nam thần" con ông cháu cha như Trình Duệ. Cô biết phải tiến triển thế nào!?

Câu hỏi đó như xoáy sâu vào đầu óc của Lâm An My mấy ngày gần đây. Mà bác sỹ Trình của chúng ta sau một ngày làm việc mệt nhọc vừa ngồi vào bàn cơm liền cảm thấy như có gió lạnh thổi qua, khiến cho mọi thứ đông cứng lại.

Trình Duệ hít khí lạnh, anh cảm thấy bản thân đang kèm chế cảm giác chán ghét đối với mấy món ăn trên bàn. Tay nghề của Lâm An My có thể nói là không tệ mà cũng không tốt, có thể coi là tạm ăn được. Nhưng mà cả tuần chỉ có thịt chiên, cá chiên, trứng chiên...

Trình Duệ buông đũa xuống tỏ ý không muốn ăn, trong khi Lâm An My vẫn đang gấp miếng thịt vào bát cơm của mình. Một cái bát ăn nhỏ nhắn xinh xắn vừa đủ bốn người ngồi, hai người họ ngồi vừa vặn. Thấy anh buông đũa, cô ngược mắt lên nhìn anh, cô vẫn còn đang cắn đầu đũa suy tư nhìn anh.

Trình Duệ khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào thành ghế phía sau. Giọng nói lạnh nhạt vừa cất lên, dù lạnh lẽo như "hước đá" nhưng nghe vào tai lại rất cuốn hút: "Cô đây là làm thức ăn cho chó!"

Lời vừa phun khỏi cái miệng xinh đẹp kia lại nói chuyện thô lỗ như vậy khiến cho tâm tình ngấm mỷ nam của cô phút chốc tan không còn một mảnh. Ánh mắt ngây thơ chớp chớp nhìn xem anh muốn làm gì lúc này đã bị thay bằng ánh mắt khinh thường không thèm ngó tới anh, cô tiếp tục xới cơm của mình xúc vào miệng. Kèm theo mĩa mai ngược lại "con chó to xác kia": "A, thì ra anh đã ăn qua thức ăn cho chó rồi sao? Thật ngưỡng mộ!"

Trình Duệ nhìn cô chăm chăm, dưới ánh mắt "nóng bỏng" như muốn "phanh cây" cô ra của anh ta làm cô cảm thấy hơi sợ, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh mà ăn cơm. Thế nhưng cô lại không ngờ rằng cuộc nói chuyện của bọn họ lại chệch đường ray quá xa. Anh cất tiếng nói: "Tiểu hồ ly, cô thành công khiến tôi bị cô hấp dẫn sự chú ý!"

"PPhutttttt.....!" Cơm từ miệng cô văng ra tứ tung, đập lên mặt bàn và đặc biệt còn đập cả lên vai của vị bác sỹ ưa sạch sẽ đối diện. Khoé miệng cô run rẩy, bình thường cô hết sức hoàn hảo bảo trì hình tượng thực nữ ngoan hiền, nhưng mà giờ phút này cô thật muốn tống Trình Duệ ra khỏi nhà. Có cần phải bức cô vào con đường bất hạnh thế này không, lần trước là sặc cơm lên lỗ mũi còn rơi vào cả bát canh, lần này là văng lên vai anh.

"....." Tiểu hồ ly!? Đang diễn phim Tiên Hiệp à?

Trình Duệ hít sâu một hơi, thật sự là khiến anh không thể nào chấp nhận được bộ dạng này mà.

Lâm An My lấy lại bình tĩnh lấy khăn giấy lau miệng, trong lòng thầm tự kiêu khuyên nhủ bản thân phải bình tĩnh. Tao nhả lau miệng xong, cô sò cảm ngẫm nghĩ rồi nói: "Vị đại huyênh này, huyênh mắc chứng ảo tưởng không hề nhẹ đó!"

Trình Duệ cười lạnh nhìn cô: "Cô diễn trò cũng tốt thật!"

Trong lòng Lâm An My đang kéo tới phong ba bão táp, gương mặt lạnh lạnh ánh mắt không sợ hãi đấu mắt với anh: "Haha, dù anh có đẹp trai đi chăng nữa. Miệng thú như anh, tôi chả thèm!"

Trình Duệ nhìn cô, quét mắt từ đầu đến chân của cô, còn bình phẩm một câu: "Chó con, khi nào cô phát dục đầy đủ đi rồi hãy tự tin nói câu vừa rồi!"

"Chó con"!?!? Má áááááááá[>.<] Dám gọi cô là chó con a.

"Dáng người của nhóc có thể so sánh với Chihuahua!" Bác sỹ Trình không ngại làm cho toàn bộ tâm tư thiếu nữ của Lâm An Mỹ bay sạch.

"....." Anh có chắc là bác sỹ chữa bệnh cho người. Sao cứ như anh có một loại tình cảm rất đặc biệt với động vật nhất là chó ấy nhỉ?

"Loại chó nhỏ con hai mắt lồi ra chắc cô biết mà! Mắt lồi ra như mắt cá, y hệt như cô!"

Thật sự chưa bao giờ cô cảm thấy tức giận như hôm nay, sống trong giới thượng lưu mấy năm nay cô gặp không ít người, tiếp xúc với đủ loại đàn ông nhưng mà tại sao lại có thể "lồi" ra một tên bác sỹ đại cực phẩm thế này. Nói chuyện hết sức đáng ghét. Bị nói là "chó Chihuahua" Lâm An Mỹ quét mắt tổng thể anh ta trong ba giây rồi kết luận kinh người: "Loại như anh thì là chó Alaska à?"

Trình Duệ cười nhạt: "Nói vậy cô chỉ là loại Teacup Poodle!"

Lâm An Mỹ không còn khả năng giữ vững nét mặt thực nữ mà bản thân luôn giả vờ được nữa, cô muốn lật tức đá văng cái tên kiêu ngạo này ra khỏi nhà. Đây là nhà cô, là địa bàn của cô, không phải của cái tên bác sỹ chết bầm này. gương mặt cô lúc này thật sự có thể nói là đen đến vô cùng dọa người.

Hiện tại cô chỉ muốn quăng cái bát cơm trên tay vào mặt anh.

Trình Duệ vừa lòng nhìn nét mặt dự tợn của Lâm An Mỹ, đột nhiên anh lại cảm thấy không tệ. Từ trước đến nay nếu anh nói có khó nghe đến mức nào đi nữa thì những cô gái xung quanh cũng vẫn cười tươi xem như không có chuyện gì, họ sợ làm anh tức giận nhưng mà lại khiến anh cảm thấy bản thân mình cứ như đang giao tiếp với "dịch vụ chăm sóc khách hàng". Đặc biệt là Lương Đình và ông nội của anh mắt nhìn cũng không tệ, nhìn trúng một người nóng tính như cô gái trước mắt, họ không sợ khả năng rũi ro cao hơn sao!?

Nói đi cũng phải nói lại, mặt dù tuổi thọ thấp nhưng mà Teacup Poodle quả thật rất đáng yêu! Anh lại càng cảm thấy tên "chó con" rất thích hợp với cô.

Nhìn nụ cười chói mắt trên mặt của Trình Duệ, Lâm An Mỹ chìm vào trạng thái chết lâm sàng. Tổ tiên nhà họ Lâm trên trời linh thiêng, không cần phải mang trai đẹp đến dọa con được không? Trái tim con mong manh dễ vỡ lắm.

Cao ráo đẹp trai, sự nghiệp ổn định không có thói quen xấu, nhưng lại ăn nói quá mức quá đáng.

Trình Duệ: Tôi còn chưa nói gì nặng lời mà.

Lâm An Mỹ cảm thấy nếu để cho Trình Duệ sống ở nhà này một ngày thì tế bào não của cô sẽ không thể thả lỏng mà chết dần. Thẹn quá hoá giận cô đập bàn: "Cắt hợp đồng, tôi không cho anh thuê nữa!"

Trình Duệ nhàn nhả tựa lưng vào ghế cười mỉm: "Theo hợp đồng tiền bồi thường là gấp đôi số tiền đặt cọc ba tháng! Cô chắc chứ?"

Trái tim của cô đang rỉ máu, má nó mới kiếm được 150 triệu, chưa gì đã phải bồi thường gấp đôi. Tiền của cô, 150 không phải là con số lớn nhưng nó cũng không phải là con số nhỏ, là ba tháng lương chính thức của cô đó! Đau lòng quá đi mất!

Nhìn cô đang suy tính miên man, hơi hoang mang, chân mày nhăn lại rõ là rất khó chịu. Thì ra là xót tiền. Hahaha...

Lương Đình co giật khoé miệng nhìn Lâm An Mỹ đột nhiên xuất hiện tại nhà anh ta. Mà lại còn là đến đây ăn chực. Lương Đình lăm lăm cầm chày thăm trong miệng, anh đang định dùng mì gói thay bữa tối, rồi cuộc Lâm An Mỹ đến. Thế nhưng Lương Đình hoàn toàn không biết xấu hổ nấu hai bát mì gói xem như xong bữa ăn tối + ăn khuya.

Nhìn tướng ăn của cô, Lương Đình không khỏi đỏ mặt hời lạnh.

Lâm An Mỹ bên ngoài thực nữ bao nhiêu, biết giữ hình tượng, ăn không phát ra bất kì tiếng động nào, 10/10 khách hàng hoặc người quen ăn cơm cùng cô đều đánh giá cô rất tốt. Nhưng mà ở nhà...

"....." Anh cảm thấy giống như có đàn quạ đen đang kêu quang quác trên đầu mình.

Nếu giờ có người xuất hiện hỏi cô là ai, anh ta chắc chắn sẽ trả lời là em gái sinh đôi của Lâm An Mỹ, anh ta giờ phút này thật sự cảm thấy có lỗi với ba mẹ của cô. Anh ta không muốn mai mối nữa đâu, mặt mặt chết đi được.

Nhìn xem anh ta tâm đắc vào cô bao nhiêu mà giờ cô lại dám chạy đến nhà anh ta dùng mỳ ăn liền cơ chứ!?

Lương Đình che trán, thật sự không biết phải ăn nói thế nào với ông nội của Trình Duệ. Tướng ngồi bá đạo như anh hùng Lương Sơn Bạc trong Thủy Hử, tướng ăn như muốn trút giận lên cọng mì sợi "đáng thương" khiến người nhìn phải đỏ mặt hời lạnh.

Đôi khi Lâm An Mỹ dùng xong tô mỳ ăn liền thì tâm tình cũng khá lên một chút, cô rút khăn giấy xoa miệng. Rồi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lương Đình vẫn đang từ tốn ăn mì, liếc nhìn cô hỏi: "Có trai đẹp trong nhà sao lại chạy đến đây?"

Lâm An My đang nhắm mắt, thì nhú mày nhăn mặt. Xoay mặt sang hướng khác vẫn nhắm mắt mà uể oải trả lời anh ta: "Ở nhà thêm một phút khả năng chết sớm vì "lên tầng xông". Thật là tức chết người!"

Lương Đình dùng đũa đưa mì lên miệng ăn ngấu nghiến, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nếu Lâm An My mà còn không chịu được tính khí của Đại bác sỹ Trình thì chắc là cậu ta sống cô độc đến già đi là vừa. Nhai nhai sơi mì, Lương Đình nhú mày cảm giác thật nhạt nhẽo, múc một muỗng nước mì lên húp. Lương Đình nhổ ra.

Quá khó ăn! Gương mặt anh ta nhăn nhó nhí nhố.

Chợt anh ta nghĩ tới một việc có thể lấp đầy bụng, cười gian nhìn cô. Lương Đình nhỏ giọng thương lượng: "Này My, có muốn ăn ngon không?"

Lâm An My đang nhắm nghiền hai mắt liền mở ra ngay lập tức, nhanh chóng trả lời: "Đương nhiên!" Không quên chê trách: "Mì ăn liền thật sự khó ăn chết đi được!"

Lương Đình ngoắc tay bảo cô xích lại gần anh, ra vẻ thần bí nói: "Chúng ta đi ăn ngon!"

"Ăn ngon?" Lâm An My mờ mịt, cùng lắm thì đi nhà hàng cần gì phải ra vẻ thần bí như vậy làm gì?

Trình Duệ sau khi chọc Lâm An My tức điên mà "bỏ nhà đi bụi", anh liền mang laptop ra phòng khách ngồi viết luận văn. Thế nhưng hôm nay anh hoàn toàn khó lòng tập trung được, chỉ viết được một nửa liền đưa mắt nhìn xung quanh.

Phòng khách màu vàng nhạt ấm áp, tường đơn giản chỉ trang trí vài thứ đơn giản trên tường treo một bức ảnh của cô nhưng chỉ chụp sườn mặt, Còn có câu danh ngôn được đóng khung lồng kính treo lên tường. Phòng khách nhìn khá trống trải chỉ có bộ sofa lớn và một cái TV Sony 100 inch treo tường. Chùm đèn thủy tinh lấp lánh làm phòng khách càng trở nên trang nhã.

Phòng khách thông với phòng bếp nhỏ gọn tiện dụng, căn hộ 100 mét vuông đối với một gái độc thân đúng là có chút rộng lớn, hai phòng ngủ đều có diện tích bằng nhau nằm đối diện nhau.

Cửa ra vào có một tủ đựng giày bằng gỗ tương đối thích hợp với cách bày trí trong phòng.

Trình Duệ cảm thấy xem một chút đồ đạc ở đây cũng không có gì là quá to tát. Anh đi đến tủ đựng giày. Tò mò khiến lòng anh thôi thúc đến tủ đựng giày xem xét.

Trình Duệ phì cười, trong tủ có chuẩn bị đầy đủ giày mỗi loại một đến hai đôi, Tất cả đều cùng một cỡ. Anh đưa bàn tay ra đo thử thật sự quá nhỏ so với bàn tay anh. Anh lắc đầu cười, cỡ bàn chân nhỏ như cô cháu gái nhỏ của anh thế này mà ông nội lại muốn anh qua lại. Giống như anh đang "trâu già gặm cỏ non", tuy tuổi tác của cô gái kia cũng không "non" chút nào.

Gương mặt anh bỗng chốc lạnh nhạt trở lại, cất giày, đóng tủ lại. Hai tay nhét vào túi quần bước nhanh về phía sofa.

Trong đầu anh đang suy nghĩ, ông nội anh vốn dĩ là một người hết sức truyền thống cho nên nếu Lâm An My dính với nhiều tin đồn như vậy chắc chắn sẽ không có khả năng được ông đồng ý qua lại với anh. Nhưng mà...

Trình Duệ buồn chán nằm dài trên sofa, chân dài khiến cho anh cảm thấy sofa này thật sự rất chật chội. Hai tay anh áp ra sau gáy, ngẩng đầu nhìn trần nhà. Khẽ thở dài trong lòng, tốt hơn hết anh nên "tốc chiến tốc thắng", nhanh chóng giải quyết rõ vấn đề với Lâm An My. Chỉ gặp nhau vài lần và gần gũi vài ngày mà anh đã cảm thấy bản thân dường như rất có lòng tin với việc cô "trong sạch" và hoàn toàn không giống với những tờ báo kia viết.

Nhưng mà anh càng nghĩ càng cảm thấy mâu thuẫn, tại sao anh lại tin. Trong khi hầu như mọi thứ đều cho rằng cô hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn của anh. Tại sao?

Trình Duệ đang miên mang suy nghĩ, điệu bộ trầm tư này dễ người khác nhìn thấy nhất định thu hút rất nhiều cô gái.

Cửa bỗng nhiên kêu "rắc" một tiếng, Trình Duệ phản xạ nhanh lập tức khôi phục điệu bộ nghiêm chỉnh ngồi trên sofa.

Cửa vừa mở ra liền thấy được bộ mặt cười hề tiện của Lương Đình, Lâm An My nhú mày theo đuôi anh ta. Nhìn thấy điệu bộ của cô như vậy, Trình Duệ cảm thấy trong lòng hơn bức bối.

Lương Đình tươi cười như "gió xuân ấm áp", cả người "uốn éo" đến chỗ sofa: "Tôi nói này nhé bác sỹ Trình, con gái nhà người ta không ngại người ngoài dị nghị cho anh "thuê phòng" mà sao anh lại nở đối xử với người ta như vậy! Thật là không biết "thương hoa tiếc ngọc" chút nào!" Anh ta bày ra bộ dạng cao thượng nói: "Anh cứ dọa người ta chạy mất thì coi như anh cô đơn cả đời đi!"

Trình Duệ ghét bỏ nhìn bàn tay của Lương Đình đang vỗ vỗ vai anh, nói lời cay đắng: "Đừng tưởng tôi không biết là cậu giờ trò. Lương Đình, cậu thật "bà tám", bản thân cậu cũng chẳng có bạn gái mà lo lắng gì cho tôi!"

Lương Đình hừ một tiếng tỏ vẻ giận dữ, liếc mắt nhìn sang Lâm An My. Lương Đình lắc đầu bộ dáng "đứa nhỏ uất ức" thật đáng thương, còn đầu hình tượng Tổng giám đốc cao ngạo mà anh ta gây dựng bao nhiêu năm nay. Nhìn sang cái tên đầu sỏ gây ra chuyện này, liếc mắt khinh bỉ Trình Duệ.

Trình Duệ nhìn theo ánh mắt ra hiệu của anh ta.

Lâm An My nhu thuận đứng đó cuối đầu, tự ngắm chân mình. Thật ra khéo mắt đang quét đến cặp chân thon dài của đại bác sỹ, thầm than thờ sao lại có người chân dài thế chứ, lại trắng lại thon còn đẹp hơn cả chân con gái dù quần dài che đến mắt cá nhưng vẫn khó lòng che giấu được vẻ hoàn mỹ của đôi chân mỹ miều kia. Nhưng mà bệnh đau bao tử nhẹ của cô lại tái phát.

Trình Duệ nhìn thấy tay của cô đang ghi lên phần bụng trên rốn, có vẻ như bệnh đau bao tử (dạ dày) tái phát. Lương Đình trung ra vẻ mặt như muốn nói xem đi xem đi cậu khiến con gái nhà người ta bệnh cũ tái phát rồi kia.

Trình Duệ liếc mắt xem thường anh ta, sau đó nhìn Lâm An My mà nhún mày rồi lên tiếng: "Đau dạ dày!?"

Cô mờ mịt, ngẩng đầu thấy Trình Duệ nhìn cô, cô tự hỏi đang nói chuyện với cô sao!? Cô lấy ngón tay chỉ vào mình ý hỏi có phải anh nói chuyện với cô sao.

Trình Duệ đột nhiên cao giọng, trong giọng nói lạnh nhạt dường như có chút nóng lòng khó phát hiện: "Đau dạ dày có thể dẫn đến ung thư dạ dày. Cô không biết tự chăm sóc bản thân sao?"

Lâm An My cúi đầu, như đứa bé nhận sai. Đau phải tại cô đâu, rõ ràng lần anh gây chuyện trước. Nhưng vẫn uể oải nhỏ giọng nói: "Chỉ là chưa ăn no nên đau một chút! Bình thường không có."

Lương Đình chớp mắt nhìn qua nhìn lại hai người này, anh ta cảm thấy không khí có cái gì đó quái quái khó giải thích thành lời.

Trình Duệ không quan tâm Lương Đình đang "hóng hớt", anh nhanh chóng sai bước đến phòng bếp, không quên bỏ lại một câu: "Ngồi xuống đợi một chút đi!"

Lâm An My khó hiểu nhìn về phía phòng bếp, sau đó nhìn về phía Lương Đình đang cười vô cùng vui vẻ. Thấy ánh mắt cô lia đến, anh ta nhún vai tỏ ý không biết!

Hai mươi phút sau, Trình Duệ cời tạp dề ra gọi hai người đang đợi ở phòng khách: "Có thể ăn rồi!"

Lương Đình nhanh chân phóng vào bếp, từ bên ngoài anh ta đã nghe mùi thức ăn thơm nức mũi, hôm nay đến đây quả thật không sai! Anh ta nỏ giọng nũng nịu trêu chọc Trình Duệ: "Duệ Duệ à, yêu cậu chết mất~ Tôi gả cho cậu được chứ?" Còn làm ra vẻ ông ọ dựa vào vai Trình Duệ.

Trình Duệ ghét bỏ đẩy đầu của Lương Đình ra: "Cho dù hiện tại cậu sang Thái Lan chuyển giới tôi cũng không thêm cậu!"

Lương Đình cười ha ha, giả giọng nũng nịu đánh anh một cái: "Đáng ghét à!~"

Tuy Trình Duệ không nói lời nào với cô nhưng mà Lâm An My nhìn một bàn đầy đồ ăn thế này, tuy đơn giản nhưng lại thơm phức và đẹp mắt. Cô là một người sành ăn, đầu lưỡi cũng có chút kén chọn. Gắp một thức ăn đưa lên miệng thưởng thức.

Hai mắt Lâm An My sáng lên: Cô cũng muốn gả cho Trình Duệ!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bước Tiến Âm Mưu

"Thiết nghĩ tất cả đều là thuyết âm mưu, kể cả tình cảm."

Sau bữa cơm 'hài hoà', Lâm An My lại phải lao đầu vào kế hoạch làm việc mới, việc đột nhiên nghĩ 'muốn gả cho Trình Duệ' cũng bị quăng đi mất.

Lâm An My xem lịch liền hoảng hốt, sắp đến mừng năm tháng năm Tết Đoan Ngọ (Tết Nửa năm). Cô liền lật đật sắp xếp lại lịch trình của bản thân, đẩy nhanh tiến độ làm việc suốt tuần.

Liên tục làm việc trên mười tiếng một ngày suốt hơn một tuần lễ, Lâm An My cảm thấy cơ thể nặng trĩu. Lắc lắc đầu xua đi cảm giác choáng váng, bản thân cô hiểu rõ cơ thể không thể nào chịu nổi giới hạn thế này.

Một tay đỡ trán gục đầu lên bàn làm việc, tay còn lại 'mò' lấy điện thoại trên bàn, bật lên gọi cho Raymond bảo cậu ta mang thuốc hạ sốt cho cô ngay. Khi Raymond lật đật chạy vào phòng làm việc của cô thì đã giật mình hoảng hốt khi Tổng giám đốc 'tham công tiếc việc' lại xảy ra chuyện thế này. Hình tượng thực nữ lạnh lùng trong công việc, bá đạo nhưng sinh động của Lâm An My nay chỉ còn lại một 'bà cô' xoa tóc gục đầu trên bàn, tóc dài bay 'phất phới' như đang đóng phim kinh dị.

Cậu ta nhanh chóng sai bảo Wendy lập tức mang thuốc và nước ấm đến cho cô.

Wendy là một cô gái có vẻ ngoài ngọt ngào, nhìn nhỏ nhắn nhưng chiều cao là 1m62, 'gu' ăn mặc của cô ấy luôn là váy ngắn, quần sọt hình tượng 'Lolita' đáng yêu, mái tóc ngắn nhuộm vàng, xoắn ở đuôi y như cô búp bê đáng yêu. Wendy chạy hót ha hót hải vào phòng làm việc của Lâm An My, nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của cô liền cảm thấy đau lòng không thôi.

Lâm An My mệt mỏi, cô chỉ cảm thấy đầu mình nặng nề không thể tập trung làm việc được. Lúc Raymond vào phòng nói gì đó cô cũng 'ừ' đại. Đầu cô như muốn nứt ra, ai nói gì cũng không vào tai cô.

Raymond và Wendy lập tức dìu cô vào phòng nghỉ nhỏ để cô nghỉ ngơi, Wendy tận tình đắp nước và thuốc cho cô, rồi để cô ngủ một giấc. Lâm An My cảm thấy đầu óc trở nên trống rỗng, thân thể nặng nề không muốn động đậy, hai mắt không mở nổi rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cô cảm thấy mình ngủ lâu lắm rồi, ngủ đến mức đói bụng mà tỉnh lại. Lâm An My ngạc nhiên khi bản thân tỉnh lại trên giường nhà cô, cô nhú mày nhìn tới nhìn lui cách bày trí trong phòng. Lần này cô tin mình thật sự đang nằm trong nhà của mình. Đầu vẫn còn hơi choáng, cơ thể bủn rủn vì đói.

Lâm An My mở cửa phòng, bước ra ngoài tìm chút gì đó lấp đầy bụng của bản thân. Cửa phòng vừa mở, mùi thơm của thức ăn đã 'xộc' vào mũi cô, cái mùi quyến rũ của thức ăn làm cô cảm động muốn khóc. Ngay khi đang đói bụng sắp xỉu thì cuối cùng cũng có cứu tinh. Nhưng nghĩ lại trong nhà ngoại trừ cô chỉ có Trình Duệ, lỡ như anh không nấu đủ phần cho cô ăn thì 'quê' lắm. Đâu tranh tư tưởng 30 giây, Lâm An My bước vào phòng bếp cô 'đầu hàng' với đồ ăn, mặc kệ mặt mũi gì đó, ăn trước rồi tính.

Từ lúc Lâm An My mở cửa phòng thì Trình Duệ đã biết cô đến, nhưng anh vẫn giả vờ như không thấy. Tính cách của anh rất lạnh nhạt, ít khi để ý đến mọi chuyện xung quanh, người khác cho rằng anh vô tâm nhưng thật ra mọi chuyện diễn ra xung quanh anh để nắm trong lòng bàn tay. Theo như cách nói của cô là anh thích làm ra vẻ thế thôi.

Lâm An My thò đầu vào phòng bếp thám thính tình hình trước, bộ dạng ảm nấp của cô cực kì ngu ngốc. Trình Duệ trong lòng cười nhạo cô thêm một lần.

Cô cảm thấy lúng túng, không lẽ anh ta mời cô một câu thì chết sao!? Nhưng cô mà mặt dày vào ăn thì quá mất mặt, Lâm An My thầm hứa nếu sau một phút mà Trình Duệ không gọi cô vào ăn cô liền gọi đồ ăn bên ngoài. Kiêu ngạo cái khi, nói một câu mời 'lơ' cũng không được sao.

Hai phút trôi qua, Trình Duệ cũng không lên tiếng, cô âm thầm thờ dài dự định về phòng 'gặm nhắm' đau thương, sẵn tiện gọi đồ ăn bên ngoài. Đang chuẩn bị rời đi thì Wendy đột nhiên hưng phấn chạy đến lôi kéo cô.

"Army, chị tỉnh rồi sao? Mau vào đây ăn đi này, toàn bộ đồ là của em làm cho chị hết đó. Thử xem có ngon không?" Wendy túm lấy vai cô lôi vào bếp, đặt cô xuống ghế, sau đó 'hung phần' gấp thức ăn cho cô.

Mặt Lâm An My 'thoáng' đỏ, cô đói bụng muốn chết, nếu không có Wendy, cô cũng không biết mặt mũi nào mà vào đây ăn. Trình Duệ lạnh nhạt dùng com, như không hề để ý đến sự ồn ào của Wendy và sự xuất hiện của cô, nhưng mà trên môi anh xuất hiện đường cong nhỏ khó lòng thấy.

Wendy gấp lia lia thức ăn cho Lâm An My còn sần sọc hỏi có có hợp khẩu vị không, cô cảm thấy Wendy cứ như 'bạn gái' của cô vậy. Nhưng mà, cô chưa vui vẻ được bao lâu thì Wendy đã 'nói năng nói cuội': "Chị dâu tương lai, mau ăn món này! Món này ngon lắm nhé!"

"... ..Khụ.... Khụ" Lâm An My ho sặc sụa, kèm theo tự trấn an bản thân rằng, cô nghe lầm thôi.

Lâm An My bị sặc, Wendy gấp gấp chạy ngược chạy xuôi rót nước cho cô: "Chị Army, nước đây.... nước đây. Uống vào đi!" Khi cô vừa bình tâm lại, thì Wendy lại làm cô 'váng' đầu: "Đều tại em không tốt, hại chị dâu bị sặc!" Nói rồi hai mắt rung rung đến đáng thương.

"... .." Cô ngốc tại chỗ, 'chị dâu' đâu ra. Lâm An My lấy lại dáng vẻ thực nữ thường ngày: "Chị dâu!? Ai?"

Wendy chớp đôi mắt to tròn nhìn cô, sau đó chuyển mắt sang Trình Duệ đầy nghi vấn. Lâm An My theo đôi mắt của Wendy chuyển đến cùng 'mục tiêu', bác sỹ Trình.

Trình Duệ liếc cũng không thèm liếc vẫn ăn uống ưu nhã như thường, khí chất đó là loại khí chất của nam thần, trầm tĩnh, chững chạc, đáng tin và ôn hoà. Anh cảm nhận được hai cặp mắt đang nhìn anh đầy nghi vấn, anh hừ lạnh. Đôi mắt chống lại hai cặp mắt kia, anh cảm thán, đúng là giống như hai chị em, chỉ có điều mắt của mắt của Trình Ngọc Nhi (Wendy) to như mắt bò, còn mắt của Lâm An My thì có nét thu hút hơn.

"Ngọc Nhi là con gái của chú ruột tôi." Ngắn gọn đầy xúc tích.

"... .." Nhưng mà Lâm An My vẫn cảm thấy có gì đó sai sai ở đây!

Trình Ngọc Nhi tươi cười nhìn cô: "Em là Trình Ngọc Nhi, là em gái của anh Duệ."

"À." Giờ phút này cô không biết nên dùng từ gì để hình dung tình huống 'máu chó' như vậy.

Nhưng trái với thái độ lúng túng trong lòng ngoài mặt lạnh nhạt của cô, Trình Ngọc Nhi vẫn tươi cười vui vẻ: "Em nghe nói chị sắp trở thành chị dâu của em!"

"....." Lâm An My cảm thấy muốn phun toàn bộ mớ thứ trong bụng ra ngoài, sao câu chuyện lại đi đến loại tình huống này chứ. Cô là bệnh nhân đấy nhé, đừng để cô gặp phải loạt tình huống 'quái thai' như vậy chứ.

"Cô ấy chỉ là đối tượng được 'cân nhắc' thôi, hiểu chứ?" Trình Duệ lạnh lùng nói rồi rời đi.

Trình Ngọc Nhi bủn rủn, làm mất quý với bóng lưng của Trình Duệ. Sau đó vỗ vỗ vai cô nói: "Chị an tâm đi, chị là đối tượng duy nhất em đồng ý! Em ủng hộ chị trở thành chị dâu của em."

Lâm An Mỹ co giật khoe môi, dù cô cũng bị cô nhóc này làm cho cảm động nhưng mà sự thật là sự thật, tuy có chút cay đắng: "Chị thật sự chỉ là 'đối tượng được cân nhắc' thôi! Chị và anh ta, không có gì hết!"

Trình Ngọc Nhi không hề ngạc nhiên cũng không hề buồn phiền: "Ai dào, chị thành chị dâu của em sớm thôi!" Cô gái nhỏ còn nháy mắt với cô: "Anh chỉ đang mắc cỡ khi thấy chị mặc 'áo ngủ sexy' thôi!"

"... .." Đến giờ cô mới phát hiện một vấn đề hết sức trầm trọng, áo ngủ trên người cô mỏng tanh mà còn là loại trong suốt, chỉ miễn cưỡng che đi những vị trí nhạy cảm. Trong suốt hai mươi sáu năm qua, lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân lại 'lộ liễu' trước mặt người khác như vậy.

Mối quan hệ giữa Lâm An Mỹ và Trình Duệ duy trì trong im lặng, không ai nói gì nhiều ngoại trừ vài việc lật vật cần giao tiếp. Cô không nói, anh không nói, họ duy trì tình trạng 'chủ nhà- người thuê nhà' cho đến khi tết Đoan Ngọ đến gần.

Trình Duệ và Lâm An Mỹ ngồi trên sofa ở vị trí đối mặt với nhau 'nói chuyện' tương lai.

Cuộc nói chuyện hết sức nhàm chán, mà còn giống như là một cuộc hợp tác hơn là xác lập quan hệ tình cảm.

Trình Duệ kiêu ngạo dựa lưng vào sofa, giọng nói trầm trầm ám áp dễ nghe khiến cho dù vấn đề hết sức nhàm chán chỉ cần anh nói ra đều khiến người khác phải chú ý lắng nghe: "Chúng ta tìm hiểu nhau đi!"

"Hả?" Lâm An Mỹ cảm thấy chắc là cô chưa 'ngóáy' tai hay sao mà lại nghe lầm thế này, hay là do cô hiểu sai ý nghĩa của lời anh nói.

"Ý tôi nói là, tôi và cô, tìm hiểu nhau đi! Tôi và cô đều không tìm thấy được đối tượng phù hợp, nhưng mà hiện tại gia đình hai bên đều gây sức ép! Vì vậy 'yêu nhau đi!'" Trình Duệ phân tích hợp tình hợp lý, làm suýt chút nữa Lâm An Mỹ cũng quên mất lập trường của bản thân mà gật đầu luôn rồi.

"Ba mẹ tôi đâu có ép!..." Lâm An Mỹ đem lý sự 'cùn' ra.

"Cô nghĩ bản thân mình trẻ lắm sao? Cô định tiếp tục kéo dài tình trạng 'độc thân' tới lúc bốn mươi tuổi. Sau đó làm bà cô già!"

"... .." Một phát xuyên tim. 'Bà cô già' đó.

"Trong đó cô liệu có tìm được người xuất sắc như tôi!"

"... .." Một phát nữa làm tim cô rí máu a. Trai đẹp a.

"Cô làm kinh doanh chắc cũng hiểu nơi nào có nhiều lợi ích nhất! Dùng 'não' của cô phân tích xem thứ gì có lợi ích nhiều nhất!"

Lâm An Mỹ nhăn mày. Cô thuộc nằm lòng câu nói của George Soros: "Trong kinh doanh, đúng hay sai không quan trọng, cái quan trọng là nếu đúng bạn sẽ có được bao nhiêu tiền và nếu sai sẽ mất bao nhiêu tiền." Nếu như nói việc 'xác lập quan hệ' lần này cũng như một vụ kinh doanh, nếu đúng cô sẽ có được người đàn ông vừa đẹp trai vừa xuất sắc nhất, nhưng nếu sai, khả năng lớn là sẽ gặp khá nhiều rắc rối.

Trình Duệ nhìn cô đang cố gắng đấu tranh tư tưởng, liền thêm một chút lờ dụ dỗ: "Xét theo tiêu chuẩn thì tôi cũng có thể xem là người đàn ông xuất sắc, có tiền có nhan sắc, có tài năng, có đầu óc. Về công việc tuy có chút bận rộn nhưng vẫn có khả năng đảm đương, về khả năng ở nhà thì vấn đề sinh hoạt thường ngày coi như tôi làm cũng không tệ! Gen của tôi tuyệt đối là gen tốt."

Lâm An Mỹ nhìn anh, đột nhiên cô cảm thấy rất buồn cười, cứ như anh là loại hàng 'ế' cần bán gấp vậy. Nhưng mà chỉ cần anh hô lên một tiếng, trăm loại mỹ nữ đua nhau xếp hàng cho anh chọn lựa. Cô xem xét vốn từ của mình rồi nói: "Tôi không hiểu, tại sao anh lại lựa chọn qua lại với tôi mà không ra ngoài tìm mỹ nữ!"

Trình Duệ không phải người có khả năng nói mấy lời tình cảm mùi mẫn để tán gái gì đó, phong cách của anh là ngắn gọn xúc tích, gọn gàng nhanh chóng: "Dù gì cũng cười, nhưng tôi là loại người ưa sạch sẽ. Mỹ nữ rất nhiều nhưng cũng giống như hàng chưa qua kiểm duyệt mẫu mã có tốt cũng vô ích. Cô tuy mẫu mã không tốt nhưng chủ yếu là cô hoàn toàn 'sạch sẽ'."

"... .." Câu nói thật 'trần trụi' quá đi mất. "Sao anh có thể chắc chắn như vậy!"

Trình Duệ nhìn rất đẹp trai cũng rất thân thiện nhưng mà cũng không phải dạng tốt lành gì: "Đến lúc đó nhà họ Trình sẽ tính sổ lên đầu Lương Đình."

"... .." Không ngờ cô lại phải suy nghĩ về vấn đề này trong khi người trước mắt lại đẹp trai thế này. Cô bằng lòng độc thân bao nhiêu năm nam cũng chỉ để chờ người 'trong mộng' xuất hiện. Nhưng từ lúc mười bảy tuổi cô đã từng hứa với lòng, coi như đến khi cô hai mươi sáu tuổi không có tìm được người yêu liền kết hôn năm hai bảy với người đàn ông nào đó là được rồi.

Theo như dự tính thì Trình Duệ xuất sắc hơn nhiều so với dự tính, nhưng mà có phải vụ kinh doanh này hơi nguy hiểm không!? Còn nữa, lời của Lương Đình liệu có thể tin được sao!?

Trình Duệ thấy cô đang dằng vặt suy nghĩ cũng có ý định cho cô chút thời gian suy nghĩ nhưng nghĩ lại, đợi vài ngày nữa thì quá lâu, thôi thì cho cô nửa tiếng suy nghĩ: "Cô có 30 phút để suy nghĩ về vấn đề này."

Lâm An My gật đầu, bắt đầu miên man suy nghĩ. Cô đang tính toán về sự khác biệt giữa thân phận của cô và của anh. Cô cũng chỉ là người hoàn toàn bình thường không gì đặc biệt hơn người, đáng người nhỏ nhắn, mắt lại không tốt, tính chiếm hữu cao, tham vọng, mê tiền.

"Tôi cảm thấy không thích hợp." Lâm An My vẫn còn cảm thấy mờ mịt.

Trình Duệ nắm trong tay quyền chủ đạo, cuộc nói chuyện của anh và cô hoàn toàn do anh dẫn dắt, anh hoàn toàn nắm chắc lợi thế của bản thân: "Hiện tại đương nhiên cô cảm thấy chúng ta vừa mới gặp nhau cũng không hiểu nhiều về nhau. Thật ra, tôi cũng đã nghĩ qua vấn đề này. Chúng ta là người trưởng thành cũng không thể cứ học 'bọn trẻ' yêu đương." Giọng nói của anh như đang diễn thuyết, nhưng lại cực kì dễ nghe và thu hút: "Tôi và cô cũng chưa từng có kinh nghiệm 'yêu đương' nhưng mà tôi nghĩ cô cũng không tìm được ứng cử viên nào tốt hơn tôi!"

Lâm An My nhú mày: "Thật sự mà nói, tôi cảm thấy rõ ràng thân phận của tôi hoàn toàn không thích hợp với nhà họ Trình."

Trình Duệ liếc cô một cái: "Nếu tôi muốn, ai dám cản tôi!" Thật ra anh định nói là nếu giờ cô không đồng ý thì chờ lên bàn mổ đi!

Lâm An My buồn bực: "Anh chắc chắn chứ?"

Trình Duệ nhìn cô, nheo mắt khinh thường: "Nếu tôi có lỗi với cô, người đầu tiên 'chém' chết tôi chính là ông nội!"

"... .." Sống trong một gia đình quái dị thì con người cũng sẽ như vậy sao!?

Sau ngày hôm đó thì bọn họ phải lật tức bổ sung hiểu biết về đối phương, tận lực tìm hiểu lẫn nhau.

Nhiều năm sau, Lâm An My cảm thán câu nói của người xưa: "Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, đời mất vui khi đã vẹn câu thề." Lúc không với tới, nam thân Trình Duệ là đại thần cao ngạo, lấy nhau về mới phát hiện cũng chỉ là 'con chó' to xác thôi. Cái gọi là khí chất nam thần gì đó đều là 'mây trời', tất cả đều là cái mẩu mã bên ngoài.

Cái đầu tiên phải sửa giữa bọn họ là cách xưng hô, Lâm An My duy trì trầm mặc. Cảm thấy quần bách, thế là cô đi tìm vị cao nhân là Lương Đình. Lương Đình xoa cằm rồi nói: "Mặt dày gọi anh yêu luôn cho xong!"

"... .." Cô nên lấy đập đầu vào gối, tại sao cô lại điên đến mức hỏi người như Lương Đình về mấy vấn đề này chứ?

Cuối cùng, cô nói thẳng với Trình Duệ, anh nói: "Tôi hai mươi tám tuổi, còn lại em xưng hô thế nào tôi xưng hô như vậy!"

Cô sợ ngượng miệng nhưng vừa sửa cách xưng hô thì cứ như đã quá quen thuộc rồi. Thật ra cô cũng đã là cô gái hai mươi sáu tuổi, trưởng thành. Đương nhiên loại chuyện 'yêu đương' tuy chưa thử qua nhưng cũng có chút chút mong muốn.

Vấn đề về cách xưng hô được giải quyết, vấn đề thứ hai là quá khứ:

Lâm An My tràn đầy hồi lồi cúi đầu nói: "Dù sao thì hối hận lớn nhất của em là gặp phải Quý Thừa Dư."

Trình Duệ: "Đã lên giường!"

"... .." Suy nghĩ bình thường chút đi được không anh bạn.

Một hôm Trình Duệ thuận miệng hỏi: "Mối tình đầu là năm bao nhiêu tuổi?"

Lâm An My lại thao thao bất tuyệt kể lại, tình sử rúng động của bản thân. Chỉ là thích một thằng nhóc năm mươi tuổi, sau đó luôn đem chuyện này làm bia đỡ đạn dẫn đến chửi yêu đương gì! Và lại ba mẹ cô hoàn toàn không cho phép yêu đương, đợi đến lúc họ không phản đối thì cô cũng không có hứng thú.

Năm mươi bảy tuổi cô đã biết chắc bản thân và cậu nhóc năm nào chắc chắn không có duyên phận gặp lại, chỉ lại sẵn tiện cô dùng tình cảm của bản thân gán lên cậu ta để chuyên tâm 'độc thân'. Cô nhận thức rất rõ bản thân nếu vướng vào yêu đương tuổi học trò thì khả năng thành đôi là quá thấp, ba bữa nữa tháng sẽ chia tay giống như hàng ngày người khác.

Trình Duệ nghe câu chuyện của cô xong thì chỉ nói: "Đúng là thông minh, biết lợi dụng triệt để!"

Lâm An My cười: "Haha!"

Trình Duệ lại nói: "Dù sao đó cũng chỉ là ngộ nhận của tuổi trẻ thôi! Không sao!"

Cả hai người bọn họ cũng có chút tiến triển nhưng cũng không giống những cặp tình nhân bình thường, bọn họ chỉ mới gặp nhau chưa được một tháng. Thế nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ đang trong tình trạng tìm hiểu nhau thế thôi.

Còn về lí do tại sao Trình Duệ đột nhiên muốn tìm hiểu với Lâm An My là do.....

Bí mật vẫn chưa thể bật mí được.

Trình Duệ là người rất kĩ tính, và lại đã xác nhận Lâm An My trở thành đối tượng qua lại của anh nên tin tức về cô hầu như đều bị phong toả. Toàn bộ nam minh tinh do Tập đoàn Lương Đình lăng xê đành phải nuốt tiếc đau lòng.

Phạm Thiên Thư bị tổ cáo dính dấp đến 'hồi lộ' kế hoạch xây dựng biệt thự, công ti bình yên hẳn đi. Lâm An My cũng cảm thấy tâm trạng tốt lên, mọi người làm việc cũng đều cảm thấy tốt đẹp đi rất nhiều.

Thế nhưng cô lại quên mất sự xuất hiện của một người, thay đổi cục diện tất cả là Quý Thừa Dư.

Quý Thừa Dư tung tin với giới truyền thông là anh ta và cô sẽ đính hôn. Lâm An My điên tiết gọi điện cho anh ta, thế nhưng anh ta lại hẹn cô ra bàn bạc phi vụ làm ăn lần trước.

Mặc dù biết mọi chuyện sẽ gặp chút rắc rối, thế nên cô mang Trình Duệ theo, dù sao hiện tại anh là đối tượng của cô. Muốn giả quyết 'bạn trai cũ' còn bị Gay thì giao cho Trình Duệ là được.

NGOẠI TRUYỆN NHỎ 6:

Một ngày nọ, Lâm An My tìm được ảnh của cô trong ví của Trình Duệ. Đáng ngạc nhiên hơn đây là bức ảnh mà Lương Đình chụp cho cô, cô xách 'tan vật' đi hỏi tội Trình Duệ: "Anh thâm thương trộm nhớ em bao lâu rồi!"

Trình Duệ liếc mắt nhìn thấy tấm ảnh trên ví thờ phào nhẹ nhõm: "Cái đó là Lương Đình nhét cho anh!"

Lương Đình khinh bỉ, mỉa mai: "Rõ ràng là cướp sạch 'bộ sưu tập' ảnh của người ta mà còn dám đổ lỗi cho tôi! Cậu giỏi thì trả hết số ảnh nghệ thuật đó lại cho tôi!"

"Năm mơ!" Trình Duệ lạnh lùng liếc.

Lương Đình bủi môi tổ cáo với Lâm An My: "Anh sẽ không nói là cậu vừa nhìn thấy tấm ảnh 'gợi cảm' của em liền đi dụ dỗ em đâu!"

"TRÌNH DUỆ!!!!!!!!" Cô gầm lên, tấm ảnh đó mặc dù không có lộ da thịt nhưng mà biểu cảm lại cực kì thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh Nghiêm Túc

"Anh nghiêm túc muốn 'yêu đương' với em!"

Lâm An My cứ nghĩ mang theo Trình Duệ có thể trấn áp được mưu đồ của Quý Thừa Dư, để anh ta hoàn toàn 'chết tâm' với ý định lôi kéo cô vào âm mưu 'giành giật gia sản' nhà anh ta. Nhưng mà, có trời mới biết là rốt cuộc cuối cùng Trình Duệ lại bận việc ở bệnh viện đột xuất, thế nên chỉ có mình cô ra trận.

Điểm hẹn là Nhà hàng Á My thuộc sở hữu của cô, dù sao trên địa bàn của mình sẽ chiếm thế thượng phong hơn.

Vốn dĩ cô và Quý Thừa Dư cũng không phải thâm thù đại hận gì, nếu như trước đây bình tĩnh ngồi lại nói chuyện cùng nhau có lẽ cũng có thể trở thành đối tác lý tưởng. Nhưng mà, tuổi trẻ là vậy một chút sai lầm có thể khiến cho người ta hối hận cả đời nhưng vẫn không muốn sửa. Cho dù đã qua có thời điểm đại dốt của tuổi trẻ nhưng Lâm An My vẫn khó lòng ngồi cùng một bàn đàm phán với Quý Thừa Dư.

Lâm An My trang điểm nhẹ, vẩy hoa liễn thân màu tối, tóc dài búi lên cao lộ ra cằm cổ trắng nõn. Kính mắt gọng đen thêm phần tri thức. Lương Đình chỉ cần lơ là trong chuyện 'săn sóc' hình tượng của cô thì cô liền biến hình thành bà cô lớn tuổi 'ề chồng ế chè'.

Nói gì đi nữa thì giữa cô và Trình Duệ cũng chỉ là đôi bên xem mắt với nhau, anh nghĩ gì thì cô không biết nhưng bản thân thì cảm thấy không lâu nữa cô cũng phải về nhà 'lấy chồng'.

Làm con gái thật sự bất công, học xong đại học lại ra ngoài làm việc vài năm đã thành bà cô già rồi.

Nhưng mà bản thân Lâm An My cũng cảm thán, hai mươi sáu năm qua 'chuyện tình cảm' của cô luôn nằm trong 'danh mục chết yểu'. Cái thuở mơ mộng

về tuổi thanh xuân muốn được yêu đương cuồng nhiệt, cô cũng có người trong mộng. Kiểu người mà cô thích chính là loại thanh tú học giỏi, chính vì loại mơ mộng này mà cô đã chôn thân '7 năm' cho mỗi tình thâm mến đầu tiên, nhưng đó chỉ đơn thuần 'thích'.

Thời điểm 16 tuổi, là khoảng mười năm trước, cô bắt đầu hiểu chính xác về vấn đề tình cảm. Cô ít đi mơ mộng viễn vông về tình cảm học đường bởi vì nó rất mong manh, ít có người thật sự đi cùng nhau đến cuối cùng. Cùng là thời điểm cô, bình thần đón nhận cảm giác bản thân phải vùng lên những cảm xúc tiêu cực.

Nhóm bạn thân của cô lúc đó có một người đã có bạn trai, điều mà cô học được từ người bạn đó là câu nói sâu sắc nói lên tình cảm của người bạn đó với bạn trai là: "Từ quen nhau, tìm tao mới bắt đầu sống!" Một đoạn thời gian trước đây, cô và người bạn đó để có những giây phút thâm mến một người khác. Nhưng là thứ mà bản thân không thể nào có được thì sẽ mãi mãi không phải của ta.

Mỗi người có một lựa chọn riêng cho bản thân, người bạn đó chọn sẵn sàng đón nhận lấy tình cảm của bạn trai hiện tại, vượt qua được những ngốc nghếch trước đây, còn Lâm An My thì lại yên lặng giữ cảm xúc đó lại, không phải vì 'yêu' sâu sắc mà chỉ vì cô vẫn chưa sẵn sàng để tiếp nhận thêm tình cảm khác và cũng chưa gặp được người vừa lòng cô.

Khi lên cấp ba, con gái đối với chuyện yêu đương có rất nhiều suy nghĩ khác nhau. Chỉ cần nói đến mấy việc này thì có rất nhiều thứ để nói đến thường gọi chung là 'hôn nhân và gia đình'. Sau khi học hết lớp 12, một số sẽ tiếp tục học đại học một số khác về nhà thừa hưởng tài sản gia đình, rồi lấy chồng sinh con.

Thế nhưng lúc vào đại học, ba mẹ Lâm An My cũng có ý bằng lòng cho cô yêu đương, còn nhờ Lương Đình 'mai mối' cho cô. Lúc Lương Đình hỏi cô cảm thấy Quý Thừa Dư thế nào thì cô bình phẩm: "Có đầu óc, có nhan sắc, con người cũng tốt." Thế nhưng Lương Đình liền từ câu nói của cô, sắp đặt cho bọn họ quen nhau.

Cô cũng thuận theo tự nhiên cùng Quý Thừa Dư, lạnh lạnh nhạt nhạt trôi qua một năm. Tại sao lại lạnh nhạt hả? Chỉ vì lúc đó cô là sinh viên năm nhất, cố gắng chăm chỉ hết mức có thể học tập, sau đó theo làm trợ lý của Lương Đình, kiếm chút tiền lương. Quý Thừa Dư và cô cũng bình bình nói chuyện, lâu lâu nói vài ba câu, hẹn hò.

Chú thích: lần nào cũng dắt theo Lương Đình. Lần nào cũng là cuộc hẹn ba người, Lương Đình và Quý Thừa Dư nói chuyện, Lâm An My muốn chạy loanh quanh gì thì tùy, hoặc là cô ngồi im lặng đọc tiểu thuyết.

Sau đó, ba mẹ của Quý Thừa Dư liền tìm gặp cô, nói bóng gió rằng cô trèo cao. Một mối, việc học nặng nề vai, lại gặp chuyện uất ức như vậy, định đi tìm Quý Thừa Dư chấm dứt. Rốt cuộc thật sự chấm dứt, mà người nói ra là Quý Thừa Dư. Mà lý do...

"Thật xin lỗi,... Thật ra anh đã yêu người khác từ lâu rồi!"

"Là... Lương Đình?"

Anh ta nặng nề gật đầu, nhưng mà điều đó lại là tin 'sét đánh ngang chân mày' của Lâm An My. Tại sao cô lại suy nghĩ ngay đến Lương Đình mà không phải cô gái nào khác sao? Là vì Quý Thừa Dư rất ít tiếp xúc với phái nữ, mà mỗi lần hai người Quý- Lương này gặp mặt liền thân mật cực kì. Ngay cả cô cũng có cảm giác như là gian tình tuôn ra bốn phía.

Vừa uất ức chuyện của ba mẹ Quý, lại gặp chuyện của Quý Thừa Dư. Cảm xúc của Lâm An My vỡ oà ngay phút chốc, về nhà trùm chăn khóc lóc cho số phận của mình. Chỉ là cảm xúc thoáng qua, bình thường thì không sau nhưng ngày đó lại là thời điểm "đèn ký đèn đỏ" của con gái, nên cảm xúc càng dâng trào. Tức phát khóc của cô liền biến thành 'thất tình đau khổ' trong mắt Lương Đình.

Từ trước đến nay cô luôn tỉnh táo trong vấn đề tình cảm. Lâm An My biết rõ bản thân luôn ép bản thân lý trí trong vấn đề tình cảm, cẩn trọng từng li từng tí, nhưng mà cũng biết rõ yếu điểm là bản thân cứ khép lòng rất khó để có thể mở lòng ra. Muốn mở lòng phải thật sự là người xứng đáng để cô yêu thương.

Nhưng mà, cũng chính vì lý do này mà cô luôn hiểu rõ bản chất của mình. Nếu nhà họ Trình không muốn tiếp nhận người có xuất thân bình thường như cô thì liền nhanh chóng chấm dứt mọi quan hệ ngay từ sớm. Người xuất sắc như Trình Duệ nếu chỉ xem cô như một người tạm thời, cạnh người như anh thì cô làm sao có khả năng kháng cự được sức quyến rũ của anh.

Có thể nói cô quá mức yếu đuối, sợ bị tổn thương trong tình cảm. Nhưng mà, cô không muốn ngốc nghếch đâm đầu vào đau thương như mấy nhân vật nữ chính trong ngôn tình. Cô hiểu rõ, ngôn tình có xảy ra trong cuộc sống nhưng dường như rất hiếm thấy.

Lúc cô còn đi học, trên TV thường chiếu mấy cảnh phim lãng mạn của tuổi học trò. Cô lại là một người viết chút truyện ngôn tình giết thời gian nên càng hiểu rõ.

-Khi đột nhiên hóng xe giữa đường sẽ có một cậu bạn đẹp trai xuất hiện giúp đỡ?

NỔ - NỔ - NỔ!!!!

Người giúp đỡ được chỉ có ông bác tốt bụng gần đó thôi!

-Nam thần đẹp trai học giỏi sao?

Không hề! Kinh nghiệm hơn mười hai năm làm học sinh cô rất rõ ràng. Học giỏi thì có, nhưng không đẹp trai mà lại còn thay đổi bạn gái liên tục, cực kì

lãng nhãng. Trai đẹp hả? Cũng có vài người cao ráo, trắng trẻo biết 'ăn dọn' cho ra dáng trai đẹp, học tập tàm tạm không có gì xuất sắc, có thì cũng bị gái đẹp trong trường 'hốt sạch tron'.

-Thần giáo đẹp trai hả?

Có đấy. Giáo viên mới về trường liền làm kinh động học sinh, góc nghiêng đẹp lung linh. Mũi cao, da trắng, áo sơ mi mới toanh... thế nhưng chiều cao có chút hạn chế, góc nghiêng thì sống mũi cao vút, nhìn chính diện... sao nó lại to đến thế? Thật sự là khó lòng mà bình phẩm.

-Cuộc tám chuyện của các cô gái?

Bạn nghĩ họ sẽ nói về vấn đề gì nhiều nhất, đương nhiên sẽ là quần áo, giày dép, mỹ phẩm, đồ ăn ngon, yêu đương.

Bạn nghĩ các cô gái mới lớn sẽ có cái nhìn thơ mộng về tình yêu và hôn nhân trong tương lai. Xin thưa rằng, các cô ấy còn thực tế chán. Bạn biết cô ấy nói gì về tình yêu và hôn nhân của giới trẻ hiện nay sao?

[Đây là sự thật từ cuộc nói chuyện giữa các cô gái với nhau của tác giả: Không phải lời bịa đặt của tác giả, đây là lời trích dẫn từ cuộc nói chuyện đó.]

Một câu nói ấn tượng nhất là: "Xã hội hiện đại này 100 đứa con gái, chỉ có khoảng '3 đến 4' người 'còn nguyên'. Sự thật là thà 'khu' rồi lấy tiền nuôi ba mẹ, còn hơn giữ lại cho người chồng cùng lắm chỉ cho khoảng hai chục triệu và vài cây vàng." Họ suy nghĩ rất thoáng, thoáng đến nỗi cô gái truyền thống cũng ngỡ ngàng, nhưng mà xã hội thực tế chính là như vậy.

Còn về người yêu: "Yêu xa, rất dễ khiến cho người ta bỏ rơi đi tình cảm cũ. Người đến sau mang cho họ cảm giác được yêu thương hơn thì họ sẽ yêu thôi!"

Có đôi khi cuộc sống thật sự tàn khốc hơn những gì mà chúng ta nghĩ, chúng ta luôn nhìn vào mặt tốt chối bỏ đi những mặt xấu. Có đôi khi những bậc làm cha làm mẹ luôn cho rằng con cái của họ còn quá nhỏ, tuy nhiên để phân tích một số chuyện những đứa con của họ còn biết rõ hơn.

Những cô gái mới lớn, họ nhìn nhận vấn đề tuy hạn hẹp. Và bạn biết không, đa số những cô gái thích triết lý tình yêu, đọc ngôn tình và tản văn thường khó có bạn trai. (Tôi là ví dụ thực tế nhất) Trong họ luôn luôn có thôi thúc khát vọng về một tình yêu cao đẹp nhưng họ lại rất khó có thể tìm cho mình một người như vậy.

Nhiều người vẫn tự cho rằng những người bỏ "tình yêu" để chạy theo "tiền bạc" là người phụ nữ phụ tình. Trong số đó có những người không có được hạnh phúc gia đình, nhưng có ai từng nghĩ qua: có người nào lại muốn tiếp tục

Cuộc sống hai mươi mấy năm qua của cô hoàn toàn không nhằm chán, dù không có sự xuất hiện của 'mấy thứ tình cảm nhăng nhít' nhưng vẫn cực kì hoàn mĩ trong mắt cô.

Triết lý ngôn tình gì đó cô không biết, cô chỉ biết không có "bánh mì" thì đừng nghĩ tới "tình yêu".

Nhiều năm sau, khi đã kết hôn với Trình Duệ. Cô đột nhiên hỏi anh: "Nếu như trước đây chúng ta gặp nhau sớm hơn, anh nghĩ chúng ta sẽ thế nào?"

Trình Duệ đang viết hồ sơ bệnh án: "Không biết!"

Lâm An My, hừ lạnh: "Nhàm chán!"

Anh ngược đầu lên nhìn cô đang giận dỗi đành nói: "Nếu gặp sớm hơn anh cũng không chắc! Lúc đó anh còn đang bận học tập."

Lâm An My hừ hừ, quay đi: "Coi như anh biết điều."

"... .." Nếu nói anh chán chán sẽ không biết đến cô, không biết tới nay có bị 'đày ra' khỏi phòng không nữa!

"Giám đốc Quý, tôi nghĩ là cần một lời giải thích của anh về những chuyện gần đây!" Lâm An My thái độ nghiêm túc mười phần, giống như đây chỉ là một cuộc họp chứ không phải là đang họp tác.

Quý Thừa Dư đã dự đoán sẵn toàn bộ tình huống xảy ra, anh ta bình tĩnh nhắc ly rượu đỏ lên, tư thế đầy ưu nhã uống rượu, sau khi đặt ly rượu xuống, chậm rãi nói: "Chúng ta đính hôn đi!" Không để cho cô nói chen vào: "Dù sao thì em hiện tại vẫn chưa có bạn trai..."

Lâm An My lập tức ngắt lời anh ta: "Ai nói là tôi không có bạn trai!"

Quý Thừa Dư nhấn mày lại: "Em không cần phải tỏ vẻ như vậy!"

Đến lượt cô nhấn mày: "Anh cho là tôi đang nói xạo hả?"

"Anh nghĩ là dù cho em có bạn trai thì chúng ta vẫn có thể hợp tác, anh sẽ nói rõ với bạn trai của em!"

"Anh nghĩ, có người đàn ông nào lại muốn bạn gái của mình có dây dưa với người đàn ông khác không hả?" Lâm An My cảm thấy bức bối thay cho Trình

Duệ: "Từ bạn trai chính thức lại bị xem như tình nhân bí mật! Anh nghĩ người đàn ông nào chấp nhận!"

Vương Minh Nhật vừa từ sân bay quốc tế trở về, áo sơ mi màu đen bức người, toàn thân từ trên xuống dưới diện một tông đen càng làm nổi bật nước da trắng xinh đẹp, kính đen sành điệu che đi đôi mắt hẹp dài đào hoa, tôn lên chiếc mũi cao tuyệt mỹ. Dáng vẻ phần khời lên một chiếc Lincoln màu đen.

Hơn một ngày trời trên máy bay dường như không làm mất đi phong độ của vị công tử này. Anh ta tiêu soái mở cửa sau của xe

"Cậu chủ! Chúng ta đi đâu ạ?" Tài xế cung kính hỏi anh ta.

Vương Minh Nhật phong thái lãng tử dựa lưng vào thành ghế, giọng nói mang theo chút bất cần: "Đến Á My! Lâu rồi tôi không đến đó!"

"Vâng, cậu chủ!"

Vương Minh Nhật là cháu đích tôn của chủ tịch tập đoàn M&N, là CEO mới được bổ nhiệm của M&N-VN tại thành phố H. Sở trường: tán gái, đánh golf, bida, đua xe.... bao gồm tất cả những môn thể thao có thể của gái. Sở thích của anh ta chỉ có một là "tán gái", nhưng tiêu chuẩn cô gái mà anh ta "tán" luôn luôn phải đạt: Ba vòng 90-60-90, chiều cao từ 1,7m trở lên. Chiều cao của anh ta là 1,84m cộng thêm gương mặt điển trai lại là con nhà giàu nên tính tình không coi ai ra gì, là một công tử 'phong lưu' chính hiệu.

Vương Minh Nhật vừa được bổ nhiệm tại thành phố H từ đầu năm 2017. Anh ta 'vinh danh' cùng Lâm An My xuất hiện nhiều nhất trên tạp chí 'lá cải'. Trên mạng còn đang phân tích xem cô và anh ta ai là người có 'cuộc sống phong phú' hơn.

Thời điểm Lâm An My và Trình Duệ đang xác lập quan hệ hữu nghị tim hiểu lẫn nhau, cũng là lúc Vương Minh Nhật đang ở nước ngoài họp.

Vương Minh Nhật nhắm mắt dưỡng thần, anh ta cảm thấy gần đây bản thân thật bận rộn. Gần đây, không có cô gái nào khiến anh ta cảm thấy 'hứng thú', mấy ngày bận rộn của anh ta lại kết thúc với một tiêu đề trên báo online mà anh ta vô tình đọc được: "Army- CEO của tập đoàn Lương Đình, đính hôn với giám đốc kinh doanh của Quý Điền." Hình ảnh minh họa là tấm ảnh Lâm An My ăn mặc và trang điểm toàn tông màu tím, bên cạnh là ảnh của một người đàn ông khá chừng chạc. Kèm theo một dòng bình luận: "Tiểu thư phong lưu cuối cùng cũng bị thu phục."

Sau đó anh ta lục tìm thử thông tin 'phong lưu' của Lâm An My, nhưng mà hầu như những bài viết đó cuối cùng cũng bị xoá. Vương Minh Nhật cười lạnh, đây gọi là 'tây trắng' thanh danh sao?

Xe Lincoln dừng trước cổng nhà hàng Á My, Vương Minh Nhật vác áo khoác trên vai. Dáng vẻ phong trần mở cửa xe, khiến cho ánh mắt của các cô gái đi ngang qua cũng ngược nhìn đắm đuối.

Vương Minh Nhật tiến vào sảnh lớn, một dàn nhân viên phục vụ lập tức đón chào. Nhân viên quản lý đã quen thuộc với anh ta nên lên tiếng: "Vương Tổng, ngài muốn đến phòng riêng không ạ?"

Anh ta liếm môi, nhìn xung quanh, đưa tay ra hiệu: "Tôi muốn ngồi bàn số 7!"

Quản lý, đồ mồ hôi lạnh, vị đại gia khó hầu này lại cố tình làm khó bọn họ. Nhà hàng Á My có quy định, bàn số 7 tuyệt đối không tiếp khách, nhưng mà vị này đương nhiên đã biết nhưng lại cố tính gây sự: "Vương Tổng, bà chủ của chúng tôi đã quy định bàn số 7 không tiếp khách! Chúng tôi cũng không muốn bị bà chủ đuổi việc."

Vương Minh Nhật nhướn mày: "Nhà hàng rách nát này, tôi vừa mất bàn đó. Nếu muốn tiếp tục làm ăn thì nhanh chân làm việc, tiếp đãi tôi cho tốt!" Nói rồi anh ta nhanh chân sai bước đến bàn số 7.

Quản lý cảm thấy lần này bản thân xong đời rồi, liền phải cố gắng này nì: "Vương Tổng, chúng tôi chỉ là người làm theo quy định, bà chủ..."

Anh ta cắt ngang lời nói dong dài của quản lý: "Muốn gì thì gọi bà chủ ra đây!" Sau đó im lặng vắt chéo chân, bất cần.

Từ xa, Lâm An My đã thấy có kẻ gây rối nơi làm ăn của mình, khoanh tay trước ngực vững vàng đầy khí thế bước đến: "Vương Tổng, đã lâu không gặp!"

Vương Minh Nhật liếc mắt nhìn cô: "Lâm Tổng, làm ăn như vậy thật sự làm khó người khách hàng rồi!"

Lâm An My cười nhạt: "Quản lý, sao lại ngăn cản Vương Tổng hả?"

Quản lý lập tứ cuối đầu run lấy bầy: "Bà chủ, ... tôi!"

Lâm An My càng cười càng ngọt ngào: "Nếu Vương Tổng không ngại dùng bàn ăn số 7 thì cứ dọn lên! Nhớ là không được tính tiền, vì bàn này là 'bàn thờ' đã rõ chưa?"

Vương Minh Nhật co rút miệng, miệng của người phụ nữ này đúng thật là nói lời đáng ghét: "Army, cô nhất định sẽ trở thành bà cô già không ai thèm lấy!"

Lâm An My nhún vai: "Không phải tin tức trên mạng đã nói tôi sắp đính hôn sao?"

Thật ra giữa Vương Minh Nhật và Lâm An My có một mối quan hệ hết sức đơn giản, không phải bạn bè thì chỉ có thể là đối thủ trên thương trường. Anh ta và cô chính là hai kẻ đối đầu nhau, nhưng dù là kẻ địch họ vẫn luôn tôn trọng đối thủ của mình. Đây là quy tắc ngầm được định ra giữa họ.

Vương Minh Nhật hừ lạnh: "Tên nào có mắt như mù mới chọn người dưới một mét sáu như cô!"

"... .." Đang đâm chọt bác sỹ Trình đây à?

Lâm An My tỏ vẻ thần nhiên, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy: "Alô, em nghe!"

[Có một cuộc phẫu thuật đột xuất, nên không đến được! Vẫn ổn chứ? Có cần anh đến đón không?]

"À, anh đến Á My đi. Em đang ở đây!"

[Được!]

"OK, bye bye!"

"Bạn trai?" Giọng nói nghi vấn của Vương Minh Nhật khiến cô đột nhiên mất cảm xúc vui vẻ.

Lâm An My đứng lên phui phui quần áo lên tiếng: "Vương Tổng ăn ngon miệng! Tôi có việc phải đi trước!"

Thế nhưng sau đó...

Lâm An My nhũn mày ghét bỏ nhìn Vương Minh Nhật đang đứng bên cạnh cô: "Vương Tổng, anh rút cuộc đang làm trò gì?"

Vương Minh Nhật đứng thẳng đưa hai tay vào túi lịch thiệp đứng cạnh cô: "Lâm Tổng, không phải chỉ có mình cô mới chờ xe!"

Lâm An My cảm thấy bức bối, xoay người sang hướng khác. Trong khi đó trong lòng Vương Minh Nhật muốn xem mặt người đón cô.

Hơn năm phút trôi qua, Trình Duệ cuối cùng cũng tới. Anh không có thói quen lái xe vì vậy luôn gọi tài xế riêng của mình. Nhìn qua cửa kính, thấy người đàn ông đang đứng cạnh cô thì trong lòng liền dâng lên cảm giác không thoải mái.

Trình Duệ cảm thán, gần đây hoocmone cảm xúc chi phối anh quá nhiều. Chưa có người nào khiến cho anh có cảm giác giống như cô.

Tình yêu là gì? Anh không biết chắc chắn, nhưng anh biết đó là lúc hoocmone trong cơ thể tiết ra. Anh sống hai mươi tám năm nay, đây là lần đầu tiên hoocmone tiết ra nhiều như vậy. Lúc nhìn thấy tấm ảnh của cô liền cảm thấy, giống như đang đi mua một món hàng. Anh chỉ cần nhìn thấy "được" liền lấy, không nhìn vừa mắt thì không mua nữa.

Nhưng mà, anh và cô gặp nhau không lâu. Theo như những gì Lương Đình nói cho anh biết thì cô không phải là một cô gái tùy tiện, song song với đó là cô vẫn chưa thể nào "yêu" anh ngay được. Nhưng mà một khi anh đã muốn cô có mặt trong cuộc sống sau này của mình thì anh sẵn sàng lập kế hoạch tương lai trong đó bao gồm cuộc sống của bọn họ.

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt nam thần hiện ra, giọng nói trầm ấm khiến cho vành tai của Lâm An My cũng đỏ lên, cô kích động thật nha: "Lên xe!" Chỉ có hai chữ ngắn gọn lại làm cho cô xao động, trai đẹp đúng là đáng sợ.

Vương Minh Nhật tròn mắt nhìn Lâm An My ngoảnh ngoảnh lên xe, âm thầm tự hỏi: "Ngoan ngoan vậy sao?"

Ánh mắt sắc lạnh của Trình Duệ liếc nhìn anh ta từ trên xuống dưới, anh ta rùng mình một cái, mẹ nó, cứ như là bị chụp X-quang vậy. Cứ như 'trần truật' bị anh nhìn thấu, anh ta xấu hổ lờ đãng bỏ đi.

Xe bắt đầu lăn bánh, Trình Duệ im lặng, Lâm An My cũng không dám nói lời nào. Không khí cứ yên ắng đầy lúng túng như vậy.

Cho đến khi Trình Duệ lên tiếng: "Anh không hi vọng em dính líu đến những người đàn ông khác!"

Lâm An My tròn mắt nhìn anh, cô vốn thẳng thắn trong chuyện tình cảm cho nên chuyện này có lẽ cô nên phân định rõ ranh giới với anh: "Thật ra, nếu anh chỉ là xúc động nhất thời, em nghĩ chúng ta không nên vội vàng quyết định nhún tay vào đời sống riêng tư của nhau." Cô vẫn không biết rõ lòng của anh làm sao cô dám vội vàng trao trọn tình cảm cho anh.

Trình Duệ nhìn cô chằm chằm, sau đó nói: "Có thể em không ngờ đến, nhưng mà anh có thể đã 'trúng sét' của em."

'Trúng sét' của em. Lâm An My cảm thấy đầu óc quay cuồng, xin đừng cho trai đẹp đi dụ dỗ cô nữa có được không? Cứ tiếp tục như vậy cô nhất định sẽ ôm chân anh, bám lấy anh cả đời mất.

Trình Duệ không để cô suy nghĩ miên man: "Anh nghiêm túc muốn 'yêu đương' với em! Và anh không hi vọng em còn chút nghi ngờ nào đó về sự nghiêm túc của anh, nếu muốn chứng minh, ngày anh anh liền đưa em về nhà ra mắt với ông nội!"

"... .." Sấm sét giữa trời quang. Đây là mơ hay thật.

Chương 9: Tâm Cơ Của Chàng (1)

Hít sâu một hơi, Lâm An My không ngờ rằng lần đầu tiên có người "thỏ lộ" thẳng thắn như vậy với cô.

"Anh nghiêm túc muốn yêu em!" Một câu nói ngắn gọn tuy không có sự lãng mạn nhưng cô biết nó thật sự ảnh hưởng mạnh mẽ đến cô.

Từ năm mười bảy tuổi cô đã không còn cái khát vọng về bạn trai, hoàn cảnh nhà cô không giàu có. Khi bạn bè đồng trang lứa "yêu đương" thì Lâm An My lại còn trong thời kỳ "chưa lớn", thực chất cô nhận ra rõ. Trong những mối quan hệ của học sinh cấp 2, cấp 3 ít khi có khả năng đi đến đích đến cuối cùng. Trong số những cặp đôi mà cô biết đến bao giờ chỉ có một vài đôi là đã kết hôn và sống hạnh phúc với nhau.

Tình yêu tuổi học trò thật sự rất đơn thuần và đẹp đẽ, tuy vậy nhưng ít có người tìm được tình yêu đích thực vào cái tuổi này. Ví dụ như Lâm An My và Trình Duệ, anh thì chỉ có một mục tiêu là trở thành một bác sỹ giỏi, còn cô chỉ muốn nhanh chóng kiếm tiền trở thành người giàu có.

Tham vọng của anh là trở thành vị bác sỹ thành công nhất, anh biết rõ bản thân mình là người đàn ông bình thường. Nhưng bản chất của anh ưa sạch sẽ, lại được lễ giáo nhà họ Trình nuôi dạy đạt đến trình độ xuất sắc. Anh không có hứng thú với những mối quan hệ nam nữ bừa bãi lung tung.

Trình Duệ là người đàn ông xuất sắc về mọi mặt, nhà giàu, đẹp trai, tài giỏi. Gương mặt lạnh nhạt ít cười đã khiến biết bao cô gái nhỏ bị "hộp hèn", nếu cười một cái thật sự khiến cho nhiều cô gái trẻ bị "đau tim" mà ngất.

Cái thời điểm điên cuồng theo đuổi một nam thần đối với Lâm An My đã là chuyện rất xa rồi. Cuồng loạn vì vẻ đẹp của một nam diễn viên trẻ tuổi.

Đánh chết cô cũng không dám để Trình Duệ biết thân tượng của cô là một nam chính đẹp trai và ừ cái thời xa lắc xa lơ, mà cô lại còn học theo người ta gọi "yêu" vị thần tượng đó là "chồng".

Sau này bí mật nhỏ này của cô lại bị đám bạn thân phanh phui, Trình Duệ đã dùng lí do đó ép buộc cô trên giường suốt cả tuần. Nghĩ đến cũng đã cảm thấy bản thân mình tự gây nghiệt, nhưng mà cũng may cô cũng chỉ có một thân tượng, nếu có quá nhiều mà bị phanh phui kiểu này chắc chắn một năm này cô khó mà lết được xuống giường.

Lâm An My là một con bọ cạp nhút nhát, dù cho trong thâm tâm khao khát yêu và được yêu đến thế nào cũng đều tỏ vẻ lạnh nhạt. Sợ cái gọi là tổn thương, sợ bản thân đặt hết tình cảm vào một người để rồi cuối cùng người gặp tổn thương nặng nề nhất chính là bản thân mình.

Chính vì sự mâu thuẫn nội tâm này mà mấy mươi năm nay cô cũng chính là chưa từng yêu đương với ai.

Bạn muốn biết sau khi vị nam thần kia nói xong một câu nói khiến nữ chính bất ngờ thì tiếp theo sẽ là gì? Nam chính nhận một cuộc điện thoại gấp rồi rời đi cho nữ chính vài ngày suy xét vấn đề này...

Lâm An My giờ phút này thật mong điện thoại của anh đổ chuông giúp cô tránh né cuộc nói chuyện đầy lúng túng này. Tiếc rằng mọi thứ vốn không phải là một cuốn tiểu thuyết hoàn mỹ, Cô cũng chẳng phải nữ chính trong một quyển tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn, càng không phải những cô gái nhỏ tuổi dễ dàng bị lay động bởi lời nói của một người đàn ông.

Không khí cực kỳ lúng túng, Lâm An My cúi đầu thấp hơn trong lòng thầm rối loạn. Trình Duệ nhìn biểu hiện của cô nhận ra thời cơ tốt nhất đã đến.

Anh dùng tay phải nâng cằm cô lên, nhìn đôi mắt to kiêu kỳ kia hiện tại cất chứa sự rối loạn. Từ trước đến nay anh chưa từng qua lại với con gái nhà người ta, đây là lần đầu tiên nâng cằm một cô gái bằng ngón trỏ, thường ngày anh chỉ dùng cử chỉ này đối đãi với chó cưng của anh.

Nét mặt Lâm An My thoáng cứng đờ, trong đầu cố gắng nhồi nhét tất cả những lý do để bác bỏ toàn bộ những chuyện rối loạn xảy ra ngày hôm nay. Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, tim cô như muốn rụng rời.

Lâm An My hoàn toàn không có sức chống cự trước vẻ đẹp "ngiên nước nghiêng thành" của Trình Duệ. Cô giống như bị thôi miên im lặng nhìn gương mặt anh phóng to dần trước mắt của cô.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, cả người cô bị anh ép sát vào góc xe chật hẹp. Bóng dáng cao to dễ dàng bao trùm người cô trong hơi thở mát lạnh tràn ngập hương vị riêng của anh. Tư thế ám muội, đôi môi như mời gọi của cô làm cho anh phải "ép" bản thân mình kềm chế, sợ dọa cô chạy mất.

Trình Duệ tự phi bán bản thân mình, độc thân bao nhiêu năm nay giờ vừa mới gặp cô lại phá vỡ không biết bao nhiêu quy tắc và giới hạn trong lòng anh. Đúng thật là hormone không tiết thì thôi, đã có cơ hội liền tiết ra gấp bội. Nhưng anh biết hiện tại chưa thể gấp gấp khiến cô cho cảm thấy bị dọa, dù sao con gái nhà người ta vẫn rất bảo thủ. Cứ từ từ dùng quy tắc "nước ấm nấu ếch" là được, Lương Đình đã nói đi nói lại với anh rằng Lâm An My là kiểu con gái rất truyền thống có phần lạt hậu tuy nhiên nhiều lúc nghĩ thoáng hơn cả loại người phóng khoáng, và lại tính tình lại cực kì "nhớ dai thù vặt" tốt với cô đúng cách cô sẵn sàng tốt lại gấp bội xứng đáng với những gì mình đã bỏ ra, nhưng một khi đã chạm đến giới hạn thì tuyệt đối không lưu tình.

Lâm An My tròn tròn hai mắt nhìn Trình Duệ, thật muốn chửi thề, cứ cái đà tim đập loạn xạ thế này cô sẽ mắc bệnh tim. Thật lòng mà nói, đối với một người như Trình Duệ không chỉ cô mà hầu như là con gái nhất định sẽ rung động trước anh.

Vừa nhìn qua cô đã biết người đàn ông trước mắt hoàn toàn là loại "cực phẩm" hiếm có. Gương mặt đẹp như nam minh tinh, làn da trắng mịn, cánh môi hồng nhuận đẹp hơn cả con gái, dáng dấp cao lớn. Chiều cao của anh hoàn toàn vượt qua Lương Đình, cô có cảm tưởng nếu bỏ giày cao gót ra chắc cô đứng tới rốn anh.

Trình Duệ nhìn thấu ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc chứa đựng một đồng suy nghĩ ngu ngốc nào đấy, nhìn mặt "ngu" như chó cưng nhà anh. Anh phì cười, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn cô rồi đưa tay cho miệng xoay người cười lớn.

"Rầm!!!!!!" Như có một tiếng sét đánh thẳng vào cô, OMG, đẹp, đẹp đến mất hồn. Lâm An My cảm thấy muốn ôm lấy trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực. RUNG ĐỘNG!!!! Cô biết cái cảm giác này là rung động, trước đây nhìn thấy nam thần tượng trong lòng dù chỉ là một bức ảnh thôi cũng đã khiến cô hưng phấn, còn đằng này người ngay trước mắt khiến cho cô cảm giác rung động gấp vạn lần.

Lâm An My cảm thấy xấu hổ muốn tìm chỗ "chui đầu" vào, hết sức mất mặt. Sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên cô lại mất mặt trước một người khác giới nhiều lần như vậy.

Thật sự ông trời gần đây rất thích trêu chọc cô, bắt cô mất mặt trước người đàn ông xuất sắc này, ít nhất cũng giữ chút thể diện cho cô chứ!?

Lâm An My cảm thấy hết sức lúng túng, thờ dài một tiếng rồi vùi đầu vào ghế xe, tóc dài rối loạn che mặt cô.

Tiếng điện thoại đột nhiên reo lên, ánh mắt anh vẫn còn tràn ngập ý cười liếc nhìn cô xấu hổ "giã chết", Trình Duệ khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt thường ngày nhận điện thoại.

Lâm An My dùng tóc dài che đi gương mặt của mình nhưng cô vẫn đang im lặng "thảm thính" tè giọng nói của Trình Duệ.

Giọng nói mát lạnh của anh làm cho lòng cô như hòa tan ra: "Alo, con nghe đây ông nội!"

'Ông nội!?' Phụ huynh của anh, nghĩ đến làm cô ngượng "chín" cả mặt.

Giọng nói trầm ấm, chững chạc của anh lại vang lên, tim của cô đập lờ một nhịp: "Sớm quá không?... Vâng, cô ấy đang ở ngay đây!..."

"... .." Đang nói đến cô sao!? Đùng mà... sao cô lại có cảm giác bất an.

Không để cô tự mình ngu ngốc, Trình Duệ liền quảng sang cho cô một vấn đề nan giải khác: "Ông nội muốn nói chuyện với em!"

Lâm An My vén mái tóc dài rối loạn như lùm cây của mình, rung rung đáng thương nhìn anh, trên mặt biểu hiện rõ ràng là đang sợ sệt. Ánh mắt anh dừng lại trên mặt cô, tuy nhiên anh không thể nào "rủ lòng thương" lúc này. Cứng rắn ép buộc bản thân dứt khoát đưa điện thoại cho cô.

Giằng co trong im lặng chừng 15 giây, cô đành thua trước ánh mắt sắc bén của anh. Lâm An My lúng túng tiếp nhận điện thoại từ tay anh, chỉ khẽ chạm vào nhau nhưng mà lại khiến tay cô run rẩy suýt làm rơi điện thoại.

Cô hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh. Để điện thoại lên tai, giọng điệu lễ phép lại khéo léo hoàn toàn không phải người vừa mới lo lắng căng thẳng lúc này: "Dạ, Vâng, cháu là An My ạ?"

[Hai đứa đến thăm ông nhé! Ông già neo đơn như ta, sống thật sự rất nhàm chán! Đến ăn bữa cơm với ông nội nhé!] Giọng điệu nói chuyện của ông nội Trình đặc biệt tỏ vẻ đáng thương, pha chút sự tủi thân.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Phá Vỡ Rào Cản Tâm Lý

"Nếu anh phá hủy được rào chắn trong lòng em, em liền bám chặt anh cả đời, mặc kệ anh có đồng ý hay không!"

Trình Duệ mặc áo choàng tắm mỏng tanh, bình thường anh cũng không dùng tới cái áo choàng này. Một mình anh trong phòng, muốn thay quần áo chỉ việc quần khăn tắm quanh hông là được, sau đó không mặc quần áo mà ngủ cũng không vấn đề. Tuy nhiên, hiện tại trong phòng anh lần đầu tiên xuất hiện một cô gái. Ủm, có thể xem là người phụ nữ của anh.

Tướng ngủ của Lâm An My rất ngoan ngoãn, lại kín đáo. Mỗi lần ngủ cô đều đắp chăn lên người mới ngủ được, mỗi lần ngủ cô đều co người lại, cô phản ứng rất dữ dội với việc bị đánh thức, cô rất dễ cáu gắt.

Thời gian qua, tuy nói là hai người bọn họ tìm hiểu lẫn nhau nhưng thật sự cũng không mấy gần gũi. Tuy rằng Lâm An My rất cố gắng mở lòng với anh nhưng vẫn còn một bức tường tâm lý khó phá vỡ của cô, cô sẽ không bị dao động bởi những lời nói dối ngọt ngào. Cô là một cô gái khá miễn cảm, cô có thể nhận ra cảm xúc của người đối diện.

Bởi vì quá miễn cảm, và có lẽ trong quá khứ xuất hiện bóng ma tâm lý.

Trình Duệ lau khô tóc, mắt không rời gương mặt nhỏ của cô. Gương mặt nhỏ như cháu gái nhỏ của anh, toàn thân cô trên dưới quá mức bé nhỏ so ra thì cô vẫn cao hơn một mét năm vài phân. Mặt mộc của cô có vẻ dễ nhìn hơn gương mặt trang điểm quái dị theo phong cách của Lương Đình.

Trình Duệ quỳ một chân bên giường cúi xuống chạm vào gương mặt của cô, da vẫn còn chưa sạch phần son mà đã ngủ, anh lắc đầu cười.

Vỗ vỗ má trái của cô, nhìn cô nhũ nhũ mày xoay người vui vào trong chăn, hai mắt nhắm tịt lại rồi từ từ mở ra. Trong lòng Trình Duệ nổi lên ngứa ngáy, nhìn cô cứ như mèo con lười biếng ham ngủ. Anh cũng không ngờ rằng, tuy rằng cô ốm yếu nhỏ gầy như thế mỗi lần ăn cơm nhiều nhất là ăn hai chén, còn chia nhỏ nhiều bữa ăn thêm thức ăn vặt, đã vậy không tập thể dục, không biết chơi thể thao suốt ngày ru rú trong nhà ăn rồi ngủ nhưng lại không bị béo lên.

Để trở thành Tổng giám đốc của tập đoàn Lương Đình đầu óc tư duy đương nhiên không tệ, theo như logic một cô gái trở thành Tổng giám đốc của cả một tập đoàn hùng mạnh dù cho có người chống lưng đi nữa cũng vẫn phải có vừa thông minh vừa sắc sảo. Cùng với đó là sự kiêu ngạo, tự tin ít người phụ nữ nào có được, một cô gái như vậy chính là đối tượng của những tên công tử "đào hoa thích cưa cẩm".

Sống cùng một nhà với cô cả tháng, anh nhận ra sự thật "trần trụi".

Cô biết nấu ăn, cho dù là món mới làm lần đầu tiên cũng không khó ăn nhưng mà cô rất lười. Cô thích nhất là vừa nằm dài trên sofa vừa ăn, vừa xem tivi. Thể loại cô thích là phim chuyển thể ngôn tình, mà cô lại rất hay bắt bẻ tình tiết phim.

Phong cách ở nhà của cô là thoải mái mặc áo thun, quần soóc ngắn, tuy nhiên khi xem phim nhất định sẽ dùng một cái khăn mỏng trùm hoặc gói ôm trùm lên chân che đi ít cảnh xuân. Một cô gái gần ba mươi tuổi lại thích xem phim hoạt hình cho thiếu nhi, đọc truyện ngôn tình cho thiếu nữ, chơi game thời trang trên điện thoại.

Nói cô không mở lòng cũng không phải, cô rất thoải mái thể hiện bản thân cô không hề che giấu những việc cô không vừa lòng, cô cũng sẵn sàng trao đổi bất cứ điều gì về con người cũng như tình cảm và tâm trạng của cô. Nhưng mà cô vẫn chưa thể tiếp nhận sự gần gũi thật sự bởi vì không quen động chạm đến người khác giới.

Tính tình của cô khá nóng nảy, lại cô quái thích mấy thứ kì lạ nhưng lại sợ và ghét bỏ mấy thức xấu xa. Hoàn toàn khác biệt so với những gì mà tạp chí đã đưa tin.

Mặc dù lúc đầu anh có chút hứng thú nên đi hỏi Lương Đình, sau đó anh ta cung cấp toàn bộ thông tin cho anh.

Lâm An My đã quen thuộc với sự xuất hiện của Trình Duệ trong cuộc sống, và lại cô đang mong lung giữa tình và mơ nên chỉ hí hửng ra nhìn anh rồi hai mắt chớp chớp.

Trình Duệ nhìn sâu vào đôi mắt cô, bình thường cô luôn bày ra bộ dạng kiêu ngạo đôi mắt sắc sảo tinh tế đầy thu hút nhưng vào lúc này đôi mắt cô lại có chút mong lung mờ mịt và ngây thơ.

Giọng nói anh lạnh nhạt như thường ngày nhưng ẩn trong đó có chút dịu dàng: "Đi tắm rửa một chút cho thoải mái rồi ngủ tiếp!"

Lâm An My không vừa lòng khi bị đánh thức, nhưng sau khi đưa tay lên mặt cô phát hiện lớp phấn son vẫn chưa được tẩy rửa sạch sẽ. Con buồn ngủ bay sạch, cô nheo mắt lấy lại thần sắc, sắc bén như thường, hơi hoảng hốt vì bản thân ngủ ở nơi xa lạ: "Chuyện này..."

Trình Duệ cắt ngang lời cô: "Ông nội không muốn chúng ta về. Tối nay cứ ngủ ở đây, lát anh ngủ trong phòng làm việc!"

Lâm An My đành phải gật đầu dù "thương hoa tiếc ngọc" nhưng cô cũng không thể để anh ngủ chung một giường với mình. Cô chợt nhớ ra là mình không mang theo quần áo thay: "Nhưng mà em không mang quần áo!"

Trình Duệ đứng dậy bước đến tủ quần áo, vừa lựa chọn vừa nói: "Nếu không ngại thì em mặc đồ áo choàng tắm hoặc là gọi người mang quần áo đến."

Lâm An My thoáng an tâm, gật đầu: "Em gọi cho Raymond!"

Trình Duệ chọn được bộ quần áo thường mặc ở nhà, gật đầu đồng tình: "Lát anh xuống nhà sẵn tiện mang đồ lên cho em!"

"Được, vậy em đi tắm đây!"

Trình Duệ mặc trên người một chiếc áo thun màu trắng xanh, quần lửng ngang đầu gối đặt dáo thanh xuân. Gương mặt anh hoàn toàn chọn lọc được toàn bộ gen tốt của nhà họ Trình. Ánh mắt sắc bén, gương mặt ngọc lạnh nhạt nghiêm túc, môi mỏng xinh đẹp, sống mũi cao vút, làn da trắng mịn màng như da con gái. Là loại hình mặt trắng đang được yêu thích.

Anh khoan thai chậm rãi xuống lầu.

Người làm trong nhà khoảng vài chục người, đứng đầu là bác quản gia Trần Gian làm việc ở nhà họ Trình hơn nửa đời người, vợ bác ấy là bà Minh mọi người thường gọi là Thím Minh nấu ăn trong bếp. Nhà họ Trình có tài xế riêng, người làm vườn, người giúp việc...

Gặp anh đi xuống bà ấy chào anh: "Cậu hai!"

Trình Duệ gật đầu, thím Minh lớn tuổi hơn mẹ anh lại là người trong nhà họ Trình chứng kiến sự trưởng thành của anh nên anh rất tôn kính với bà như trưởng bối: "Thím Minh!"

Thím Minh có một cô gái nhỏ hơn Trình Duệ vài tuổi, trước đây vẫn thường muốn đến đây gặp anh vì thầm thích anh. Sau này Trình Duệ ra nước ngoài con gái bà đau lòng một thời gian rồi quen bạn trai, gần đây nghe nói anh đã trở lại nên cảm xúc trời đất. Không ngờ anh đã có bạn gái mà còn... Có ý định kết hôn.

Thím Minh thương con gái lại thêm bà nghĩ nếu như con gái gả được vào nhà họ Trình còn lo lắng gì đến ngày ngày làm việc mệt nhọc. Tuy nhiên, có lẽ ông trời muốn an bài không cho cơ hội trở thành thông gia với nhà giàu.

Ai biết được cháu trai duy nhất của nhà họ Trình, trăm chọn ngàn chọn lại đi chọn cô gái nhỏ xíu kia. Nếu không phải bà thường xuyên nhìn thấy cô trên mấy tạp chí giải trí đều là người dính líu đến các nam minh tinh mới nổi tiếng. Hôm nay anh chàng đẹp trai này, ngày mai anh chàng khác. Nếu bà không xem chắc cũng sẽ nghĩ cô chỉ là cô bé sinh viên nào đó.

Tuy bà tiếc nuôi con gái và Trình Duệ không có duyên nhưng mà cô gái trẻ này danh tiếng có chút không sạch sẽ. Bà coi Trình Duệ như con cháu của mình nên không hi vọng anh gặp phải loại con gái như vậy: "Cậu hai, cô "bạn gái" của cậu tôi nghe nói cũng không tốt lắm. Tuy nói là "nhà báo nói láo ăn tiền" nhưng mà không có lừa làm sao có khối, mấy hôm trước tận mắt tôi thấy đưa tin cô ấy là vợ sắp cưới của nhà giàu nào đó."

Trình Duệ nhú mày, nhớ lại sự việc ngày hôm nay. Chính vì tin tức nói cô trở thành vị hôn thê của Quý Thừa Dư mà cô gương mặt cô vốn đang tươi cười liền trở nên thâm trầm. Cô đã kể qua loa về chuyện tình cảm của bản thân cho anh nghe nhưng mà nó vẫn thật mơ hồ. Anh lấy lại tinh thần, trấn an thím Minh: "Cô ấy rất biết chừng mực, thím không cần nghe báo chí nói bậy!"

Thím Minh mím môi: "Tôi biết rồi cậu hai!"

Trình Duệ sẵn tiện hỏi bà: "Ông nội cháu về phòng ngủ chưa thím!"

Thím Minh chỉ ra sân nói: "Lúc nãy Ông Cả về, Cụ ra sân uống trà với ông cả rồi!"

Trình Duệ gật đầu lễ phép với bà rồi hướng ra sân nhanh chóng bước đi.

Ông cụ Trình Danh đang ngồi uống trà với con trai cả là Trình Dương trong sân nhà. Nhà họ Trình đứng đầu là Cụ Trình Danh, dưới có ông có hai đứa con trai là Trình Dương và Trình Dân.

Gia đình họ Trình tuy giàu có nhưng không gặp phải vấn đề tranh chấp tài sản, kẻ trên người dưới đều hết sức hòa thuận, cũng không có mấy chuyện kì thị cấp bậc trong xã hội.

Trình Duệ bước tới: "Ông nội,... Ba!"

Trình Dương gật đầu đáp lại con trai. Còn Trình Danh hí mắt cười: "Đến đây ngồi với ông nội!" Ông ngó ra sau lưng anh không thấy được thứ muốn thấy liền mất hứng: "Cháu cháu bé nhỏ của ông đâu?"

Trình Duệ nở nụ cười nhạt hiềm hoi: "Cô ấy không tiện ra ngoài!"

Câu nói mờ ám như vậy đủ để người nghe suy nghĩ lung tung, đủ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ông cụ: "À!"

Trình Danh yên lặng quan sát thái độ của con trai, không quá mạn mà cũng không quá nhạt. Ông nhú mày, nếu để vợ ông biết con trai bà ấy lại mờ ám không mấy ro ràng với người ta rồi giận lẫy sang ông thì rất phiền. Sau khi nghe ông cụ và anh tán gẫu về Lâm An Mỹ thì ông liền lôi tuốt Trình Duệ ra nói chuyện riêng.

Với tư thái của người từng trải, Trình Dương nói: "Mặc dù ba mẹ cho con tự do yêu đương nhưng mà nhà họ Trình chúng ta không chấp nhận việc quen qua đường..."

Trình Duệ nghe ba anh giảng thuyết suốt cả tiếng đồng hồ, cùng cuối cùng anh nói: "Con cũng cảm thấy lạ, lần đầu tiên tiêm thuốc cho cô ấy vừa chạm đến cô ấy là con có phản ứng ngay. Từ trước đến nay con đều chưa từng gặp phải loại trường hợp này. Có thể là thời khắc động tình kiềm động dục."

"... .."

Trình Dương ho khan, con trai ông nhìn lịch sự nhã nhặn vậy chứ thật sự không phải loại ngoan ngoãn gì. Ông gật đầu tán thành: "Dù sao cũng không thể để con gái nhà người ta chịu thiệt. Tuy là báo chí nói những nói cuội nhưng con bé cũng coi như là con dâu tương lai của nhà chúng ta, mấy chuyện đó con tự giải quyết."

Trình Duệ gật đầu: "Con biết rồi!"

Trình Duệ trở về phòng ngủ, Lâm An Mỹ vừa tắm xong mặc áo choàng tắm màu trắng nằm trên giường đắp chăn nghịch điện thoại. Cô nghe tiếng anh mở cửa, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Giương mặt Lâm An Mỹ cũng không tệ, đường nét rõ ràng, ánh mắt linh hoạt thần thái sinh động. Dáng vẻ nhỏ nhắn, chiều cao không có, ba vòng nóng bỏng cũng không nhưng dáng người của cô cũng khá vừa mắt. Không cười trở thành cô nàng lạnh lùng, cười mỉm thực nữ sắc sảo, cười rộ lên tràn ngập sức sống, đặc biệt là khi cô cười man rợ cực kỳ đã man huyễn diệt biết bao nhiêu hình tượng.

Lâm An Mỹ thấy anh xách túi quần áo đến cho cô liền quần chân lên người tung tăng đến chỗ anh.

Trình Duệ thật sự không hiểu nổi thường thì những cô gái khác lúc nào cũng thể hiện mặt tốt nhất của mình với bạn trai của mình, còn Lâm An Mỹ lại phô diễn toàn bộ mặt xấu của bản thân.

Cô cầm túi quần áo, nhìn anh chằm chằm rồi hỏi: "Anh là bạn trai kiêm chồng sắp cưới của em đúng không?"

Trình Duệ hết nói nổi, cô lại muốn bày trò: "Em muốn làm gì?"

Lâm An Mỹ chớp chớp miệng, suy nghĩ một chốc rồi nói: "À, có buổi họp lớp cấp ba. Định mang anh đi khoe khoang... Nhưng mà lỡ như sao này chúng ta chia tay thì què lắm. Vẫn là thôi đi!" Cô cầm túi đồ dự định nhét vào đầu đó, vì đồ này vốn không thể mặc ngủ.

Trình Duệ nheo mắt nguy hiểm nhìn cô: "Họp lớp?!"

Lâm An Mỹ chốt dạ, cả chục năm nay làm gì có buổi họp mặt nào, rốt cuộc mấy năm gần đây người người thẳng tiến, kết hôn, sinh con. Mà mục đích thật sự là để "khoe khoang" chồng con gì đó.

Lâm An Mỹ cô vốn không thêm đề mắt đến mấy việc nhảm nhí này, nhưng mà dù cô không muốn dính líu đến thị phi thì lại có những người rảnh rỗi gây chuyện với cô. Những người tiếp xúc với cô khi thật sự thân sẽ hiểu được cô vốn hết lòng với người khác, nhưng một khi tuyệt tình thì chính là cực kỳ xác định.

Lần này, xác thực là có người khiêu khích cô, "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng" nên cô nhất định phải mang được Trình Duệ đến buổi họp lớp này.

Dù có phải sử dụng bất kỳ phương thức nào, cô cũng phải khiến cho bọn họ phải "mở mắt chó" để nhìn.

Trình Duệ nghiêm túc nhìn cô, đây có thể là một bước tiến trong quan hệ của bọn họ nhưng trước mắt anh nhất định phải "hủy" bức tường vô hình mà Lâm An Mỹ thật sự đang che giấu. Giọng nói lạnh lùng cùng cách nói chuyện cứng nhắc đầy công thức hóa của anh khiến hai chân cô mềm nhũn: "Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng một chút!" Anh bước tới cửa sổ sát đất kéo rèm lại, khóa cửa. Anh đứng tựa vào tường nhìn thẳng vào mắt cô.

Lâm An Mỹ im re, cuộn chân ngồi xuống mép giường, tư thế y như học sinh nhỏ làm sai chờ bị phạt. Ngón chân xoắn xuýt lại với nhau trên nền gạch lạnh lẽo. Trong đầu cô nhanh chóng quay tìm lời thích hợp để nói với anh.

Lâm An Mỹ hít sâu một hơi, lấy lại vẻ mặt bình thản nghiêm túc, trong lòng cô tim đập bang bang vì lo lắng nhưng bề ngoài vẫn bình thản như không. Giọng nói của cô mui phần mạnh mẽ, có chút ngang ngạnh cũng có chút trang trọng: "Thật sự mà nói, chúng ta chưa thật sự hiểu rõ về nhau. Có thể là do em bất thường nhưng mà em vốn là một người ích kỷ trong tình cảm. Đối với em, tình cảm là cho đi và nhận lại, là sự thấu hiểu và tin tưởng nhau." Đôi mắt cô ánh lên sự kì vọng khác thường: "Em không phải là một cô gái hiền lành biết cách ứng xử. Vì vậy trước khi chúng ta ta hoàn toàn sâu đậm và em không phụ thuộc vào tình cảm của anh, nếu muốn rút lui thì liền rút lui. Em vốn có tính chiếm hữu cao nên một khi chúng ta xác định được tình cảm và danh phận thì anh đừng hòng thoát khỏi tay em!"

Trình Duệ nhìn cô chăm chú quan sát tỉ mỉ từng biểu cảm trên gương mặt của cô, thần sắc nghiêm túc, lời nói như tuyên bố với anh. Anh không biết tại sao anh lại có phản ứng sinh lý với cô.

Anh cảm thấy thật buồn cười, mấy mươi năm nay xung quanh anh có biết bao nhiêu cô gái trẻ tuổi xinh đẹp loại nào cũng có nhưng anh lại cảm thấy buồn nôn, dù sao chẳng đường anh đi qua đều dành hết cho y học, cho nghiên cứu. Mấy năm gần đây ông cụ thường xuyên chú ý đến những mối quan hệ xung quanh anh. Mẹ anh cũng ngày ngày nói lảm nhảm với anh, phiền muốn chết.

Quan hệ của anh với ba anh cũng không tệ, ông không có gì để nói khi anh vẫn chưa yêu đương. Ông nói rõ, trước khi gặp mẹ anh, ông cũng không hứng thú với người phụ nữ khác quá nhiều. Là người đi trước và là ba anh, ông hi vọng anh tìm được người phụ nữ của đời mình, nhà họ Trình không quan niệm vấn đề môn đăng hộ đối.

Tính tình Trình Duệ khá trầm, lạnh lùng cách ngạo tách biệt với người xung quanh. Thực chất con người anh vốn ngang ngược, thích lên mặt dạy đời người khác, tính gia trưởng nặng nề, cuồng sạch sẽ và dị ứng với việc tiếp xúc với người khác.

Cái vỏ bọc hoàn hảo bên ngoài khiến ai cũng ra vẻ hâm mộ anh, ghen tị với anh, nhưng thật ra anh không thích cuộc sống buồn tẻ, nhưng anh lại lười quan tâm.

Lâm An Mỹ lại tiếp tục nói lung tung beng: "Nói thì nói vậy nhưng mà dù sao yêu đương gì đó vẫn phải suy nghĩ thực tế. Chúng ta không có khả năng đi

đến cuối cùng thì nên giải quyết nhanh gọn lẹ!"

Trình Duệ hừ lạnh xoay người mở cửa phòng làm việc bỏ lại cô, khép cửa. Anh rút cuộc cũng hiểu được tại sao Lương Đình liên tiếp nhấn mạnh vấn đề thần kinh bất thường của cô.

"... .." Lâm An My tròn mắt, nhìn anh rời đi. Như vậy rất không lịch sự.

Chưa đầy năm giây, cánh cửa đang khép, mở tung ra Trình Duệ bước ra trong trạng thái lạnh ngắt. Lâm An My ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Trình Duệ không thèm để ý tới ánh mắt của cô, mở tủ lấy một cái áo choàng tắm khác. Sập cửa, vào phòng vệ sinh thay.

Gương mặt không biểu cảm, Lâm An My nhạy cảm phát hiện ra cảm xúc kì quặc của anh.

Trình Duệ định "tặng" nguyên cái giường lớn này cho cô nhưng rốt cuộc nghĩ lại bực mình, cô nghĩ sau khi đáp ứng làm vợ tương lai của anh xong còn có thể thoát ra khỏi bàn tay anh sao. Anh không thích sử dụng thứ người khác đã sử dụng qua, cũng không thích đồ của mình bị người khác sử dụng. Lâm An My nhất định phải là vợ của anh, kế hoạch đã vạch ra sẵn cô dùng hồng thoát khỏi.

Trình Duệ nhanh chóng tìm được 1 cái chăn khác trong tủ đồ, "tặng" không cho cô cái chăn cô đang quấn trên người. Sau đó không thèm để mắt đến ý của cô, tắt đèn lớn đi ngủ.

Căn phòng tối om không có một ngọn đèn nhỏ, chỉ có ánh trắng mờ ảo ngoài rèm cửa sổ cũng bị che mất. Lâm An My ôm chăn, nhờ cô vẫn bên mép giường nên trong chốc lát cô đã thích ứng được với bóng tối.

Trình Duệ trằm chằm nằm nghiêng người không muốn nhìn cô, Lâm An My nhỏ giọng: "Này..." Anh thật sự đang hờn dỗi sao, đại bác sỹ cũng có ngày này. Mặc dù cô không muốn làm phiền anh nhưng mà trên giường không có cái gối thứ hai. "Trình Duệ, em không có gối!"

Anh vẫn nhắm nghiền mắt, nâng đầu kéo gối ra ý định "nhường" cho cô một nửa. Lâm An My sùng sốt, cô oán thán: "Rõ ràng anh nói là nhường chỗ này cho em!"

Trình Duệ mắt vẫn nhắm nhưng vẫn cảm nhận được cô lải nhải nhưng vẫn nằm xuống nửa cái gối đầu, anh nói: "Anh muốn cho em thời gian thích ứng với hoàn cảnh, nhưng em lại khiến anh cảm thấy "tiền độ" của chúng ta quá chậm! Về phần tương lai, chúng ta đã thống nhất là nhất định kết hôn, em cũng đã đồng ý."

Cô vất óc nhớ lại, nhần nhó nói: "Em đồng ý khi nào chứ?"

Anh mặc kệ cô, vẫn quay lưng về phía cô, giọng nói trầm ấm mang theo sự vững vàng của một người đàn ông: "Lâm An My tại sao em cứ cho rằng anh không nghiêm túc?"

Cô im bất, cô thật sự sợ cái gọi là tình yêu và hôn nhân. Ba mẹ cô kết hôn với nhau không có tình yêu, họ vẫn sống với nhau đến già bởi vì họ luôn có trách nhiệm với nhau, với con họ là cô. Nhiều người yêu nhau một thời gian một hay vài năm thì cãi nhau rồi sẽ chia tay, có nhiều người còn khoảng nửa tháng, vài ngày trước khi kết hôn lại cãi nhau rồi hủy hôn. Có những cặp đôi yêu nhau rồi lấy nhau hơn mười mấy năm rồi cũng ly hôn.

Cô sợ hãi bị bỏ rơi, cảm giác đó thật đáng sợ. Trong suốt những năm qua, cô không dám yêu đương bởi vì cô sợ bản thân phụ thuộc vào mặc một người thì rất khó chấp nhận được sự phản bội. Lương Đình nói cô quá quan trọng hóa vấn đề, bạn bè nói cô chờ đợi tới già cũng không tìm được người đàn ông nào cũng hoàn toàn trong sạch.

Trình Duệ xoay người đối mặt với cô, nhìn thẳng vào mắt cô. Lâm An My cảm thấy toàn thân đông cứng, tim như muốn ngừng đập. Mắt anh thật đẹp, cô sợ bản thân trầm mê không có lối ra.

Lâm An My đưa tay lên sờ lên má anh, Trình Duệ giật mình vì hành động của cô nhưng vẫn để cô chạm vào. Cô như đứa trẻ tò mò nhưng vẫn còn rụt rè sợ hãi, cánh tay mỏng manh run run chạm vào mặt anh. Cô áp tay lên má anh, mắt nhìn thẳng vào mắt anh thật sâu. Đôi mắt cô lấp lánh thứ gì đó rất kì diệu khiến anh khát vọng muốn nắm giữ, muốn chạm vào đôi mắt kia. Nếu nói người khác sẵn sàng trầm mê trong ánh mắt của anh nhưng cô lại khác, cái ánh sáng trong mắt cô luôn bị che dấu đi sự đẹp để đơn thuần nhất. Ánh mắt của cô giống như một con mèo nhỏ yếu đuối nhưng luôn bày ra bộ dạng lạnh nhạt đầy kiêu ngạo để che đi cảm xúc của bản thân.

Cô tôn thờ tình yêu, cô trân trọng sự chân thành, cô vẫn luôn tuyệt tình bởi vì cô sợ. Sợ hãi bản thân chìm sâu vào vũng bùn của tình yêu mà không ngoi lên được. Anh thấy được sự khát vọng được yêu thương của cô, cũng thấy được cô đang tự mâu thuẫn. Nếu lại cho cô thời gian, với tính cách của cô sẽ tự mình bỏ chạy.

Trước đây khi anh nhìn thấy bạn bè của mình thấm thiết yêu đương, trong khi anh lạc lõng. Anh không biết người con gái của đời mình là người như thế nào, nhưng anh vẫn luôn tin chắc rằng anh sẽ nhận ra cô từ cái nhìn đầu tiên.

Ba anh từng nói rằng ông cũng từng rơi vào tình trạng này nhưng khi ông gặp được mẹ của anh thì ông đã biết đời mình khó có thể thiếu bà, bà là người phụ nữ đặc biệt xuất hiện trong cuộc đời của ông. Từ khi bà xuất hiện mọi thứ trong cuộc sống thật sự tuyệt hơn nhiều.

Anh không biết tình yêu là thứ gì, theo góc độ y học nó là sự tiết hoocmone "hạnh phúc", và khi gặp cô nó đột nhiên được "tiết". Anh không phải là người đàn ông lãng mạn nhưng anh muốn nói rõ với cô, anh thật sự nghiêm túc muốn ở bên cạnh cô. Con người anh khá cổ chấp cũng không thích một mối quan hệ "hứa chừa".

Đôi mắt của Lâm An My như thôi miên người khác, cô không phải cô gái ngờ nghệch và mơ mộng viễn vông. Giấc mộng của cô chỉ là một cuộc sống bình thường, yêu một người rồi cùng người đó kết hôn. Nhưng cô vẫn luôn mâu thuẫn vì suy nghĩ thực dụng của bản thân. Có người đã nói với cô rằng, tình cảm đừng bao giờ ích kỉ, sẽ không có được tình yêu.

Cô vẫn luôn đặt mục tiêu "cơm no áo ấm", đối với chuyện tình cảm nam nữ thanh niên cô sợ mình không đủ sức chơi đùa. Trình Duệ xuất hiện, anh rất kì lạ, anh xông vào cuộc sống của cô, anh nói muốn yêu đương cùng cô, rồi anh nói nghiêm túc muốn yêu đương và kết hôn với cô.

Đối với chuyện tình cảm, dây thần kinh của cô rất thô. Chuyện tình yêu đối với cô là một con số không tròn trĩnh trong kinh nghiệm. Cô có thể mơ mộng về tình yêu của bản thân qua một bộ phim hay một câu chuyện nhưng cô không bao giờ tự dấn thân vào nó. Đối với cô tình yêu là "một cái hồ đen ngọt ngào" có thể chứa đầy mật ngọt nhưng thứ mật ngọt đó có thể giết chết con người.

Cô nghĩ bản thân mình cũng không còn nhỏ bé, trẻ trung gì nữa. Vài năm nữa thôi cô cũng sẽ trở thành bà cô già, cô cũng có rung động với anh nhưng cũng có thể vì anh đẹp mắt, ai nhìn thì ít nhiều cũng có chút rung động.

Lâm An My mềm mại nhẹ nhàng nói: "Em tin tưởng anh! Nhưng em vẫn chưa tin tưởng mình!" Hơi thở nóng bỏng của cô phả lên mặt anh, khiến lòng anh rục rịch, ngứa ngáy.

Lâm An My thuộc cung bọ cạp, dù cho cô không dùng chiêu thức gì nhưng lại có thể khiến người ta cảm thấy gọi cảm chết người.

Trình Duệ tóm lấy tay cô, lôi mạnh cô vào trong lòng. Lâm An My bất ngờ bị lôi kéo, cánh mũi đập vào trong ngực anh đau như muốn gãy, cô kêu đều một tiếng, nước mắt rung rung tràn ra.

Trình Duệ hoảng hồn cúi đầu xem cô, Lâm An My che mũi muốn khóc. Cô đẩy anh ra, thật tức chết cô. Có phải đóng phim tình cảm đâu mà mạnh bạo vậy chứ, lần đầu tiên cô ôm đàn ông có cảm giác ghê tởm vậy không.

Mũi cô mà gãy xương thì sao chứ, thật là tên bác sĩ chết tiệt. Ngoài mặt "băng thanh ngọc khiết" trong lòng lại "bạo lực" như vậy. Xương của cô vừa mềm vừa nhỏ, sức lực anh như vậy "bê đôi" cô ra là quá dễ dàng.

Thế là Lâm An My đá thẳng anh xuống giường, trực tiếp chiếm "chỗ" của anh. Làm cô bị thương là anh, đuối lý nên đại bác sĩ dù có nhan sắc tuyệt vời cũng bị đuối lý không thương tiếc.

Một đêm này Lâm An My hí hửng ngủ ngon lành. Trình Duệ sao!? Anh đã khẳng định thì cô sẽ tin anh, nếu anh dám phản bội cô, cô sẽ thuê xã hội đen "bạo lực" của anh.

Cô nhắm mắt vui vẻ ngủ, trong đầu còn tính toán sẽ mang anh đi mua quần áo và dắt anh ra mắt công chúng. Nghĩ đến đây khoe mẽ cô cong lên đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Chờ mong buổi họp lớp đầy biến động.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Du Lịch Cùng Nhau

"Anh muốn biết em trong quá khứ, nhưng anh chỉ cần em ở hiện tại và tương lai!"- Trình Duệ.

Ngày cuối tuần, Lâm An My tung tăng đi mua sắm. Nói mua sắm cho oai vậy thôi chứ cô chỉ đi lung tung ngắm nghía một hồi trừ khi nhìn trúng món gì đó mới móc ví trả tiền.

Quần áo và mỹ phẩm, cô không thiếu, định kỳ Lương Đình sẽ mua sắm cho nên sẵn tiện mua cho cô vài món. Thật chất Lương Đình rất keo kiệt muốn anh ta "tặng" quà thì còn lâu, những món anh ta lựa chọn cho cô đều là những món liên quan đến việc đẩy mạnh hiệu quả công tác của cô. Như váy áo trong mấy cuộc họp mặt, son phấn để cô trang điểm hoàn hảo xuất hiện. Lương Đình cực kỳ xót tiền nhưng vẫn phải thẳng tay cho tiền cho cô mua, bởi vì anh không mua thì cô không mua. Dẫn đến hệ lụy làm ảnh hưởng đến việc kiếm tiền của anh ta.

Cuối tuần, Lương Đình gọi điện thoại cho Lâm An My "lời" cô đi mua sắm định kỳ.

Lâm An My đi theo chỉ để "làm nèn" cho vui thôi, sẵn tiện nghe cô báo cáo tiến độ yêu đương.

Lương Đình giống như là ông anh lớn của cô, nên cô đem mọi chuyện gần đây nói huych toẹt ra với anh ta.

Lương Đình một bên chọn lựa cà vạt, một bên nghe cô nói, sau đó tổng kết lại một câu: "Chuyện tình cảm đừng lo được lo mất! Chuyện tâm một chút."

Lâm An My trợn mắt nhìn anh ta, tại sao mấy lần trước không nghe anh nói mấy lời này với cô.

Lương Đình khinh bỉ liếc xéo, kiêu ngạo hất cằm: "Việc nào có lợi, anh đây mới làm!" Trắng trợn tuyên bố, nói trắng ra là mấy người trước được giới thiệu cho cô không mang lợi ích gì cho anh.

"....." Quý mới biết anh ta nhận được lợi lộc gì.

Nhìn gương mặt nghiêm trọng nhẵn mặt của cô, Lương Đình khinh bỉ khẳng định: "Không biết Trình Duệ mang lợi gì cho chúng ta?"

Cô gật gật đầu, rồi lắc lắc đầu, sau đó nhăn mày, cái câu hỏi quái dị này nên gật hay không gật mới đúng!?

Nhìn thấy gương mặt phân vân của Lâm An My, Lương Đình thờ dãi nhìn cô bất đắc dĩ, hai ngón tay day day trước trán, dùng giọng điệu tiếc thương mỉa mai nhất mà nói: "Thời đại này tìm đàn ông "trong trắng" còn khó hơn tìm "vàng", không đúng là "kim cương", cũng không phải, kim cương quá tầm thường, là gì nhỉ!?"

"....." Rối rắm ghê gớm.

Lương Đình cân nhắc kỹ lưỡng, làm nhảm tính toán cuối cùng đưa ra kết luận: "Là khó tìm như Uranium*!"

"....." Xin thứ lỗi, cô dốt hóa.

Nhìn mặt đơ đơ của cô, anh thấy thất bại hết sức, lắc đầu anh ta quay đi, bỏ mặc cô.

"....." Đôi khi Lương Đình suy nghĩ còn kì quặc hơn cả phụ nữ.

Bỏ qua vấn đề nan giải lúc này, Lương Đình vẫn "thao thao bất tuyệt" tâng bốc bản thân, cô nghe cũng lúng búng cả lỗ tai. Lâm An My cảm thấy Lương Đình sắp bằng mấy người phụ nữ ngoài chợ cá, nói mà nước bọt đủ để nhấn chìm cô.

Con người Lương Đình lúc nào cũng hi hi ha ha, nhìn vào thì rất đơn giản nhưng tâm cơ cực sâu. Anh ta cũng không vẽ vang gì, mang danh là con nuôi nhà họ Lương mà làm nên sự nghiệp ngày hôm nay.

Cái đầu của anh ta cực kỳ sắc bén, lại biết cách xây dựng quan hệ, cô cũng không biết rõ ràng chuyện anh ta lấy vốn mở công ty từ đâu. Nhưng gây dựng nên sự nghiệp to lớn như vậy quả là không dễ dàng. Biết bao người phấn đấu cả đời cũng chưa có được số tài sản hiện nay anh ta đang sở hữu.

Lương Đình xem cô như em gái ruột, chỉ dạy, nâng đỡ hỗ trợ cô. Cô từng loáng thoáng nghe được từ nhà họ Lương là cả nhà anh đều bị tai nạn xe cộ, đang tuổi ăn tuổi học vào độ tuổi thanh xuân tươi đẹp lại trở thành trẻ mồ côi.

Lương Đình nhận trợ cấp, sau đó may mắn được nhà họ Lương nhận nuôi. Được cho ăn học.

Thật ra, Lương Đình nỗ lực hơn bất kỳ ai, tuy nói là nhà họ Lương nhận nuôi nhưng anh cũng đã mười mấy tuổi nên đương nhiên hiểu rõ được thân phận địa vị của mình, nhà họ Lương đã cho anh ta ăn mặc đầy đủ xem như đã rất tốt rồi.

Lương Đình cũng không đòi hỏi, mà thật ra cũng không dám đòi hỏi. Biết rõ bản thân mình ở nơi nào, anh ta quyết chí học tập.

Trong khi cô "ăn nhờ ở đậu" nhà họ Lương, trong khi cô bù đầu ra sức học tập để vượt qua từng kì thi ở đại học thì Lương Đình đang thành thạo vừa làm thêm, vừa lấy được học bổng hết sức dễ dàng.

Cuộc sống của anh chính là cuộc sống trong mơ của bao người, nhưng Lâm An My vẫn luôn cảm thấy bản thân anh ta thích giả vờ quá thôi, cô đơn như lại làm như vô tâm không để ý đến.

Trong lúc Lương Đình đang lựa lựa chọn chọn, bởi vì rất kén chọn nên vẫn đang làm nhảm chê trách thái độ phục vụ rồi sản phẩm bị lỗi nhỏ xiu cũng moi móc ra nói tất, nào là màu sắc không đẹp mắt, loại vải kém chất lượng gì gì đó. Chỉ tội cho cô gái quản lý và cô nàng phục vụ đáng thương muốn khóc đến nơi mà không dám.

Lâm An My quyết định mặc kệ Lương Đình, cô đi dạo vào vòng khu quần áo nam, ánh mắt cô vô tình rơi lên chiếc áo sơ mi màu xanh dương hơi tối. Cô rất thích màu sắc này.

Lâm An My không cưỡng lại được trước màu xanh thẫm như bầu trời đêm, hai mắt cô không rời khỏi nó, cô cất bước nhìn như bình thường nhưng bước chân của cô nhanh hơn hẳn.

Ánh mắt dừng trước chiếc áo, bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa lên nhẹ nhàng chạm vào lớp vải cảm nhận xúc cảm do vải mang tới. Vừa chạm lên chiếc áo, cô nhũn mày, cô lập tức lật bảng giá.

Một cặp nam nữ đột nhiên đến, cô gái trẻ nhanh chóng lấy đi cái áo mà Lâm An My đang xem này giờ, còn tiện thể liếc cô một cái như khinh bỉ cô.

Lâm An My quay đi, bĩu môi một cái. Vừa chạm vào liền biết được vải không phải loại tốt rất khó thoát mồ hôi, dù kiểu dáng không tệ, màu sắc nhìn rất tốt nhưng cô cũng không hứng thú.

Cô gái trẻ kia còn lớn tiếng nói: "Áo này không tệ. Em mua tặng anh!"

Lâm An My không quay đầu lại nên không biết chàng trai kia rốt cuộc biểu cảm ra sao. Nhưng đối với cô gái kia, cô không có hảo cảm, cô không thích những người không lịch sự như vậy, đồ trên tay người khác lại không lễ phép mà lấy đi.

Lâm An My cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, cô lại đi dạo một vòng lớn.

Lần đầu tiên đi mua sắm với Lương Đình, cô nàng phục vụ nở nụ cười tươi như hoa ca bài ca "nịnh nọt": Anh, chị thật đẹp đôi!"

Lương Đình tươi cười như hoa như ngọc, thẹn thùng nói: "Haha, con gái tôi thích ăn mặc như người lớn ấy mà!" Còn dùng "đạo cụ" là đầu của cô để xoa xoa để diễn đạt nhất.

"....." Cô im bật, không dám cho ý kiến, "com no áo ấm" của cô từ anh ta mà ra đó. Cô gái phục vụ tội nghiệp thì gương mặt đồng cứng lại, thật đáng thương.

Sau đó Lương Đình nghiêm mặt bắt buộc cô, mỗi lần đi dạo phố mua sắm với anh ta đều phải ăn mặc trẻ con một chút.

Lâm An My sờ hờu gương mặt nhỏ nhắn, nét đẹp của mẹ cùng đôi mắt to tròn, sống mũi cũng vượt trội. Chỉ mỗi tội cao được một mét năm mười lăm. Nếu so sánh với mấy cô gái nơi thành thị chân dài da thịt trắng nõn thì không thể sánh bằng. Mỗi lần đi mua sắm với Lương Đình, cô luôn ăn mặc theo kiểu trẻ con hoạt bát. Quần jean cùng áo thun đơn giản, khoác ba lô con sau lưng, tóc buộc đuôi ngựa, trông cô thanh xuân dào dạt không khác mấy so với mấy bé gái mười bốn, mười lăm.

Cô luôn dùng thái độ lạnh nhạt, không thích để tâm đến mấy thứ xung quanh. Về mặt lạnh lùng, khiến cho người khác có cảm giác cô quá mức kiêu ngạo.

Lương Đình sau cả ngày lựa chọn mới đồng ý đi thanh toán. Trong khi Lương Đình thanh toán là đồng đồng, núi núi đồ, thì Lâm An My lại chỉ chọn được một cái cà vạt.

Lương Đình nheo mắt nhìn cô, bất mãn.

Cô gái quản lý đã có "kinh nghiệm" từ lần trước, nhìn sắc mặt Lương Đình mà nói: "Cô bé à, chị thấy ba em rất trẻ thích hợp với màu sáng nhưng mà cà vạt này... Hình như không thích hợp lắm!"

Lâm An My mặt không đổi sắc, để cà vạt lên bàn thanh toán: "Quét thẻ giúp em đi chị!"

Cô gái quản lý ngậm miệng, đem thẻ đi quét, còn thuận miệng hỏi một câu: "Em mua cho ai vậy?"

Sắc mặt Lâm An My hòa nhã chút ít, nhẹ giọng đáp: "Bạn trai!"

Cô gái quản lý: "ồ!" một tiếng hăm mộ.

Lương Đình há hốc mồm, Lâm An My từ bao giờ lại chịu chi như vậy, một cái "cà vạt" số lượng có hạn, vừa đẹp lại vừa tinh xảo, giá tiền đương nhiên không nhỏ. Không ngờ cái tên Trình Duệ kia lại có số hưởng thụ như vậy.

Lâm An My thanh toán xong, cùng Lương Đình xoay người chuẩn bị đi, thì có tiếng gọi: "Lâm An My?!"

"???" Lâm An My quay đầu lại thì thấy đôi nam nữ thanh niên lúc nãy, gọi tên cô có lẽ là người nam kia. Cô vẫn đang nhủ mảy mảy óc nhớ lại người này là ai, bạn đại học, bạn trung học, tiểu học hay là mẫu giáo?

Đôi nam nữ tiến đến gần cô, người nam vỗ nhẹ vào tay người nữ, ý bảo cô ta đi tính tiền. Cô gái kia nhủ mảy mảy không vui, quay đầu liếc cô một cái. Lâm An My nghiêng đầu nhìn người nam tiến đến chỗ cô, cô vẫn chưa nhớ ra người này là ai nha!

Người nam kia cười ôn hòa, đi đến chỗ cô, thân thiện: "Gần mười năm không gặp, không ngờ cậu không thay đổi chút nào!"

Lâm An My cười nhạt, tiêu chuẩn lịch sự không cho ý kiến. Cô vốn không có khả năng nhận người nam này là ai, cũng không thể mất lịch sự mà hỏi thẳng, cũng không muốn nói qua loa để khiến người khác không vui.

Người nam kia cao khoảng một mét bảy, dáng người không tệ, ăn mặc chỉnh tề, kiểu tóc cũng rất hợp "mốt". Áo thun kiểu cách, quần jean "rách" cực kỳ thời thượng. Gương mặt tươi cười kia khiến cô có cảm giác bầy xích. Cô không thích kiểu đàn ông ra vẻ.

Lương Đình đứng bên xem trò hay bắt đầu lên tiếng: "Anh ra xe trước!" Rồi quay đầu đi thẳng.

"....." Lâm An My có thể chắc chắn rằng lát nữa cô phải bắt taxi về, Lương Đình có mà về trước chứ chẳng thêm chờ cô đâu. Cô quá hiểu rồi mà!

Lâm An My liếc mắt nhìn Lương Đình một cái rồi quay lại nhìn người nam trước mặt. Anh ta vẫn đang cười mỉm nhìn cô.

Hai tay rút túi quần, đứng trước mặt cô, anh ta cười: "Tôi là Trần Thế Dân này!"

Lâm An My lục soát lại kí ức cũ, cũng nhớ được anh ta là ai. Cô mỉm cười nhẹ, thái độ không mặn không nhạt hỏi thăm qua loa cho có lệ.

Trần Thế Dân là ai sao!? Bạn học cũ.

"Khi không khi không" lại tình cờ gặp bạn học cũ, cô cảm thấy có chút rắc rối sắp sửa đến.

Đại khái Trần Thế Dân nói sơ qua cuộc sống mấy năm nay, làm việc học tập ra sao, rồi cuối cùng gửi cho cô một tấm danh thiếp. Ay da là giám đốc công ty cổ phần điện tử, không lớn cũng chẳng nhỏ. Có thể xem là thành công không nhỏ. Xem ra danh tiếng cũng không tệ.

Cô gái trẻ lúc này đã tỉnh tiền xong, nhanh chóng bám chặt cánh tay anh ta nũng nịu làm nũng.

"....." Da gà, da vịt của Lâm An My thi nhau nổi lên.

Trần Thế Dân cười, xoa đầu cô ta, nhắc nhở: "Đang có bạn anh ở đây!" Nói thì nói vậy nhưng giọng điệu và cử chỉ đều là cung chiêu.

Lâm An My cảm thấy hôm nay ra ngoài lại đụng phải "cặp đôi khoe khoang tình cảm".

Trần Thế Dân nắm tay cô gái trẻ, tươi cười nhìn Lâm An My mà giới thiệu: "Đây là bạn gái tôi!"

Lâm An My cười nhẹ, xem như chào hỏi với cô gái trẻ kia. Sau khi cô ta nghe nói cô là bạn học cũ thì thái độ liền lên mặt hất mặt. Cô gái trẻ này "da mềm thịt trắng" chân dài ngực lớn, quả thật là nở nang nhìn qua liền biết là được bảo dưỡng rất tốt.

Dù sao bọn họ đưa danh thiếp cho cô, theo phép lịch sự cô cũng đưa họ danh thiếp, nhưng cũng không thể để họ biết cô làm Tổng giám đốc mà lại ăn mặc khiến người ta bần tán được. Cũng may là gương mặt cô dù lên tạp chí cũng đã được thông qua xét duyệt của lãnh đạo công ty truyền thông, tuyệt đối không để chính diện mặt của cô, tránh các chuyện xấu. Nhưng mà từ phi mắt kém mới không nhận ra, còn lại người thường ai cũng nhận dạng được. Đôi môi của cô hơi nhếch lên tỏ ra lạnh nhạt, cô mở ba lô rút ra một tấm thẻ đưa cho Trần Thế Dân và bạn gái anh ta: "Hôm nay gặp lại xem như cũng có duyên. Tặng hai người thẻ "Tình nhân" của nhà hàng chỗ tôi làm việc vậy!"

Trần Thế Dân nhận thẻ gật đầu với cô một cái, xem như là bằng lòng nhận. Cô gái kia liếc qua nhìn tấm thẻ "Tình nhân", ở thành phố H này nhà hàng duy nhất sử dụng phong trào thẻ "Tình nhân" chỉ có mỗi Á My mới có. Rất nhiều người đặt thẻ nhưng phải đợi rất lâu, nghe nói thẻ năm nay cũng đã bị người đặt hết, muốn đặt cũng là đặt sẵn đầu năm sau.

Một tấm thẻ "Tình nhân" có thể khiến cho người khác suy nghĩ nhiều về thân phận của Lâm An My. Rốt cuộc cô làm gì mà có thể có được thẻ này, là chuẩn bị sẵn nhưng thất tình đành phải tặng cho người khác, hay là làm công cho nhà hàng được hưởng đãi ngộ này, hoặc cũng có thể có quan hệ nào đó với chủ nhà hàng.

Bạn bè cũ còn nhớ được mặt cô, tặng một tấm thẻ "ăn uống" xem như đáp lễ vậy. Lâm An My đối với bạn bè sẵn sàng hào phóng chỉ cần họ chân thành với cô.

Có đôi khi trong cuộc đời của bạn có những lúc bạn sẽ cảm thấy lạc lõng, cảm thấy ai cũng bỏ mặc mình. Thế giới như một màu đen, cô đơn và buồn tẻ. Bản thân có thể hiện sự hòa nhập vào xung quanh, tuy nhiên vẫn khó làm được.

Lâm An My không biết rốt cuộc người khác suy nghĩ thế nào, đối với cô, có một khoảng thời gian cô lạc lõng với thế giới bên ngoài. Nhưng rồi cô nhận ra được có một số việc cần "chấp nhận" mới có thể trưởng thành được. Đối với tất cả những quyết định ở quá khứ, hiện tại hay là tương lai cô đều sẽ không hối hận.

Nếu là sai lầm, cô sẽ chấp nhận làm lỗi của bản thân. Người khác cho rằng cô bướng bỉnh cứng đầu, nhưng họ có từng nghĩ lại cho dù cô ngồi đó hối hận thì kết quả có thay đổi được gì. Có người nói, hãy cố gắng thế này, cố gắng thế kia, hãy sống thế này, hãy sống thế kia, nhưng tất cả chỉ đều là lý thuyết "suông".

Cô tin "Phật", cô cũng tin khoa học. Cô tin tưởng vào lời Phật dạy, sống có lòng nhân ái.

Nhưng cô vẫn là một người thực tế, thực tế thật sự rất tàn nhẫn. Trong quá khứ, cô thẳng tính, nhút nhát nhưng cũng nóng nảy, bạn bè thân thiết cũng rất ít nhưng mà vẫn rất chất lượng.

Tuy nhiên thứ gì cũng không thể nào hoàn toàn hoàn mỹ, lòng tin của cô dần bị bào mòn theo thời gian. Cô không trách ai cũng không thể trách, bởi chính những vấp ngã và những việc xảy ra cô mới nhận ra được nhiều điều.

Cô đối với quá khứ cũng đã phai mờ, không phải hoàn toàn phai mờ, nhưng mà nó vẫn là quá khứ của cô là tất cả những điều cô đã trải qua. Cô cảm thấy ai cũng là con người, ai cũng sẽ có "tham- sân- si", mờ miệng ra ai cũng muốn mình tốt đẹp nhưng cũng vẫn là con người vẫn sẽ bị cuốn vào dòng xoáy của tham vọng, của dục vọng. Bạn bè cũ không thân lắm, cũng không chắc họ có ý đồ gì. Trực giác của cô rất tốt, trực giác mách bảo cô không nên gần gũi với Trần Thế Dân.

Lâm An My dự định rời đi, đột nhiên điện thoại của cô reo lên. Vội lên tiếng chào tạm biệt, nhanh chóng ra ngoài nghe điện thoại.

Bước ra ngoài cô nhanh chóng nhận điện thoại, lúc nhìn thấy tên Trình Duệ hiển thị trên điện thoại, tay cô run bật lên suýt làm rơi điện thoại. Mặc dù hai người bọn họ có chút gần gũi "xấu xíu" nhưng mà cô vẫn hơi ngượng, anh cũng ở cùng cô nên tần suất gọi điện thoại là rất hiếm chứ đừng nói là nhắn tin.

Con người Lâm An Mỹ chính là thể loại không thích chủ động trước, chỉ cần anh tiến một bước hợp ý cô, cô liền tiến hai bước, nếu không hợp ý cô liền lùi mất dạng. Thế nên bao nhiêu lần bà Lương mai mối, Lương Đình chỉ đứng một bên khinh bỉ cô là đầu gối.

Lương Đình có công năng nhìn thời thế đoán chính xác mức độ lên xuống của cổ phiếu, anh ta nhìn thấy Lâm An Mỹ liền muốn bồi dưỡng thật tốt, không phải cô tài giỏi hơn ai mà là cô trọng tình nghĩa, lại rất trung thành. Một viên ngọc quý không phải về ngoài của nó có bao nhiêu rực rỡ và tươi đẹp, mà là khi nó không cần mài dũa mà vẫn thấy được vẻ đẹp thật sự. Viên ngọc quý không phải là nó được điêu khắc gia khắc họa đẹp bao nhiêu mà là thiên nhiên đã tạo ra nó đẹp bao nhiêu.

Lâm An Mỹ chính là cái khối đá tảng còn nguyên vẹn, thời gian qua giống như thời gian mài đi lớp vỏ xù xì bên ngoài để lộ ra mảnh ngọc bên trong. Không ai biết bên trong khối đá kia ngọc bao lớn, có hình thù gì. Đối với người không hiểu biết thiếu kiên nhẫn liền muốn phá nát nó ra để tìm ngọc vụn, kẻ thông minh sẽ kiên nhẫn bào mòn lớp đá kia đi để tìm khối ngọc tuyệt diệu bên trong.

Trình Duệ chính là một kẻ kiên nhẫn lại lập dị, nhìn bề ngoài có vẻ ưu nhã bao nhiêu thì bên trong dị thường biến thái. Anh là một người cực đoan.

Sau này Lâm An Mỹ đọc được một câu nói trên mạng, cảm xúc dâng trào cô quay sang nhìn Trình Duệ. Cô chặc lưỡi cảm thán: "Em vừa đọc được một câu nói rất hay!"

"....." Trình Duệ đối với trình độ của cô đã quá quen thuộc, từ chối cho ý kiến.

Lâm An Mỹ tiếp tục luyện thuyên: "khi em đọc được câu "Không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ lưu manh có kiên nhẫn". Ngay lập tức liên hệ đến anh!" Cô tiếp tục luyện thuyên cảm thán nhân sinh gì đó.

"....." Trình Duệ nào dám cho ý kiến, cô muốn nói gì thì là cái đó.

Nhưng đó là chuyện của rất lâu sau này, trở lại lúc này Lâm An Mỹ đang hồi hộp nhận điện thoại của Trình Duệ.

"Alo?!" Giọng cô nhỏ như mèo kêu.

Tìm Trình Duệ run lên một cái, anh cười nhạo bản thân mình quá mức gấp gáp rồi. Ngày qua ngày lại càng khó khăn chế được trái tim đang rung động trong lồng, chỉ có thể nhanh chóng kéo gần hơn khoảng cách của hai người. Giọng nói trầm ấm, pha chút lạnh của anh khiến cho cô cảm thấy muốn điên luôn, sự kết hợp kì quặc của lãnh lẽo lại mang đến một phần ấm áp khiến cho cô cảm giác được có gì đó đang dâng trào trong tim ["Là anh!"] Ngắn gọn và súc tích luôn là phong cách nói chuyện của anh.

Lâm An Mỹ đành "Dạ!" một tiếng.

Trình Duệ trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: ["Tối nay anh sẽ về trễ, không cần chờ cơm"]

Cô nhẹ giọng "Vâng!" một tiếng.

Trình Duệ lại trầm ngâm vài giây rồi nói: ["Sáng mai anh phải đi xem buổi Tọa đàm y học, địa điểm là ở thành phố Đà Lạt!"]

Lâm An Mỹ "À!" một tiếng, thành phố L nổi tiếng là thành phố ngàn hoa, cô cũng từng đi trước đây lâu rồi. Nói đến thì cô liền tiếc nuối, cô cũng muốn đến đó để ăn "thịt rừng".

Trình Duệ ở đầu dây bên kia cười khê, phác họa ra hình ảnh của cô tiếc nuối đồ ăn ngon. Giọng anh mang đặc trưng lạnh lạnh, nhưng vẫn không giấu được vẻ cưng chiều vô đối: ["Anh cảm thấy không khí ở đó không tệ, cộng thêm "thịt rừng" nướng có thể em cũng muốn đi! Anh mời em!"]

Vừa nghe câu "anh mời em", Lâm An Mỹ cầu còn không được nữa là, liền hỏi hả: "Đi, đi!!! Đương nhiên là đi!"

Chiều hôm đó, trên mặt Lâm An Mỹ nở rộ nụ cười tươi tắn, tâm trạng tốt liền ăn mặc thật đẹp đến nhà hàng của cô.

Á Mỹ là sản nghiệp riêng của cô, mặc mặc dù sống trong giới kinh doanh bấy lâu nay, theo chân Lương Đình "nhặt" tiền lẻ cũng không ít. Nói gì đi nữa thì cô vẫn luôn nhắc nhở mình "tham thì thâm", kiếm tiền cũng tốt đủ tiền mua "tã và sữa bột" cho con là được. Dự kiến cuối năm nay cô sẽ giao chức Tổng giám đốc này cho người khác, bao lần nhấp nhô trong đời, có những lúc trắng tay nhưng may mắn xoay chuyển tình thế, cuộc đời có bao lần là may mắn, thà cô ôm đồng tiền kiếm được sai cho "sướng" tay còn hơn là mất sạch.

Lâm An Mỹ sống hai mươi mấy năm trên đời, cái nhìn của cô về đời người có vẻ quá mức trưởng thành sớm. Cô biết rõ giữa được và mất, cô biết không chê lại cảm xúc của mình, nhưng chính vì từng bước đi cô đều thận trọng như đi trên lớp băng mỏng, thế nên cô chẳng dám đặt niềm tin quá lớn vào tình yêu.

Trong tim cô cất giấu một bí mật, đó là niềm tin vào một tình yêu thật sự. Cô đợi đã nhiều năm, và dường như đã chờ được.

Lâm An Mỹ vừa bước vào nhà hàng, bóng hồng quen thuộc liền lao ra làm cô giật mình: "Lâm đại gia, Tiểu Du nhớ ngài muốn chết!~"

Giọng nói mềm nhũn nũng nịu khiến Lâm An Mỹ nổi cả da gà, liền phối hợp nâng cằm "nhị nhân" giờ trò phong lưu: "Sao "gia" quên được Tiểu Du xinh đẹp!"

Cô gái tên "Tiểu Du" kéo kéo tay cô tiếp tục nói: "Tiểu Du chỉ chung tình với "gia" đó!"

Lâm An My biểu tình nghiêm túc, mị mắt tà ác nhìn "Tiểu Du": "Gia cũng chỉ "sủng ái" Tiểu Du nha!"

Sau đó hai người bọn họ cười phá lên, khách trong nhà hàng liền tập trung nhìn về phía bọn họ. Lâm An My che miệng cười, kéo "Tiểu Du" đi.

Lâm An My ra về chị cả gõ đầu cô ấy: "Sao nay rảnh rồi gây chuyện thị phi ở đây vậy hả?"

Cô ấy cười ha hả: "Nhớ Lâm đại gia!"

Lâm An My cười cười mang cô ấy vào phòng riêng.

"Tiểu Du" tên gọi là Thân Thị Thái Du, nghe nói gia đình cô ấy có gốc gác từ miền trung ở thành phố Huế vào nam sinh sống. Gia đình thuộc dạng đủ ăn đủ sai, cũng không dư dả gì lắm, hai người bọn họ lần đầu gặp nhau ở trường đại học, hợp liền sáp lại làm quen.

Hiện tại cô ấy đang làm việc cho tòa soạn báo GGG. Cô ấy muốn chân chính đi lên thì cứ để tự quyết định, cô không thể xen vào.

Gần chục năm thân quen cũng coi như là bạn thân thật sự. Thái Du bữu môi oán thán: "Chị đây là đi lên bằng thực lực. Rốt cuộc cái quái gì bài viết của chị lại bị loại. Thật không công bằng!"

Lâm An My gật đầu, không muốn nói nhiều về việc này. Không phải cô khinh thường việc cô ấy ngây ngốc sáu năm vẫn không lên được chức quản lý bởi vì muốn đi bằng thực lực của bản thân. Nhưng mà thực tế thì khó có khả năng làm được, chủ yếu các công ty trong nước hiện nay cách quả lý đã lạc hậu, muốn hưởng đãi ngộ tốt thì bằng cấp phải là loại tốt nhất, muốn chức vụ có thể kiếm được chút tiền thì phải "đút" cho một số người quản lý chút "quà" bồi dưỡng.

GGG là tòa soạn báo thành lập trước tập đoàn Lương Đình vài năm, nhưng càng về sau càng khó cạnh tranh với những tòa soạn khác. Theo như Lương Đình nói thì một ngày không xa, GGG sẽ bị thu mua, chuyện này cô nào dám nói cho Thái Du nghe.

Dù sao Lâm An My cảm thấy bản thân mình cũng khó tránh khỏi bị lay dấn mấy thứ "dơ bẩn" trong vòng lẩn quẩn này. Cô không muốn nói đến chuyện đó nữa.

Thái Du than thở xong liền nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Lâm An My cảm thấy lông tóc dựng đứng, sau đó thấy ánh mắt sáng quắc của Thái Du, cô cảm thấy có gì đó rất kì quái.

Thái Du nhìn cô tươi cười: "Tại sao gần đây mấy tờ báo bị cấm phát ngôn về vấn đề của mày vậy hả?"

Lâm An My chột dạ cúi đầu: "....."

Cô ấy cười ha ha, liếc mắt nhìn cô rồi sáp lại gần cô: "Có bạn trai sao?"

Lâm An My nhìn cô ấy, cứng ngắc gật đầu. Thái Du nhìn biểu hiện của cô liền cười to, cười chảy cả nước mắt.

Lâm An My quét mắt nhìn cô ấy: "Có gì đáng cười!"

Thân Thị Thái Du cười không ngừng được, lau lau nước mắt, vỗ vai cô nói: "Đang kích động!"

"Tao có bạn trai mày kích động như vậy?"

"Hahaha.... Không phải.... Tao tưởng mày định làm bà cô già độc thân! Không ngờ!.... Hahaha!"

"....." Quá đáng vừa thôi.

Thu hồi lại bộ dạng nghiêm túc, Thái Du nhìn cô nói: "Lâm An My, quả nhiên mày có số làm phu nhân!"

Lâm An My uống một hớp nước, mắt mơ hồ nhìn về phía cửa sổ đối diện, trầm giọng: "Có lẽ vậy!"

Thái Du vỗ vai cô, cô ấy nhìn đồng hồ liền quyết định rời đi: "Tao đi trước! Cần thận một chút, người có tiền chúng ta không thể nói trước!"

Lâm An My gật đầu, tạm biệt cô ấy.

Sáng sớm hôm sau, Lâm An My cùng Trình Duệ ra sân bay đến thành phố Đà Lạt. Hai người bọn họ nhanh chóng đặt chân lên vùng cao nguyên tươi đẹp.

Từng đợt khí lạnh đánh úp vào da thịt, trời mùa hạ ở đây coi như cũng không quá lạnh nhưng giờ là sáng sớm nên lạnh hơn rất nhiều so với khí trời miền

nam

Theo đoàn công nhân viên của bệnh viện Tỉnh Tú, bọn họ nhanh chóng dừng chân ở một khách sạn lớn. Đương nhiên nam chưa cưới, nữ chưa gả chỉ có thể mỗi người một phòng. Khách sạn bọn họ chọn thế nhưng lại là hai phòng kép. Dù sao dân có tiền thì muốn loại nào chẳng được.

Trình Duệ không lên tiếng, nhưng ai dám xếp cho anh và Lâm An My khác phòng được. Bác sỹ Trần Trung cũng dắt theo bạn gái đáng người nóng bỏng hấp dẫn, anh ta nhíu mày nhìn hai người bọn họ.

Lâm An My và Trình Duệ cũng không có gì là lúng túng, vì hai người vốn ở chung. Tuy chưa quá mức thân mật nhưng nhìn chung hòa hợp cứ như vợ chồng son.

Nói là "đoàn bác sỹ" cũng chỉ có 5 bác sỹ, trong đó cô được Trình Duệ mang theo, cộng với bạn gái của bác sỹ Trần Trung là 7 người. Ngoài Trình Duệ và Trần Trung ra còn lại là hai nam và một nữ bác sỹ. Đoàn đi lần này chọn ra bọn họ là người đại diện.

Buổi tọa đàm diễn ra vào buổi chiều, nên bọn họ có thể nghỉ ngơi tiêu khiển một chút. Do đặc thù của hai cặp đôi xuất hiện nên có hai phòng kép, còn lại là ba phòng đơn.

Phòng kép có một phòng khách lớn, hai phòng ngủ nhỏ như một căn hộ thật thụ. Bố trí nhỏ gọn và ấm cúng, cũng cực kỳ sạch sẽ và thơm mát.

Lâm An My vào phòng ngủ một giấc, lúc thức dậy đã là quá trưa. Cô tắm rửa thay quần áo rồi mở cửa phòng ngủ ra phòng khách. Phòng khách thông hai phòng lại với nhau bố trí như cho gia đình.

Trình Duệ cũng vừa mới tắm rửa xong, mái tóc đen ngắn vẫn còn nhỏ giọt xuống cực kỳ mê người. Anh nghiêm túc ngồi làm việc, laptop đặt trên bàn nhỏ trước mặt, hai mắt anh vẫn đang chăm chăm nhìn vào màn hình.

Thấy cô ra ngoài, anh cũng không lên tiếng. Lâm An My cũng không chủ động nói chuyện với anh, vì cô biết anh đang tập trung làm việc không nên làm phiền. Ngồi chừng nửa buổi mà anh vẫn không "ừ hử" gì, cô nghịch điện thoại.

Lâm An My phát hiện tiến triển mới của buổi họp lớp sắp tới, không ngờ Trần Thế Dân thế nhưng lại nhanh tay hào phóng đãi bọn họ một bữa, định ngày là cuối tuần sau. Cô nhìn màn hình có chút chán ghét, đã nhiều năm như vậy, vẫn còn những kẻ đang ganh đua với nhau.

Lâm An My thoát khỏi khung chat, đặt điện thoại lên bàn đi vào bếp nhỏ lấy trái cây trong tủ lạnh. Cô cảm thán, có tiền chính là đãi ngộ cũng đặc biệt hơn khách sạn bình thường.

Lâm An My trở lại vị trí đối diện với Trình Duệ, lần này anh nhìn sang chỗ cô. Thấy thế cô lên tiếng: "Anh ăn không nè?"

Trình Duệ nhìn cô rồi rũ mắt nhìn trái cây trên đĩa nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu. Nhưng mà anh nhíu mày một chút rồi nói: "Đút anh!"

Miếng táo trong miệng Lâm An My như muốn kẹt lại tại cổ họng. Tại cô không nghe lầm chứ!? Cô nhìn anh chăm chăm, anh cũng không nói thêm gì nữa chỉ chăm chú nhìn vào màn hình.

Lâm An My bung đĩa trái cây như thả con nấp sang ngồi cạnh anh trên sofa. Lúc đầu có chút ngượng nhưng một lúc sau, khi anh muốn ăn thứ gì liền lên tiếng, cô như hầu gái nhỏ ngoan ngoãn nghe lời đút anh ăn.

Chính là cô cũng không biết mọi chuyện có chút mờ ám

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nụ Hôn Bất Ngờ

"Giữa trời rộng, mây mẩn thay, em đã tìm thấy anh!" Lâm An My[center]

Buổi tọa đàm y học diễn ra vào hai giờ chiều. Trình Duệ mang theo Lâm An My đi cùng anh.

Nói là một buổi tọa đàm nhưng thật ra cực kỳ nhảm chán, trên bục thay phiên nhau là các vị giáo sư, tiến sĩ gì đó đang nói thao thao bất tuyệt. Lâm An My cảm thán, cô đang sống lại thời điểm làm lễ khai giảng năm học mới sao!?

Trình Duệ ngồi yên tĩnh lắng nghe, đôi khi anh sẽ giảng giải một số thuật ngữ chuyên ngành cho cô hiểu. Lâm An My có chút nhảm chán nên đôi khi cũng sẽ thắc mắc hỏi anh.

Đến khi Lâm An My sắp ngủ gật tới nơi, trên bục là một nữ bác sỹ cực kỳ xinh đẹp. Hai mắt cô sáng rực, nhìn chăm chăm vào cặp đùi thon dài của mỹ nữ bác sỹ.

Trình Duệ liếc mắt nhìn cô đang mê mẩn nhìn mỹ nữ, anh thật muốn lôi cô ra đánh vào mông vài cái để lấy lại sự chú ý của cô. Cảm xúc phập phồng có chút tức giận, nhưng anh vẫn đang nhắc nhở bản thân rằng cả hai người bọn họ vẫn chưa thân mật đến vậy.

Lâm An Mỹ cảm thán, mỹ nữ đầu mà đáng người đẹp như vậy, gương mặt ngọc tươi cười hút hồn phái mạnh, giọng nói trong trẻo làm say lòng người. Cô dám cam đoan không ít bác sỹ nam ở đây đều mê mẩn trước cô gái này. Haiz~ cô nhìn còn thích nữa là.

Cô bác sỹ xinh đẹp bắt đầu tự giới thiệu: "Xin chào các vị, tôi là Vương Minh Nguyệt bác sỹ ngoại khoa tim mạch!"

"....." Nụ cười xinh đẹp của mỹ nhân lại làm cho dây thần kinh nào đó của Lâm An Mỹ "phụt" cái đứt đoạn. Không hiểu sao cô cảm thấy hai cái tên Vương Minh Nhật và Vương Minh Nguyệt có quan hệ gì đó, nhìn gương mặt đó có chút mơ hồ giống nhau.

Vương Minh Nguyệt trên bục vẫn giữ nụ cười tươi xinh đẹp và quyến rũ, Lâm An Mỹ biết cô ấy nói rất nhiều nhưng không hiểu sao cô không nghe vào chữ nào. Trong lòng mơ hồ cảm thấy buồn bực khó hiểu.

Buổi tọa đàm kết thúc, Trình Duệ dắt tay cô chào hỏi mấy vị giáo sư, bác sỹ có tiếng. Vị nào cũng cười tit mắt bắt tay với anh, đôi khi còn liếc nhìn cô một cái cười cười. Trần Trung đứng bên tay trái của Trình Duệ có chút khó chịu đối với cô, Lâm An Mỹ âm thầm cho tên anh ta vào danh sách đen chờ ngày xử lý.

Ban đầu Lâm An Mỹ có chút mơ hồ cảm thấy bác sỹ Trần Trung hình như có thành kiến với cô, nhưng cô không dám chắc chắn. Cho đến khi Vương Minh Nguyệt đến chào hỏi cô mới hoàn toàn chắc chắn rằng anh ta cực kỳ có thành kiến với cô.

Vương Minh Nguyệt chính là "bông hoa" của ngành y, đáng người như siêu mẫu, dù đang khoác trên người bộ áo blue trắng vẫn không che đậy được đáng người nóng bỏng. Xinh đẹp chính là một lợi thế, mà Lâm An Mỹ cùng lắm chỉ được xem là dễ nhìn.

Vương Minh Nguyệt cười thân thiện: "Không ngờ hôm nay lại thấy được bạn gái của bác sỹ Trình!"

Trình Duệ vẫn giữ thái độ điềm tĩnh trả lời, tuy nhiên trong mắt lại lóe lên chút đùa cợt: "Mang theo bên người để kiểm soát hơn!"

Lâm An Mỹ chỉ đóng mỗi vai trò là đứng bên cạnh anh rồi cười, quả thật là nhạt nhẽo.

Con người Lâm An Mỹ nếu ở giữa một đám đông chắc chắn không thể nổi bật, bởi cô có xu hướng rút mình vào cái vỏ bọc bình thường. Chính vì thế Trần Trung rất không thích cô, anh ta vẫn luôn cho rằng người thích hợp nhất với Trình Duệ phải là Vương Minh Nguyệt có gia thế, có học vấn và có cả sắc đẹp. Nếu Trình Duệ và Vương Minh Nguyệt ở cạnh nhau chắc chắn sẽ là đôi "kim đồng ngọc nữ" trong giới y học.

Thế nhưng khiến cho Trần Trung tức chết chính là Lâm An Mỹ không phải loại con gái ngây thơ trong tiểu thuyết thể loại nữ chính tiểu bạch, cũng không phải thể loại nữ cường nhân vì đáng người cô quá bé nhỏ, khiến cho anh ta hoàn toàn thất vọng chính là Lâm An Mỹ cùng lắm chỉ giống nữ phụ làm nền cho câu chuyện thôi. Anh ta thật không hiểu nổi rốt cuộc Trình Duệ đang làm trò gì, sao lại chọn Lâm An Mỹ mà còn là dự định kết hôn thật sự nghiêm túc nữa chứ!

Trần Trung thật sự muốn đập đầu vào tường, mỹ nữ như Vương Minh Nguyệt rõ ràng có ý với Trình Duệ tài hoa như vậy, bọn họ như trời sinh một đôi, trai tài gái sắc, nếu so sánh sẽ thấy rõ Vương Minh Nguyệt là nữ chính trong tiểu thuyết thì Lâm An Mỹ cùng lắm chỉ là nữ phụ không có lời thoại.

Với thái độ niềm nở, phân biệt đối xử rõ ràng của bác sỹ Trần, Lâm An Mỹ âm thầm khinh bỉ anh ta. Một ngày nào đó không xa trong tương lai, Trần Trung ngửa đầu kêu trời: "Chị dâu à, lúc đó mắt tôi "mù" mới làm vậy! Tôi biết sai rồi mà!" Nhưng có ai để ý anh ta, bởi vì anh ta đã chọc giận nữ chủ nhân của nhà họ Trình, mà nữ chủ nhân lại đang mang theo tiểu bảo bối trong bụng. Là anh ta tự làm tự chịu. Đáng đời.

Nhìn Vương Minh Nguyệt, quả thật Lâm An Mỹ có chút tự ti nhưng mà rất nhanh cô đã lấy lại sự cân bằng. Nếu Trần Trung cảm thấy cô không bằng một góc của Vương Minh Nguyệt thì anh ta vẫn chỉ là kẻ nông cạn, người cười đến cuối cùng không ai khác chính là Trình Duệ.

Trần Trung khéo léo mời Vương Minh Nguyệt đi ăn cùng bọn họ, Vương Minh Nguyệt cười rộ lên như đóa hoa rạng ngời làm cho bạn gái của anh ta cũng phải ghen tị. Nhìn tình cảnh bọn họ thế này, người ngoài càng cảm thấy Lâm An Mỹ churong mắt.

Lâm An Mỹ tự giác nhủ mày, cảm thấy đau đầu, cô không thích chỉ ăn một bữa cơm mà phải nhận nhiều ánh mắt phán xét như vậy. Cô dự định lùi ra phía sau, ý định xin phép về trước.

Nhưng Lâm An Mỹ bất ngờ là cô vừa lui ra sau lại rơi ngay vào tay Trình Duệ. Anh liếc nhìn cô một cái rồi nói: "Mọi người đi ăn đi! Tôi còn một số chuyện phải giải quyết, lát tôi đưa An Mỹ đi ăn sau!"

"....." Cô có cảm giác không nói thành lời, cứ như là anh đã đưa tay chờ sẵn, chỉ cần cô lùi lại liền rơi vào tay anh.

"Vincent!!!!" Trần Trung cứng họng, anh ta đã mời Vương Minh Nguyệt mà giờ Trình Duệ không đi, anh ta với bạn gái kẹp giữa Vương mỹ nhân không phải rất khó xử sao!?

Vương Minh Nguyệt cười cười: "Nếu Vincent đã không đi được thì thôi! Tôi cũng chợt nhớ có chút chuyện! William, anh và bạn gái cứ đi ăn đi. Không quấy rầy!" Vương Minh Nguyệt đương nhiên cư xử khéo léo để không ai phải quá xấu mặt: "Tạm biệt!"

Chào tạm biệt xong, Trần Trung xoay mặt về phía Trình Duệ, chân mày anh ta đã nhăn tít lên rồi. Anh ta dự định nói gì đó thì Trình Duệ cũng ôm eo Lâm

An My lúi đi. Trần Trung giận muốn điên.

Trên đường đi Trình Duệ cũng không nói với cô câu nào, Lâm An My cũng im lặng không lên tiếng. Về đến khách sạn Trình Duệ vẫn không buông tha cho cái eo của cô, Lâm An My cảm thấy da thịt trên eo giống như sắp bị nướng chín. Cô vịn vào eo hồng tránh xa bàn tay của anh.

Lâm An My trước mặt người ngoài rất thực nữ, bản thân cô dễ dãi lắm. Nhiều người luôn nghĩ rằng cô ngượng ngùng, cũng có nhiều người cho rằng cô dễ dãi là thích người ta. Nhưng chỉ có mỗi cô biết đồ lót của cô không liên quan đến bọn họ nói, nếu đồ lót mà thích một người thì Lâm An My chắc chắn thích trăm ngàn người rồi.

Nhưng mà đây lại là lần đầu tiên cô đồ lót vì tiếp xúc với Trình Duệ. Thời điểm cô mười hai tuổi, bị một cậu trai cố ý vịn lên tay cô, cô nổi giận đập ngã xe cậu ta. Sau này cô luôn luôn giữ một khoảng cách với tất cả con trai. Quý Thừa Dư thì khỏi phải nói, hai người ngay cả nói chuyện với nhau cũng còn lười chứ đừng nói là hẹn hò nắm tay.

Tổng kết lại hai mươi mấy năm qua người con trai đầu tiên ôm eo cô là anh.

Trong lòng Lâm An My thầm than: "Thôi rồi! Tay đã bị nắm, eo cũng bị ôm nếu hôn sự không thành thì cô lỗ to rồi!" Nhưng cô ấy quên liệt kê chuyện ngủ cùng giường.

Trình Duệ liếc nhìn thấy gương mặt từ đỏ hồng chuyển sang xanh trắng, gương mặt cô biểu cảm phong phú, đôi mắt cũng bán đứng toàn bộ suy nghĩ của cô. Anh buông tay bước vào phòng trước, đương nhiên cô không thấy được nụ cười của anh từ sau lưng.

Anh sảy bước nhanh đến sofa, ngồi xuống rồi vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh nhìn cô. Lâm An My tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

Trình Duệ nheo mắt ra hiệu cho cô "Lại đây!".

Lâm An My nheo mắt, chớp chớp nhìn chỗ ngồi bên cạnh anh rồi nhìn anh như hỏi: "Em! Ngồi đó sao?"

Trình Duệ không tiếng động gạt đầu.

Cơ mặt Lâm An My cứng đờ, cô chưa bao giờ giờ tiếp xúc với loại đàn ông quá mức thẳng thắn như anh nên cảm thấy rất kỳ quái. Đột nhiên cô nhớ đến ấn tượng đầu tiên của anh với cô.

Ngày đó cô nhập viện, vì sức đề kháng yếu nên phải tiêm một mũi thuốc. Mà phải tiêm vào mông, mấy năm gần đây cô học được cách yêu cầu, tiền là bản thân bỏ ra sợ gì không có quyền lợi. Cô nhìn bác sĩ nam bước vào phòng, nhìn cô y tá xinh đẹp rồi nhẹ giọng nói: "Có thể yêu cầu bác sĩ nữ không?"

"....." Cô y tá thoáng kinh ngạc nhìn cô rồi nhìn trộm anh.

"....." Sau đó sao!?? Trình Duệ "mất diết tại nơ" không nhân nhượng "lại" kiểm tra to tướng vào mông cô. Mắt mặt hết chỗ nói!

Ấn tượng chỉ có một, trong khi cô "nước mắt lưng tròng" anh lạnh nhạt bỏ lại một câu: "Nếu cô không thích bị tiêm thì tôi gọi y tá dùng kim tiêm lớn "một chút". 1 lần không cần tiêm thêm."

Lúc đó cô còn thật thà hỏi anh: "Thật? Vậy kim to hơn một chút thôi à!"

Trình Duệ: "Không lớn lắm! Chắc to bằng cái dùng để tiêm cho heo!"

"....." Cô xanh mặt.

Ấn tượng còn khắc sâu trong đầu, miệng lưỡi độc địa thể kia lại còn là thể loại "con ông cháu cha" quả thật là khác xa so với sự vô hại lúc này. Vốn dĩ Trình Duệ một khi đã muốn châm chọc ai thì sẵn sàng "móc mĩa" không từ nang.

Lâm An My chậm rãi bước đến, hai chân cô mềm nhũn. Nói ra sợ người ta không tin, chứ cô có xu hướng sợ gần gũi với người khác giới, điều này cũng chỉ mỗi cô biết. Thực chất mọi người nghĩ là cô rụt rè thôi!

Cô lại nghĩ đến một số vấn đề, nếu một ngày nào đó cô lỡ dại đột quá mức "thân mật" với Trình Duệ nhưng mà cuối cùng lại không đi đến cuối cùng thì sao!? Chẳng lẽ cô phải dằn vặt bản thân, không cưới ai hay là lo sợ có lỗi với chồng cô.

Trình Duệ chăm chú thổi dãi từng nét mặt thay đổi của Lâm An My, khi cô suy nghĩ, nếu tinh mắt sẽ nhận ra được sự thay đổi trên nét mặt cô. Từng thay đổi nhỏ của cô, anh đều thu hết vào trong mắt.

Nét mặt anh không thay đổi, môi có đường cong nhỏ tựa "tiểu phi tiểu"* khí chất cao quý lạnh lùng, gương mặt trắng trẻo trong suốt, làn da tinh tế soi không ra lỗ chân lông.

(Tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Anh trông rất giống ba anh, nghiêm túc, thận trọng, tỉ mỉ nhưng dường như một phần tính cách của mẹ vẫn đang chờ ngày chui ra hoành hành. Ba anh là một người đàn ông chuẩn mực, là tấm gương sáng cho anh noi theo. Mẹ anh, cũng không biết nói thế nào, mẹ anh là một người phụ nữ "không tuổi" dù

đã quá tuổi nhưng vẫn y như cô gái nhỏ suốt ngày đeo bám ba anh.

Trong một lần anh vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện đầy ân ái của hai người họ. Mẹ anh hỏi: "Em không thông minh tại sao anh lại yêu em?"

Một đứa trẻ như anh lúc đó nào có biết được ý nghĩa của mấy chuyện này, nhưng câu trả lời của ba anh vẫn khắc sâu trong lòng: "Vì em không thông minh!" Đơn giản không phải ông trả lời thế để chế nhạo bà, hay chỉ trả lời cho qua chuyện trên bà một chút.

Mẹ anh là một người đơn giản nghe thấy chỉ cho rằng ông nói đùa. Nhưng mà sau này anh đã hiểu ý nghĩa của nó, một người đàn ông thông minh như ông, cả một đời tranh đấu trên thương trường, đôi lại nếu ông lấy một người phụ nữ khác không phải mẹ anh, mỗi ngày đều phải đề phòng. Những người trên thương trường là thế, có những gia đình vợ chồng lấy nhau, ngoài mặt đồng lòng đầu đá bên ngoài, trong lòng lại càng muốn thừa cơ kéo bạn đời của mình xuống.

Ba anh luôn thừa cơ hội mẹ không chú ý mà dạy bảo cho anh những điều nhỏ nhặt nhất. Mẹ anh thì lại muốn cho anh không nên biết quá nhiều thứ không hay ho của xã hội, vì chiều lòng bà nên mối quan hệ giữa hai cha con anh thường ảm đạm trong bóng tối.

Anh cũng từng nghĩ, chắc anh sẽ chọn một cô gái thông minh, xinh đẹp, lựa chọn tốt nhất có lẽ là một bác sỹ nữ. Sau khi kết hôn thì sao!? Mỗi người đều bận rộn cho công việc của bản thân không phải sao!? Nhưng chắc chắn không thể hạnh phúc như ba mẹ anh. Đối với tương lai đó, anh cảm thấy khá mờ mịt. Nhưng còn bây giờ!?...

Trình Duệ suy nghĩ đến thất thần, khi Lâm An Mỹ đến bên cạnh cách anh khoảng nửa mét, anh phục hồi tinh thần. Anh kín đáo liếc nhìn chân của cô đang run rẩy, quả thật Lâm An Mỹ đang căng thẳng vô cùng.

Trình Duệ nắm lấy cổ tay cô lôi tuột xuống ngồi sát cạnh anh, cô hơi gầy ra nhưng bị anh giữ chặt. Lâm An Mỹ sợ thót tim, hành động của anh khiến cô rối loạn, cô không biết anh sẽ làm gì tiếp theo, đối với cô mà nói anh quá "thâm" cô không thể biết anh sẽ làm gì.

Hơi thở nóng bỏng của anh gần bên cô khiến cho cô ảo não, cô cảm thấy trái tim trong ngực mình là thứ phản chủ, y như chó con mình là chủ nó mà nó lại đi "vẫy đuôi" với người khác, tức chết đi được.

Lâm An Mỹ ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt kiên định không tránh né, buồn cười là anh lại thấy nó giống như đứa bé trai sợ nhưng cứ mạnh miệng vì sĩ diện. Giọng nói cô rất nhẹ nhàng, nghe có chút dịu dàng, có chút kiên định, đôi khi rất kiêu ngạo, nhưng lúc này cô nói bằng giọng nhỏ nhẹ nghe như đang làm nũng: "Anh... Thả lỏng tay em ra được không?"

Trình Duệ nhú mày nhìn cổ tay nhỏ nhắn của cô bị anh nắm lấy, anh nhanh chóng thả lỏng tay rồi cầm tay cô lên xem có bị thương không. Cánh tay nhỏ xíu, theo như kinh nghiệm bác sỹ của anh thì cánh tay cô chỉ bằng đứa cháu gái nhỏ mới học tiểu học của anh. Nhìn cổ tay hồng lên một vết đỏ, anh nhíu mày: "Có đau không?"

Lâm An Mỹ định rút tay ra nhưng sợ làm vậy sẽ gây lúng túng nên đành thôi, cô lắc đầu: "Không sao, tay em trước nay vẫn vậy!"

Trình Duệ gật đầu, miệng "ừ" một tiếng coi như đã biết. Đôi mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô như để tìm ra câu trả lời thật sự. Cái nhìn của anh thật sự khiến cô lúng túng.

Điện thoại trong túi xách của cô vang lên, Lâm An Mỹ âm thầm cảm ơn người gọi sao mà lựa đúng lúc này khiến cô đỡ lúng túng. Cô rút tay khỏi bàn tay anh, nhìn tay anh cô có cảm giác đôi tay bé nhỏ của cô bất cứ lúc nào cũng có thể bị anh bẻ gãy như chơi, rùng mình ớn lạnh. Cô rút vai lấy chiếc điện thoại đang reo ra.

Nhìn tên hiển thị là Quản lý nhà hàng, cô nhíu mày, sau đó định đứng dậy nhưng không ngờ cử động của cô lại rơi vào vòng tay của Trình Duệ, bàn tay anh hiện đang quang minh chính đại đặt lên eo cô, nhiệt độ truyền từ tay anh truyền qua eo cô làm cô rụt cổ, giống như có dòng điện xẹt qua. Cô quay đầu liếc anh một cái, thấy thái độ của anh vẫn bình tĩnh nghiêm túc như thường.

"....." Cô cảm thấy hoang mang, anh rõ ràng là rất nghiêm túc lạnh lùng, cô không nghĩ anh có thể quang minh chính đại giờ trò chiếm chút tiện nghi nhỏ bé của cô. Nhưng mà cánh tay này là thế nào!?

Điện thoại đang thúc giục, cô lấy tay trái đưa xuống eo định gỡ bàn tay anh ra, lực đạo của cô rất nhẹ nhàng giống như sợ làm anh đau, nhưng cô đâu có ngờ người tốt không dễ làm.

"....." Bàn tay cũng bị bắt làm tù binh, Lâm An Mỹ khóc thét trong lòng, đây là đùa giỡn với cô nha!

Thấy rõ không có khả năng thoát khỏi tình thế hiện tại Lâm An Mỹ hít sâu một hơi nhận điện thoại: "Alo!"

Quản lý nhà hàng nói với cô bằng một giọng điệu thoải mái như hai người bạn chứ không phải là giữa chủ và nhân viên: [Bà chủ, rốt cuộc cô chết đi ở đâu rồi? Phải nói là tôi vất.....%#&\$-\$+\$+##-&##&#-.....]

Lâm An Mỹ nghe cũng lúng búng cả lỗ tai, theo thói quen cô gất nhỏ: "Nói trọng điểm!" Vừa nói xong, cơ thể cô cứng đờ. Cô trừng mắt nhìn Trình Duệ, anh thế nhưng lại dùng một bàn tay mà đã đùa bỡn cả tay trái và eo của cô.

Tiếng quản lý nam vang vang bên tai: [Hôm nay có hai người đàn ông đến tìm! Cô nói xem có phải đã đến lúc "mùa xuân" của cô đến rồi không?]

Lâm An Mỹ hô nhỏ: "Đừng..."

Quản lý phản ứng nhanh: [Đừng cái gì? Cô sao vậy An My?]

Lâm An My đánh một cái "bếp" lên tay của người nào đó, liếc xéo một cái cay nghiệt, cô lấy lại giọng điệu bình thường: "Đừng có tự tiện quyết định, cứ tiếp đãi như thường!"

Quản lý chán nản thờ dài thườn thượt: [Đã biết!]

"Hỏi xem mọi người muốn quà gì? Viết list gửi qua cho đây! Tôi đang ở Đà Lạt chắc một hai ngày sẽ về!" Miệng vẫn đang nghiêm túc nói chuyện điện thoại, trong khi cô đang dùng mắt và tay còn lại "đấu đá" với người đàn ông già vờ nghiêm túc kia.

Điện thoại vừa ngắt kết nối, Lâm An My uốn éo tránh né "ma trảo" của Trình Duệ. Lâm An My sau một hồi "đấu tranh" kịch liệt, hăng say quật đề lên người của anh.

"....." Lâm An My cảm thấy bản thân tự tìm đường chết, rõ ràng cô có Taekwondo phòng thân. Cô có thể chạy xa ra hoặc là chạy về phòng, nếu anh dám giờ trò đòi bại thì "đánh" cho anh một trận. Vậy tại sao cô lại "mất nã" đến mức đề lên anh.

Được rồi tư thế này có hơi bất nhã, may mắn là cô không mặc váy ngắn bó sát, nếu không thực sự mất hết mặt mũi. Hiện tại cô đang giữ chặt hai tay anh ở trên đầu, hai chân quỳ bên sườn của anh, nếu ngồi xuống sẽ ngồi lên bụng của anh. Nhất là chiếc váy liền của cô tuy cổ không hở hang nhưng mà cô đang trong tư thế nửa quỳ nửa bò này,...

"....." Lâm An My đỏ mặt, vành tai đỏ bừng. Lần đầu tiên trong đời cô bối rối đến mức mặt như muốn nở ra máu nung đỏ cả cổ và vành tai.

Lâm An My là loại con gái cực kỳ bảo thủ, ra dáng thực nữ, bình thường có chút ngạo mạn, lạnh lùng chanh chua. Nhưng mà cô tuyệt đối giữ khoảng cách với người khác giới. Lần đầu tiên trong đời cô lại làm ra loại hành động lớn mặt thế này.

Hàng trăm suy nghĩ điên cuồng dồn dập kéo vào đầu cô. Mất 10 giây cô mới phản xạ nhanh chóng rời khỏi vị trí này.

Trong khi cô đang lúng túng tháo chạy, tay cô vừa rời đi Trình Duệ nhanh nhẹn lật ngược tình thế, bật dậy lần người ép cô, vây cả người cô vào giữa anh và góc ghế sofa.

"....." Lâm An My cảm thấy lần này gặp phải người như Trình Duệ, rõ ràng là "lưu manh giả danh tri thức", nếu cô bị giờ trò đòi bại cô nhất định sẽ đập chết Trình Duệ tại chỗ, sau đó "san bằng địa bàn" của Lương Đình vì cái tội mai mối cô cho loại gì thế này.

Lâm An My quần bách, nhìn gương mặt tinh xảo động lòng người của Trình Duệ đang cười ranh mãnh nhìn cô, lộ ra chiếc răng nanh đẹp mê người. Nếu là thời điểm khác cô chắc chắn sẽ bị nhan sắc tuyệt vời này làm rối loạn. Nhưng tình thế này đã khác.

Tư thế lần này cực kỳ mờ ám, cô đang ngồi ngay trên đùi của anh chưa kể chỉ cách vài cm nữa là đến bộ phận trong "truyền thuyết", mà hai chân cô đang dang ra bên hông của anh. Hai tay cô thì đang hoảng sợ ôm cổ anh, còn hai tay anh đang giữ eo của cô. Lâm An My âm thầm tính toán, nếu cô đẩy anh ra, thực chất là không thể, trọng tâm cơ thể cô yếu nên vừa buông tay ra nhất định sẽ ngã ngửa càng dễ bị "tấn công" hơn.

Tình huống bây giờ dù cô có "võ công cái thế" cũng vẫn phải tiếp tục làm "cá nằm trên thớt" mặc anh "chém giết". Tình trạng này làm cô "tiếng thoái lương nan", cô muốn kêu cứu.

Trình Duệ nhìn cô đang "nhấn mày nhủi mắt" thì càng cảm thấy vui vẻ, anh đang phân vân không biết có nên tiếp tục "tiến lên" hay không, anh sợ dọa cô. Sau đó trong đầu anh xẹt qua một ý nghĩ "đen tối". Anh nhìn cô một cái.

Lâm An My "rùng mình" trước cái nhìn của anh, nếu không phải một phần vì "nể" gương mặt của anh thì cô nhất định đánh anh thành một cái "đầu heo".

Anh nhìn sâu vào mắt cô nghiêm túc nói: "Anh là người yêu của em!" Bạn trai chỉ là danh phận, còn thực hiện các cử chỉ thân mật chỉ có thể là người yêu. Anh không hay giải thích suy nghĩ của mình nên cô không thể nào hiểu được suy nghĩ của anh.

Trong lúc Lâm An My đang "choáng" thì anh nhanh chóng nắm quyền chủ động xuất kích, tay đè gáy cô, tay kia nắm chặt eo kéo cô sát vào anh, giọng anh thủ thỉ như "ma chú": "Nhắm mắt lại!"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tiếng Xấu Đồn Xa

"Cho em một chút thời gian! Em vẫn chưa quen dựa dẫm vào anh"_ Lâm An My.

"Nhắm mắt lại!" Giọng Trình Duệ trầm thấp, quyn rũ Lâm An My.

Lâm An My phản ứng chậm nửa nhịp, cô vẫn mở to hai mắt. Trình Duệ nhếch môi, mắng thăm trong lòng 'cô gái ngốc'. Như để trừng phạt cô, anh nở nụ cười xấu xa, cuối đầu phủ kín môi cô.

Lâm An My vẫn đang trừng to hai mắt, hoảng sợ cực độ. Trình Duệ vừa nhìn cô như khiêu khích, vừa cắn nhẹ lên môi cô vài cái. Môi cô tê dại, ánh mắt của anh đột nhiên sáng lên.

Lâm An My bị vây kín trong lòng anh, mắt mở to liên bị bịt kín. Không nhìn thấy, xúc cảm chạm vào nhau khiến cơ thể càng mẫn cảm. Cơ thể cô run rẩy, từng cái chạm vào giữa anh và cô đều như có dòng điện xẹt qua người, hít thở không thông.

Lâm An My có cảm tưởng, giờ cô đã hiểu cảm giác của miếng thịt bò bị nhai trong miệng. Haiz~ có khi nào môi cô bị cắn nát bấy không!?

Bình thường cô là đứa bé ngoan nhưng đừng nghĩ rằng cô dễ bắt nạt, chạm tới cô thì chính là động vào 'ổ kiến lửa'. Bé Lâm An My từ bé đã có số làm 'lãnh đạo' của đám nhóc từ nhà đến trường. Tuy cơ thể yếu ớt nhưng bù lại là được đám bạn bè 'bảo vệ', thế nên 'cáo mượn oai hùm' nghênh ngang đánh đá.

Sau này lớn một chút cũng 'biết người biết ta' bớt bớt lại, tuy là giả làm 'thỏ nhỏ' lâu ngày nhưng bản chất là một 'con mèo' chảnh chọe, thích giờ vuốt ra dọa người.

Trong hai mươi mấy năm qua toàn bộ những gì cô cố gắng gìn giữ cho chồng tương lai toàn bộ đều bị Trình Duệ chiếm 'tất'. Lửa giận trong lòng cháy lên dữ dội, Lâm An My từ thế bị động, bị hôn đến sắp tắt thở thì cũng đến lúc phản kháng.

Nhờ vào lợi thế biết chút võ nghệ, Lâm An My quật ngã Trình Duệ tạo ra tình thế áp đảo, tư thế 'nữ trên nam dưới' trong truyền thuyết.

Hai cái kẻ 'mù mờ' cứ thuận theo cảm giác mà 'cấu xé' nhau. Trình Duệ đạt tới trình độ 'vô sự tự thông', là một người đàn ông thuộc hàng ngũ 'bảo thủ' cổ thủ 'trình tiết' bao nhiêu năm nay nhưng anh vẫn là một người đàn ông bình thường. Mấy cuộc thảo luận của những nam sinh viên ngành y cũng không thể nào bỏ qua vấn đề mang tầm vóc 'nhân loại' như vậy.

Không chỉ dừng lại ở đó, đương nhiên một số người 'đen tối' sẽ chỉ ra một số điểm nhạy cảm của 'phái yếu', phân tích rồi lại tìm kiếm tư liệu.

Anh tuy không tính là đam mê mấy thứ đó nhưng loáng thoáng nghe qua có chút hiểu biết về những việc này. Hẹn hò, muốn nhanh chóng kéo gần khoảng cách hơn thì phải 'thân mật'.

Trước mắt Lâm An My tuyệt đối không chủ động, thật sự nếu cô chủ động thì có lẽ đã có biết bao nhiêu bạn trai rồi, nên cô thuộc loại 'bảo thủ'. Anh và cô đều 'bảo thủ', ngại ngần thì đến bao giờ mới có thể kết hôn. Tuy hiện tại có lẽ cũng có hơi nhanh đối với cô và anh, nhưng mà so với tốc độ của người khác thì đã là quá chậm rồi.

Hăng say lao vào 'cấu xé' cánh môi quyến rũ của Trình Duệ, Lâm An My dần đuối sức dự định rồi đi nhưng anh nào có cho cô được như ý. Tay phải đỡ sau gáy mạnh mẽ ấn đầu cô xuống, thực hiện nụ hôn 'sâu' nóng bỏng. Lâm An My quơ quàng hai tay vầy loạn xạ, như người không biết bơi sắp đuối nước.

Cái gì mà 'nụ hôn lãng mạn' toàn lời hoa mỹ, cô thì sắp bị hết ôxy chuẩn bị 'ngủm củ tỏi'. Trong lúc Lâm An My đang "hấp hối", trong lòng cô nổi lên một ý định. Cô nhất định sẽ bóp chết Lương Đình, cái kẻ đầu sỏ đẩy cô vào "chốn" này.

Cái gì mà nam thần lạnh lùng, cao ngạo, độc miệng gì gì đó... Mở to mắt ra mà nhìn nhé, cái người tên Trình Duệ này rõ ràng là "cảm thụ" đói khát mà! Cái gì mà bảo thủ bao năm, rõ ràng là "cắm dục" lâu ngày bùng phát.

Nếu hôm nay cô xảy ra chuyện gì kinh khủng, cô nhất định sẽ...

"Rầm!" Một tiếng động lớn vang dội, cánh cửa bị đá tung, kèm theo tiếng lải nhải của đàn ông. "Tôi nói nhé bác sỹ Trình, cậu cũng thật là...!" hai chữ 'kiêu ngạo' bị nghẹn lại tại cổ của Trần Trung.

"... .." Lâm An My cảm thấy xấu hổ cực điểm, giờ cô mới hiểu vì sao trên phim ảnh hay tiểu thuyết mấy cô gái kia lại có thể e thẹn đến vậy.

Cô cũng không muốn gặp người lúc này, môi bị cắn xưng tấy lên thật căng mọng, nhìn thì đẹp mắt lắm nhưng mà môi cô mất cảm giác luôn ấy chứ, bởi vì vừa từ bên ngoài về cho nên chưa kịp tẩy trang, lớp son phấn đã bị lem luốc. Quần áo cũng xộc xệch, váy tuy không ngắn nhưng tư thế bây giờ lại khiến nó che không được bao nhiêu da thịt.

Trình Duệ lấn người, che khuất tầm nhìn của Trần Trung, lớn tiếng: "Dời mắt chó của cậu đi ngay!"

Đại bác sỹ Trần Trung có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi quay mặt vào cửa làm bầm mắng: "Vô tình nhìn thôi mà, có thấy gì đâu chứ!? Quý ích ki nhỏ mọn!"

Lâm An My đặt tay lên vai của Trình Duệ, ý định giữ thăng bằng để xuống khỏi cái ghế sofa này. Anh nhìn cô một cái, liếc mắt nhìn tên "kì đà" đứng quay lưng lại đây.

Trình Duệ không để cho cô phản kháng đã bế bổng cô lên, ôm vào phòng. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, hôn lên trán của cô một cái, bỏ lại một câu rồi rời đi: "Ngủ một giấc đi!"

Lâm An My y như mèo con lần đầu rơi xuống nước, cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng ngu ngốc. Bạn cười cô ấy đã lớn thế rồi còn bày đặt ngượng ngùng, bạn cười cô ấy giả vờ làm cô gái nhỏ để tìm đồng tình.

Con người biết tình yêu qua "truyền miệng", vốn dĩ không ai có thể hiểu rõ nó. Có thể nó giống như không khí, không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, không có hình dạng nhất định và cần cho sự sống.

Văn học, âm nhạc dùng những điều hoa mỹ nhất để nói về nó, miêu tả nó, nhưng rốt cuộc nó là thứ gì? Chẳng ai biết được chính xác. Cũng chẳng ai thông minh lại tự nhận bản thân là chuyên gia 'tình yêu' bởi nó cũng như một loại phi vật chất có thể nghiên cứu tính chất tương đối nhưng không thể dùng những công thức khó nhằn để đo đếm.

Bạn có thể cười cô ấy tự cho mình là đúng, cười cô ấy ngu xuẩn tỏ vẻ hiểu biết mà tự khiến thanh xuân đã qua cực kì nhàm chán, có thể nhạo báng cô ấy suy nghĩ quá xa vời.

Cười cô ấy nhút nhát, cười cô ấy sống quá vô vị. Cô ấy không có kinh nghiệm thực tế trong tình yêu, cũng không có ý định "thử" yêu đương "mì ăn liền" của thời đại này, bạn sẽ cười cô ấy lạc hậu, bạn sẽ cho rằng cô ấy chỉ biết sống trong những trang ngôn tình màu hồng kia, bạn cho rằng từ trước tới nay cô ấy luôn sống quá tốt đẹp thì bạn sai rồi.

Lâm An My là một con bọ cạp chính tông, nhút nhát, nhưng cũng ngoan độc. Có những cô gái cũng thuộc cung bọ cạp nhưng họ có những trải nghiệm khác nhau nên cách nhìn nhận sự việc cũng khác nhau đôi chút, tuy nhiên về bản chất mà nói họ đều toát lên một vẻ bí ẩn gì đó.

Trên đời này làm gì có ai giống hệt với ai, cho dù nhân bản vô tính cũng không thể nào. Về bản chất cô hoàn toàn biết rõ bản thân mình là một cá thể độc lập, cô biết bản thân mình giống và khác biệt như thế nào?

Cuộc sống của mọi người, có lẽ ở thời học trò sẽ thích một người, tự cho là yêu một người, và cũng có thể là quen một hoặc nhiều người. Họ gọi đó là yêu đương, có hợp có tan, có ly có tán.

Lâm An My cũng như bao người khác muốn nếm thử cái cảm giác yêu đương đó. Ai trong đời mà không từng có những thời điểm cô đơn yếu lòng, mong có được thứ gọi là tình yêu mà Tivi vẫn hay chiếu, như những bài hát và cả những bộ phim vừa mới xem.

Năm cô vào tiểu học, bạn học cũng đã biết thích nhau và "quen" để làm bạn trai, bạn gái của nhau. Năm cô vào trung học cơ sở, bạn thân bên cạnh thường đi hát Karaoke hoặc là đến quán cà phê, tiệm net để hẹn hò. Năm cô vào trung học phổ thông đi dạo một vòng đã thấy sân trường y như là công viên dùng để hẹn hò.

Họ nói họ biết yêu, tiểu học Lâm An My nghe thấy chuyện hai bạn nam nữ ôm nhau đã thấy không tốt, trung học cơ sở nghe cô bạn gái quen thân đã biết hôn "sâu" với người ta. Trung học phổ thông liền nghe phong phanh tin đồn nhà vệ sinh có "bao cao su".

Đối với loại yêu đương khi đi học với Lâm An My mà nói chỉ là phù du. Bạn bè cô quen nhau có lẽ rất vui, nhưng mà cô lại thấy bản thân cô bày xích chuyện này, cũng có thể là dòng máu bảo thủ của gia đình vẫn chảy trong cô.

Họ cười cô, họ nói cô ngây thơ tin vào những trang ngôn tình. Nhưng họ quên rằng cô là người chứng kiến cuộc sống họ bao nhiêu năm qua.

Tiểu học có người có thể quen vài người bạn trai hoặc bạn gái, còn học nhau gọi anh em, vợ chồng, nhưng mà chưa đến vài tháng liền chia tay. Trung học cơ sở, Ngoại trừ Lâm An My và một số bạn nữ khác ra, toàn bộ đều tham gia các buổi tụ họp hẹn hò, coi mây mắt, làm quen, cái gọi là không uống thanh xuân của họ.

Cô không hiểu, trong lòng cô đối với chuyện thích hay yêu một người phải đi đến cuối cùng. Họ cười cô ngây thơ, họ nói cô quá tin vào mấy quyển tiểu thuyết, thứ họ không biết còn rất nhiều.

Ba mẹ cô kết hôn không xuất phát từ tình yêu, ba lớn hơn mẹ mười tuổi. Từ năm bà vừa tròn hai mươi tuổi đã phải gả cho ông ấy. Sau đó đứa con gái đầu lòng của họ là cô ra đời, cơ thể cô yếu ớt, bệnh tật phải vào bệnh viện. Cô ba tuổi phải làm phẫu thuật, nếu không chân sẽ mang tật khó đi đứng bình thường. Họ chạy vạy khắp nơi cơ hồ đem toàn bộ gia sản lúc bấy giờ để chữa trị cho cô.

Mười mấy "cây" vàng vào khoảng hai mươi mấy năm trước thì quả là cả một gia tài đối với người dân bình thường như họ. Đổi lại là vết sẹo xấu xí như con rết trên chân cô.

Họ sợ cô tự ti, họ bảo bọc cô. Lúc nhỏ cô không hiểu tại sao nhiều người lại hay nhìn cô bằng ánh mắt bi thương, cô cũng đâu có gì đáng ngại. Người quen, người thân ai ai cũng tỏ vẻ thương hại cô. Dần dần lớn lên cô ít nói dần, cô thu hẹp mình với những người xung quanh.

Cô lớn lên trong sự thương hại của người lớn, thật kì quái là cô vốn là đứa bé không hiểu chuyện. Tại sao ai cũng an ủi cô là sau này lớn lên đi "ù" sẹo là được. Một đứa bé như cô càng ngày càng ít nói chuyện, lớn lên cô cũng học được cách cười cho qua chuyện, người ta quan tâm nên mới nhắc đến vấn đề này mà không phải sao.

Ba mẹ cô rất hay cãi nhau, cô lại rất sợ, lúc còn bé cô chỉ biết khóc. Ba của cô là người đàn ông gia trưởng, mẹ cô lại trẻ người non dạ nên thường bị đánh mắng. Cái thời đại đó, chuyện vợ chồng cãi nhau, chồng đánh vợ lại hết sức bình thường, mà họ lại sống ở miền quê vẫn còn nghèo nên điều đó là tất nhiên.

Ông ấy rất hay chửi mắng mẹ con cô, dần dần lớn lên cô mới hiểu là mẹ cô đã phải chịu đựng như thế nào. Hôn nhân mà cô biết qua ba mẹ cô chỉ là

trách nhiệm. Trách nhiệm nuôi dưỡng cô khôn lớn.

Nhớ lại câu mắng chửi của ông ấy đối với cô: "Mày chỉ có nước đi làm 'đĩ' kiếm tiền chứ làm cái gì?" Cô hòng cô nghẹn ứ lại. "Mày khóc, mày tưởng nước mắt của mày có giá lắm sao? Tao nói mày biết nước mắt mày thua nước mắt của người ta!" Tiếng nói vang vọng bên tai, cô nhắm tịt mắt lại, hai tay che kín lỗ tai, lắc đầu như muốn rũ bỏ những lời nói đó ra khỏi đầu, hai mắt nhắm tịt nhưng không sao kiềm nén được hai dòng nước mắt chảy xuống, mặn chát, mũi cô nghẹt lại.

Đáng lẽ ra cô không nên nghĩ đến những chuyện không vui về này, đáng lẽ ra cô nên quên nó đi! Hiện giờ cô đã có tất cả, tiền bạc, quyền lực, người yêu. Cô không giống như những gì ông ta đã nói, không phải sao?

Lâm An My tự nhắc nhở bản thân, cô đã hai mươi sáu, đã không còn là Lâm An My mười mấy tuổi. Hiện giờ cô sống cực kỳ tốt, đôi khi về thăm nhà, vẫn là ngôi nhà đó, ngôi nhà cô lớn lên, quan hệ giữa cha con cô không mặn cũng không nhạt, đối với cô, ông ấy nuôi nấng cô cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà có lẽ, những lời nói khi xưa dù người nói không nhớ được, người nghe vẫn để trong lòng, nó cũng giống như bức tường ngăn cách giữa cha con cô.

Mẹ cô vẫn luôn như vậy, đôi khi vẫn phải chịu đựng ông ấy mắng chửi, nhưng bà nói với cô, số bà là vậy chỉ mong cô đừng giống như bà. Cô đã lớn, kiếm được nhiều tiền lo cho họ và cô em gái nhỏ của cô.

Tại sao cô không yêu sớm sao!? Vì cô muốn bản thân bị tổn thương, tình cảm khi trẻ con chỉ là 'thích thú' nhất thời, rồi cũng sẽ không thích nữa! Người ta nói cô nhất gan, thử một chút sẽ biết tình yêu là gì, cũng có được những kỉ niệm đẹp.

Cô cười, trong lòng cô đã có tính toán. Khi cô đã lo đầy đủ cho bản thân và gia đình thì sẽ xem mặt rồi kết hôn. "Yêu" đối với cô là tình cảm lâu dài của vợ chồng, tôn trọng nhau, yêu thương nhau và hạnh phúc, ngọt ngào bên nhau. Sau đó cô vừa trông coi nhà hàng vừa chăm sóc gia đình nhỏ của mình.

Cô biết rõ bản thân khó mà chấp nhận được được chuyện một yêu một người mà kết quả nhiều năm gặp lại là hai kẻ xa lạ. Có lẽ đối với người khác điều đó là không thể nào, có lẽ mọi người sẽ cho rằng cô ấy ích kỷ. Nhưng mà cô thả lỏng cực đoan trong tình cảm cũng không muốn dẫn thân vào bị lụy.

Nhưng mà Trình Duệ xuất hiện khiến cô có một tia hi vọng nhỏ nhoi về tình yêu, thứ tình cảm của nam nữ thanh niên trẻ con ngày nay. Nhưng trong lòng vẫn còn có chút ý thức sợ rằng mọi thứ không lâu bền. Anh và cô quen thuộc không bao lâu, anh lại đi cố ý đi vào cuộc sống của cô, không để cô chán chừ, anh xé rách tất cả lớp vỏ phòng bị của cô.

Trình Duệ thấy rõ Lâm An My vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hẳn vào anh, cô vẫn cần thời gian để xem xét con người anh nhưng anh không có đủ nhẫn nại để cho cô thêm thời gian. Anh thuộc phái hành động, nếu anh cứ nương theo mong muốn của cô thì bọn họ vẫn sẽ giậm chân tại chỗ. Anh đã nhận định muốn kết hôn với cô thì đương nhiên không nuốt lời, anh cũng không phải loại người lương thiện tốt bụng gì, và lại chuyện kết hôn là cả đời đương nhiên anh không thể vì vài lời của người khác mà lung lay.

Chỉ là anh cần chủ động xuất kích hơn nữa. Anh tin bọn họ sẽ mau chóng tiến vào giai đoạn ngọt ngào mà kết hôn.

Phụ nữ tính khí rất thất thường, Lâm An My cũng không ngoại lệ. Đột nhiên nhớ lại những việc không vui khiến tâm trạng cô hơi tệ, cô bước vào nhà vệ sinh mở khóa nước, vốc nước lạnh rửa mặt. Cảm giác lạnh băng của nước ở đây khiến cô thoải mái. Lấy lại tinh thần, cô còn phải đi dạo phố mua sắm này nọ cho mọi người.

Lâm An My rửa sạch lớp trang điểm, trở lại phòng ngủ mở cửa ban công. Trời sắp tối, con phố sầm uất bên dưới đã lên đèn, người qua kẻ lại tấp nập, cách đó không xa là chợ đêm đang nhộn nhạo mở hàng ra bán. Giờ đang là mùa hè, là tháng cao điểm để đi du lịch ở lại tháng này, cô nhớ không lầm thì Festival hoa Đà Lạt là vào khoảng cuối năm.

Cô ngồi bệch xuống nền gạch mát lạnh của ban công nhìn xuống dưới, trời tối dần thì nhiệt độ cũng giảm dần, sương đêm đã len lỏi vào lớp váy áo mỏng manh của cô. Cô chăm chú nhìn theo con đường nơi có vô số cặp đôi đang nắm tay nhau, ôm lấy nhau, cười cười nói nói rất hạnh phúc.

Vô tình nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của một cô gái xa lạ, khi chàng trai bên cạnh đang nắm chặt lấy tay cô ấy mà ủ ấm trong bàn tay mình. Chàng trai có vẻ đang cần nhờ gì đó, nhưng cô gái trẻ vẫn cười hết sức hạnh phúc. Bất giác Lâm An My cũng bị nụ cười của cô ấy lay động, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Nhìn cặp tình nhân đi xa dần, khuất dần trong đám đông chật ních, Lâm An My cũng vào phòng.

--- -----Đã có chương 14 diễn đàn lê quý đơn nha-----

Bác sỹ Trần Trung luôn dịu dàng hòa nhã, giờ phút này đang tức giận đến đỏ mặt. Mà cái người đang chọc tức anh ta không ai khác là Đại bác sỹ Trình Duệ vẫn đang thông dong viết luận văn mới.

Trần Trung như muốn gầm lên: "TRÌNH DUỆ!!!!!"

Lâm An My vừa mở cửa liền rung mình ớn lạnh, tiếng mở cửa không lớn cũng không nhỏ đủ để người trong phòng nghe được. Một đạo ánh mắt sắc bén đây về đối nghịch như muốn xé đôi cô ra làm hai mảnh.

Trình Duệ ngay lập tức đóng laptop lại, đứng dậy: "Đợi anh một chút! Anh đưa em đi ăn thịt 'rừng'!" Từ đầu đến cuối đều bỏ qua ánh mắt oán giận của Trần Trung.

Lâm An Mỹ ở một mình có thể suy nghĩ lung tung này nọ, tự ti gì đó nhưng trước mặt những người khác hoàn toàn có thể áp đảo khí thế của bất kỳ ai. Có thể cô không phải loại con gái xinh đẹp nổi bật, khí chất cũng không phải thể loại thu hút, nhưng có lẽ vì chịu ảnh hưởng của cung Thiên Yết dù về ngoài không có gì nổi bật nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền có cảm giác có gì đó thu hút.

Lâm An Mỹ ngay lập tức mang gương mặt nữ vương lạnh lùng, đi đến sô pha ngồi xuống. Mỗi một bước đi, mỗi một di chuyển đều hết sức tinh tế, đây là công lao học tập cách đi đứng chuẩn mực mấy tháng trời do Lương Đình đăng ký cho cô.

Trần Trung nuốt nước miếng, thân hình Lâm An Mỹ vốn chẳng có nờ nang như mấy cô bạn gái của anh ta, gu ăn mặc cũng chẳng có sành điệu, lúc nào cũng thấy cô mặc áo sơ mi kết hợp váy ngắn, quần dài tràn đầy vẻ chừng chạc của một người phụ nữ cấm dục, đôi khi mặc váy liền cũng đều là loại bảo thủ nhưng vẫn luôn toát lên điều gì đó đặc biệt lôi cuốn.

Phụ nữ gọi cảm không đáng sợ, đáng sợ là người phụ nữ biết vận dụng kết hợp được cả sự quyến rũ trong bộ đồng phục cứng nhắc cấm dục. Gọi cảm về thể hình khiến đàn ông phải ngược nhìn, Trần Trung lắc đầu, người phụ nữ trước mắt anh ta chính là Hồ Ly Tinh, thân hình cô ta có thể không 'bóc lửa' nhưng khí chất lại cực kỳ lớn mạnh.

Mỗi một bước đi như phát ra mùi hương ngọt ngào, sự kết hợp kì quặc từ thị giác, khứu giác kích thích ý nghĩ muốn chinh phục để khám phá cô gái này! Chính vì thế nên Trình Duệ chắc chắn là bị người phụ nữ bỏ bùa chú, Trần Trung càng nhìn càng không vừa mắt, ý tứ đối địch trong mắt anh ta càng sâu.

Lâm An Mỹ không hề tránh né ánh mắt của Trần Trung, cô sống hai mươi mấy năm gặp qua vô số người nhưng quả thật người tinh tường như Trần Trung rất hiếm thấy, anh ta làm một bác sĩ tâm lý giỏi. Cô đã từng vài lần đến gặp anh ta, trong công việc Trần Trung chính là một bác sĩ chuyên nghiệp. Nhưng xem ra giờ phút này cô không mấy tốt đẹp dưới ánh nhìn và cách nhận xét của anh ta.

Cô đã suy nghĩ kỹ, Trình Duệ đã muốn bước vào cuộc sống của cô thì bản thân cô, cô cũng có rung động trước anh, giờ chỉ còn thời gian để hai người họ hiểu và yêu nhau thôi! Dầu gì cô cũng phải kết hôn, thôi thì cứ chọn anh người xuất sắc nhất, đẹp trai nhất, cô cũng không lỗ vốn.

Trần Trung này xem ra rất thân cận với Trình Duệ, cô đã chấp nhận anh nên bản thân cô cũng muốn có được sự chấp nhận về chuyện tình cảm của anh và cô từ phía bạn bè, người thân của anh. Nếu là người khác, cô cũng lười phải nói đến, nhưng Trần Trung là người bạn thân của Trình Duệ, cô càng tôn trọng anh ta, và cô nhất định phải giải thích cho bản thân mình.

Lâm An Mỹ cất lời trước: "Bác sĩ Trần, mời ngồi!"

Trần Trung liếc cô một cái, cũng đến chỗ sô pha ngồi đối diện với cô, anh ta cười lạnh mỉa mai: "Lâm Tổng không cảm thấy một người phụ nữ không có bối lại leo lên được nơi cao nhất của quyền lực, bên trong có lẽ không ít chuyện ghê tởm!" Trần Trung dùng giọng điệu chua ngoa nhất mà mỉa mai cô.

Lâm An Mỹ dùng ánh mắt sắc bén như dao đáp trả ánh mắt thù địch của anh ta, giọng điệu nữ tính khẩu khí chua ngoa: "Không ngờ bác sĩ Trần lại hiểu rõ việc đời như vậy. Đáng tiếc... dường như anh rất thích tình tiết của mấy bộ phim truyền hình Đài Loan!"

Trần Trung cười lạnh: "Da mặt Lâm Tổng đúng là max dày! Người ở thành phố H này, ai ai mà không nghe qua cái đức hạnh của Lâm Tổng!... A... Tôi quên mất là cách nhà báo đang có 'tẩy trắng'!"

Lâm An Mỹ cười nhạt: "Đức hạnh tôi ra sao, Trình Duệ hiểu rõ nhất!" Ánh mắt cô quắc lên đầy cảnh cáo: "Bác sĩ Trần không cần dùng cốt truyện ngây thơ kia để gán ghép tội danh cho tôi!"

Trần Trung mắt như tóe lửa nhìn cô: "Cô không biết gái trinh rất có giá sao!? Trình Duệ là người đàn ông gia trưởng, bảo thủ, lại truyền thống như vậy, cô nghĩ cô sẽ không bị ghét bỏ?!" Anh ta khinh miệt nhìn cô: "Cô nghĩ nhà họ Trình sẽ chấp nhận thể nào về con người của cô?!"

Lâm An Mỹ không hề lùi bước, cười lạnh: "Ý của bác sĩ Trần chẳng lẽ muốn tôi đi kiểm tra 'màng trinh' rồi đem bản kết quả cho cánh nhà báo đăng tải cho cả nước cùng biết! Chứng minh trong sạch của tôi!"

Trần Trung liếc mắt khinh bỉ: "Có tiền thì một tờ báo cáo kết quả kiểm tra 'già' có là gì?"

Lâm An Mỹ nghiêng răng nghiêng lợi đang định phản bác thì bị Trình Duệ cắt ngang: "Tự thân tôi có thể kiểm tra không nhọc bác sĩ Trần lo lắng!" Giọng nói như chứa những mũi tên băng đâm xuyên qua người Trần Trung: "Nếu cậu còn gây sự lung tung thì đừng trách tôi!"

"Hừ... Tức chết đi được!!!" Trần Trung bực bội dậm chân, tông cửa đi mất.

"... .." Cô có cảm giác Trần Trung giống 'nữ chính' tội nghiệp đang bị hiểu lầm. Cô rung mình một cái, quái gì đời cô giống bộ phim truyền hình 'máu chó' đầy đầu.

Trình Duệ hoàn toàn xem nhẹ những lời Trần Trung lăm nhăm, nhưng có để ý hay không cô nghĩ chỉ có bản thân anh biết: "Anh đưa em đi ăn!"

Chuông điện thoại của Trình Duệ vang lên, nhạc chuông riêng biệt của dòng iPhone đắt tiền, âm thanh vang lên. Anh ấn vào biểu tượng nghe máy: "A lô..."

Cô không rõ là đang nói gì nhưng mà có lẽ là cuộc gọi khẩn cấp, vì nghe máy xong anh và cô không kịp ăn tối mà phải về bay về thành phố H ngay.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Một Chút Ngọt Ngào

"Có phải anh rất may mắn vì gặp được em không?" _ Trình Duệ.

"Là ông trời cho ta nối tiếp duyên kiếp trước!" _ Lâm An My.

Trình Duệ và Lâm An My vừa đặt chân trở về thành phố H, Trình Duệ phải đến bệnh viện ngay lập tức vì có một ca phẫu thuật gấp sắp xảy ra cần tới người có nhiều kinh nghiệm như anh cùng bàn bạc. Lúc hai người chưa lên máy bay, anh đã định là sẽ cho tài xế riêng chở cô về, còn anh thì bắt taxi đến bệnh viện.

Lâm An My đôi khi rất cứng đầu, ví dụ như hiện tại, cô không đồng ý để anh bắt taxi đi! Cho dù thế nào thì với anh, cô đã quyết định mở lòng đương nhiên cách đối xử phải khác. Nếu là lúc trước thì cô sẽ im lặng nghe theo anh sắp xếp, nhưng mà hiện tại cô ngồi ở vị bạn gái, người mà anh yêu thương nên cô cũng muốn đáp trả lại tất cả những tình cảm đó.

Cô gọi cho Raymond lái xe đến đưa cô về nhà, lúc xuống máy bay cho đến lúc cô lên xe đi khuất Trình Duệ mới để tài xế riêng đưa anh đến bệnh viện.

Trên đường trở về, Lâm An My nhìn qua cửa kính, ánh đèn đường vụt sáng nhiều lần, trên đường đầy những xe như đang chạy đua với nhau, mà đích đến là một nơi vô định. Trong giây phút tĩnh lặng của tâm hồn, Lâm An My lại thả hồn vào những suy nghĩ miên man.

Có đôi khi con người thật kì quái, cứ nghĩ bản thân lạnh lùng kiêu ngạo nhưng trái tim vẫn bằng máu thịt, vẫn rung động, vẫn muốn được yêu thương. Tình yêu là cái gì đó mù quáng, nhưng liệu trong xã hội tràn đầy giả dối hiện nay có mấy người là thật tâm yêu nhau để đi đến cuối cùng!

Giữa cái chốn 'phồn hoa' khiến bao người lặn lội mưu sinh, kiếm sống và giành giật quyền lực cùng tiền bạc. Cô đã nghi ngờ nhiều rồi, đã thất bại thảm hại nhiều lần rồi, cô không biết là anh có thật sự thật tâm muốn yêu cô hay không!

Nhưng hiện tại, cô nguyện ý tin tưởng anh! Cô thấy sự chân thành trong đôi mắt anh, nếu lần này anh chỉ đang giả vờ thì cũng là lúc cô mất tất cả! Nếu anh dám phản bội cô sao!? Cô nhất định sẽ trả thù! Một cô gái nhỏ thuộc cung bọ cạp như cô tuyệt đối khó có thể bỏ qua, đối với cô 'có thù tất báo' cho dù là 'yêu vô bờ, hận vô bến' nhưng đó là bản chất tồn tại của cô.

Lâm An My sẽ một khi đã nhận định sẽ yêu thương và bảo vệ thứ gì thì cô sẽ dùng tất cả những gì bản thân có để bảo vệ nó, cô không phải một thánh nữ, cô không cao cả chút nào, tình cảm của cô là sự ích kỷ, cô hoàn toàn không muốn sẽ chia nó với bất kỳ ai. Ai cũng nói cung bọ cạp chiếc biết ghen tuông, nghi ngờ. Vậy cứ để họ thấy được đằng sau những ghen tuông nghi ngờ là điều gì, không phải người phụ nữ cung bọ cạp không tin tưởng bạn, mà có lẽ hành động của bạn khiến cô ấy mất cảm giác an toàn.

Thứ mà Lâm An My vẫn luôn nhìn thấy ở tình yêu ở mọi người xung quanh cô đều là một loại mong manh và dễ dàng rạn nứt. Họ luôn nói với cô về thứ tình cảm khiến người ta cảm thấy vui sướng thậm chí là đau khổ 'tột cùng' của họ, nhưng rồi họ nói là yêu thương một giây lát cũng đã để lại cho nhau những kỉ niệm đẹp.

Họ tỏ ra bản thân là người sáng suốt, cổ buông tay để người ta hạnh phúc, thật nực cười là bao nhiêu năm qua vẫn có vô vàng những người lấy lý do đó để chia tay nhau. Trong một mối quan hệ, khi họ bên nhau lý do là họ thích 1 điểm gì đó của nhau, khi chia tay đơn giản họ nói là đã cạn tình với nhau, không còn cái cảm giác rạo rức như thuở ban đầu và người mới lại khiến họ có những cảm giác mới mẻ khác. Họ luôn đóng vai một người tội nghiệp, dù người vứt bỏ đi tất thảy những thứ bản thân đang có được.

Vậy bản chất thật sự của tình yêu là thứ gì?

Thành phố H về đêm lại khoác lên mình chiếc áo lộng lẫy, là một thành phố năng động của cả nước thành phố H luôn là trung tâm kinh tế hiện đại và vượt trội. Lâm An My thả hồn theo ánh đèn đường chớp nhoáng từng chập, nhìn bản đèn nê-ông chớp sáng tạo ra những nét rất riêng của thành phố. Đây vốn không phải là nơi thuộc về cô.

Lâm An My cười khổ, đúng là càng lớn tuổi suy nghĩ càng nhiều. Lãng phí nhiều năm thanh xuân như vậy khiến người ta cười nhạo bao nhiêu năm cuối cùng cũng có thể thoát khỏi danh hiệu 'gái ế'. Nghĩ lại đúng là cô không phải quá mức trẻ trung cũng chưa đến nỗi quá tuổi lấy chồng, nhưng mà tuổi thanh xuân của người con gái đúng là quá nhanh, thoát cái đã qua.

Vương Nhất Minh này giờ vẫn lặng yên không nói, liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, bất chợt run tay lái. Cậu ta hoảng hồn nắm chặt lấy điều khiển xe. Xe ổn định trở lại cậu ta mới thở phào, cân nhắc lên tiếng: "Chị... Mời của chị... Sur...sung... Chị với bác sỹ Trình, chẳng lẽ đã.... Cái đó cái đó!"

"Hả?" Lâm An My vẫn còn đắm chìm trong những suy nghĩ băng quor, bị cậu ta gọi như mới vừa tỉnh ngộ. Tay vô thức sờ lên hai cách môi anh đào, nhớ lại nụ hôn 'cẩn loạn' lúc chiều, gương mặt cô liền đỏ bừng. Thẹn quá hóa giận cô gắt: "Ăn nói lung tung tôi liền quăng cậu xuống dưới!"

Trương Nhất Minh gật đầu, cậu ta lại lẩm nhẩm: "Có gì đâu chứ? Người ta mừng giùm chị thôi mà! Người bảo thủ đặt chữ 'trinh' trên đầu, chết sống không bỏ như chị còn sót lại mấy người!" Cậu ta giống như tìm được đề tài để diễn thuyết liên luyên thuyên nói: "Dù sao thì như vậy cũng không tệ! Bác sỹ Trình người ta vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, kiếm được nhiều tiền, chị chắc chắn là tu 'n' kiếp mới gặp được!"

Chị xem người không có gu thời trang như chị, không thích 'trung diện', suốt ngày chỉ biết kiếm tiền, kiếm tiền và kiếm thật nhiều tiền. Lí tưởng sống của chị thật là quá tầm thường.

Cũng may, mẹ chị di truyền lại cho chị gương mặt coi được! Em đây chỉ sợ chị thừa hưởng được về 'trẻ mãi không già' của mẹ chị thì coi như xong."

Mặt Lâm An My đen thui, cô nói bằng giọng điệu bức bối: "Nói đủ chưa?"

Trương Nhất Minh không sợ khí thế của cô chút nào, cậu ta quá rõ bà chị này là 'mèo' chứ chả phải 'cọp'. Nóng vậy thôi chứ có làm gì được ai đâu chứ, y như 'cọp giấy', cậu ta không quan khó khăn tiếp tục vui vẻ nói: "Thời đại này, mấy chuyện đó là rất bình thường, chị cần gì phải ngại!..."

"Ừ, nếu tôi không làm cậu vẫn còn là 'trao tân'!" Lâm An My quăng trả một quả bom khác.

Mặt Vương Nhất Minh bỗng chốc đỏ bừng, lắp bắp: "Hừ, bạn gái em vẫn còn nhỏ!"

Lâm An My 'hừ' một tiếng, cô không muốn bình luận gì thêm về bạn gái của cậu ta. Cô không có thiện cảm mấy đối với bạn gái của Vương Nhất Minh-Raymond, cô gái đó mới hai mươi tuổi chứ mấy lại là hotgirl gọi là Mino. Dáng người xinh đẹp, quyến rũ phong cách rất độc đáo đặc biệt là cực kỳ mê hàng hiệu. Chỉ có mấy thằng nhóc loi chơi và ngu ngốc như Vương Nhất Minh mới dễ bị lợi dụng như vậy thôi! Gặp kẻ khác không chừng đã phải mang thân ra đổi lấy đồ hiệu.

Haiz, cô đã nói hết lời mà thằng nhóc này không nghe thì đành chịu thôi! Nói quá nhiều mất công toi, có khi còn bị người ta xem là cố tình chia rẽ tình cảm người khác. Nói tới chia rẽ người khác, phải kể đến Trần Trung.

Lâm An My nheo mắt trầm tư, trong đầu đang xoay chuyển những suy nghĩ cho kế hoạch ngày mai. Bất chợt cô lên tiếng khiến Vương Nhất Minh giật mình đem xù nữa là cầm tay lái đâm vào đuôi xe khác: "Ngày mai cậu nhớ đến đón tôi sớm, khoảng 6 giờ đi. Còn nữa, liệu ngày mai môi tôi có hết sưng không?"

Vương Nhất Minh bật cười sảng sặc, nếu không phải quá thân cận với Lâm An My, cậu ta nhất định không dám cười. Cậu ta dừng xe bên đường, ôm bụng cười sặc sụa.

Lâm An My nổi cáu, đạp chân 'trút giận' vào ghế trước, khoanh tay trước ngực, giận dỗi quay đầu nhìn kính xe. Giọng điệu dọa nạt: "Nhóc con, cậu còn cười nữa thì tôi đá cậu xuống xe!"

Vương Nhất Minh cố nín nhịn mong muốn được cười của mình lại, gờ tay ra hiệu 'ok'. Cậu nhóc ca thán kẻ lè: "Được rồi, vì tội nghiệp chị là cô gái trong sáng có nụ hôn đầu đời nên em đây sẽ nói cho chị biết! Ôi trời, chắc bác sỹ Trình cũng cuồng nhiệt lắm đây! Cần sung húp rồi kìa!"

"Rốt cuộc cậu có cách nào giúp tôi không?"

"Không có!" Một câu nói tỉnh bơ.

"... .." Lâm An My gờ chân đạp vào ghế, tự giận mình ngây thơ đi tin lời thằng nhóc điên khùng này.

Sáng ngày hôm sau, đúng 6 giờ 4 phút Vương Nhất Minh đã đến nhà Lâm An My.

Không khiến cậu thất vọng, bà chị Lâm này phải nói là khá thích hợp với loại hình trẻ trung đáng yêu. Nhìn cứ như là em gái của cậu ta vậy, mỗi tội bộ quần áo lại khiến cho người khác phải trở mặt. Váy liền băng ren màu trắng thuần khiết, điểm xuyến hoa hồng nhỏ màu xanh lam.

Tóc Lâm An My vốn thẳng lại dài, nay không uốn 'già' nữa, thẳng tắp nhưng cũng không kém phần bồng bềnh. Cô chuộng tô son nhưng không thích trang điểm, trừ khi có dịp đặc biệt không thì chẳng bao giờ cô tự nguyện trang điểm. Son môi hôm nay là sắc đỏ hồng tự nhiên, nhìn vừa tràn trề sức sống vừa xinh đẹp lại tươi mát.

Cậu ta hét ầm lên kích động: "Chị à, nhìn trẻ quá đi! Cứ như mới hai mươi!"

"... .." Thế cô đã ba mươi rồi hay sao!?

Vương Nhất Minh hai mắt tròn xoe, kích động nhao nhao: "Phụ nữ đúng là thất thường! Bình thường đến trang điểm cũng không thích, đằng này 'túm' được anh chàng đẹp trai liền đổi phong cách!"

Lâm An My xách bình giữ nhiệt tào nhả bước lên xe, chị đây không thèm nói nhảm với nhóc nhé! Hừ, hừ! Muốn đẹp phải có người xem chứ!?

Chẳng mấy chốc đã đến cổng bệnh viện, suốt quãng đường Vương Nhất Minh cứ luyên thuyên suốt, còn cô chỉ khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài nghĩ ngợi.

Lâm An My hôm nay chỉ mang giày cao gót khoảng năm phân, thoải mái đi đứng. Váy liền băng ren bồng bềnh, dài đến đầu gối làm nổi bật đôi chân với làn da trắng ngần. Bình thường cô hạn chế mặc váy và quần ngắn ra đường, nhưng mà Lương Đình bừa bãi khinh miệt. Lương Đình cho rằng cặp chân cô mặc dù không dài như siêu mẫu, cũng không săn chắc cho lắm nhưng được một cái là trắng. Vì cô thấp nên khoe chân thon mới có thể ăn gian chiều cao

một chút.

Vì ngày hôm nay, cô lục tung cả tủ đồ mới tìm được cái váy hợp ý nhất. Cô đã đứng trước gương ngắm nghía kỹ lưỡng, không tìm được chút lỗi nhỏ nào mới dám ra đường. Lâm An My không quan tâm thì thôi, một khi quan tâm thì nhất định vẹn toàn tất cả. Trong bình giữ nhiệt là cháo thịt bò cô vừa nấu, cô thật sự không thích cháo chút nào nhưng Lương Đình nói là Trình Duệ rất thích nên cô buộc lòng phải xuống bếp nấu.

Lâm An My cảm thấy quan tâm cũng giống như nấu một nồi canh, cho quá nhiều muối sẽ mặn, cho ít muối sẽ quá nhạt nhẽo, nêm vừa phải cũng chưa chắc hợp miệng người ăn, tất cả đều phải phù hợp với sở thích của người muốn ăn thôi!

Lâm An My bước vào sảnh chính, bệnh viện Tỉnh Tú là bệnh viện tư nhân nên hết thái mọi y tá và bác sỹ đều là tuấn nam mỹ nữ. Chi phí ở đây cũng khá cao so với bệnh viện công, tuy nhiên cái gì cũng có mặt trái của nó. Bạn không có tiền, bạn khám bệnh bằng bảo hiểm y tế thì phải chờ đợi rất lâu cũng mệt mỏi hơn và lại chưa chắc các bác sỹ sẽ vui vẻ mà khám cho bạn. Thế nhưng khi bạn có tiền, khám tư thì bạn liền được chăm sóc chu đáo.

Đồng tiền ngoài xã hội khó kiếm, Lâm An My cũng không muốn nói cho người khác biết suy nghĩ lúc này của cô. Nhận xét của cô về nền y tế nước nhà vẫn không được tích cực, nhưng cô cũng tin y đức ở bác sỹ cũng không hẳn là mất hết. Đôi khi cũng không thể trách họ, họ muốn kiếm thêm chút thu nhập để bản thân và gia đình sống tốt hơn.

Con người ai chẳng có lòng tham, lòng tham cũng giống như con đói bụng, ăn quá nhiều sẽ có lúc bị nghẹn, không ăn sẽ chết đói. Đứng ở góc độ của bản thân bất kỳ ai cũng nói là không thể chấp nhận được những việc xấu trong cuộc sống, có thể cô có suy nghĩ kì quặc nhưng cô sẽ đứng trên lập trường của người khác để suy nghĩ.

Có những việc không thể nói trước được điều gì, không nên nói ra những suy nghĩ của mình với người khác. Trừ những người thân cận, câu nói nhận xét khách quan tuy không có ý nhưng đôi khi lại kéo theo những người khó chịu với mình. Và cô cũng là người bị ghét nhiều vì điều đó. Lớn dần cô cũng biết cư xử lại một chút nhưng mà chứng nào tật đó vẫn y như vậy, nếu nói cô xã hội bao lâu nay cũng chỉ như đang diễn một bộ phim truyền hình tranh đấu kinh doanh, mà cô từ đầu tới cuối chỉ là một nhân vật bị sai khiến.

Cô vốn dĩ không biết cách cư xử cũng như làm vừa lòng ai, cho dù cô có những suy nghĩ trưởng thành đến mấy hay mấy trò đầu đá đã thành thực thì vẫn đề cư xử cô vẫn luôn giữ sự trẻ con đó! Người ta cho cô cái kẹo, cô sẽ nhớ nhưng khác với những đứa trẻ ngây thơ dễ dụ. Thứ mà người khác ít có được lại may mắn có được ở trên người cô, mắt cô thuộc loại 'đuôi mù' cận thị khá là nặng, may mà công nghệ tiên tiến trị được, cưới đôi mắt mình cô lại thích quan sát và luyện được kỹ năng nhìn sắc mặt người khác.

Đối với cô ghét chính là ghét, thích chính là thích, lửng lơ ở giữa thì là người cô không quen biết chưa từng tiếp xúc. Thật ra cô rất ít khi tiếp xúc với người khác, mà thường thì chỉ nói chuyện qua loa chứ chả thân thiết gì? Thế nhưng để tính đến mấy vẫn sẽ biết ghét là gì!?

Ngồi trong phòng làm việc riêng của Trình Duệ, Lâm An My vừa hồi hộp vừa lo lắng nhưng vẫn có chút bồn chồn vui vẻ.

Trình Duệ tối qua vừa về đến thành phố liền bay vào phòng cấp cứu cả đêm, cuộc phẫu thuật vừa kết thúc không bao lâu thì cô đến. Mặc dù anh là bác sỹ đa khoa nhưng anh cũng bác sỹ có nhiều kinh nghiệm thực tế ở nước ngoài nên dù không chính tay cầm dao phẫu thuật anh cũng có thể hướng dẫn bác sỹ khác làm tốt.

Kinh nghiệm làm việc lâu nay, chỉ mấy tiếng đồng hồ qua cũng không mấy khiến anh mệt mỏi quá mức. Nhưng Lâm An My thì khác, cô rất coi trọng việc nghỉ ngơi. Nếu trước đây anh đi sớm về khuya làm việc mệt như 'chó' cũng không liên quan đến cô, nhưng hiện tại anh còn cần chịu trách nhiệm với cô nữa.

Lâm An My rất ít khi săn sóc người khác, theo Lương Đình thì cô vốn dĩ là cái đứa tự cao tự đại mà hơi bị ngu. Bình thường không làm động đến móng tay nhưng mà người quen thân một chút sai bảo gì cũng làm, lúc động kinh thì quăng ngược lại việc cho người khác.

Trình Duệ tao nhã 'húp' không đúng là 'ăn' cũng không được, là 'dùng' cháo mà Lâm An My đã nấu. Anh cúi đầu che giấu đi cảm xúc biến hóa trong mắt, chậm rãi múc từng muỗng cháo đưa lên bên môi.

Lâm An My lúng túng vì chú ý quá mức vào đôi môi của anh, cô quần bách dời ánh mắt sang nơi khác. Khóe mắt Trình Duệ chưa từng rời khỏi bóng hồng trong phòng, mỗi anh khẽ nhếch lên một chút tiết lộ tâm tình tốt của anh lúc này. Có phải anh rất may mắn khi tìm được cô không!?

Trình Duệ lên tiếng phá vỡ sự yên lặng đầy lúng túng này: "Cháo là em nấu?"

Giọng nói đầy lời cuốn của anh khiến tai Lâm An My đỏ bừng, cô vẫn làm ra vẻ không lúng túng: "Vâng, lần đầu nấu có vừa miệng anh không?"

Trình Duệ cúi đầu thưởng thức cháo, nhẹ nhàng nói: "Hơi ngọt! Lần sau anh dạy em nấu!"

"À!" Lâm An My lúng túng không biết nên nói gì tiếp, cô là lần đầu chính thức yêu đương thật sự đó. Cô vẫn có chút lo lắng cái miệng độc địa của Trình Duệ nhưng dường như gần đây anh không 'móc mĩa' cô lắm. Thái độ cũng tốt hơn hẳn.

"An My!" Anh đột nhiên gọi tên cô.

"Hả?" Phản xạ có điều kiện cô đáp lời.

"Lại đây!" Anh cười nhẹ nhìn cô.

Lâm An My cảm thấy tim mình muốn 'xổ' tung ra bên ngoài, nụ cười của anh chỉ xuất hiện trong chớp mắt nhưng thật sự khiến cô bị lay động. Suốt hai mươi mấy năm qua đây là lần đầu tiên cô biết rung động mãnh liệt là gì? Không giống như lần đầu tiên thích một người, lúc còn nhỏ vì bị phim ảnh đầu độc nên cô thích một cậu nhóc.

Cái suy nghĩ ngây thơ của trẻ con lúc đó là thích thì sẽ có ngày gặp lại nhau như những bộ phim truyền hình. Cô đợi thật lâu, thật lâu cuối cùng cô đợi được sự trưởng thành. Nhưng cô không hối hận, nhờ kiên nhẫn chờ đợi đến ngày cô hiểu chuyện thì cô càng cảm ơn quãng thời gian đó.

Có thể cô quá mức tự cho bản thân là đúng, nhưng mà đối với cô mà nói cô sẽ cảm thấy có lỗi và tự dằn vặt bản thân mình nếu cô không giữ được bản thân toàn vẹn cho chồng cô. Cô biết xã hội đã ít đi những dị nghị về 'trình tiết' của người phụ nữ, nhưng đầu đó vẫn có những cô gái sâu muộn về điều này. Lâm An My không cần biết người ta suy nghĩ thế nào nhưng cô không may mắn gặp được người mà cô yêu tuổi học trò, tuy nhiên cô lại thấy vậy cũng tốt đa phần những cặp đôi yêu nhau thời đi học 100 cặp thì chỉ khoản vài cặp là tình yêu duy nhất đi đến cuối đời.

Cô đối với những thứ khác có thể qua loa nhưng người đàn ông cô chọn thì không. Đối với Trình Duệ, cô rất tiếc vì không thích anh đầu tiên trong đời, nhưng cũng cảm ơn trời vì gặp được anh người cô tìm kiếm bấy lâu nay.

Trình Duệ nhìn ra từng biểu hiện trên gương mặt của cô, biết cô đang ngượng ngùng anh liền đứng dậy đi về phía cô. Anh áp sát vào cô, đột ngột ôm cô vào lòng. Anh ghé môi gần sát tai cô thầm thì: "Tin anh được không?"

Lâm An My chìm sâu trong ánh mắt chân thành của anh, hiện tại cô nghĩ 'tan xương nát thịt' cô cũng sẽ không rời xa anh. Cô gật đầu ôm lấy anh: "Tuy không thể thích anh trước nhất, nhưng mà từ giờ em sẽ cân nhắc yêu anh trước nhất!" Cô không phải cô gái dễ dàng ti tưởng trong tình yêu, cô tuyệt đối không dễ dàng tin người con trai nào nhưng với anh lại khác.

Trình Duệ ôm cô vào lòng, cúi đầu vào cổ của cô để ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô. "Có phải anh rất may mắn!?" Gặp được người con gái của đời mình, từ trước đến nay họ chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của nhau nhưng dường như ông trời đã sắp đặt sẵn 'tiền duyên' kiếp trước của họ.

Lúc nhỏ trước khi bà nội anh mất đã từng nói: Trình Duệ thật may mắn! Đường chỉ tay này là nhân duyên trời định từ 'kiếp trước' đấy nhá!

Lúc đó anh còn nhỏ chưa hiểu được những điều này, nhưng mà có lẽ bà nội đã đưa cô đến bên anh không chừng. Cô gái trong định mệnh của anh quả thật đã khiến anh nhận ra ngay từ lần gặp đầu tiên.

Điều thỏa mãn nhất đối với anh chính là cô gái của anh cũng giống như anh đang chờ đợi định mệnh xuất hiện. Không thể bên cô lúc thanh xuân, không thể nhìn thấy cô từng ngày trưởng thành nhưng cô gái của anh vẫn rất ngoan ngoãn. Tuy không phải là người đầu tiên cô thích nhưng bù lại tất cả mọi thứ kể cả cái nắm tay đầu tiên cũng vẫn là của anh.

Trên đời này, đừng tin những gì người khác nói. Nhìn tận mắt, nghe tận tai chưa chắc đã là sự thật. Thật thật giả giả đều do ý niệm mà thôi!

--- -----

Lâm An My mặc áo sơ mi màu lam đậm, váy công sở đen ôm trọn eo và đùi, dài đến tận đầu gối xẻ đùi nhẹ một đường kín đáo. Tóc dài uốn cong ở đuôi tóc, mặt trang điểm nhẹ, son môi đỏ hồng tươi tắn. Giày cao gót tinh xảo, tôn lên đôi chân nhỏ nhắn đáng yêu.

Cô trở thành mẫu phụ nữ văn phòng- office lady, dáng người nhỏ nhắn nhưng khí chất đặc biệt. Cô cảm thán quả nhiên đồ hiệu mặc vào liền khác hẳn so với quần áo bình thường.

Phòng riêng ở Á My không khó đặt trước, chỉ có dịch vụ 'Bữa ăn lãng mạn' của tình nhân hiếm khi còn chỗ để đặt. Người làm ăn buôn bán đều phải chấp nhận kiểu bữa đất, bữa ế. Không ngờ họp lớp lại may mắn ngay thời điểm vắng khách.

Nhìn sảnh chính vắng khách, mặt Lâm An My trầm xuống. Ai mà thích chỗ làm ăn không kiếm được tiền đây! Mà người xem tiền như mạng là cô đây đương nhiên khó mà vui vẻ được.

Vốn dĩ định mang Trình Duệ đến khoe khoang nhưng công việc của anh bận rộn, Lâm An My cũng không muốn dắt anh ra mắt những người không liên quan gì đến cô. Nghĩ đến anh, cô lại cảm thấy vui vẻ ngọt ngào. Lần đầu tiên cô mới biết không kiếm được tiền nhưng tâm trạng lâng lâng khá là tốt đẹp.

Buổi sáng khi cô đã thay quần áo sửa soạn chỉnh tề, cô cười hỏi Trình Duệ một câu: "Đẹp không?"

Anh nheo mắt nhìn một cái, tóm đầu hôn lên trán cô một cái rồi đáp: "Đẹp!"

Tuy câu khen có chút miễn cưỡng nhưng hành động của anh khiến tinh thần cô lên mây rồi còn đây mà ý kiến ý cò chi nữa.

Quản lý nhà hàng chạy như bay ra sảnh chính, hôm nay bên sảnh chính không tiếp khách nên anh ta lo lắng bà chủ của mình dùng bộ mặt dọa người 'đuổi' hết số khách còn lại. Thế nhưng bất ngờ là anh ta nhìn thấy gương mặt của bà chủ lại tươi cười như tết đến, anh ta đang tự hỏi có phải cô trúng số độc đắc chăng?

Quản lý nhà hàng có một cái tên hết sức mỹ miều là Hứa Tổng Ngọc, là một người bạn có duyên gặp được của cô: "My, bà vừa trúng số à?"

"Không có!" Cô đã biết địa điểm tổ chức họp lớp ở đây nên đi thẳng đến đó.

"Chẳng lẽ mới bán nhà!" Hứa Tổng Ngọc kè kè kể bên cô làm nhảm

"Làm gì có!" Cô nhú mày không vui.

"Sao tâm trạng bà tốt dữ vậy? Chẳng lẽ tìm được 'gia' của bà!" Hứa Tổng Ngọc không phụ cái tên mỹ miều này, anh ta chính là một trong những 'khuê mật' của Lâm An My. Nói thẳng ra là hội 'chị em bạn dī' của tụi con gái.

Từ năm mười bảy tuổi, cô đã đợi một người gọi là 'gia', là người cô chưa từng gặp mặt nhưng đó sẽ là người cô yêu trong tương lai chính là hiện tại: "Chắc thế!" Nghĩ đến Trình Duệ, cô lại cười thêm một chút.

Ôi!~ Cái cảm giác ngọt ngào này đúng là không uống công cô đã chờ đợi bao nhiêu lâu nay! Lâm An My cười tủm tỉm, trong lòng cô đang cười to vì vui vẻ.

"... .." Không phải chứ!? Còn khó tin hơn cả trứng số!

"Nhưng mà ông làm quản lý kiểu gì mà sánh chính không thấy ma nào hết là sao vậy hả?" Lâm An My đang 'tư xuân' nhưng cô còn chưa bại não đến mức ngu ngốc.

"Bị bao hết chứ sao?" Hứa Tổng Ngọc nhún vai.

"Chắc... Chắc... Dư tiền thế không biết!"

Quản lý gật gù tán thành: "Vương tổng đã bao sánh chính cả ngày hôm nay! Nghe nói là Vương tổng làm vậy vì bạn gái anh ta!"

"À, phục vụ tận tâm một chút! Người ta chịu chi tiền là được!" Nói gì thì nói vị Vương Minh Nhật này giúp cô kiếm tiền sao cô nỡ đuổi anh ta được đây!

"Quen biết cô bao nhiêu năm nay, tôi nhận ra một vấn đề!"

"Gi?"

"Cô định ôm tiền xuống mồ!"

"Không hẳn, đủ tiền nuôi con là được!"

"... .." Cô cứ ảo tưởng tiếp đi.

"Bác sỹ Trình xin anh làm ơn giúp tôi đi!" Cô gái mặc áo blue trắng chấp tay cần khăn ngồi đối diện với Trình Duệ lên tiếng.

Chân mày Trình Duệ cau lại, trầm tư không nói.

Cô gái kia vẫn tiếp tục nói: "Bác sỹ Trình, anh cũng biết chuyện của tôi và anh ấy cần có hướng giải quyết mà!"

Lâm An My nghĩ đến việc mặc nguyên bộ quần áo đặc sắc nhất khiến ai cũng phải ngược nhìn, nghĩ tới liên rùng mình ớn lạnh, nghĩ lại thấy quá lố lằng, cô điên mới làm vậy, chọn lựa tới lui đánh diện bộ đồ công sở cho lịch sự, dù sao thì bị một số người soi mói bình phẩm này nọ là điều không tránh khỏi!

"My, lớp cô tổ chức họp lớp à?"

"Ừ!"

"Sao không nói sớm, tôi giảm giá cho họ!"

Lâm An My nhìn quản lý Hứa, hỏi lại: "Ông!? Giảm giá!?" Anh ta kiêu ngạo gật đầu thỏa mãn, chưa đất ý được bao lâu liền bị cô kéo xuống: "Tổn thất của nhà hàng trừ vào lương của ông!"

Hứa Tổng Ngọc nghe như sét đánh ngang tai: "Bà chủ đừng mà~~~~~..."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tì Vết Xấu Xí

"Em không muốn che giấu bản chất xấu xa của mình! Nếu anh chấp nhận được thì chúng ta mới có thể bên nhau cả đời!"- Lâm An My.

"Anh cũng không phải là người tốt! Nhưng anh không thích chơi xấu! Không phải anh cần chấp nhận em, mà là em thuộc về anh!"- Trình Duệ.

Lâm An My cảm thấy hồi hộp, đã mười năm trôi qua không biết cô có nhận ra ai hay không? Lâu ngày xa cách gặp lại người bạn cũ trong trí nhớ nhưng hiện tại không còn như ngày xưa nữa! Mượn tạm câu 'ai rồi cũng khác' của Hamlet Trương mà nói, ai biết được những người bạn cũ này ra sao!?

Lâm An My cười khổ, quá mức đa nghi đúng là không tốt nhưng cô vẫn thể nào buông xuống phòng thủ trong lòng. Có những chuyện đã xưa cũ nhưng vẫn ám ảnh lại trong lòng. Có những bài học về lòng người cô được học ở những gương mặt đã từng quen thuộc sau cánh cửa này. Hôm nay cô đến vì vài người bạn thân thuộc và vì sự khích bác của một người.

Lâm An My đưa tay lên gõ cửa phòng.

"Chờ chút!" Một giọng nữ cất lên từ hành lang khiến Lâm An My quay đầu lại.

Khoảnh khắc quay đầu nhìn nhau như dừng lại vài giây. Như câu hát trong phòng đang vọng ra một giọng nam cố ý hát luyến láy: "Mười năm không gặp... tưởng tình đã xa...~"

Đôi mắt quen thuộc, mũi quen thuộc, miệng cũng quen thuộc. Bất giác cô và cô ấy cùng nở một nụ cười đồng thanh nói: "My!/ Mai!" Hai người bọn cô cùng cười ha ha!

"Mau vào trong thôi! Tao tưởng không gặp lại mày đó!" Tuyết Mai cười lôi kéo tay cô vào trong.

Lâm An My quay đầu cười sung sướng: "Chị đây lên đời đương nhiên là phải tới gặp bây! Tiện thể kiểm thông tin liên lạc sang năm mời ăn đám cưới!"

Tuyết Mai đẩy cửa, liếc mắt cười nhạo cô một chút: "Lâu ngày không gặp hết ế rồi sao?"

Tuyết Mai là bạn thân ngồi cùng bàn với cô, hai người vẫn luôn giữ liên lạc nhưng ít khi liên lạc với nhau. Ra xã hội mỗi người một hướng, khó lòng được gặp lại nhau, tình bạn thân thiết của năm đó vẫn còn nhưng là trong quá khứ, hiện tại gặp lại thứ tình cảm đó bùng lên nhưng rồi khi quay lại guồng quay của cuộc sống, mọi thứ sẽ chẳng có gì thay đổi.

Lúc còn nhỏ, cô không tin cái gọi là không thể giữ mãi mãi tình bạn thân, nhưng lớn rồi mới hiểu được. Mười năm không phải là một con số nhỏ là cả một thanh xuân của người phụ nữ, là cả một quá trình học tập và làm việc.

Bạn thân thường xuyên gặp nhau có thể sẽ mãi bền chặt, gần gũi và gắn bó. Thế nhưng xa nhau, dù có thân cấp mấy cũng vẫn tồn tại một chút e dè, nhưng phần e dè này bị cô đè nén lại. Dù là mười năm trước, ngay thời điểm này hay về sau cô cũng không muốn e dè đề phòng với cô ấy.

Lâm An My biết nhược điểm của cô là tin người, nhưng cô nguyên tin tưởng Tuyết Mai, cô ấy là người cô tin tưởng tuyệt đối trước đây. Có thể nói tình bạn giống như duyên phận vậy, nhóm bạn thân của cô từng học cùng khá lâu nhưng lại tình cờ 'thân' nhau. Từ chỗ Tuyết Mai, cô học được rất nhiều bài học về cách đối nhân xử thế, điều mà một đứa ngốc về khoản ngoại giao như cô rất nhiều điều.

Mà Lâm An My chính là một đứa bệnh tự kỷ lâu ngày gặp được cô ấy như gặp được thuốc đặc trị. Cô càng ngày càng nói nhiều và cảnh lúc càng 'bệnh'. Hai người bọn họ 'ôm nhau' nói chuyện chí chóe, cười ha hả như trò lại trước đây! Chuyện cũ như mới hôm qua nhưng chẳng còn chạm tay vào được nữa!

"Ồ kia kia..." Một cô gái trẻ trung thời thượng nhào đến tấn công 'ngực' của Lâm An My. Hai tay còn hết sức linh hoạt 'định dạng' ngực cô -."

"... .." Hai mắt Lâm An My tròn tròn nhìn chủ nhân của đôi bàn tay thô bạo đó. Và không ai khác đó là cô nàng mệnh danh là 'nữ hoàng bolero' của lớp.

Cả một đám nữ nhân cười ồ lên, Bạch Đào cười muốn rớt cả quay hàm liền cười cười giải vây cho cô: "Tha cho nó đi! Nhìn xem hoảng sợ đến tột cùng!" Cô bạn này khá là menly.

Hạnh Nhi đầu sỏ vẫn đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, sao khi cười đã miệng liền ưỡn ngực nâng mông nói: "Thấy không? Dáng người chuẩn năm xưa nay càng nở nang quyền rũ! Nhìn coi nè My!" Cô ấy dùng tay đánh một cái "bếp" lên mông của cô, bêu môi: "lép quá!"

Tuyết Mai cười ha hả nói: "Hù dọa một hồi nó chạy mất dép bây giờ!"

Cả đám cười ồ, kéo nhau về bàn tiệc. Bạn nam A lên tiếng: "Ừa, 'anh em' kéo đi đâu vậy? Chuẩn bị ăn rồi kìa!"

Bạch Đào: "Biết rồi ông ơi!"

Hạnh Nhi đưa tay múa may: "Ồi thôi thôi, cái gì cũng phải từ từ chờ 'anh em' ăn với!" Hạnh Nhi quay sang nói với Tuyết Mai: "Nãy bóp con My, có thì có chứ không có bự mày ơi!"

Tuyết Mai cười ngặt nghẽo: "Mày nhẹ tay thôi! không thôi con nhỏ 'xẹp' luôn thì khổ!"

"... .." Lâu ngày gặp lại cô liền trở thành thú vui cho bọn họ. Cười khỏ một tiếng, nhờ những trò đùa 'quái đản' của bọn họ liền xóa tan sự e dè ban đầu, cơ mà cô không nhớ hết tên và mặt từng người.

Bạn nam B oán thán: "Ai da, số người ta đúng là tốt! Học xong ra đi làm có bạn gái là con gái ông chủ! Haiz, vài năm nữa lên làm chủ là thấy giàu càng giàu!"

Bạch Đào đập lên vai cậu ta: "Có gì đâu, ông kiếm gái giống vậy là được rồi!"

Bạn nam B hỏi ngược: "Bà nuôi tui hay gì?"

Bạch Đào: "Nhà má tui dưới quê có chuồng heo nè ở hông? Chung chuồng với mấy con heo! 'Thú ỉ' lắm! A kakakakaka!!!"

Thế là chưa vào tiệc mà tất cả mọi người đã có thể cười đùa vui vẻ, dù vậy nhưng cũng chỉ là một nhóm người bạn cô. Hôm nay là họp lớp, dường như mọi người đều đi khá đầy đủ, người kiếm đủ ăn đủ sai, người thì hàng hiệu sành điệu, người thì còn độc thân, người thì bạn trai bạn gái thành bầy, kẻ có con lớn nhất cũng đã đi học tiểu học.

Lê Tổ Nhi và Lê Tổ Tâm là cặp chị em sinh đôi trong lớp, cô từng tiếp xúc, thế nhưng dù là mười năm hay bao nhiêu năm nữa thì cô vẫn chỉ cười lạnh khi nhắc đến bọn họ thôi! Vấp ngã đầu tiên trước khi cô bước chân ra khỏi cấp ba chính là tin lầm hai chị em nhà này, lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được sự giả dối thật sự mà bản thân bị lừa gạt. Có thể những người khác đều cho rằng cô đang nói quá lên sự việc, nhưng hãy thử hỏi những người thuộc cùng bọ cặp một lần rồi sẽ hiểu. Tất cả mọi thứ đều có thể tha thứ chỉ duy nhất lừa dối thì không!

Kể lại chuyện này chắc chắn tốn không ít nước miếng, sau chuyện đó cô cũng cảm thấy cảm ơn Tổ Nhi, cảm ơn cô ta đã phá vỡ lớp mặt nạ giả dối đó để cô biết bản thân không nên quá tin người! Cô chán ghét bộ mặt giả tạo của cô ta, thật sự rất buồn nôn khi nhìn thấy cô ta tỏ ra thân thiết với người cô ta từng nói xấu sau lưng. Liệu có thể tha thứ tin được những gì cô ta nói sao!?

Lâm An My sống hai mươi mấy năm, ngay cả tội phạm giết người cô cũng không chán ghét bằng Tổ Nhi.

Hạnh Nhi là cô gái sắc bén, chưa bao giờ để người khác ức hiếp bản thân, hiện tại về nhà 'nuôi chồng dạy con'. Thật ra người thật sự bị Tổ Nhi 'đá lầy' không ai khác là Hạnh Nhi, còn Lâm An My chỉ là người tình cờ chứng kiến. Có thể người khác nói ra câu thôi thì chuyện cũng không lớn gì bỏ qua đi! Trong lòng Hạnh Nhi và Lâm An My đều biết, cả đời này đừng nói là động lòng trắc ẩn giúp đỡ cô ta không chừng hai người bọn cô còn gio chân đạp thêm cho cô ta một cái.

Bạn nam A cười hề tiện thông báo: "Nghe nói Mị* bị đám Anh Túc 'tẩy chay' rồi!"

(Mị= ở đây là cách nói ẩn ý, ám chỉ Tổ Nhi với nhân vật Mị trong truyện ngắn 'Vợ chồng A Phủ' được học ở lớp 12)

Hạnh Nhi 'xuýt xoa': "Kệ nó đi! Nói tới mức công hồng tâm trạng, tạo thêm 'khẩu nghiệp'! Tui còn phải tích đức cho 'chồng con'."

Bạn nam C kéo tay bạn nam D trêu chọc cậu ta: "Tình cũ của ông thế nào?"

Bạn nam D phui tay: "Mị á hả.... hà... nói chớ sao ngày xưa tao ngây thơ quá!"

Bạn nam A cười ha hả: "Tội nghiệp bị lừa tình!"

Lâm An My im lặng, thật sự là rất khó chịu khi đang vui vẻ mà nhắc lại người cô ghét. Thành thật mà nói Lâm An My rất ít khi dùng từ ghét cho ai, thường thì chỉ là không thích nhưng đối với Tổ Nhi, cô sẵn lòng dùng từ ghét. Nghĩ đến việc hít thở chung một bầu không khí với cô ta thì cô đã thấy thật khó thở!

Thế nhưng không ưa phẩm cách giả dối của cô ta là một chuyện, chuyện còn lại là cô ta đúng là đậu đại học điểm khá cao. Nếu nói tiểu thuyết luôn luôn màu hồng thì Lâm An My đã vươn lên hạng nhất soán ngôi của Tổ Nhi mà thành công trở thành cô gái lập kì tích, thật bất ngờ là từ khi 'cạch' mặt với cô ta, Lâm An My 'đội sổ' chứ chẳng chơi. Được rồi, cái gọi là thiện luôn luôn thắng ác thường thì trong xã hội này rất hiếm hoi. Cái quái gì cũng giả được hết 'trụi' rồi còn đâu?!

Tóm lại, từ câu chuyện của Tổ Nhi, Lâm An My rút ra cả ngàn bài học về đạo đức, nhân sinh.

Lê Tổ Nhi vào ngôi bên cạnh những người thân cận với cô ta, thật ra ngay cả đám con trai trong lớp cũng chẳng có người nào là 'ura' Tổ Nhi. Năm xưa còn ngây thơ không hiểu, nhưng giờ cô đứng về phía 'anh em', thế loại 'đạo đức giả' như cô ta quá khó coi.

"Học hành giỏi nhiều dữ mà bày đặt!" Bạn nam A liếc mắt.

Hạnh Nhi: "Ui, thui thui.... Mặc kệ đi! Lo ăn của mình đi!"

Tuyết Mai nhìn Lâm An My hỏi: "Sao nãy giờ không nghe mày nói câu nào?"

Hạnh Nhi cười nói: "Khoái rồi! Nãy giờ ai nói gì nói An My cúi đầu ăn miết miết! Chừa cho 'anh em' ăn với coi!" Lâm An My cười cười phụ họa cho cô ấy.

Bạn nam B tiếp tục đề tài: "Nghe nói Tô Nhi làm bác sỹ đó!"

Hạnh Nhi: "Nhìn mặt này giống đang quan tâm không?"

Bạn nam B: "Thì nói cho biết thôi mà!"

Hạnh Nhi: "Thôi đi! Bàn mắt công bị đồn là nói xấu nữa! Không rảnh!"

Vừa nhắc liền xuất hiện, Lê Tô Nhi ăn mặc chỉnh chu đi cùng Lê Tô Tâm. Nói tới cũng phải nói lui, ngày hôm nay không phải vì muốn ôn lại tình xưa mà Lâm An Mỹ về đây!

Đương nhiên là tồn không ít công sức của Lê Tô Nhi, cái gọi là bị mang tiếng ác thì Lâm An Mỹ quá quen thuộc rồi! Cơ mà bạn bè cũ làm vậy cũng quá 'đê tiện' rồi! Trước đây Lâm An Mỹ tin tưởng cô ta bao nhiêu thì bây giờ cô càng thêm tự trách móc bản thân, tự nhắc nhở bản thân làm tin kẻ giả dối, nhìn thấy cô ta chính là nhìn thấy sai lầm nghiêm trọng lớn nhất của cô từ xưa đến nay.

Lê Tô Nhi và Lê Tô Tâm lúc còn chơi với Hạnh Nhi và bọn cô thường hay diễn vai người tốt, tất cả những điều bọn họ nói ra, kể lại thì bọn họ luôn đóng vai nạn nhân, kẻ lẽ bản thân bị người này đối xử, người kia vui đập thể này, thể kia.

Thế nhưng vì tin tưởng mà cả bọn chịu một 'vố' đau không thể tưởng, cái người ngoài nhìn vào đương nhiên chỉ thấy cãi nhau một trận chẳng ra sao. Nhưng người trong cuộc mới hiểu được, bạn sẽ thấy thế nào khi người bạn tin tưởng lại dối trá, câu chuyện bạn từng tin tưởng phải 'lật' lại mà suy xét.

Trước khi đổ lỗi cho chị em Tô Nhi và Tô Tâm, Lâm An Mỹ đã phải tự dẫn vật bản thân, cô có lỗi vì đã tin tưởng vào kẻ giả dối bọn họ, nghe lời kẻ xấu mà cô lập người bị hại. Đừng nói Lâm An Mỹ đang tự làm quá lên vấn đề, từ nhỏ đến lớn cô đối xử từ tế với ai thì đều dùng sự chân thành nhất, lần đầu tiên trong đời cô bị người ta lừa dối kiểu đó.

Thật ra cô cũng không mấy cảm thấy bản thân gắn bó mật thiết với lớp cũ. Lớp cô cũng chỉ có thể gọi là bằng mặt không bằng lòng, họ đối xử giả dối với nhau tất thái. Lần 'cát đứt' với Tô Nhi, Lâm An Mỹ đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều,... Sau đó cô rơi vào trầm mặc, sự phòng thủ trong lòng của bản thân kéo lên mức cao nhất.

Tuyết Mai nói với cô, đừng quá tin tưởng bất kỳ ai, kể cả bản thân cô ấy cũng giả dối. Thế nhưng cô ấy bảo cô hãy sống như thường đi, đừng quá nghi ngờ mà khép kín bản thân. Thế nhưng Lâm An Mỹ đã là đứa cứng đầu, cứng cổ, thà chết chứ không thêm ngó ngang đến Tô Nhi và Tô Tâm. Càng nghĩ đến, càng nói đến càng khó chịu đi!

"Chào hết nhé!" Lê Tô Nhi giờ tay như chủ tịch nước vẫy chào đồng bào.

Ai có tâm một chút thì chào lại cô ta, còn lại ai cũng giả vờ bận rộn không, hoặc cúi đầu, hoặc xoay người giả vờ không thấy. Lâm An Mỹ thấy rất hả dạ, bảo sao người ta nói do ả ở.

Muốn giữ hay muốn có một tình bạn thật sự tốt đẹp thì bản thân chúng ta đầu tiên hãy trao ra sự chân thành của bản thân, bạn bè thật sự thì đừng nên nói những điều bản thân khó chịu đối với người kia nói cho người người thứ ba. Nên thẳng thắn với nhau, khó chịu với nhau thì nói thẳng với nhau, xảy ra xung đột gặp mặt rồi giải quyết, vì nếu cãi nhau trên điện thoại không thấy được cảm xúc trên gương mặt đối phương, không rõ giọng điệu nói chuyện nên chẳng biết rốt cuộc bên kia thế nào! Chính vì những lý do đó, Lâm An Mỹ có được người bạn tốt Tuyết Mai.

Tô Nhi lên nhóm chat trên mạng của cả lớp 'ba hoa chính chèo' gì gì đó, được rồi Lâm An Mỹ không ngờ rằng tấm ảnh của Trình Duệ lại bị Tô Nhi đăng lên cho người trong lớp xem, tiêu đề là: Bác sỹ nổi tiếng đẹp trai, mục tiêu theo đuổi!

Cô ta làm cái quái gì, cô không thêm đề tâm nhưng động đến người đàn ông thuộc sở hữu của cô thì cô ta chán sống rồi! Gần đây cô thường xuyên đến bệnh viện Tinh Tú nhưng vẫn chưa 'tình cờ' gặp nhau được. Lâm An Mỹ mắc bệnh 'cuồng chiếm hữu' và lại cô có máu ghen của 'Hoạn Thư' sẵn sàng xử lý tình địch tùy tâm trạng.

Mặc dù chưa 'đóng cọc', 'xé tem' nhưng anh đã ấn định là 'hàng đã có chủ', và lại Lâm An Mỹ cũng chẳng hiền lành nhân từ gì! Đừng nghĩ Lâm An Mỹ im lặng không nói mà nghĩ cô là con mèo nhỏ dễ dàng ức hiếp, mặc dù đáng người nhỏ nhắn nhưng trong lòng lại cực kỳ to lớn chứa đựng sự phản định rạch ròi người tốt, kẻ xấu. Chỉ là chờ thời cơ thôi!

Trần Thế Dân là chủ tiệc nhưng lại chọn bàn của bọn Hạnh Nhi, thật sự mà nói thì trước đây cậu ta vốn bị cô lập trong lớp này. Hiện tại thành công mỹ mãn, vừa có tiền, vừa được ôm người đẹp đương nhiên nhiều người cũng muốn dựa hơi đi lên. Nhóm nam chơi chung với bọn Hạnh Nhi có chút thân quen với cậu ta nên ngồi cùng một bàn.

Đa số mọi người đều đến đầy đủ, tiệc rượu mở đạt với chủ đề 'hôn nhân và gia đình' là điều muốn thỏ của các chị em. Người khoe chồng, kẻ khoe con xôn xao cả phòng. Mấy người bạn học nam cũng vui vẻ chung vui với mấy câu chuyện 'không đầu không đuôi' của đám phụ nữ.

Đương nhiên cũng có một số người không muốn chia sẻ những chuyện riêng tư này, thế nên ai có lòng muốn khoe khoang thì đưa điện thoại chuyển một vòng cho 'bàn dân thiên hạ' cùng chiêm ngưỡng. Hạnh Nhi giờ điện thoại cho đám phụ nữ cùng xem ảnh con trai hai tuổi của cô ấy! Cả đám phụ nữ phát cuồng với độ đáng yêu của đứa bé đáng yêu.

Bạch Đào yêu trẻ con nhất, cứ lao nhao cả lên: "Cưng quá này!" Sau đó còn bắt sang lời nói năm nào, năm nao với Lâm An Mỹ. "Con tao bốn tuổi rồi đó con quý Mỹ! Hỏi đó mấy hứa nuôi nó mà phải không?"

Lâm An Mỹ cười cười nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ đùa giỡn ngày trước: "Biết, biết! Giờ mày gửi con mày qua chỗ tao đi, tao nuôi cho! Sợ là nguyên nhà mày nhao nhao cả lên nói tao bắt cóc nữa!"

Hạnh Nhi nhìn cô cười kiểu dâm dăng: "Đề một đứa đáng 'bốc' liền đó Mỹ!"

Tuyết Mai: "Sang năm nó mời đám cưới với đám đầy tháng thì đừng có đứa nào than nha!"

Lâm An Mỹ cười ha hả không để ý hình tượng, giống như mười năm trước vui vẻ nói: "Tùng thiệp, tùng thiệp nhớ đừng có trốn!"

Bạn nam A cười hề tiện: "Có ghê chưa mà đòi cưới, đòi đẻ rồi má?"

Bạn nam B nói đùa: "Cho 'anh em' coi hình mới biết chứ? Phải không?"

Trần Thế Dân ngồi chung một bàn vẫn luôn im lặng cười cười, cũng lên tiếng: "Là anh chàng đẹp trai ở khu mua sắm hả?"

Hạnh Nhi: "Ông thấy hả? Ô ồ!"

Bạch Đào: "Đâu? Đâu? Cho coi cái coi?"

Lâm An Mỹ cười cười với Trần Thế Dân: "Không phải!"

Tuyết Mai liếc xéo cô một cái, hăng giọng hờn dỗi: "Gọi đến hay đưa ảnh ra! Hai chọn một!"

Lâm An Mỹ cười khỏ, tự nguyện 'dâng' điện thoại: "Đây này các cô!"

Tuyết Mai ngay bên cạnh 'chộp' ngay cái điện thoại: "Tao coi trước!"

Bạch Đào cũng nhào đầu sang 'coi ké': "Đâu?"

Hạnh Nhi nhìn bọn họ chen chúc tranh giành, bĩu môi: "Trai thôi mà! Có chồng con hết rồi mà ham hố quá mấy cô ơi!" Thế nhưng cô ấy cũng tham gia vào đám tranh giành ngay sau đó!

Bạch Đào hét to: "Đẹp trai bấy ơi!"

Tuyết Mai đánh lên đầu Lâm An Mỹ một cái: "Đùa giỡn với bọn chị à? Download hình trên mạng về chắc luôn!"

Hạnh Nhi: "Ui dòi, chồng tui là nhất rồi! Hó hó hó!!!" Cô ấy cười hô hô.

Lâm An Mỹ cười khỏ, nhận lại điện thoại. Tấm ảnh này là của Trình Duệ mà cô tự chụp lúc anh ngồi trong phòng khách viết luận văn! Áo sơ mi màu vàng nhạt, dáng vẻ nghiêm túc kia giống như một nam diễn viên, người mẫu cho tạp chí, phim ảnh vậy! Tuy nam diễn viên, người mẫu gì đó có đẹp cũng khó có được loại khí chất đặc biệt của Trình Duệ. Khí chất của anh rất thu hút, nhưng cũng đầy vẻ xa cách. Lâm An Mỹ nhìn tấm ảnh mà cười, nếu không phải chính tay cô chụp thì cô cũng không tin đây là người cô đang nói chuyện yêu đương!

Bạch Đào làu bàu, bay sang bóp cổ Lâm An Mỹ: "Lừa đảo chị đây, thật đáng chết!"

Trần Thế Dân tươi cười: "Lại mê nam minh tinh nào nữa à?"

Lâm An Mỹ lắc đầu cười cười: "Là tại mọi người không tin chứ không phải tại tôi nói dối nhé!"

Hạnh Nhi giành được điện thoại bắt đầu 'điều tra', lúc đầu là: "Úi chào!" sau đó là: "Trời! Trời!" sau đó là há hốc miệng không nói nên lời. Giờ điện thoại lên hết to: "Hình thiệt tui bấy!"

Cả đám lại được điệp chum đầu, tranh giành điện thoại. Ai nói người lớn không lộn xộn, ai nói người lớn không nhiều chuyện đây chính là minh chứng tốt nhất! Tấm ảnh bị Hạnh Nhi 'đào' ra được là tấm ảnh mới chụp gần đây, là tấm ảnh Lương Đình gửi qua cho Lâm An Mỹ và Trình Duệ mỗi người một tấm làm kỉ niệm.

Là tấm ảnh chụp lại thời điểm Trình Duệ đến công ty đón cô! Hai người ngọt ngào tình tứ khoác tay nhau về nhà! Lương Đình không không biết đã mai phục sẵn ở đâu mà chụp được kha khá. Quyết liệt bảo vệ đám tài sản đó, tuyệt không nhượng bộ Trình Duệ, chỉ đưa ra vài tấm cho hai người bọn họ xem.

Tuyết Mai 'đánh hơi' thấy người quen: "Bạn trai mày là bác sỹ mà Tổ Nhi đăng trên trang cá nhân hả?"

Lâm An Mỹ cười nhạt: "Vậy sao?"

Hạnh Nhi nghe được cười càng thêm sung sướng: "Đăng tấm này lên cho cái bọn thèm khát kia tức hộc máu chơi!"

Bạn nam A: "Bây ác quá!"

Bạn nam B: "Nhìn sao vậy! Đâu có đẹp trai bằng tui!"

Bạn nam C: "Vô chủ đề chính là ăn uống đĩ'anh em!"

Cả bọn cười ồ, Lê Tổ Nhi và Lê Tổ Tâm vẫn liếc nhìn sang bọn họ im lặng. Bạn nữ A hỏi: "Hai người gần đây thế nào?"

Lê Tổ Nhi dường như vẫn chờ câu này nảy giờ: "Đang làm bác sỹ tại bệnh viện Tỉnh Tú, trai xinh gái đẹp không à!"

Lê Tổ Tâm cũng góp vui: "Bệnh viện tư nhân mắc mà tốt lắm đó!"

Bộ dạng đó khiến Lâm An Mỹ thật sự muốn ới, nếu không phải biết cái 'đức hạnh' của chị em bọn họ thì cô cũng sẽ bị câu chuyện 'thăng thân', giọng điệu 'đáng yêu' của chị em bọn họ lừa gạt. Thật tiếc là cô một khi đã hiểu rõ sự thật trần trụi đó nên tuyệt không thể nào đối xử hào phóng và hòa nhã với bọn họ. Liệu có thể tin những lời chị em cô ta nói! Xin lỗi đi, Lâm An Mỹ đối với lời nói của bọn họ chỉ nghe rồi bỏ chứ chẳng thể tin.

Bạn nữ B liền xúm xít: "Thiệt hả? Sướng dữ ta!"

Lê Tổ Nhi càng thêm hăng hái miêu tả những điểm đặc sắc của bệnh viện. Lê Tổ Tâm cũng không thua kém kể tất tần tật.

Lâm An Mỹ chỉ có thể để lại một câu trong lòng, người xưa nói không sai 'họa hổ họa bì, nan họa cốt', ai biết được cốt cách bên trong con người thế nào! Nhắc nhở một số người: Đừng quá tự cho mình biết nhìn người! Đừng quá tin tưởng vào lời nói của người khác, bản thân cô đã ngã đau rồi!

Hạnh Nhi cũng không thêm nề mặt, không liếc nửa con mắt đến chỗ hai chị em bọn họ. Tình bạn sao!? Nực cười! Hạnh Nhi cô ấy không học đại học nên cũng không mấy quan tâm nhiều.

Chuyện cũng chẳng mấy gì, mười năm trước tất cả còn đang học cấp ba. Là lớp giỏi đi nữa cũng sẽ đi hỏi đề của các lớp khác, quay bài hoặc lật tài liệu chắc chắn ai cũng làm, năm cuối nên thầy cô cũng mắt nhắm mắt mở cho bọn họ. Cái ngày định mệnh kể ra cũng chỉ do một buổi kiểm tra, hôm đó là ngày kiểm tra toán.

Lâm An Mỹ làm bài cũng chỉ dạng khá, bài làm còn chưa xong. Chỗ ngồi cũng bị đổi đi lộn xộn, Hạnh Nhi ngồi trên cô một bàn, cô ngồi bên trái, cô ấy bên phải.

Lâm An Mỹ cúi đầu làm bài của bản thân, còn nhiều câu chưa xong cô đành đánh thi hết. Hạnh Nhi gọi cô cầu cứu, nhờ cô gọi bạn nam khác nhưng bạn nam đó cũng không dám trả lời. Hạnh Nhi truyền giấy xuống nhưng Bạch Đào bị giáo viên nhìn chăm chăm run rẩy không dám. Cuối giờ cô ấy chỉ đánh đánh thi.

Mà ai cũng cho rằng Hạnh Nhi nhất định làm bài rất tốt, lí do là cô ấy ngồi cạnh Tổ Nhi. Dù sao Tổ Nhi học giỏi, không cho người khác xem bài thi thôi, cả lớp cũng đoàn kết lắm có đề kiểm tra liền chia sẻ cho nhau xem, kiểm tra cũng có qua có lại, hỏi ai cũng được. Cuối cùng vỡ lẽ ra Hạnh Nhi cũng không thể nói gì vì Tổ Nhi từ đầu đến cuối đều che bài lại, làm bài không được thi thôi!

Thế nhưng chuyện không dừng lại đó, Tuyết Mai vốn hơi thân thiết với Tổ Nhi, khi hỏi lại chuyện đó thà cô ta nói là tao không muốn cho coi cũng thôi! Nắm tay Tuyết Mai nằng nặc nói là Hạnh Nhi xem hết bài cô ta, theo Lâm An Mỹ thì cái nét của cô ta lúc đó là 'nhảy đong đong'. Nếu Lâm An Mỹ không chứng kiến cô sẽ đứng phe trung lập, nhưng cô là người chứng kiến. Xin thứ lỗi cô khó mà tin cô ta thêm một lần nào nữa!

Nói ra sợ người khác không tin, Lê Tổ Nhi và Lâm An Mỹ bùng nổ chỉ bởi một 'bịch' bánh trắng trộn. Lâm An Mỹ trước nay ít chọc ghẹo người khác trừ khi thân quen, buông lời chọc ghẹo vài câu Lê Tổ Nhi la lối om sòm là cô 'mắng chửi' cô ta! Nghe ra thành câu chửi cũng thật là xuất sắc à!?

Lâm An Mỹ, cô từ xưa đến nay làm người thăng thân không chơi trò 'dựng chuyện', lần đầu tiên cô bị cáo buộc giống như là làm nhục nhà cô ta đến vậy!

Nói thật, cô không biết câu chuyện giữa cô và cô ta sẽ bị cô ta biến tấu thành cái dạng gì cho người khác. Cô cũng không cần biết bạn bè thân thiết của cô ta ghét bỏ cô thế nào!? Nhưng cô lại cảm thấy thương hại cho những người đang tin tưởng vào bộ mặt đạo đức giả của cô ta, xin thừa rằng những bất hạnh và những đau thương mà cô ta nói chỉ để lấy sự đồng tình của những người đồng cảm đứng về phía cô ta. Mà Lâm An Mỹ từng là người tin tưởng lời cô ta, tin tưởng vào những câu chuyện bịa đặt thêm thắt để bản thân cô ta hóa thân thành nhân vật đáng thương, vô tội!

Vắt gãi không phải là điều xấu, bị lừa gạt không phải là chuyện quá lớn lao. Nhưng bài học quý giá mà cô học được vô cùng có giá trị, trong một câu chuyện tranh cãi về thói xấu của người khác, đừng tin tưởng vào một phía, hãy đứng trung lập. Điều Lâm An Mỹ hối hận nhất là tin vào lời nói phiến diện của Tổ Nhi mà tránh xa một người bạn tội nghiệp, dù cho cô đã đích thân nói lời xin lỗi với cô ấy thì trong thâm tâm của cô vẫn cảm thấy hối hận. Đây là sai lầm nghiêm trọng về cách nhìn người của cô, sai phạm trong vụ này dù cô chỉ là một người nhẹ dạ nhưng cô lại vô tình trở thành một nhân vật đóng vai phản diện để Tổ Nhi 'cứu rỗi' cô bạn đáng thương bị cô lập.

Phải nói sao nhỉ!? Lâm An Mỹ thật muốn cười to! Loại người như Lê Tổ Nhi không xứng đáng nhận được những tình cảm chân thành mà cô từng trao ra! Có lẽ người khác sẽ tự trách một chút rồi có lẽ có người sẽ làm như 'thánh nữ' thánh thiện tha thứ lỗi lầm cho cô ta.

Nhưng Lâm An Mỹ tuyệt đối không, đó là một vết sẹo xấu xí trong lòng cô, dù nó có muốn lành cô cũng sẽ mổ xẻ nó ra mà tự nhắc nhở bản thân. Người nhìn vào thấy cô tuyệt tình, nhưng không ai biết cô đã phải chịu những dằn vặt lớn như thế nào lên chính sự tin tưởng non nớt của bản thân, sẽ không ai hiểu được khi cô thấy bộ mặt thật của Tổ Nhi cô đã phải thất vọng như thế nào, cô còn cố gắng thuyết phục bản thân có lẽ không nghiêm trọng như vậy. Nhưng rồi điều đó hoàn toàn bị rũ bỏ, cái thời điểm ấy đầu óc cô quay cuồng, một câu hỏi luôn quanh quẩn trong đầu cô như muốn nghiền nát tất cả suy nghĩ của cô: Tại sao? Tại sao lại giả dối với tôi! Tôi đối xử thật lòng với bạn, bạn lại đáp trả tôi bằng thứ gì?

Con bộ cặp tượng trưng cho lòng cô lại mang thêm một lớp giáp nặng nề vô cảm, từ phút đó, cô không còn quá tin tưởng vào bộ mặt của con người. Trưởng thành hơn, đó là những gì cô nhận được sau sự suy sụp trong trái tim trong chính lý trí của bản thân.

Hiện tại cô ngồi một bên, giống như một khán giả bất đắc dĩ nhìn bộ mặt giả dối của Lê Tổ Nhi đi lừa bịp hết người này đến người kia! Cô không còn hứng thú muốn tốt bụng đi nhắc nhở những người đang tin tưởng cô ta nữa, vì sao ư?! Vì trong mắt họ câu chuyện mà cô là kẻ ích kỉ xấu xa mà cô ta rêu rao chính là sự thật, họ sẽ lựa chọn tin người bọn họ quen thuộc chứ không thể tin cô người họ ít tiếp xúc.

Vậy thì sao? Họ tin cô ta, họ che chở cho cô ta nhưng rồi một ngày nếu họ phát hiện kẻ 'âm hiểm' đầy chiêu trò thật sự là người họ luôn cho rằng thẳng thắn có chút tính trẻ con thì sẽ thế nào!? Lâm An Mỹ cũng muốn biết những người ghét bỏ cô vì cô ta khi bị cô ta 'đá xéo' một cú thì sắc mặt sẽ thế nào? Có dễ coi hay không?

Trên đời này đừng vội chỉ trích, đừng tưởng tất cả câu chuyện đều là thật. Có những thứ nhìn thấy nghe thấy nhưng chưa chắc là thật.

--- -----

Trời đêm, sao trời lấp lánh bị che khuất đi bởi ánh sáng của hàng vạn đèn nhân tạo, cái gọi ánh đèn thành phố. Sắp sửa nửa đêm, nhưng dường như sự sôi của thành phố vẫn khiến cho không ai cảm thấy đã là thời điểm nên nghỉ ngơi.

Mắt của Lâm An Mỹ sắp nhắm lại, cô thường đi ngủ rất sớm dù rất là bận rộn thì cô cũng sẽ đi ngủ sau 12 giờ đêm. Dường như 10 năm không gặp nhau đầy đủ đồng vui khiến ai cũng muốn chơi thả ga một ngày.

Ai cũng phải bận rộn với công việc của mình, lúc nào cũng phải phấn đấu hết mình, đấu tranh giành giật đấu đá giẫm đạp lên nhau để đi lên. Họ mệt mỏi và giờ khắc này là lúc họ muốn tìm một nơi để vui chơi thoải mái bỏ qua công việc mà thỏa sức buông thả bản thân một ngày.

Hạnh Nhi có con nhỏ nên chồng cô ấy đã đến đón về từ sớm, mấy người có gia đình cũng liên tục ra về trước. Còn lại một đám người độc thân vẫn muốn thân đêm suốt sáng.

Lâm An Mỹ một lần vào bệnh viện 'rửa ruột' đến nay vẫn chưa dám động đến chút xíu còn nào. Cô chỉ ngồi suốt buổi chỉ uống mỗi nước ngọt, ngồi bên cạnh làm người săn sóc cho nhóm chị em. Cô còn hăng hái xung phong phục vụ 'anh em' say bí tỉ.

Hứa Tổng Ngọc lau mồ hôi lạnh trên trán, bà cô lười biếng thường ngày không muốn động đến móng tay, hôm nay lại có tâm trạng giúp đỡ khách hàng đến vậy!

Tàn tiệc, lớp trưởng chỉ huy phân công sắp xếp đưa mọi người về nhà, còn lại ai còn muốn tiếp tục thì họ lại đến quán Karaoke tiếp tục.

Vì còn tỉnh táo nên Lâm An Mỹ giúp đỡ gọi xe đưa những người khác về. Cô cùng Tuyết Mai đứng đợi bạn trai cô ấy đến đón. Tiễn Tuyết Mai cùng người bạn trai của cô ấy, Lâm An Mỹ cười tươi rói rói vì mừng rỡ cho cô ấy gặp được người thương. Còn cô tiếp tục đứng tại chỗ xem một lượt còn ai chưa về không!?

Chiếc xe hơi hiệu Toyota màu đỏ chót đột nhiên dừng trước mặt cô, Trần Thế Dân hạ kính xe xuống nói: "Lên xe, tiện thể tôi đưa cậu về!"

Lâm An Mỹ từ chối: "Không cần đâu tôi sống gần đây thôi! Cậu đưa mọi người đi trước đi!" Trên xe của Trần Thế Dân còn đang chờ Lê Tổ Nhi và vài người khác, dù nhà cô xa thì cô cũng thà 'lết bộ' chứ không muốn ngồi cùng xe với cô ta.

Trần Thế Dân đang định thuyết phục cô thì..

Một chiếc xe đạp chạy với vận tốc cao phóng tới, thân 'léch bánh' trước cửa nhà hàng, tạo thành một tiếng "kétttttttt" kéo dài và chói tai, thu hút sự chú ý.

Bóng dáng quen thuộc ngẩng đầu lên, Lâm An Mỹ run chân, tim đập loạn. Cô tự khinh bỉ bản thân càng không có tí kháng cự nào đối với Trình Duệ. Cô nắm chặt túi xách, vội vàng nói tạm biệt, mắt vẫn dán lên bóng người chạy xe đạp kia.

Trần Thế Dân nhìn thấy một màn ngọt ngào trước mắt, người nam (Trình Duệ) chiều cao vượt trội cởi áo khoác choàng lên người Lâm An Mỹ. Anh ta (Trần Thế Dân) không nghe rõ bọn họ nói gì nhưng sau đó người đàn ông bên cạnh Lâm An Mỹ gạt đầu dắt xe vào nhà hàng.

Trần Thế Dân không thể nán lại lâu nên đành chậm chạp khởi động xe, anh ta liếc nhìn qua kính chiếu hậu thấy bọn họ nắm tay nhau cùng đi trên đường. Anh ta cụp mắt xuống, lái xe rời đi.

--- -----

Hứa Tổng Ngọc vừa tiễn khách xong, ngáp dài một cái chuẩn bị phân phó nhân viên đóng cửa. Nhìn thấy bà chủ nhà mình ngọt ngào nhu thuận đứng trước mắt, anh ta nuốt nửa sặc nước miếng. Nửa đêm rồi đấy, có phải anh ta bị ảo giác không!?

Nhưng mà xem ra không phải anh ta bị ảo giác, mà là bạn trai của bà chủ hung dữ đang ở bên cạnh nên mới thế.

Thế nhưng khiến cho anh ta càng ngạc nhiên là người đàn ông này lần trước đi xe hơi đến đón bà chủ của anh ta, thế nhưng hôm nay lại đi xe đạp. Thật khó hiểu! Mà nói mới đề ý, chiếc xe đạp này là xe đạp kiểu nữ có giỏ xinh xắn không phải xe của bà chủ thì của ai!?

Nhìn từ đầu đến cuối, thấy Trình Duệ dịu dàng sẵn sàng còn rất nghe lời Lâm An Mỹ nữa chứ, Hứa Tổng Ngọc trố mắt nhìn chăm chăm vào Trình Duệ và Lâm An Mỹ, bị anh ta nhìn đến 'lông tóc dựng đứng' Lâm An Mỹ gắt: "Nhìn đủ chưa!? Còn nhìn nữa tôi móc hai mắt cậu ra!"

Nghe giọng điệu và điệu bộ quen thuộc, Hứa Tổng Ngọc cười xấu hổ thu hồi tầm mắt, trước khi bọn họ đi còn không quên 'chên' thêm một câu hết sức 'chân chó': "Bà chủ với ông chủ tương lai về thông thả!"

Lâm An Mỹ lườm anh ta một cái, khoác tay kéo Trình Duệ ra ngoài. Hứa Tổng Ngọc nheo mắt nhìn bà chủ bé nhỏ nhà mình lôi kéo người đàn ông cao lớn, anh ta sờ mũi nghĩ bản thân chắc là bị dọa không nhẹ nên mới có ảo giác nhìn thấy 'cô bé quảng khăn đỏ' lôi kéo 'sói', Hứa Tổng Ngọc tự đánh vào đầu bản thân, bà chủ của anh ta là 'thợ săn' cosplays 'khăn đỏ' thì có.

Hiện tại Lâm An Mỹ đang hưởng thụ đặc quyền làm bạn gái, tìm thật lâu mới tìm thấy anh nha! Bạn trau tôi đốn, cả hai cùng nắm tay đi bộ về nhà, tất cả đều là những mong muốn giấu kín trong lòng cô bao năm qua. Mỗi một cô gái đều chôn giấu một ít bí mật nhỏ trong lòng khi chờ đợi người đàn ông của đời mình.

Nhìn Lâm An Mỹ cúi đầu cười suốt, Trình Duệ nhìn xuống đôi bàn tay đang đan vào nhau của họ mà cười mỉm, tay anh to lớn bao trọn đôi tay bé nhỏ của cô siết chặt thêm một chút. Không chỉ bị tâm trạng của cô chi phối, anh còn cảm thấy đặc biệt thích thú với bộ dạng nhỏ nhắn của cô đang choàng áo khoác của anh.

Trình Duệ cảm nhận bàn tay nhỏ lạnh lạnh được ủ ấm trong tay anh, anh nói lòng lực đạo ở tay sợ làm cô đau. Bàn tay cô mềm mại không xương như tay trẻ con vậy, khớp xương mềm mại lại mỏng manh.

Tâm trạng đêm nay của Lâm An Mỹ không được tốt cho lắm, nhìn thấy thứ cô ghét bỏ nên tâm trạng cũng bị kéo theo tuy nhiên giờ phút này thật tốt, có anh bên cạnh không cần đề ý đến ánh mắt của người khác, không cần đề tâm đến nhận xét của người ngoài chỉ đơn giản ở bên cạnh anh và quên hết những thứ không vui là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Là Sói Hay Cừu

"Từ giờ em chỉ nên nghĩ đến anh! Em tốn thời gian để ý người khác làm gì, tập trung yêu anh là được!"- Trình Duệ.

"... .."- Lâm An Mỹ.

Trình Duệ nhìn Lâm An Mỹ đang cười ngọt ngào tựa vào người anh, người ngoài nhìn vào liền thấy hai người bọn họ như hai cha con.

"... .." Cách biệt về chiều cao thật là trở ngại, nhưng mà anh cũng không muốn vì để ý anh mất người ngoài mà làm cho tâm trạng của bản bóng dáng hưởng đến cuộc hẹn của bọn họ.

Nếu nói về những thứ anh không thích có thể liệt kê đến mấy năm cũng chưa hết, anh rất kén chọn, và lại lười nói ra và thường rất kiêu kì. Hiện tại anh cảm thấy càng ngày càng thêm muốn mau chóng thành một đôi tình cảm mặn nồng với Lâm An Mỹ, anh không hiểu sao bản thân lại nôn nóng muốn được ngay lập tức không cần phải viện lí do này nọ mà ôm cô, hôn cô không lo lắng ngượng ngùng sợ dọa cô chạy mất.

Phong cách của anh xưa nay không hề thay đổi, đối với mọi thứ đều có kiên nhẫn nhưng không hiểu sao bản thân còn sợ rằng không đủ kiên nhẫn chờ Lâm An Mỹ hoàn toàn dựa dẫm vào anh. Lúc còn trẻ người non dạ, anh cũng không hề có ý định không an phận với bất cứ ai. Có lẽ anh bị vẻ quật cường trong con người nhỏ nhắn của cô chinh phục, bị mùi hương nước hoa ngọt ngào giống như chính cô vậy làm mê mẩn, bị sự tinh quái, và sự cần cù giả vờ che giấu bản thân mình.

Đôi mắt cô lúc nào cũng đượm một chút cô đơn, thanh thuần, dường như trong mắt cô không có người khác ngoài cảnh vật, không nhiễm một chút xíu 'bụi trần', không bị sự ồn ào náo nhiệt của xã hội làm ồn. Cô yên tĩnh ngồi ngoan ngoãn suy nghĩ gì đó, đôi mắt đầy vẻ mơ màng. Thế nhưng đôi mắt kia rất linh hoạt, khi gặp người thân quen thuộc thật sự cô cười tươi tắn, nụ cười xuất phát từ trong tâm, cô vui vẻ thật sự, ánh mắt cô khi cười sáng rực lên có thần thái. Nụ cười của cô ấy có thể làm người nhìn thấy vui lây, nhưng có lẽ cô không biết!

Lâm An Mỹ có một sự phòng thủ rất lớn, tuy cô có thể trò chuyện vui vẻ với người khác nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Cô chính là một con 'yêu nghiệt tuyệt tình', thà cắt đứt chứ không muốn dây dưa lưỡng lự. Muốn tiếp cận cô, đừng nghĩ một vài câu khen ngợi bông đùa mà có thể làm quen với cô.

Cả quãng thời gian bọn họ gặp nhau cho đến bây giờ, chính thức bước sang tháng thứ ba, điều này hoàn toàn không tồn tại trong suy nghĩ của hai người trước đây! Thế nhưng có lẽ là do 'duyên' số.

Trình Duệ là bác sỹ, anh lại từng học một khóa tâm lý nên cũng nhận thấy được nét mặt lộ vẻ không vui của cô. Theo nghiên cứu chiêm tinh, một người

sẽ cảm thấy bản thân trong suốt dưới ánh nhìn của anh- người thuộc cung xử nữ, thế nhưng lại 'trần trụi' dưới ánh nhìn của cô- cô nàng cung bọ cạp. Anh có thể dùng kiến thức của tâm lý học để thêm hiểu cô, nhưng cô thì khác, cô không cần qua trường lớp lại có thể nhìn thấy tâm can của người đứng đối diện.

Trình Duệ đột ngột tránh đi 'ôm ấp' của Lâm An My, cô mở to mắt nghi hoặc nhìn anh. Trình Duệ cười nhẹ, đột nhiên 'bế bồng' cô lên. Lâm An My hét nhỏ một tiếng kinh ngạc. Anh thường không thích nhiều lời, nhưng hiện tại anh muốn nói rất nhiều điều với cô, nhưng lại buồn cười là không biết nói từ đâu!?

Lâm An My nhìn chăm chú gương mặt của anh, bất chợt không kịp né tránh ánh mắt thẳng thắn của anh, cô bật cười khanh khách. Ánh mắt cô lóe lên chút tinh nghịch, ôm cổ anh: "Không ngờ đến tuổi này em còn được 'bế' lên!"

Trình Duệ mỉm cười, lần trước gọi cô là 'tiểu hồ ly' quả nhiên không sai, thẳng thắn nhưng lại rất thu hút. Đương nhiên anh không thể nào bỏ qua cơ hội nói chuyện với cô nhiều thêm một chút: "Có thích không?"

Ánh mắt cô sáng ngời, tựa đầu vào vai anh. Trong tư thế được bế kiểu 'công chúa' thế này cô đương nhiên rất vui vẻ, đâu phải ai cũng được bạn trai bế kiểu công chúa! Thường thì một là bế 'lên giường', hai là bế trong 'hôn lễ', ba là bế đi 'đế' thôi! Đâu phải ai cũng được diễn phim Hàn Quốc như thế này! Cô cười vui vẻ, giọng điệu mềm mại như 'chọc' vào lòng người khiến cho người nghe không khỏi 'ngứa ngứa': "Thích!"

Lâm An My tựa đầu trong hõm vai của Trình Duệ mà cọ cọ, trông cô lúc này tựa như một con mèo nhỏ tìm được nơi để làm nũng. Thật muốn hôn xuống tóc cô, anh nghĩ liền làm cúi đầu xuống hôn lên đỉnh đầu của cô. Lâm An My kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, theo phản xạ cô đưa tay lên xoa chỗ bị hôn.

Tìm cô đập loạn xạ cả lên, ánh mắt như bị anh hút đi mất, cô buột miệng than nhẹ một câu: "Anh đừng quyến rũ em!"

Trình Duệ hài lòng cười to, xốc cô lên, ôm chặt cô trong ngực. Khóe môi Trình Duệ vẫn giữ một độ cong bất thường: "Hôm nay họp lớp thế nào?"

Lâm An My không kiềm chế được vẫn đang cong khóe môi, vui vẻ lộn xộn trong ngực anh, nghe được câu hỏi thì nụ cười trên mặt vụt tắt: "Cũng tạm!"

Trình Duệ không nghe được sự nhiệt tình hay hào hứng trong giọng của cô, nhú mày hỏi cô: "Không vui?"

Lâm An My méo mặt: "Vui! Nhưng mà..."

"Thế nào!"

Cô chu môi cọ cọ trên vai anh: "Gặp phải người không muốn gặp!"

Trình Duệ cảm thấy bản thân đang ôm trong ngực là một cô bé đang giận dỗi, đương nhiên anh sẽ không 'mất nảo' mà nói đại loại vài câu như là đừng để ý đến bọn họ hay là đừng nghĩ về họ. Đối với anh, cô là một gái thực tế, loại hình thức 'an ủi' kiểu đó nếu có ích thì cô cũng đâu phải giận dỗi. Cô bé của anh chắc chắn đã nghe những lời đó nhiều lần rồi.

Trình Duệ cười khỏ, anh nên cảm thấy may mắn vì cô bé của anh quá thực tế hay là nên cảm thấy mức độ khiến cô bé này dành trọn tim mình cho anh càng thêm khó khăn. Dù là gì đi nữa thì anh thỏa mãn với hiện tại, tuy còn chưa vừa lòng lắm nhưng tiến độ của bọn họ đã tốt lên nhiều. Khi anh đến 'nhờ vả' Lương Đình thì đã phải chấp thuận bị anh ta cười cợt, nhưng quả thật tất cả những lời khuyên của anh ta đều cực kỳ có ích. Lương Đình tuy ở bên cạnh cô khá lâu nhưng trên cơ bản có những chuyện anh ta không thể nào có bản lĩnh cao cường hiểu được.

Tuy nhiên tính cách và phong cách của cô đều nằm trong lòng bàn tay anh ta, vấn đề là Lâm An My không giống những cô gái khác. Cô có thể bị vẻ ngoài của anh thu hút, nhưng muốn vào được tim cô thì anh phải cố gắng hơn. Trình Duệ muốn là tình cảm xuất phát từ cả hai phía, anh đã xác định người phụ nữ đời mình là Lâm An My, việc còn lại là biến điều đó thành sự thật. Hiện nhiên nếu dễ dàng thì Lâm An My đã không chịu đựng cô độc một mình bao lâu nay, cũng không phải chịu đựng một mình mà đến tìm bác sỹ tâm lý.

Trình Duệ thu hồi nụ cười, giọng trầm ngâm: "Em ghét con gì nhất?"

Lâm An My ngạc nhiên bật cười, dịu giọng lại: "Là gián!"

Trình Duệ xốc cô lên một chút để cô thoải mái nhất trong tay anh, suy nghĩ một chốc rồi nói: "Cứ xem những kẻ em ghét là chúng thì được rồi!"

Cô bật cười khúc khích, cứ nghĩ câu hỏi của anh chả có liên quan gì đến chuyện này nhưng anh lại có thể kết hợp chúng lại rất đặc biệt, nhưng điều đó lại dấy lên chút bướng bỉnh của cô: "Nếu đập 'bẹp' nó sẽ rất bản đồ!"

"Vậy thì đừng để chúng có khả năng 'lọt' vào 'địa bàn' của em!"

"Em thật sự không thích nhìn thấy bọn họ. Nhưng mà dù phẩm chất đạo đức của họ có xấu xa cỡ nào thì họ vẫn ngoại giao tốt hơn em! Nhưng em vẫn không nhận được mà cảm thấy khó chịu!"

"Vậy thì đừng chịu đựng! Bây giờ em có anh, nói với anh, hai ta trả thù bọn họ!"

Lâm An My nhắm mắt tựa đầu vào ngực anh, thù thì: "Em chỉ cảm thấy họ không xứng đáng với những gì em đã đối xử với họ!"

Trình Duệ lấy lại giọng điệu lạnh lùng: "Anh không biết rốt cuộc em là hai mươi sáu hay mười sáu đây! Thật là..."

Lâm An My vui vẻ bầu vịu trên người anh cười cợt: "Tốt nhất anh nên khai thật là đã 'tán tỉnh' bao nhiêu cô gái rồi hả?"

Trình Duệ liếc cô một cái: "Là lần đầu tiên! Em tin không?"

Lâm An My nhìn vào ánh mắt anh: "Không!"

Trình Duệ cau mày: "Hừ!"

Lâm An My đeo bám trên cổ anh, đưa tay vuốt vuốt cặp chân mày của anh, đùa nghịch: "Nhấn lại thật xấu!" Thế nhưng không dă động gì được đến anh, Trình Duệ nhìn thẳng về phía trước, bước chân anh cũng nhanh hơn. Giọng cô mềm mại nũng nịu: "Giận rồi à?" Vần rước về sự lạnh nhạt của anh: "Nè!"

"... .." Anh quyết định 'tuyệt ngôn phản kích'.

Lâm An My nhìn anh, nhưng anh vẫn lạnh nhạt không thèm ngó đến cô, cô đá đá chân vùng vẫy: "... .."

"... .." "Hai tay anh mạnh mẽ áp chế được cô.

"Gãy xương nha! A đau..." Lâm An My thật sự bị anh làm đau.

"... .." Trình Duệ vẫn quyết không nói tiếng nào, tiếp tục 'xóc' cô lên, nhưng anh vẫn cố gắng khiến cô thoải mái nhất có thể. Anh cảm thấy nếu cô sinh ra trong gia đình có điều kiện, cô chắc chắn giống như búp bê trong lồng kính.

Giờ đã là nửa đêm, trên đường lớn vắng vẻ đôi chút. Nhịp sống thành phố H là vậy, người người vẫn còn di chuyển trên đường. Lâm An My cảm thấy buồn ngủ, ở vùng quê của cô, nửa đêm mà ra đường có nước chơi với 'má'. Dù sống ở thành phố lâu năm nhưng thói quen ngủ sớm của cô không thay đổi.

Lâm An My rất ít khi tỏ ra bướng bỉnh nhưng mà hiện tại có người chơi trò 'giận dỗi' với cô, cô bắt đầu ngọ nguậy, đạp chân vùng vẫy muốn anh bỏ cô xuống. Trình Duệ lại sợ vô tình làm cô đau nên hết cách đành lên tiếng: "Chớ lộn xộn!"

"Thả em xuống!" Lâm An My kiên định nói. Thật ra cô cũng không muốn anh thả xuống chút nào, cô lười đi bộ nhưng mà mặt mũi đương nhiên cao hơn. Cô chu môi lăm bằm, lầu bầu: "Biết thế không thèm đi theo anh!"

Trình Duệ lạnh lùng, thả cô xuống. Từ đầu đến cuối vẫn không nhìn ngó đến cô, một mực im lặng, sau khi nhẹ nhàng thả cô lên mặt đất, anh lạnh nhạt bước nhanh về phía trước. Lâm An My cảm nhận hình như anh đang 'giận', nhưng cô không chắc chắn vì đó chỉ là cảm giác của cô.

Trình Duệ đi phía trước, Lâm An My loạng choạng bước theo phía sau. Anh đột ngột dừng lại, may mà cô kịp thời phản xạ nếu không cái mũi của cô đi đời mất. Cô nhúu mày bức bối nhìn anh, ánh mắt của anh cực kỳ điềm tĩnh làm cho cô có cảm giác bản thân trước mặt anh chỉ như một đứa trẻ, mà cô thì không thích điều đó!

Bị anh nhìn chằm chằm, từ bức bối cô từ từ nhụt chí, cúi kinh: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Quay ngắt thái độ đến 180 độ, thật là kì dị.

Thái độ của anh vẫn không thay đổi, lạnh nhạt im lặng. Cho đến khi cô sắp bùng nổ vì mất kiên nhẫn anh mới chậm chạp lên tiếng: "Anh nghĩ rằng mối quan hệ của chúng ta cần có sự tin tưởng lẫn nhau!"

Cô thờ dãi nhìn anh: "Không phải lỗi của anh!"

"Anh cần một lời giải thích!"

Lâm An My lặng lẽ nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan vào nhau. Sau đó cô kéo anh đi, như đang kể một câu chuyện cô chậm rãi nói. Bàn tay nhỏ nhắn của cô xiết chặt tay anh như muốn kèm chế cái gì đó, giọng trầm trầm của cô lại vang lên, rồi cuối cùng kết lại bằng một câu: "... Nói anh cũng chẳng hiểu!"

Trình Duệ mạnh mẽ cắt đứt lời cô: "Thế nên câu trả lời vòng vo của em là do em thất vọng trước bản chất của con người!"

Lâm An My cười cười: "Chính xác! Em đã lầm tin một lần rồi! Mặc dù muốn tin tưởng anh nhưng dường như vẫn chưa được!" Cô buông lỏng tay, rút tay về.

Trình Duệ mạnh mẽ nắm chặt tay cô, giọng nói lạnh ngắt: "Thật tiếc là anh không chấp nhận câu trả lời của em!"

"Dù sao con người em 'nhớ dai thù vặt' lắm! Tính em vốn rất thất thường, anh thích hay không cũng không thể thay đổi!"

"Em nghĩ anh sẽ nói gì?"

Lâm An My nhún vai bày tỏ: "Em làm sao biết được!"

Trình Duệ đột ngột ôm chặt cô vào lòng, giọng điệu trách móc: "Anh muốn biết em thoải mái hay khó chịu vì bất cứ thứ gì? Cô ngốc như em chắc chắn

bướng bính không nghe lời người khác khuyên giải gì rồi! Thế nên anh vì hòa bình của thế giới này đến đây để hiểu em!"

Lâm An My phì cười: "Anh ăn nói cực kỳ xuất sắc, em không nghĩ là anh chưa từng nói mấy lời này với bất cứ cô gái nào?"

Trình Duệ nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm: "Đừng nghĩ trò đánh trống lảng của em sẽ có tác dụng với anh!"

Lâm An My đột nhiên nói những lời không đầu không đuôi: "Anh không cảm thấy yêu nhau rồi cuối cùng chẳng thể ở bên nhau rất đau khổ không? Anh không thấy tội nghiệp cho những cô gái phải chịu đựng nỗi đau như vậy sao?"

"... .." Trình Duệ thật không hiểu nổi làm sao mới có thể đã thông tư tưởng cho cô, nếu không trả lời sẽ khiến cô càng thêm cho rằng bọn họ khó có khả năng đi tiếp. Anh đành nói thẳng suy nghĩ của bản thân: "Em luôn suy nghĩ nhiều như vậy hèn gì Lương Đình noi em hết thuốc chữa!"

Lâm An My hí hóp mắt liếc xéo anh: "Em chính là thế, thích suy nghĩ tiêu cực!"

Trình Duệ đột ngột ấn đầu cô xuống. Lâm An My bức tức nhìn anh, anh kiểm chế đầu cô, giọng điệu dịu hơn một chút: "Đừng là ngốc nghếch! Nghe cho kỹ đây! Nếu em không biết yêu ghét thì em đã 'đắc đạo' thành tiên rồi hiểu chưa?"

Lâm An My tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, bật thốt: "Hà?"

Trình Duệ buông tha cho cái đầu nhỏ của cô, quay đầu lúi tuột cô đi: "Con người ai chẳng có cảm xúc!"

Lâm An My mỉm cười nhìn theo bóng lưng của anh: "Chàng trai à, đừng đùa với lửa! Anh luôn nói em nên thành thật và tin tưởng anh! Nhưng mà..." Cô lắc lắc ống tay áo rộng thùng thình của anh đưa cho, giọng điệu như một đứa trẻ đòi công bằng: "...Anh chưa từng nói về quá khứ của mình nha!"

Trình Duệ liếc cô một cái: "Em muốn biết!"

Lâm An My hí hóp mắt cười nhìn anh: "Trò chuyện cũng là một phương pháp tốt để bồi dưỡng tình cảm đấy!"

--- ----- --- chợt cảm thấy viết đoạn này hơi lung tung, quay lại với cốt truyện thôi----

Lâm An My tung tăng vui vẻ đến công ty làm việc, người ta nói phụ nữ khi yêu xinh đẹp hơn chẳng sai. Với Lâm An My gần đây lại càng muốn trang điểm hoàn hảo hơn, cô chỉ cảm thấy muốn đẹp cũng phải có người xem. Lại nghĩ đến Trình Duệ, cô vô thức nở nụ cười tươi như hoa, lòng lại rộn ràng rạo rực.

Dàn thư ký của cô ai nấy đều cười cứng đờ, bọn họ đang tự hỏi rốt cuộc Tổng giám đốc của bọn họ lại kì lạ vậy là tại sao!? Gần đây Tổng giám đốc đột nhiên thay đổi phong cách, nhưng mà hợp với cô hơn nhiều. Chỉ là bọn họ cảm thấy nếu cô có thể đề tâm trạng vào công việc thì bọn họ chắc chắn rất vui mừng.

Lâm An My vừa rời phòng làm việc lên lầu trên gặp Lương Đình, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, cứ nghĩ tâm trạng tốt thì cô sẽ dịu dàng hơn xưa, ai mà ngờ rằng không có gì thay đổi, ai cũng khóc thét trong lòng. Cầu nguyện cho có người rước cô đi cho thế giới hòa bình.

Bình thường Lương Đình sẽ ngồi ngông nghênh mặc kệ sự đời, nay lại xoa xoa mi tâm, thở dài thườn thượt. Giọng nói cũng chán nản: "Thế nên em và tên đó đang tiến vào giai đoạn ngọt ngào à!?"

Lâm An My gật đầu vui vẻ: "Anh ấy là người em tìm kiếm!" Nụ cười trên môi cô càng thêm vui vẻ hạnh phúc: "Anh ấy cũng mở lòng hơn!"

Lương Đình lắc đầu, chán nản: "Thế em đến đây làm gì?"

Lâm An My cười mê hoặc: "Đương nhiên hỏi anh về anh ấy!"

Lương Đình khịt mũi khinh thường sau đó tựa đầu vào lưng ghế, chán ngán nói: "Cậu ta sẽ không nói dối đâu! Hoàn toàn là người đặt mọi tiêu chuẩn của em! Anh đã quan sát kỹ rồi! Cậu ta cực kỳ hợp với em!"

Lâm An My uống một ngụm cà phê, môi anh đào cong cong vui vẻ: "Thật kì diệu!"

Lương Đình nheo mắt: "Không phải ngẫu nhiên mà là tất nhiên!"

Lâm An My cười nhạt: "Anh lại còn đạo văn của truyện tranh!"

Đột nhiên Lương Đình thay đổi thái độ cực kỳ nghiêm trọng nói: "Anh đây đảm bảo cậu ta thật lòng! Cậu ta cũng rất cô đơn."

Lâm An My cười duyên: "Hiện tại anh ấy là của em! Anh cũng nên nén lòng, cẩn thận chúng ta lại 'tàn sát lẫn nhau!'"

Lương Đình liếc xéo cô: "Con nhóc chết tiệt!"

--- ----- ---

Trình Duệ mặc áo blue trắng tựa lưng vào bàn, nghiêm mặt nhìn cô gái đối diện. Giọng nói của anh mạnh mẽ như thể hiện rõ quan điểm của bản thân:

"Cùng là bác sỹ, tôi nghĩ cô cũng biết hành vi của mình!"

Cô gái xinh đẹp với dáng người nóng bỏng ngẩng đầu lên, khác hẳn với giọng điệu ở buổi tọa đàm cô dùng giọng điệu chắc nịch mỉa mai: "Bác sỹ Trình, có gì xin cứ nói ra đừng úp mở! Dầu gì tôi với anh cũng xem như đồng minh!"

Trình Duệ nhếch môi: "Giao dịch giá cả!"

Cô gái kia túm lấy mềm che lên tận cổ: "Tôi biết thân hình mình xinh đẹp, nhưng mà..."

Trình Duệ khinh bỉ nhìn cô gái: "Bác sỹ Vương, giao dịch tôi nói là muốn cô lấy một vài thứ từ người đó!"

Cô gái trẻ đẹp ấy chính là bác sỹ Vương Minh Nguyệt, hoa khôi ngành y. Cô đương nhiên biết bác sỹ Trình không có hứng thú với mình, cô cũng chỉ đùa một chút với anh ta thôi! Vương Minh Nguyệt cười cười: "Anh biết đó, nếu thứ đó khiến anh ấy gặp phải chuyện xấu thì tôi không thể giúp anh!"

Trình Duệ đứng thẳng dậy: "Chỉ là ảnh chụp thôi!"

"Thế tại sao anh không trực tiếp lấy từ anh ấy! Không phải hai người rất thân sao?"

"Nếu lấy được tôi cần gì giao dịch với cô!"

Wương Minh Nguyệt hào sảng đồng ý: "Được thôi! Tôi đồng ý!"

"Hợp tác vui vẻ!"

"Cảm ơn anh, bác sỹ Trình! Hợp tác vui vẻ!"

Hết giờ làm việc, Lâm An My dự định làm thêm giờ một chút, ngồi trong phòng làm việc cô phải xoay vòng vòng, từng chồng tài liệu đã được cô càn quét gần hết. Ngày đầu tuần nên cô tập trung cao độ để làm việc thật chăm chỉ, hoàn toàn không biết bên ngoài đã trở nên 'loạn lạc'.

Raymond giật bản mình, suýt nữa làm rơi tập tài liệu quan trọng trong tay. Cậu ta suýt ngã ngửa trước hình cảnh đẹp mắt, một người đàn ông cao lớn mặc quần áo sang trọng, đi giày da đắt tiền. Nếu cậu ta không nhận ra người này là vị bác sỹ Trình Duệ nổi tiếng của vị Tổng giám đốc trong kia thì cậu ta quá không chuyên nghiệp rồi!

Trình Duệ gật đầu với cậu ta xem như chào hỏi, Raymond đang khóc thét trong lòng, kể cả cậu ta cũng muốn bị anh quyến rũ nha. Nhân viên nữ nhao nhao hồ hởi đón chờ ai là người may mắn được anh chàng đẹp trai này đến tìm. Người nào cũng đậm thêm phần, tô thêm son cho dạt dào sức sống.

Tận mắt nhìn thấy anh bước vào phòng làm việc của Lâm An My, bọn họ vẫn tiếp tục lưu luyến nhìn theo. Ai nấy đều nâng cao cảnh giác chờ anh ra ngoài!

Lâm An My nghe tiếng mở cửa nhưng không ngẩng đầu lên, cứ nghĩ là Raymond nên ra lệnh: "Mang tập tài liệu vào đây!" Trình Duệ đặt tài liệu lên bàn, Lâm An My vẫn chưa nhận ra điều bất thường, dùng giọng điệu của một người lãnh đạo lên tiếng: "Lại là sai sót làm ảnh hưởng đến việc xây dựng Hải Lan! Bọn họ không muốn làm việc nữa đúng không?"

Trình Duệ thích thú nhìn biểu cảm của cô lên tiếng: "Xem ra hôm nay anh đến không đúng lúc!"

Lâm An My suýt rớt mất kính, thật là hù dọa trái tim bé nhỏ của cô mà, cô vỗ vỗ ngực thờ phào nhìn anh: "Anh dọa chết em!"

Giọng điệu của anh vẫn lạnh lạnh, nhưng cô lại cảm thấy nó rất ấm áp: "Vẫn còn bận sao?"

Lâm An My bước ra khỏi bàn làm việc, hôn lên má anh một cái: "Đợi em một lát!"

Trình Duệ nhìn đôi giày cao gót 15 cm cô đang mang nhíu mày: "Giày cao ảnh hưởng đến xương sống của em đấy!"

Lâm An My cười quyến rũ: "Lần sau không mang nữa! Được chưa!?"

Cô để anh ngồi sô pha chờ đợi, gọi Raymond vào xử lý công việc, dặn nữ thư ký nhanh chóng bưng trà nước vào, đèn cố ý liếc mắt ngó vị mỹ nam áo sơ mi màu xám cổ điển. Bên ngoài người xếp thành hàng đợi vào phòng Tổng giám đốc thông báo công việc, thành ra Lâm An My làm việc kéo dài thêm hai tiếng.

Công việc xong xuôi, cô dắt anh đến Á My dùng bữa, sau đó anh dùng xe đạp hôm trước chở cô về nhà! Lâm An My tận hưởng cảm giác tốt đẹp và hạnh phúc khi được anh chở về. Cảm nhận làn gió mát vờn qua da thịt.

Gần đây sau sự kiện họp lớp đạt được sự thỏa mãn của cả hai về quá khứ và tâm tư, liên càng ngày càng khăng khít. Lâm An My cũng rất bạo dạn, thường hay hôn lên má anh, và đáp lại những nụ hôn của anh.

Về đến nhà là thời điểm bác sỹ Trình hóa thân thành 'sói đói', vừa vào cửa đã thẳng tay 'đê' cô lên cửa hôn tới tấp. Lâm An My dần dần cũng bắt kịp

được nhịp điệu nhưng cô cũng mau chóng đuối sức ngay sau đó, chỉ có thể nói mềm nhũn tựa vào anh. Trình Duệ giống như một học sinh ham học hỏi, đam mê thực hành và Lâm An My đáng thương trở thành vật nghiêng cứu của anh.

Nụ hôn của anh lúc đầu luôn nhẹ nhàng từ tốn, đầu lưỡi ôn nhu lướt qua môi mềm thơm ngọt của cô. Mỗi lần như vậy cô sẽ rụt rè tránh né, anh được nước lấn chiếm thì cô liền mạnh mẽ phản kháng giành lấy quyền chủ đạo. Mỗi lần như thế càng đẩy bình trong lòng anh thêm loạn, lửa nóng khó kềm được mà bùng cháy. Anh áp chế cô, cô chống đỡ không nổi cuối cùng chỉ còn mềm nhũn mặc anh xử lý.

Rời đi làn môi của cô, anh mỉm cười nhìn cô dùng ánh mắt đáng thương trừng anh, hơi thở của cô rối loạn mệt mỏi rã rời. Trình Duệ vẫn luôn là một 'chính nhân quân tử' thế nên cô hoàn toàn tin tưởng anh, tuy nhiên đáng thương cho cô bé 'quàng khăn đỏ' không nhìn ra sự tính toán của 'sói đỏ'. Lâm An My khó khăn hít thở, cô không có kinh nghiệm cũng không phải giỏi như bạn học Trình Duệ mà vừa học đã thông.

Trình Duệ nhanh chóng phục vụ ôm lấy cô, tháo giày rồi ôm vào phòng đặt lên giường. Con 'sói đỏ' nào đó lại bắt đầu dụ dỗ 'khăn đỏ' đang mệt mỏi rã rời, còn nói rất là tất nhiên: "Em phải tập luyện hít thở, cũng giống như bơi lội vậy phải có phương pháp?"

Lâm An My mệt mỏi lần sang một bên giường, nhắm mắt chờ chết: "Em không biết bơi!"

Con 'sói' nào đó ăn chay hai mươi mấy năm làm sao bỏ qua được cho 'khăn đỏ': "Hay là để anh giúp em!"

'Khăn đỏ' trong trạng phục thị sẵn nhanh chóng từ chối, cô mới không có điên đến mức để anh lợi dụng: "Không cần!"

'Sói' có vẻ thất vọng nhưng không để lộ, làm ra vẻ không sao. Nhưng thái độ đó lại làm dao động 'khăn đỏ', cô lẩn qua lộn lại hết sức bức bối rồi hỏi lại anh: "Thật sự có phương pháp mà anh nói?"

'Sói' nào đó vút bỏ đạo đức nghề nghiệp, còn hết sức dụ dỗ: "Bác sỹ như anh gạt em làm gì?"

Thế là Lâm An My bằng lòng học cái phương pháp quái quỷ của Trình Duệ, mà anh cực kỳ lâu cá hướng dẫn cho cô thật lâu. Đến khi cô mệt mỏi rã rời, đá anh xuống giường, đuổi khỏi phòng liền lẩn ra ngủ.

Trình Duệ tự châm lửa đốt mình nên đành ngâm ngùi về phòng tắm đập lửa, trong lòng oán thán nhưng chưa đến lúc thích hợp để ra tay. Anh phải nhanh hơn nữa. Nhưng bản thân lại chưa có kinh nghiệm thực tế, đại bác sỹ nào đó liếc nhìn laptop đồ mớ! Chỉ có cách đó!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh Là Đang Cầu Hôn Em?

“Nếu phải chờ yêu nhau ba năm mới kết hôn chỉ bằng cứ kết hôn rồi tiếp tục bồi dưỡng tình cảm!”- Trình Duệ.

“Anh thật nóng vội!”- Lâm An My.

“Giờ chứ?” Lương Đình tự nhận bản thân là một đại mỹ nam tuyệt sắc, tuyệt đối đẹp trai hơn Trình Duệ chỉ là người thường không nhận ra anh ta đẹp hơn Trình Duệ mà thôi. Nhưng hiện tại gương mặt anh ta đang méo mó vì bức bối.

“Steven, anh là người gây ra chuyện này! Nên anh là người phải chịu trách nhiệm với cô ấy!” Trình Duệ tay cầm bệnh án trên tay lia lịa viết chỉ chít những chữ không thèm ngó ngang đến biểu tình như "huốt phổi ruồi" của Lương Đình.

Lương Đình cố gắng kềm chế bản thân đến nỗi gương mặt cũng méo mó: “Nói giỡn đi! Ngủ một giấc dậy rồi nói mất trí nhớ, tôi cũng mất trí được đấy!”

“.....” Vương Minh Nguyệt rung rung nước mắt nhìn Lương Đình.

Trình Duệ vừa nhìn thấy "diễn xuất" của cô ấy liền đỏ mặt hời hợt, tốt nhất anh cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ này rồi 'rút lui' an toàn. Trình Duệ ngẩng đầu lên nhét lời dặn của bác sỹ cho Lương Đình rồi dặn dò: “Là một người đàn ông phải có trách nhiệm!” Nói xong liền tông cửa "chuồn" thẳng.

Lương Đình bức dọc liếc anh, cửa vừa đóng đôi mắt đầy vẻ tra xét như tia laser quét qua toàn thân Vương Minh Nguyệt. Nhưng không nhận thấy chút sơ hở nào, anh ta gãi đầu nghi vấn: Chẳng lẽ thật sự mất trí đi?

Ánh mắt Vương Minh Nguyệt hoàn toàn trong suốt, lúc nào cũng ngăn ngán nước cực kỳ mỹ lệ, với đôi mắt đẹp xuất sắc ấy, bác sỹ Vương không hề lo lắng bản thân bị bại lộ. Vì "kế hoạch" lần này cô đã phải tốn không ít "tâm kế" cùng với "mua chuộc" mới thực hiện được bước đầu, bước tiếp theo còn chưa biết được! Cô rung rung nước mắt nhìn Lương Đình, mấp máy môi sợ hãi: “Chú...”

“.....” Đầu Lương Đình chảy xuống vạch đen, cô ta trẻ hơn anh bao nhiêu mà gọi cô là chú!? Đáng lẽ anh ta phải gọi cô ta là "dì ời" mới đúng! Haiz, đúng là mất não.

Cô tỉnh dậy thì thấy bản thân mình đang mặc trên người bộ đồ ngủ cổ đại mỏng manh, vải vóc như sa mỏng chảy xuống, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn của cô. Cô thì vẫn nằm trên một chiếc giường che rèm lộng lẫy.

Đầu óc cô ngơ ngác quay vòng, tự hỏi đâu là đâu!? Một đàn nữ hầu mặc trang phục cung nữ nhà Thanh thường xuất hiện trong phim truyền hình bước đến. Cô gái đi đầu cung kính cúi đầu chào cô: “Nô tì thỉnh an nương nương!” Thế rồi cô ta đi mất, cô muốn bảo cô ta đỡ cô xuống nhưng không mở miệng thành lời được.

Cô cảm thấy toàn thân rã rời, cổ họng kì quái không phát ra được lời nào. Đầu óc mơ hồ không biết bản thân là ai!?

Trước mắt trở nên mơ hồ, xuyên qua màn che cô nhìn thấy một người đàn ông mặc y phục của vua Càn Long đang ngồi sải nãi chống tay lên trán thờ dài nghỉ ngơi. Quần thân lữ lượt kéo tới bâm tấu: “Hoàng thượng, Điều nương nương nhiều loạn triều cương. Quan viên trong triều, ai cũng cảm phần. Ngay cả Thái hậu nương nương cũng muốn trừng trị Điều quý phi!”

Cô không nhìn rõ dung mạo của người đàn ông mặc long bào, nhưng lại cảm thấy anh ta đang buồn rầu.

Trong lòng cô cảm thấy không thoải mái với lời nói của vị quan chức này. Cô không biết tại sao bản thân lại xuất hiện tại nơi này, vị thái giám hô: “Điều nương nương tới!”

Vị quan viên lúc này cúi đầu, vị vua "Càn Long" đang ngồi trên ngai vàng đã đứng dậy đến đón lấy cô. Mà vị vua này lại là Trình Duệ.

Mà Trình Duệ là ai!? Vậy cô là ai!?

Lâm An Mỹ mở to mắt giật mình tỉnh dậy trong nghi vấn??? Cô hoảng hốt khi biết rằng bản thân lại mơ một giấc mộng điên rồ như vậy.

Lâm An Mỹ đưa tay đỡ trán, nhắm mắt lại ổn định cảm xúc. Sau đó cô rời giường với tâm trạng phức tạp, thần sắc cứ ngơ ngẩn ngẩn. Bước vào phòng bếp, cô đưa tay che miệng ngáp một cái, trời còn rất sớm nên cô chuẩn bị bữa sáng.

Trình Duệ đôi khi vì bận rộn sẽ bỏ bữa, anh là con người tham công tiếc việc nên đó cũng là điều đương nhiên. Lâm An Mỹ từ nhỏ đã chịu sự giáo dục nghiêm khắc mà hình thành thói quen không bỏ bữa, ba cô thường bị đau bao tử. Mấy năm trước lao đầu vào công việc cộng thêm sức đề kháng của cô khá yếu nên cô cũng dễ bệnh, tuy nhiên từ nhỏ đã có thể chất yếu lại giúp cô hình thành thói quen chăm sóc bản thân.

Dưới sự giám sát chặt chẽ của cô, cộng thêm việc mảy dũa công phu mấy mươi năm cô đơn được dịp trở nãi nấu nướng mau chóng thu phục cái "miệng" của Trình Duệ. Lâm An Mỹ cảm thấy cô cũng có tư chất của một bà nội trợ lắm chứ, nhưng đó chỉ là cảm nhận thoáng qua, nó nhanh chóng bị cô gạt phăng.

Nấu ăn ngon để thỏa mãn cái "miệng" của bản thân nên cô cũng bỏ ra chút tâm tư, tuy nhiên lau nhà, rửa chén, giặt quần áo lại là những việc cô lười làm. Biết bao người phụ nữ vui dập bản thân với ý nghĩ ở nhà "nuôi chồng dạy con" sau đó đổ tất cả thời gian và sức lực vào mấy việc này dần dần lại bị mấy ông chồng chán chê, đổ lỗi cho phụ nữ không biết "chứng diện". Nếu nhìn theo một khía cạnh khác thì là đàn ông ra ngoài không chịu nổi "cảm dỗ" của phụ nữ bên ngoài mời gọi.

Vẫn có những cuộc hôn nhân rạn nứt vì cả vợ và chồng đều chỉ lo cho sự nghiệp bản thân, người đàn ông trách vợ mình không lo lắng cho gia đình, người phụ nữ lại càng cảm thấy bị xúc phạm bởi chính chồng cô ấy. Và rồi ai đi đường nấy! Đây không phải là lời nói đùa, nó là một sự thật hiển nhiên trong cuộc sống.

Cả hai dạng phụ nữ một hướng nội, một hướng ngoại nhưng họ lại bị che mắt bởi bản tính thật sự của người phụ nữ. Đó là cảm tính! Và đàn ông không chung thủy là những điều dẫn đến rạn nứt hôn nhân.

Lâm An Mỹ không muốn làm người phụ nữ bị bỏ rơi, càng không muốn chồng mình lãng nhãng. Cô là người phụ nữ tốt của thời đại mới, "lên được phòng khách, xuống được phòng bếp", còn "phòng ngủ"...khụ...khụ...chưa "kiểm duyệt".

Cái dạng hình thức chung sống của của hai người bọn họ cứ như là "sống thử" ý, Lâm An Mỹ cảm thấy đầu óc cô bắt đầu suy nghĩ tà ác rồi! Cô vừa đập quả trứng gà vừa miên man suy nghĩ vẫn vơ, vừa chiên trứng vừa nghỉ ngơi. Thực đơn hôm nay cô định làm mì xào nhưng mà hơi thanh đạm nên cô quyết định cho thêm một quả trứng bổ sung năng lượng.

Bỗng nhiên cô thấy vòng tay từ đâu xuất hiện ôm lấy eo cô, ánh mắt cô trở nên sắc bén ngay lập tức hiểu được bác sỹ Trình đang "trình diễn" tiết mục "buổi sáng lãng mạn", ánh mắt của cô dịu lại buông lỏng phòng bị. Đứng nghỉ cô dễ dãi, nếu không phải Trình Duệ và cô đã đến trình độ hôm nay thì cô đã quật anh xuống "đầu" một trận. Lâm An Mỹ học võ cũng chỉ dùng phòng thân, dù sao cô có hứng thú liền học một ít. Mặc dù không phải là người giỏi nhất nhưng cũng coi như không đến nỗi đứng "bết".

Lâm An Mỹ ngẩng đầu liếc Trình Duệ một cái, mặc dù ôm ấp kiểu này rất tốt nhưng mà nó dễ gây cho cô mất tập trung làm việc, lại còn hạn chế năng suất làm việc của cô nữa đó. Cô dùng giọng điệu trêu chọc anh: “Bác sỹ Trình, ở đây không phục vụ dịch vụ "đặc biệt"! ”

Trình Duệ ấn đầu cô xuống, bị cô trừng mắt gắt gỏng. Do quá cao so với Lâm An Mỹ nên anh chỉ có thể khom người ôm cô, bị cô nói một câu đùa như thế đương nhiên không hề hấn gì với anh, thường thì anh còn nói lời khó nghe hơn, huống chi cô cũng chẳng phải là có ác ý gì. Anh trở lại bàn ăn, lười biếng nhìn cô: “Hôm nay thức sớm thế!”

Lâm An Mỹ đột nhiên nhăn mặt: “Gặp anh trong mơ!”

Trình Duệ hứng thú nhìn cô, chờ đợi câu chuyện hay ho cô sắp kể: “Thế nào? Thấy hai chúng ta làm chuyện gì?”

Nhìn ánh mắt đầy vẻ vui mừng khôn tả của anh, cô có cảm giác anh nói mấy lời này có ý đồ mờ ám. Mặt Lâm An My nóng bừng, ay da gần đây cô lại bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn. May mà hiện tại cô đưa lưng về phía anh nếu không chắc cô mắc cỡ đến chết, nghĩ đến lại thấy bản thân "thẹn quá hóa giận", cô hắng giọng: “Thấy anh là tên vua háo sắc!”

“.....” Trình Duệ đơ mặt, giấc mơ đặc sắc ghê.

Lâm An My nhớ lại những chuyện ít ỏi trong mơ, cô nhủ may mắn bạo gặp mì xào ra đĩa, giọng điệu khó chịu ra mặt: “Em lại là quý phi nhiều loạn triều cương!”

Chân mày Trình Duệ dần ra, cười nhẹ cũng không tệ: “Không phải phù hợp với tính cách em sao?”

Cô bung đĩa mì đặt mạnh lên bàn, trừng mắt nhìn chằm chằm vào anh: “Bởi vì em chỉ mang danh Diêu quý phi!”

“Quý phi không được sao?” Trình Duệ thật sự khó hiểu rốt cuộc cô khó chịu ở đâu!? Anh thường không chú ý đến các vai vế gì đó trong cung đình, quý phi là vợ của vua không phải sao!?

Lâm An My phẫn nộ nhìn anh: “Một Diêu quý phi thì còn bao nhiêu phi tần nữa hả? Chưa kể quý phi là vợ bé!” Xin thứ lỗi cô rất dễ kích động đối với chuyện vợ lớn vợ bé này!

“.....” Trình Duệ cười gượng: “Lần sau anh mơ nhất định cho em làm Hoàng hậu nương nương!” Anh cảm thấy bản thân đã dốc hết toàn lực tưởng tượng từ lúc đi ngủ đến nay để dỗ cô.

Lâm An My khinh bỉ nhìn anh hừ lạnh, anh mà biết cô đang nói gì sao chứ!? Đừng cho rằng cô còn tin cái gọi là hoàng đế cô đại chi yêu một người trong mấy bộ phim Trung Quốc thể loại sủng, mà cô là một con bọ cạp cực kì ích kỉ và có ý thức chiếm hữu cực kỳ cao. Cô liếc anh một cái, nếu anh dám mờ ám với người phụ nữ nào thì...”Phập“... cắt bỏ không lưu tình.

Bữa sáng đầy "khói sùng" kết thúc.

Cuộc sống sao!? Nó là chuỗi ngày với những trong giống như đang lặp đi lặp lại nhưng nó hoàn toàn khác nhau, mỗi ngày đều có mỗi câu chuyện riêng của nó dù là vui vẻ, buồn tẻ, hạnh phúc hay đau khổ.

Từ sau câu chuyện chả mấy liên quan gì đến bọn họ, ặc, cũng không phải không liên quan nhưng nó chỉ là một giấc mơ. Từ khi kết thúc câu chuyện đến bây giờ Trình Duệ vẫn đang im lặng trầm mặc không lên tiếng, đợi đến lúc hai người họ ăn xong bữa sáng mới lên tiếng: “Cuối tuần này cùng anh đi gặp ba mẹ!”

Lâm An My nheo mắt, gãi đầu "ba mẹ" của anh hay của cô đây, theo phản xạ cô: “Hả?”

Trình Duệ từ tốn giải thích: “Cuối tuần này trước mắt chúng ta đến gặp ba mẹ anh bàn chuyện kết hôn!”

“.....” Ngậm nước trong miệng Lâm An My không biết có nên phun ra không.

Người như Trình Duệ khi đưa ra một quyết định chưa bao giờ là đùa giỡn, anh đã lên kế hoạch hoàn tất cho cuộc sống khi họ về già cả rồi. Thế nên trước mắt là đưa cô ra mắt ba mẹ anh: “Sau đó sẽ chuẩn bị gặp ba mẹ em! Trễ nhất là sang năm chúng ta sẽ tổ chức đám cưới!”

“Đám cưới?” Lâm An My đang bị dọa không hề nhẹ, dù cô đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện kết hôn nhưng mà như vậy có quá nhanh hay không!? Với lại chuyện cô và Trình Duệ vẫn chưa thông báo về cho ba mẹ cô. Dự định ban đầu của cô là đợi đến cuối năm khi mà hai người bọn họ có vẻ ổn định thì mới nói chuyện này với ba mẹ cô.

Trình Duệ lẳng lặng chăm chú quan sát cảm xúc biểu lộ trên mặt và nhất là đôi mắt của Lâm An My, anh biết cô cần chút thời gian nhưng nếu trước mắt cứ nhân nhượng chưa "cưới" cô vào cửa thì cô càng khó có thể hoàn toàn tin tưởng vào cô, nếu xét theo thời gian anh và cô quen biết nhau đến bây giờ chỉ vờn vờn có ba tháng. Có thể thấy hiện tại cô đối với anh sự tin tưởng đã vượt qua giới hạn bình thường. Với bản tính của một con bọ cạp, nghi ngờ đã ăn vào máu của cô nhưng hiện tại anh muốn cô phải tin tưởng anh tuyệt đối!

Lâm An My chìm vào trầm tư, cô cụp mắt xuống suy tư. Vấn đề tiến tới hôn nhân cô đã suy nghĩ đến, về chuyện kết hôn với Trình Duệ cũng sẽ không nằm ngoài dự liệu của cô. Chuyện hai người kết hôn sẽ là sớm, muộn. Nhưng mà vấn đề kết hôn không phải chỉ riêng hai người bọn họ, có rất nhiều công đoạn cần tiến hành.

Lâm An My ngẩng đầu nhìn vào mắt của Trình Duệ: “Anh là đang cầu hôn em?”

Trình Duệ kiên định nhìn cô, ánh mắt dần lộ ra ý cười: “Có gì không đúng à?”

Lâm An My phẫn nộ nhìn anh: “Mặc dù em trọng thực tế, không yêu cầu anh lãng mạn nhưng ít nhất cũng phải có "vật đính ước" gì chứ?”

Trình Duệ nhìn đồng hồ, sau đứng lên bước về phía cô, hôn một cái lên trán cô: “Đến giờ anh đi làm rồi! Hết giờ làm việc anh đón em đi đặt nhẫn!”

Lâm An My nghĩ nghĩ một chút cũng kê miệng hôn lên má anh một cái: “Chưa gì mà đặt nhẫn luôn à!”

Trình Duệ dịu dàng nhìn cô: “Nhanh một chút không để em chạy mất!”

“.....” Ai nói cái tên này không biết lãng mạn ngọt ngào, chết người là ở chỗ ít nói mấy lời đó nhưng một khi nói là hại cô bị mê muội.

Lâm An My chăm chú xem văn kiện trong văn phòng, gió từ cửa ban công phòng làm việc thổi bay rèm cửa, tiếng giấy cọ vào nhau tạo nên tiếng "sột soạt". Trong cô lúc này không khác mấy so với mấy cô gái làm việc trong toà nhà này, tóc buộc đuôi ngựa, gương mặt nhỏ nhắn nhưng toát lên vẻ thông minh lanh lợi, với một bộ quần áo cao cấp.

Bộ đồ công sở nhãn hiệu Eva de Eva một trong những nhãn hiệu cao cấp ở Việt Nam, thanh lịch, thời thượng với những nét chấm phá nhẹ nhàng là điểm nổi bật trong các thiết kế thời trang công sở. Những đường cắt cúp tinh tế, cách phối màu sắc độc đáo kết hợp các họa tiết trang nhã luôn được thể hiện cùng những xu hướng thời trang mới nhất trên thế giới, góp phần tạo sức gợi cảm và quyến rũ riêng biệt của thời trang công sở Eva de Eva. (Tư liệu tại trang top7.vn)

Lâm An My cảm thấy cô là một người phụ nữ quá xá tốt rồi, Trình Duệ lấy được cô là phước đức ba đời để lại. Tìm một cô gái ngay cả cái nắm tay đầu tiên cũng còn nguyên quả là khó tìm. Quan trọng hơn cô lại là người phụ nữ vừa đẹp lại vừa đảm đang. *Trình độ tự sướng đang tăng cao*

Lâm An My duỗi lưng, đứng dậy làm vài động tác thư giãn gân cốt. Vương Nhất Minh đột ngột đi vào, cậu ta sững lại khi thấy cô. Nhanh chóng lấy lại sự chuyên nghiệp, cậu ta đóng cửa phòng lại, tăng hắng một tiếng rồi thông báo: “Tổng giám đốc! Dodo, cậu ta vướn vào nghi án đạo nhạc!”

Lâm An My đang nhắm mắt bỗng chốc mở mắt, ánh mắt sắc lạnh khiến cho Vương Nhất Minh cũng run rẩy vì ớn lạnh. Giọng nói trầm trầm của cô báo hiệu cho một cuộc thịnh nộ sắp xảy ra: “Đưa kết quả điều tra cho tôi!”

Vương Nhất Minh nhanh chóng dâng lên tài liệu thu thập được trong tay: “Chị Army à, Dodo là do chị nhìn trúng. Em nghĩ chuyện này nhất định có uẩn khúc gì đó!” Giọng nói của cậu ta càng lúc càng nhỏ.

Chân mày Lâm An My cau lại, cô chăm chú xem xét những tài liệu mà Vương Nhất Minh thu thập. Một lát sau, cô đập mạnh tài liệu lên bàn, giọng nói lạnh băng: “Raymond, cậu ngay lập tức gọi cho cậu ta đến đây!”

Raymond lo lắng: “Chị, gọi cậu ta đến thẳng đây không sao chứ?”

Lâm An My ngồi bệ vệ trên ghế tổng giám đốc, chân bắt chéo, khuỷu tay gác lên thành ghế bàn tay đan chéo vào nhau đặt trước mặt. Điều bộ suy tính: “Cũng không thể để bên truyền thông tiếp tục gieo rắc tiếng xấu nữa!”

Lâm An My đã tính toán xong hết rồi! Làm việc cho Lương Đình đến cuối năm cô sẽ từ chức, chức vị này sẽ do Tổng Tư Dật* đảm nhận. (Nam chính bộ: Ăn sạch bả xã phúc hắc) Cô sẽ lui về chuyên tâm coi sóc nhà hàng của cô, như vậy sau khi kết hôn xong cô có thể ở nhà vừa chăm sóc cho con cái vừa chăm lo cho gia đình.

Hiện tại cô và Trình Duệ cũng coi như là chuẩn bị đính hôn, tương lai hai người kết hôn đã xác định. Có nhiều người cho rằng bọn họ nhanh quyết định sẽ sẽ chóng tan rã mà thôi! Lâm An My không phải tiểu thư con nhà giàu, cho nên cô hiểu rõ lòng người "ấm- lạnh" bao nhiêu. Đạo lý của người trong xã hội không đơn giản như những gì trước đây ở trường học mà chúng ta có thể biết được.

Đối với Lâm An My trải nghiệm mới chính là cách tốt nhất để trưởng thành, sách vở chưa chắc cho bạn cảm nhận được những góc khuất của cuộc sống. "Bị lừa mới nhiều mới khôn ra được!" là đạo lý Lương Đình dạy cho cô. Cô nhẫn nhịn để cánh truyền thông kiếm bạc không phải chỉ bọn họ có lợi, cũng giống như kiểu cộng sinh của động vật trong tự nhiên. Giống như cua cộng sinh với hải quỳ, cua trú mình trong lớp vỏ bảo vệ chứa độc tố của hải quỳ, còn hải quỳ nhờ sự di chuyển của cua để kiếm được nhiều thức ăn hơn.

Trong xã hội không còn khái niệm ai tốt ai xấu nữa mà là ai có lợi cho ta, và ai gây hại cho ta. Từ đầu đến cuối đều là một cuộc chiến, người có thể nắm rõ thời cuộc biết khi nào đề phòng khi nào nên cứng rắn, khi nào nên mềm mỏng mới có thể sống sót. Lúc còn trẻ ai cũng có giấc mộng có ngày "vinh hiển tổ tông", "vinh quy bái tổ", thế nhưng muốn làm ra đồng tiền là không dễ dàng, muốn kiếm gấp nhiều lần bình thường càng khó hơn.

Dodo chính là một cậu nhóc có tài năng, Lâm An My công nhận tài năng của cậu ta. Ngày từ lúc đầu, Lương Đình giao nhiệm vụ lãng xê một số diễn viên nhất định để giúp cho công ti có bước tiến mới. Dodo là một cậu nhóc có tài sáng tác và hát tạm ổn, cái Lâm An My nhìn trúng chính là ca từ và giai điệu trong ca khúc của cậu ta. Lúc cô quyết định lãng xê cậu ta, cô đã nói rõ cô không cần cậu ta phải trở thành một ca sĩ nổi tiếng chỉ mang lớp vỏ rỗng tuếch. Có biết bao người để chọn, cô chọn cậu ta vì cô thấy sự đam mê trong những sáng tác của cậu ta.

Cô chọn người thì không cho phép cậu ta tự ý đem toàn bộ tin tưởng của cô phá hỏng. Lâm An My một khi thấy rõ bản chất của cậu ta đã bị "ô uế" bởi cái vòng giải trí, tự tay cô sẽ lấy lại hết tất cả nhưng gì cô đã giao cho cậu ta lúc đầu. Cô tốn công, tốn sức không phải để cậu ta làm càng.

...

Quản lý của Dodo Elly, tính cách yếu điệu, tay vẫn để kiểu "múa khơ me", giọng nói chót vót: “Army à, Lâm Tổng à, có gì từ từ nói! Dodo, cậu ta cũng không phải là y đó!”

Ánh mắt sắc lạnh của Lâm An My nhìn chăm chăm Dodo. Cô đánh giá cao thái độ tự tin của cậu ta, ra đời vài năm liền lột xác, có lẽ sự tung hô của Fan hâm mộ từ hình tượng của cậu ta khi ra mắt công chúng đã khiến cho cậu ta cảm thấy bản thân mình ưu việt. Nếu như tra tội trạng, chẳng phải cô mới là

người có tội nặng nhất khi đã là người mang đến cho cậu ta con đường dẫn đến hôm nay. Cô tự cười nhạo chính mình, cô luôn tự cho mình là người tỉnh mắt nhưng mà hình như cô lại một lần nữa sai lầm.

Dodo của ngày hôm nay chắc chắn hơn, tự tin hơn, không còn là một cậu sinh viên rụt rè nữa. Cậu ta nhìn cô bằng một ánh mắt vững vàng: “Cảm ơn những giúp đỡ của chị, và đây là chuyện riêng của tôi tự tôi có thể giải quyết!”

Lâm An My cười lạnh: “Cậu tự giải quyết, nghe thật hay! Cậu định giải quyết... thế nào?” Ánh mắt cô ngoan tuyệt, còn cực kì sâu thẳm. Nếu nói bộ cặp mắt khi muốn châm chọc độc vào ai, thì giờ phút này chính là lúc cô muốn châm chọc.

Dodo lạnh nhạt nhìn cô: “Không phải chuyện của chị!” Cậu ta bậm môi.

Elly nhanh chóng hòa vào giải vây: “Dodo, cậu nói cái gì vậy? Lâm Tổng à, dù sao báo chí cũng chỉ giật tít lên thôi, với lại Dodo còn trẻ người non dạ!”

Lâm An My nhũn mày: “Tôi cho cậu một cơ hội, nói lý do hoặc là... Cậu chuẩn bị về quê đi là vừa!”

Elly gấp đến mức muốn khóc: “Dodo, cậu mau giải thích đi!”

Cậu ta im lặng, cup mắt, lẳng lặng bậm môi: “...” Qua hồi lâu cậu ta ngẩng đầu lên hỏi cô: “Chị trả lời cho tôi một vấn đề được chứ?”

Lâm An My gật đầu, cô cũng xem Dodo như em trai của mình. Cô cũng đã tin tưởng và chiều cố cho cậu ta bao nhiêu năm qua không thể nói chỉ vì vài phút giật dử khi cậu ta làm sai ý của cô mà nóng nảy làm chuyện thiếu suy nghĩ, Dodo cũng lắm chỉ nhỏ hơn cô hai, ba tuổi nhưng theo cô nghĩ thằng nhóc này cũng đang rơi vào tình trạng nổi loạn tuổi mới chứ chẳng có gì, nếu không mau chóng dạy dỗ, sau này đừng nói là muốn tiến xa, cho dù tiến xa mà thân mang bao nhiêu tai tiếng cũng khó lòng được công nhận. Cô chỉ “ừ!” một tiếng.

Dodo kiên định nhìn cô hỏi: “Chị sắp đính hôn!”

Lâm An My gật đầu: “Đúng vậy!”

“Đối tượng là Quý Thừa Dư!”

Lâm An My vừa nghe đến tên họ Quý liền khó chịu: “Không phải!”

“Vậy là sao chứ?” Cậu ta có chút nóng nảy.

Lâm An My nhún vai: “Tôi đúng là sắp đính hôn, nhưng đối tượng không phải anh ta!”

“Vậy tôi có thể biết tên người đó không?”

Lâm An My nói chắc như đinh đóng cột: “Không thể!”

“Chị...”

Lâm An My hoà nhã trả lời xong xuôi liền đổi thái độ: “Vấn đề cậu muốn hỏi tôi đã trả lời! Cậu mau trả lời vấn đề của tôi!”

Dodo cup mắt xuống, mái tóc phong cách đậm chất Hàn Quốc nhuộm màu xanh xanh, đỏ đỏ khiến Lâm An My muốn đau mắt. Quần áo trên người đều là đồ hiệu, "gu" ăn mặc cũng theo kịp thế giới rồi. Lâm An My ngán ngẩm lắc đầu, cô không theo kịp xu hướng của giới trẻ rồi, chắc cô cũng già rồi nên về lấy chồng đi là vừa.

“Chúng tôi sáng tác chung một ca khúc, sau đó tôi hát ca khúc đó nhưng không nói rõ là cùng sáng tác với người kia nên dẫn đến chuyện đạo nhạc ngày hôm nay.” Dodo có vẻ thành tâm sám hối.

Lâm An My bắt đầu thuyết giảng: “Sau này cậu nên làm việc cho cẩn thận, đừng tưởng bản thân lớn rồi thì không cần hỏi ý kiến của ai! Lần này còn có khả năng giải quyết, nhưng không đảm bảo người hâm mộ và những chuyên gia âm nhạc đánh giá cao cậu nữa! Qua chuyện này, tu tâm dưỡng tính một thời gian, rèn luyện lại rồi quay trở lại làng giải trí cũng không muộn! Tôi chỉ nói vậy thôi, cậu muốn làm gì là việc của cậu!” Sau đó cô gọi Raymond phân phó: “Cậu giải quyết chuyện này!” Sau đó quay sang Elly: “Tôi biết cậu muốn tốt cho cậu ta nhưng việc gì cũng đừng chiều cậu ta. Khi cần thì hãy dạy dỗ cậu ta! Việc còn lại giao cho cậu, quản lý Elly.”

Có thể nhiều người nói cô tự làm bản thân cao ngạo. Họ muốn nói thế nào cô không quan tâm, bởi vì họ nói là nói Army- Tổng giám đốc của tập đoàn Lương Đình. Ở cương vị một người lãnh đạo cô không thể mềm mỏng mà đối đãi với nhân viên, điều gì cũng có cái giá của nó. Ở một cương vị nhất định ai cũng sẽ như cô, đừng nói với người khác rằng bản thân sẽ thế này thế nọ khi ở vị trí của người khác, nó rất buồn cười. Bởi vì lời đó sẽ là sự giả tạo ngay khi bạn đứng ở cương vị đó, bạn dám mềm mỏng sao!? Vậy thì bạn sẽ bị đập ngã, bạn cho rằng là do người khác cố ý hại bạn, vâng họ chính là hại bạn đấy! Bạn chẳng thể làm gì họ bởi vì bạn yếu đuối.

Bạn nói bạn muốn giàu có, mà bạn không tranh đoạt. Vậy bạn cứ mơ sẽ giàu có đi, có người lại phản biện rằng có những người cũng đột ngột giàu lên đấy thôi! Đúng vậy, nhưng liệu bạn có nằm trong số ít những người cực kì may mắn đó hay không đấy!? Đó là một chuyện đáng tranh cãi nhỉ?

Nhân sinh đời người quả như một giấc mộng, cô mộng một giấc làm quý phi nhưng trong lòng Lâm An My đời này kiếp này không có chuyện làm người thứ ba, hay làm bất cứ thứ gì liên quan đến sự chung thủy. Trong tình yêu cô tôn thờ sự "chung thủy" từ đời bên.

Nếu bạn đang chờ đợi một soái ca ngôn tình, thay vì thay đổi bạn trai sao bạn không bỏ qua tất cả mà toàn tâm, toàn ý chờ người đó đi! Chọn người này, so sánh với người kia cuối cùng lại chẳng được gì chung quy cũng do vẫn còn tham luyến được yêu thương. Phụ nữ ai cũng sẽ có lúc yếu lòng cần tìm một bờ vai để tựa, nhưng người phụ nữ lại khó hiểu ở chỗ lòng của họ có hoàn toàn thuộc về bạn hay không vẫn rất khó nói. Có đôi khi những chàng trai cũng phải dờ khóc, dờ cười với thái độ khó chịu của cô nàng nhà mình.

Các bạn nữ thân mến, có đôi khi hãy mở lòng nói những cảm nhận của bản thân với chàng trai của mình. Đừng vội chê trách chàng mãi mê với công việc hay games online. Thử một chút hòa nhập với thế giới của chàng.

Còn các chàng trai ạ, các bạn đôi khi không biết phải làm sao với cô nàng của mình hãy nhẹ nhàng hỏi nàng. Đừng vội kết luận cảm xúc của nàng là chuyện thường ngày, hãy lí trí phân tích cùng nàng. Nàng sẽ cảm thấy được yêu thương.

#Vài dòng tâm tình#

Bạn có thể cảm thấy nữ chính không phải thể loại mà bạn vẫn thích, nhưng rồi bạn sẽ học được từ cô ấy rất nhiều điều. Có lẽ bạn sẽ cảm thấy cô ấy quá khô khan chỉ biết thực tế mà lại bày trò chờ đợi nam chính lâu như thế.

Lâm An My là một nữ chính không có bàn tay vàng, có thể cô sẽ thất bại trong một lĩnh vực nào đó, nhưng trên phương diện công việc vẫn luôn lặng lẽ làm hết phần của bản thân. Cô ấy cũng là một người con gái bình thường biết yêu, biết ghét. Có thể bạn sẽ cảm thấy cô ấy suy nghĩ quá nhiều, quá tiêu cực. Nhưng rồi bạn sẽ thấy, cô ấy rạng ngời trong tâm hồn.

Khi cô ấy yếu đuối nhất, bạn sẽ thấy cô ấy mạnh mẽ nhất!

Nam chính là thể loại mà mọi người yêu thích, anh có thể không thể hiện quá nhiều như một nam chính Tổng giám đốc.

Trình Duệ là một bác sỹ, trong mắt người khác anh là một thiên tài, trong mắt người nhà anh là người thừa kế sáng giá. Nhưng chính những điều đó đã đẩy anh cách xa tình cảm gia đình. Rồi bạn sẽ thấy một góc cạnh khác của anh, một người khát khao hạnh phúc gia đình, một bản ngã sau lớp vỏ bọc đầy hào quang.

Anh dùng sự dịu dàng nhưng cũng đầy quyết đoán và bá đạo của bản thân xoa dịu đi tâm lý hỗn tạp của nữ chính. Có thể đối với người khác anh lạnh lùng, cay nghiệt nhưng bên trong là một trái tim thiện lương đẹp đẽ.

Có thể là nói "tiền duyên" kiếp trước cũng được, hoặc là mọi thứ đều đã được sắp đặt của "duyên phận".

Sự dịu dàng nữ tính, yêu với một trái tim đầy đam mê của nữ chính được anh khám phá. Trái tim khát vọng yêu thương về một mái ấm gia đình thật sự của nam chính được nữ chính lấp đầy.

Câu chuyện của họ có trông như giản dị nhưng càng đi, bạn sẽ càng cảm thấy họ trưởng thành qua các chặng đường như thế nào.

Hai tâm hồn tìm thấy nhau, hòa vào nhau tạo nên một cuộc sống giản dị đầy thực tế nhưng không kém phần ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trầm Cảm

"Chỉ là cảm thấy anh rất thuận mắt!" - Lâm An My

Trần Trung với một gương mặt hằm hằm giận dữ "tông" cửa phòng làm việc của Trình Duệ, anh ta bọc bọc câu gắt: "Vincent, cái bà cô Army đó thì có cái gì tốt đẹp. Cũng chẳng phải thiên kim tiểu thư gì..."

Trình Duệ mặt lạnh không chút để ý đến anh ta, nhưng vẫn lạnh lẽo cắt đứt lời nói của anh ta: "William, tốt nhất là chúng ta không nên tiếp tục bàn về vấn đề này! Tôi không hi vọng chúng ta lại phải tranh cãi!"

Trần Trung giận dữ gắt: "Không phải do cậu cứng đầu chọn cô ta sao?" Hiện tại anh ta đang ngồi an vị trên bàn làm việc.

Trình Duệ nhún mày không hài lòng, sau đó anh nói: "Đưa bệnh án của cô ấy cho tôi!"

Trần Trung khi hiểu nhìn Trình Duệ: "Bệnh án?"

Trình Duệ vẫn cúi đầu cặm cụi viết gì đó, anh vẫn nói chuyện cùng Trần Trung nhưng từ đầu đến cuối không ngừng đầu lên: "Tên đăng ký là Lâm An My!"

Về mặt Trần Trung cứng đờ, anh ta đành nói: "Trách nhiệm của bác sỹ là..."

Trình Duệ ngay lập tức đánh gãy câu trả lời đó: "Cậu đừng nói mấy lời dư thừa!"

Trần Trung á khẩu: "Được rồi, ok, ok! Thế tôi được lợi gì đây!"

Trình Duệ ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn anh ta: "Cậu nghĩ sao về chuyện đi thực tế ở vùng sâu vùng xa!"

Trần Trung rất không tình nguyện đi lấy hồ sơ. Nói giỡn đi, anh ta thà khai hết toàn bộ cho Trình Duệ còn hơn bị cậu ta đề cử đi thực tế. Mấy nơi vùng sâu vùng xa phải là người có tinh thần rất cao, phải chịu nổi cực khổ và đặc biệt là phải có đam mê. Quan trọng là rất nhiều tiền. Tuy nhiên đó là những người bác sỹ mới vào nghề hoặc là y đức cực kỳ lớn, cần tiền hoặc là chỉ vì đam mê. Trần Trung là thể loại "con ông cháu cha" được nuôi dưỡng trong môi trường cực kỳ tốt, anh ta lại cực kỳ an phận, đi chịu khổ ư!? Anh ta không có ngu!

Vùng sâu vùng xa trên đất nước Việt Nam cực kỳ khổ sở và thiếu thốn. Lâm An My từ nhỏ sống ở quê, nhưng cũng không đến nỗi thiếu thốn. Người miền Tây với sông nước dồi dào, nhưng có những năm một số tỉnh gặp phải tình trạng ngập mặn, hạn nặng phải tìm chỗ nguồn nước tiếp tế. Miền Tây sông nước là thế, nhưng vẫn có những nơi gặp khó khăn, như là vùng biên giới vùng quê nghèo chưa có điện nước để sinh hoạt. Dân quê ở đó rất lam lũ.

Đến mấy nơi "khí ho cò gáy", điện chẳng có, nước cũng chẳng thấy đâu, sinh hoạt hàng ngày thiếu thốn đủ bề,... Trần Trung nghĩ đến là thấy ác mộng.

Trần Trung trầm mặc đặt bệnh án lên bàn, giọng điệu đầy khó chịu: "Cậu định làm gì nữa?"

Trình Duệ tiếp nhận bệnh án, xem xét một lát, ghi lại một số điều vào sổ tay riêng, sau đó nói: "Kết luận là rối loạn tâm lý?"

Trần Trung nhún vai kéo ghế ngồi đối diện với bàn làm việc của Trình Duệ, anh ta bắt đầu dĩ nhiên nói: "Cô ta... À không là bệnh nhân Lâm An My này mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, còn có khả năng bị trầm cảm nhẹ!"

Trình Duệ nhíu mày: "Nói rõ bệnh tình, cậu nên nhớ hai từ "khả năng" sẽ khiến người khác chế cười trình độ của một bác sỹ như cậu!"

Trần Trung hừ một tiếng: "Còn cậu mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thích sạch sẽ không phải sao?"

"William, tôi cần biết chính xác bệnh tình của cô ấy!"

"Được rồi, tôi nói là được chứ gì? Thật ra không mấy nghiêm trọng, lúc đầu cô ấy đến chỗ tôi theo sự giới thiệu của Lương Đình. Sau đó cô ấy cũng nói rõ hành vi và cảm xúc cá nhân có những rối loạn. Ngoài việc không muốn tự tử ra thì tất cả những biểu hiện khác của cô ấy đều kết luận rằng cô ấy đang mắc chứng trầm cảm. Tôi định kê cho cô ấy Clomipramine (Anafranil, 1 trong những thuốc chống trầm cảm đầu tiên), thế nhưng cô ấy không muốn dùng thuốc mà chỉ muốn dùng liệu pháp tâm lý." Trần Trung neoh mắt dựa vào ghế: "Tôi thuyết phục hết lời, cô ấy mới chịu kết hợp dùng thuốc và tâm lý trị liệu! Sau này cũng không thấy tới đây nữa!"

Trình Duệ sờ cằm chìm đắm vào những suy tư của bản thân, trong khi Trần Trung vẫn đang la oai oái: "Thật là làm một bác sỹ như tôi tổn thương lòng tự trọng!"

Trình Duệ quắc mắt nhìn anh ta, lạnh giọng nói: "Là bác sỹ tại sao cậu không nói cô ấy biết phải nghe lời của bác sỹ?"

Trần Trung há hốc mồm nhìn anh: "Phong cách làm việc của tôi trước giờ vẫn vậy! Cậu bị sao vậy Vincent?" Anh ta thật sự không ngờ Trình Duệ không can sự đòi lại nổi giận đồ lên đầu anh ta, anh ta "oan ức" quá mà. Trước nay công việc bác sỹ tâm lý của anh ta chỉ có người đến tìm chứ không phải anh ta phải cố gắng nài nỉ bệnh nhân, nếu bệnh nhân muốn chữa bệnh, bằng lòng phối hợp với anh ta thì mọi chuyện chẳng có gì?

Trình Duệ đầu còn tâm trạng nghe mấy lời làm nhảm của Trần Trung nữa cơ chứ. Trong lòng anh giờ đây đang cảm thấy cực kỳ khó chịu, tìm anh như muốn thất lại. Từ hôm cô đi họp lớp trở về thì cảm xúc lại trở nên có chút khác thường, anh cũng không hề phát giác ra cảm xúc của cô có gì bất thường nhưng không ngờ tình cờ anh bắt gặp cô uống thuốc nên có chút nghi ngờ.

Ai ngờ, kiểm tra lọ thuốc của cô phát hiện ra nó là thuốc chống trầm cảm!

Bệnh trầm cảm hiện nay đang trở thành đại dịch trên toàn thế giới, giới y học tâm lý thật sự vô cùng lo ngại về những hậu quả nghiêm trọng của nó. Người bị bệnh trầm cảm đa số thường có ý định tự tử, luôn chìm trong những suy nghĩ bi quan tuyệt vọng. Ngay khi nhìn thấy lọ thuốc "an thần" của cô, anh nghĩ ngay đến những trường hợp có thể xảy ra.

Tìm anh như muốn thót lên cổ họng, nghĩ đến cô. Cái bóng dáng nhỏ nhắn bận rộn ở phòng bếp, lười biếng ở phòng khách vui vẻ xem TV hoặc đọc sách. Anh lại quên mất rằng tại sao cô không thường ra khỏi nhà, cũng chẳng thấy cô ra ngoài gặp gỡ bạn bè gì đó, anh cứ nghĩ đó chỉ là hình thức của "trạch nữ" nhưng không nghĩ đến chuyện hôm nay.

Trầm cảm nói nặng không nặng, nhưng nhẹ cũng không nhẹ. Ai biết được điều gì sẽ xảy ra? Trên thế giới giới đã có vô số những người tự kết thúc sinh mạng của bản thân vì căn bệnh này!

Trần Trung nhìn gương mặt trắng bệch của Trình Duệ mà ngạc nhiên tột cùng, nhưng vẫn không quên nói: "Chưa thấy người phụ nữ nào như cô ấy, trị bệnh cho bản thân không lo lại lo cho vấn đề sinh sản sau này!"

Trình Duệ đứng phắt dậy trước sự ngạc nhiên của Trần Trung, đôi này Trần Trung may mắn được chứng kiến ba lần gương mặt trắng bệch hơi lộ ra chút

lo lắng sợ hãi của Trình Duệ. Đó là khi bà Trình Duệ mất lúc còn nhỏ! Hôm nay là lần thứ hai. Và sau này lại may mắn nhìn thấy lần nữa khi anh đứng ở phòng chờ sinh đội con gái "Táo nhỏ" của Trình Duệ và Lâm An My ra đời.

Trình Duệ xây bước ra ngoài, ngày hôm nay anh trốn việc, lần đầu tiên trong đời anh trốn việc vì một cô gái. Trần Trung đứng lặng lẽ nhìn theo hướng bóng lưng đã khuất sau cánh cửa, anh ta nghĩ đến, có lẽ Trình Duệ thật sự muốn ở bên Lâm An My. Thật ra anh ta không thể bắt lỗi chút nào về Lâm An My, cô là một cô gái tốt nhưng theo anh ta nghĩ rằng loại phụ nữ quá mức độc lập như cô sẽ khiến Trình Duệ phải lo lắng không yên.

Bằng lòng rằng cô ấy có cái đầu phân tích và giải quyết những tình huống nan giải rất tốt nhưng lại không biết cách đối nhân xử thế, chỉ tỏ tự làm hại bản thân. Theo Trần Trung thì Trình Duệ nên tìm một cô vợ trẻ, giống như mẹ Trình là tốt nhất!

Thế nhưng có lẽ hiện tại anh ta phải thay đổi cách nghĩ và cách nhìn về Lâm An My, cũng như định nghĩa về tình yêu và hôn nhân tương lai của bản thân. Trần Trung cười nhẹ, có lẽ đây mới là lúc anh ta thay đổi suy nghĩ để trưởng thành.

Có một điều anh ta vẫn chưa nói cho Trình Duệ biết: Lâm An My mắc chứng ám ảnh cưỡng chế sợ người khác không thích mình! Cô ấy luôn cố gắng muốn được mọi người coi trọng và yêu thương.

Trần Trung cười khổ, anh ta đâu phải bị teo não, với một bác sỹ tâm lý dày dặn kinh nghiệm như anh ta sao có thể không biết rõ bệnh tình của Lâm An My. Thực chất anh ta không mong muốn một người nhạy cảm như Lâm An My và Trình Duệ ở bên cạnh nhau. Cả hai đều là loại người dễ tổn thương trong tình cảm, tuy bề ngoài có vẻ bọn họ đều tỏ ra mạnh mẽ nhưng liệu lâu dài bọn họ có ở bên nhau được nữa hay không?

Trình Duệ đối với Trần Trung là một người bạn từ nhỏ đến lớn, không chỉ vậy tình cảm bọn họ như anh em ruột trong nhà vậy làm sao anh ta có thể để cho Trình Duệ chịu khổ. Nhưng mà có lẽ như anh ta đã nhún tay vào không đứng vững đâu, thế thì cứ để xem bọn họ có thể bên nhau được bao lâu?

Thật sự mà nói Trần Trung cũng không ngờ rằng Trình Duệ đã quyết định kết hôn với Lâm An My. Nếu anh ta mà biết chắc chắn sẽ còn lâm nhảm với Trình Duệ rất lâu.

Quan trọng nhất là thái độ của Trình Duệ, anh lần đầu tiên để cảm xúc lấn át!

Trình Duệ đi xuống tầng hầm đỗ xe của bệnh viện, vì đề phòng trường hợp đặc biệt nên anh bảo lái xe đỗ xe tại đây. Bóng dáng cao ngất, thon dài bước đi vừa nhanh và vững chãi, tà áo blue trắng lay động theo từng di chuyển của anh. Có thể đây là lần đầu tiên trong đời anh gấp gáp đến vậy, quên đi những thói quen và cả nguyên tắc thường ngày. Anh nhanh chóng khởi động xe, đạp ga rời đi.

Trước giờ làm việc gì anh cũng điềm đạm từ tốn, việc gì cũng theo nguyên tắc, tuyệt không để cảm xúc xen lẫn trong giờ làm việc nhưng ngay lúc này anh cũng không biết bản thân mình tại sao lại như vậy? Là tại sao anh lại "lún" sâu vào tình cảm như vậy chứ!?

Trình Duệ chưa từng nghĩ trong sinh mệnh của mình sẽ có người ảnh hưởng to lớn đối với anh như vậy! Trong khi anh và cô chỉ mới gặp nhau và bắt đầu trong vòng ba tháng. Bà nội anh từng nói, trong sinh mệnh mỗi người đều có những người và những cột mốc quan trọng riêng khó tránh khỏi. Và bà là người dẫn dắt những người có duyên vượt qua.

Có thể số mệnh không thể thay đổi nhưng nó mang đến điều gì và có thể giảm bớt những tổn thương cho con người trong cuộc sống.

Bà nói rất nhiều thứ kì quặc, có thể anh theo chủ nghĩa vô thần của người hiện đại nhưng anh tuyệt đối tin tưởng vào bà nội của mình. Hiện tại anh đã hiểu những lời kì quặc của bà tất cả đều có thể lí giải một phần nào đó cho anh. Ví dụ như anh và cô.

Chiếc xe hơi lao vút vào làn đường. Trong đầu anh giờ đang chất đầy những suy nghĩ hỗn loạn, anh cố gắng nhớ lại những lời bà nội đã nói trước đây.

Nhưng cũng chỉ có mỗi quá khứ với những lời nói quan trọng đó! Thế nên điều đầu tiên mà anh nghĩ đến là nhà chính mà ông nội ở. Ở đó vẫn còn một phòng đặc biệt giữ riêng những món đồ của bà.

Trình Duệ nắm chặt tay lái, ánh mắt anh trở nên kiên định lạ thường.

Lâm An My cảm thấy ngày hôm nay cô đến nhà Lương Đình là một sai lầm. Từ lúc nhìn thấy gương mặt như bị "quỷ ám" của Lương Đình khi ra mở cửa, cô đã cảm thấy có gì đó không hợp lý.

Lương Đình mở cửa nhìn thấy cô, vẻ mặt chán nản tiu nghỉu bỏ vào nhà: "Nếu em có lòng thì gọi cái tên Trình Duệ đó mau chóng trị cho "bà điên" kia giúp anh!"

Lâm An My nhún vai, nghĩ rằng anh ta đang nói quá lên. Thế nhưng khi đặt chân vào phòng khách cô mới hiểu được vì sao Lương Đình lại trở nên ỉu xiu như thế.

"Bà điên" mà Lương Đình nói tới chính là Vương Minh Nguyệt. Quả thật Lâm An My đã bị "sốc" khi nhìn thấy cảnh tượng "tiu tiu" trong phòng khách và cả đám khói đen đang "bốc" lên mang theo mùi "khét lẹt" từ phòng bếp.

Khác với dáng vẻ bất cần thường ngày, Lương Đình hét lên một tiếng thảm thiết: "Ôi trời ơi!!! Cái phòng bếp của tôi!" Sau đó anh ta lao như "tên bắn" vào trong đám khói.

Lâm An My rút cổ lại khi nghe thấy tiếng nước ào ào đổ xuống, cùng tiếng chửi rủa của Lương Đình. Nếu cô không làm thì cảm ứng chữa cháy vừa dập tắt lửa cháy trong bếp nhưng lại đốt lên ngọn "lửa" khác.

Lương Đình mang gương mặt phần nộ bước ra, toàn thân anh ta ướt sũng, bộ quần áo ở nhà dính vào da thịt khiến anh ta càng thêm khó chịu, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, gầm gừ giận dữ vô cùng: "VƯƠNG MINH NGUYỆT!!! Cô dám đốt phòng bếp của tôi! Được lắm! Cô chờ đó cho tôi!"

"....." Nếu Lâm An My không nghe làm thì phòng ngủ của Lương Đình vọng ra tiếng con gái khóc.

Lương Đình nhìn về phía phòng ngủ, như quả bóng bị xì hơi, ỉu xiu nhìn Lâm An My mà nhò và: "Giúp anh giải quyết "bà điên" trong phòng đó!" Sau đó anh ta lăm bằm, lầu bầu vào phòng ngủ dành cho khách rồi đóng "sâm" cửa lại.

Lâm An My nhún vai, cô mở cửa phòng ngủ chính của Lương Đình, phải biết rằng Lương Đình cực kỳ ghét người khác vào phòng riêng của mình. Lâm An My mở cửa phòng, đập vào mắt cô là một "thảm cảnh" vô cùng thê thảm, tủ quần áo khép hờ, vài chiếc áo sơ mi đã vương vãi đầy đất, có chiếc còn bị kẹt lại giữa khe tủ.

Rèm cửa sổ bị "vén" lên một cách vội vàng, trên cửa kính còn có mấy chữ viết bằng son môi, tủ đầu giường bị lực tung các thứ. Giường lớn cực kỳ lộn xộn, váy áo phụ nữ bị vứt lung tung dưới đất, trong đồng chăn còn có tiếng khóc thảm thiết của phụ nữ.

"....." Cô cảm thấy Lương Đình hôm nay đã quá nhân từ.

Tiếng khóc trong đồng chăn nhỏ dần rồi bất chợt to lên lần nữa, cô định "xóc" đồng chăn lên nhưng bên trong đột nhiên có động tĩnh, "ô" chăn rơi xuống giường. Một tiếng hét thảm thiết vang lên sau đó là một trận khóc kéo dài.

"....." Mắt cô chớp chớp, môi co giật. Cô "xóc" mạnh "ô" chăn lên. Bên trong là một cô gái với làn da trắng nõn, màu trắng tinh khiết như tôn lên nước da trắng muốt ấy.

Ánh mắt đắm nước, chiếc mũi ửng đỏ cùng vành mắt ửng hồng khiến Vương Minh Nguyệt rất động lòng người.

Trình Duệ vừa về đến căn hộ của Lâm An My, anh bất ngờ với sự xuất hiện của cô: "Anh nghĩ em ra ngoài dạo rồi chứ?"

Lâm An My cười tươi rồi đón anh, cô nằm thoải mái trên sofa xem TV hoàn toàn không có vẻ gì là của một người suy nghĩ tiêu cực bị mắc bệnh trầm cảm. Cô nói đùa: "Em định đập xe từ quận này sang quận khác để thư giãn nhưng trời quá nắng. Thế nên em từ bỏ!" Cô cười vui vẻ như chẳng có gì xảy ra.

Trình Duệ đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm vào Lâm An My, anh giọng nói mê người lên chỉ để nói mấy lời ngắn gọn xúc tích: "Lại đây!"

Lâm An My chớp đôi mắt đầy vẻ ngây ngô, cô hơi nâng người dậy. Bất ngờ ánh mắt cô lóe sáng lên sự nghịch ngợm, cô tựa lưng vào ghế sofa, nhìn anh đầy dụ dỗ: "Lại đây!" Rõ ràng hôm nay cô đã giành mất lời của anh.

Lâm An My có thể ngây người nhìn bạn, có đôi khi nũng nịu hoặc đùa nghịch. Khi bỏ đi lớp vỏ phòng bị bên ngoài, cô thể như một đứa trẻ sẵn sàng hỏi những thứ ngốc nghếch đến mức ngờ nghệch khiến bạn phải tự hỏi cô bạn gái thông minh đâu mất rồi?!

Trình Duệ bước đến bên cạnh ghế sofa quỳ xuống cạnh cô, nắm lấy tay cô và đặt lên nó một chiếc hộp gỗ. Trình Duệ nói với cô: "Cho em!"

Lâm An My sừng sốt: "Cho em hả?"

Anh gạt đầu, bổ sung: "Đúng vậy!"

Cô lắc lắc chiếc hộp, chăm chú xem xét xét các họa tiết được khắc họa bên ngoài. Cô nhìn anh đầy nghi vấn: "Đây là thứ gì?"

Trình Duệ cũng ngã người ra sau sofa, giọng điệu nước chảy mây trôi: "Của hồi môn của anh!"

"....." Sao lại đưa cô cơ chứ?

Trình Duệ tiếp tục: "Mở ra đi, nó là của bà nội cho em!"

Lâm An My mở hộp gỗ, bên trong là ba chiếc "túi thơm" được thêm tay đã cũ to bằng bàn tay cô. Ba chiếc "túi thơm" mang ba màu khác nhau lần lượt là màu lam, màu hồng phấn và màu xanh lục. Cô cẩn thận mở chiếc túi thơm trên cùng, bên trong là một mẫu giấy đã cũ ố vàng được gấp lại.

Cô ngược mắt nhìn Trình Duệ đầy nghi vấn, anh nhìn cô bằng một ánh mắt kiên định như muốn nói rằng: Mở nó ra! Nó là câu trả lời!

Lâm An My nhẹ nhàng mở tờ giấy đó ra, điều đầu tiên mà cô ấn tượng đối với tờ giấy cũ kỹ này là nét chữ nắn nót rất đẹp. Cô cảm thấy hơi xấu hổ vì chữ của cô viết rất nghệch ngoạc, không đẹp được như thế này.

Cả tờ giấy chỉ chít những chữ là một câu chuyện...

Lâm An My không hiểu sao bản thân lại cảm thấy rất quen thuộc với câu chuyện này, đây chỉ là một câu chuyện luân hồi bình thường. Không có những chi tiết rõ ràng chỉ đơn giản là đang phác hoạ lại ngắn gọn nhất về cốt truyện. Không có miêu tả, không có những từ ngữ đã động cảm xúc chỉ đơn giản ngắn gọn và xúc tích. Đáng lẽ ra cô sẽ không có cảm giác gì nhiều nhưng hiện tại trong lòng cô đang có một loại cảm xúc khó lòng diễn tả thành lời được.

Cô ngược mắt nhìn anh, rồi hỏi: "Anh xem chưa?"

Trình Duệ gật đầu, nắm lấy tay cô: "Đã đọc đi đọc lại nhưng anh không hiểu những gì viết trong đó! Nó rất phi thực tế!"

Cô nhìn sâu vào mắt anh: "Tại sao bà nội lại đưa thứ này cho em?"

Trình Duệ kéo cô vào lòng, để cô tựa đầu vào lòng ngực ấm áp của anh, tay anh vuốt ve tóc, eo và đùi chọc tay cô. Anh thấp giọng nói: "Đây là đồ bà nội đưa cho anh lúc nhỏ! Bà mất lúc anh được mười tuổi!"

Lâm An My đang được ôm chặt trong lòng anh đột nhiên run lên một chút, cô nắm chặt lại tay anh, ôm anh chặt hơn một chút, ánh mắt nhìn anh sâu thẳm. Cô nhẹ giọng hỏi anh: "Anh có sao không?"

Trình Duệ cúi đầu hôn lên khóe môi của cô, cười nhẹ: "Đừng lo, anh không sao?"

Lâm An My cọ cạo trên ngườ anh: "Nếu có chuyện không vui thì cứ nói ra! Em không cười anh đâu?"

Trình Duệ hôn lên tóc cô, tay anh vẫn vuốt ve những sợi tóc dài ven vành tai. Anh ôm cô vào lòng thật chặt: "Đồ mèo ngốc, kiếp trước anh còn nợ em, nên giờ đây phải "yêu thương" em trả nợ đây này!"

Lâm An My cười thật hạnh phúc, cô thay đổi tư thế, thoát cái đã giành thế chủ động. Cô cười rộ lên nham hiểm nhìn anh: "Thế nhưng em lại muốn đòi đòi kiếp kiếp chúng ta đều phải nợ lẫn nhau!"

Trình Duệ cười khế, vẻ ngoài lạnh nhạt đã được thay đổi hoàn toàn bằng bộ mặt nham hiểm. Lâm An My cảm thấy quả nhiên lợi hại anh không cười cực kỳ đúng đắn, cười lên liền cảm giác như rất không đúng đắn.

Cô ôm chặt lấy cổ anh, bắt đầu run rẩy chạm vào môi anh. Cô dùng đầu lưỡi liếm nhẹ cánh môi của anh, cô rụt rè chủ động học theo cách anh đã từng hôn cô. Hai mắt nhắm nghiền mừng rỡ từ trong trí nhớ ra cảnh tượng hai người hôn nhau. Lâm An My cố gắng nhớ lại phương pháp giữ hô hấp mà Trình Duệ đã dạy cho cô, chậm chạp thực hành.

Trình Duệ hưởng thụ được người nào đó chủ động, thế nhưng Lâm An My chỉ mềm mại dựa sát vào anh đầu lưỡi rụt rè chỉ dừng lại ở bên ngoài dẫn đến cho anh một trận lửa nóng vì không thỏa mãn.

Lâm An My cảm thấy cô không dám táo bạo tiếp tục, bảo một người bảo thủ như cô chủ động thế này đã là cực hạn. Thế nhưng Trình Duệ nào để cho cô rút lui, anh mạnh mẽ kiểm soát cô dán sát vào anh, một tay ấn vào gáy cô để hôn sâu hơn. Trái ngược với sự rụt rè của cô, anh mạnh mẽ lấn áp, nụ hôn của anh lúc dịu dàng lúc lại dồn dập khiến cho Lâm An My bị cuốn theo nhịp điệu của anh.

Sự rụt rè của cô càng lúc càng bị đẩy lùi, cô và anh như hoà hợp cùng nhau tạo nên một sự kết hợp hoàn mỹ.

Cho đến khi nụ hôn kết thúc, Lâm An My đã hoàn toàn mềm nhũn trong lòng anh. Trình Duệ nhìn cô cười khế, cô lườm anh một cái, rồi đánh lên ngực anh.

Trình Duệ cười dịu dàng xoa khế mớ tóc đã lộn xộn của cô, anh nói bằng một chất giọng khàn khàn: "Hay là chúng ta đăng ký kết hôn trước đi!"

Ngoại truyện nhỏ

Một ngày nào đó, Lâm An My nhìn thấy một hộp BCS Durex xuất hiện trong tầm mắt. Cô tò mò cầm lên nhưng không dám mở.

Trình Duệ nhìn thấy cô cầm nó liền trêu chọc: "Em lại có hứng thú với thứ đó à?"

Lâm An My nhìn anh, lại nhìn cái hộp: "Em có một mong muốn!"

"Mong muốn thế nào?"

"Mở thử một cái ra xem bên trong nó cấu tạo thế nào!?"

"....."

"Nhưng mà em vẫn nghĩ là thôi đi! Nó chỉ như cái bong bóng cao su thôi mà!"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

TÌNH YÊU THUẦN KHIẾT

"Nếu em rời khỏi anh, anh sẽ ở nơi này chờ em!" - Trình Duệ.

"Không sợ phong ba, chỉ sợ lòng người thay đổi!" - Lâm An My.

"Tony, hôm nay rất quan trọng cậu ngàn vạn lần phải trang điểm cho tôi thật tốt không được sơ suất!" Không biết đây là lần thứ bao nhiêu mà Lâm An My đã nói.

"Tôi không làm nữa!" Người được gọi là Tony với giọng nói yếu đuối thối hèn dỗi quăng cọ trang điểm lên bàn khoanh tay trước ngực không thèm nhìn cô cầu nhàu: "Cô đã làm nhầm câu này 'tám trăm' lần rồi đó!"

Lâm An My bĩu môi: "Có đến mức đó đâu chứ!"

Anh ta đứng dậy dùng ngón trỏ chọc chọc 'xi vã' lên trán cô, cảnh nhắc: "Nhìn xem cô đã đẹp lắm rồi có cần phải coi thường tay nghề của tôi đến thế không hả? Army, cô thật sự quá đáng ghê!"

Lâm An My nhìn cô gái trong gương, được rồi, mỹ nữ rất xinh đẹp, làn da trắng mịn màng không chút tí vết, hoàn hảo đến từng lỗ chân lông. Không uổng phí công sức cô đã bảo dưỡng bao lâu nay. Thành công biến cô thành đại mỹ nhân như vậy không thể quên công lao của nhà tạo mẫu Tony đứng đây, cô bèn quay sang nịnh bợ anh ta: "Tony xinh đẹp, tôi sai rồi!"

"Hừ, bởi vì tôi dễ mềm lòng nên mới tha thứ cho cô đó!" Tony khịt mũi, rồi cầm cọ trang điểm tiếp tục công việc.

Tony là một nhà tạo mẫu, anh ta và cô có thể xem là một cơ duyên. Thấy anh ta khó khăn nên cô đưa tay ra giúp đỡ, sau này anh ta phần đầu mở ra một thẩm mỹ viện làm đẹp như hiện nay. Một lời nghe qua chắc chắn ai cũng không lạ lắm gì, nhưng nó là cả một câu chuyện dài. Phá sản hai lần, suýt nữa tự vẫn, bị nghiện ma túy, nợ nần chồng chất... Đó là điều mà Tony đã trải qua, thật sự thì hiện tại anh ta chẳng thể mà cũng chẳng muốn chối bỏ quá khứ. Quá khứ của anh ta thật sự có quá nhiều những thứ tội lỗi và sai lầm nghiêm trọng.

Thời điểm anh ta từng bị mọi người kì thị là Gay, sau đó mọi thứ cứ đổ ụp lên đầu cuộc sống trở nên tăm tối và anh ta đã muốn kết thúc cuộc đời này!

Khi anh ta dự định tự vẫn thì Army xuất hiện, theo anh ta thấy thì Army là một con nhỏ điên khùng, kì dị. Những gì cô khuyên anh ta thật ra chẳng giúp anh ta hiểu tạo nào nhưng mà quan trọng là một câu nói: Chết rồi còn những người ở lại thì sao?

Lúc anh ta muốn chết nhất, anh ta nghĩ rằng người thân sẽ tốt hơn khi không còn anh ta. Nhưng anh ta không ngờ, con nhỏ điên rồ trước mặt nói anh ta bất hiếu, tổn kém cho gia đình và xã hội. Sau đó anh ta được 'lôi' về sống tiếp.

Lúc đầu anh ta cực kỳ tự ti, lí lịch anh ta không sạch nổi dù anh ta đã quyết tâm 'cải tạo' trở thành con người mới. Army lại xuất hiện, nói đúng hơn con nhỏ điên rồ đó cho anh ta vay tiền còn giúp anh ta kiếm tiền.

Bây giờ hay lúc đó anh ta đều có một cảm nghĩ, con nhỏ điên rồ này có khả năng bị người ta 'dự' tiền, nhưng mà may mắn là cái ánh mắt trong rất dữ dọa được không ít người. Nếu thật sự thân quen cũng không nỡ mà 'dự' tiền của con nhỏ điên rồ này.

Tony kiên cường nhìn thành phẩm của bản thân mà ảo tưởng: "Qua bàn tay tài năng của tôi đã biến cô thành mỹ nhân đấy thấy sao hả?"

"Tôi biết, tôi biết mà!"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà cô lại chăm chút cho bản thân như vậy hả?"

"Ra mắt ba mẹ bạn trai!"

"Phụt... khụ... khụ... Hèn gì!"

"Tony, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng không thể sơ suất được!"

"Nói thật với cái 'đức hạnh' của cô đủ đạt chuẩn rồi! Nhưng mà nói thật, đôi mắt cô phá hỏng hết thành tựu của tôi!"

"Tony, anh nhất định phải khiến tôi nhìn thật thuận mắt!"

"Còn không phải do đôi mắt của cô sao? Đẹp cái ánh mắt lo lắng của cô đi! Nhìn không thuận mắt nò!" Anh ta nhú mày.

"Tôi thật sự rất lo lắng bắt an!" Tay cô đang run bần bật lên đây này!

"Mắc mớ gì cô lo lắng?"

"...!? Tại sao không lo lắng!?"

Tony nổi giận anh ta hét lớn: "ĐẸP THÁI ĐỘ NGU NGỐC CỦA CÔ ĐI!" Bạn trai anh ta chính là bị loại hồ ly tinh giả vờ ngu ngốc như vậy dắt đi mất. Thật là đáng giận.

Đến nhà riêng của ba mẹ Trình Duệ, Lâm An My hận không thể chui 'tọt' vào ống tay áo của anh. Cô thật sự vô cùng hồi hộp.

Lâm An My vịn vẹo, rụt rè khép nép bám vào tay anh. Trình Duệ phì cười, đưa tay xoa nhẹ vành tai cô, hài lòng nhìn tai cô đỏ rực.

Biểu tình lo lắng, loay hoay như học sinh tiểu học lần đầu gặp giáo viên của cô chọc anh cười.

"Em thật sự hồi hộp sắp không thở nổi rồi này!" Lâm An My thật sự lo lắng bồn chồn không yên, giọng cô run run.

Anh vỗ vỗ mu bàn tay của cô, cho cô thoáng yên tâm, anh đột nhiên thả tay cô ra khiến cô bất an ngược mắt nhìn anh. Trình Duệ cười nhẹ, cúi xuống hôn lên trán cô một cái, thật ra anh định hôn lên mắt cô nhưng nhất định cô sẽ nổi giận vì anh làm hỏng lớp trang điểm cô dày công chuẩn bị. Anh dịu dàng hỏi, nhưng giọng nói không còn mang theo cảm giác lạnh băng nữa mà thay vào đó là cảm giác mát lạnh dễ chịu: "Yên một chút nào! Ba mẹ anh rất thích em. Đừng quá gì bỏ mình biết không!"

Ánh mắt dịu dàng của anh hòa tan lòng cô, lần đầu tiên cô có thể dựa dẫm vào người khác. Mắt Lâm An My cay xè, ngăn ngăn nước, lòng cô rất cảm động. Gật đầu với anh, cô nở nụ cười mềm mại: "Anh cúi xuống đây một chút!"

Trình Duệ cúi đầu xuống một chút theo ý cô, anh liền bị cô kéo cổ 'tấn công'. Cô chỉ hôn nhẹ một cái lên khóe môi của anh nhưng lại thành công khiến khóe môi anh nhếch lên cả ngày.

Đùa nghịch, ân ái một hồi hai người cũng vào nhà.

Mẹ của Trình Duệ là bà Trương Mỹ Ngọc, năm nay đã ngoài bốn mươi nhưng trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật. Ba của Trình Duệ không phải ai xa lạ là chủ tịch Trình Dương cô đã từng gặp trong mấy cuộc họp mặt.

Nhìn gương mặt trẻ trung và đáng người chuẩn như siêu mẫu của Vương Mỹ Ngọc, Lâm An My cảm thán, hèn gì chủ tịch Trình ân ái với vợ nổi tiếng khắp giới kinh doanh ở thành phố H.

Bữa cơm gia đình đơn giản, nhưng Lâm An My vẫn cảm thấy mẹ Trình không thích cô. Không phải cô suy nghĩ lung tung mà cảm giác này rất mãnh liệt. Chủ tịch Trình dù có trò chuyện cùng cô một chút nhưng thái độ không mặn cũng không nhạt, dường như ông ấy cũng rất dè chừng thái độ của bà.

Lâm An My kéo kéo tay Trình Duệ dưới bàn, anh nhìn cô rồi nhìn sang phía ba mẹ đối diện. Anh lại nhìn vào mắt cô cười nhẹ trấn an, vỗ vỗ mu bàn tay của cô cho cô an tâm.

Lâm An My giờ phút này còn an tâm, an tiếc gì nữa, lòng cô rối loạn hết cả lên! Trình Duệ nhìn gương mặt trắng bệch của cô rồi nhíu mày: "Em không khỏe sao?"

Lâm An My cảm thấy rất sợ hãi, cô đã bắt đầu quen với cuộc sống có anh, được anh nắm tay, ôm vào lòng và cả hôn nữa! Cô luôn tự nhắc nhở bản thân rằng mọi chuyện sẽ tốt, không phải bọn họ đang hạnh phúc sao!? Nhưng lòng cô vẫn rối loạn, cô sợ ba mẹ anh không thích cô. Ánh mắt cô nhìn anh đầy vẻ đáng thương. Trình Duệ cảm thấy ánh mắt đó như móng vuốt nho nhỏ của mèo con cào lên ngực anh hơi nhói lên không đau nhưng hơi ngứa ngáy.

Cô lắc đầu, cười gượng gạo, nhỏ giọng nói: "Không sao?"

Thật ra, vấn đề con dâu và gia đình chồng không còn là vấn đề quá nặng nề như trước đây vài chục năm. Đối nghịch với mẹ chồng thì cô gái nào cũng sẽ có cảm giác như vậy! Nhưng mà, cô lo lắng như vậy không hợp lễ nghi.

Mẹ Trình ngược mắt nhìn chồng, ông ấy nhìn vào mắt bà biểu hiện chịu theo ý bà.

Sau bữa cơm, Trương Mỹ Ngọc cười dịu dàng thăm hỏi: "Nhà con gia cảnh thế nào?"

Lâm An My trầm mặc, cô lễ phép trả lời: "Thưa bác gái, nhà con ở dưới quê! Ba mẹ con chỉ là buôn bán nhỏ gần trường học!"

Bà vẫn giữ nụ cười dịu dàng: "Nhà họ Trình không có chuyện chú trọng 'môn đăng hộ đối' cho nên đừng quá lo lắng!" Mặc dù có nghe qua chuyện cô gái mà con trai bà đưa về có khá nhiều tin đồn trong giới giải trí, tuy nhiên nghe chồng bà giải thích cũng thoáng yên tâm. Và lại cô gái trước mắt trông rất rụt rè, lễ phép bà cũng rất thích: "Nhà mẹ của bác cũng ở miền Tây, ba mẹ bác cũng là dân làm nông thôi!"

Lâm An My dường như đã bình tĩnh hơn một chút, cô vui vẻ trò chuyện với bà. Mặc dù không cùng quê nhưng cũng coi như là gần gũi nhau thêm một chút, sự câu nệ ban đầu cũng ít đi một phần.

Lâm An My hơi ít nói trước mặt người lớn và người lạ, ba của Trình Duệ là chủ tịch Trình Dương là người có vai vế làm ăn trên thương trường với cô nên cũng ít nhiều dễ dàng tiếp chuyện.

Ông Trình là người làm ăn, tư tưởng cũng thông thoáng rất nhiều so với ba của cô thì khác xa nhau. Ông Trình là người nho nhã lịch thiệp của dân thành thị, ba cô cũng coi như dân quê có tri thức là tốt nghiệp cấp ba thì gia đình không có tiền nên thôi học.

Ông Lâm, ba của cô là người rất nghiêm khắc đối với tư tưởng phong kiến lại cực kỳ gia trưởng. Trong nhà cô, trước nay ông ấy vẫn luôn là người quyết định tất cả. Mẹ cô là người phụ nữ nhà nghèo quê mùa, nhà ba cô khi xưa cũng nghèo nhưng cũng có cái nghề cái nghiệp, năm ông ấy ba mươi thì lấy mẹ cô khi đó bà tròn hai mươi. Nói về ba cô lại là một câu chuyện rất dài, cô sợ ông ấy, lúc nhỏ luôn muốn được ông ấy khen ngợi nhưng rồi lớn dần cô chỉ nhận được những lời nói độc địa từ ông.

Mẹ cô nhìn qua ngày, bà nói rằng ông ấy chỉ muốn cô cố gắng hơn nhưng chỉ là hình thức không được tốt lắm! Cô biết, nhưng khi cô hiểu chuyện thì đã không thể nào vẫn hỏi, khoảng cách giữa hai cha con vốn dĩ rất tốt dần rồi như hai người xa lạ.

Lâm An My nhìn Trình Duệ được Trình Dương nhẹ nhàng chỉ bảo, tình cảm cha con bọn họ khiến cô cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Bà Trương Mỹ Ngọc cũng tận lực kéo ngắn khoảng cách giữa cô và bà, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Thông qua trò chuyện cô biết được mẹ Trình là người rất thân thiện, cũng hóa giải được những lời đồn đại bên ngoài về chuyện của cô. Lâm An My cảm thấy tinh thần cực kỳ vui vẻ với thành tựu đạt được ngày hôm nay.

--- ----

Sau ngày đi gặp ba mẹ của Trình Duệ, Lâm An My cũng đã gọi điện thông báo cho người thân chuyện của cô và Trình Duệ, mẹ cô chỉ đơn giản bảo là khi nào hết bận thì về thăm nhà. Chuyện cưới xin bàn bạc xong thì chuẩn bị cho kịp thời để kết hôn.

Người ta nói ở bên cạnh người mình yêu bao lâu cũng không đủ chính là ví dụ điển hình cho cuộc sống hàng ngày của Lâm An My và Trình Duệ. Mỗi ngày trôi qua đều có vẻ ngọt ngào khác nhau nhưng cũng đều khiến cả hai cực kỳ hạnh phúc.

Công việc bận rộn nên mỗi khi rảnh rỗi là họ lại quần quýt bên nhau khiến những người độc thân tức đỏ mắt. Lâm An My bình thường rất hiểu chuyện, làm việc gì cũng tỉ mỉ chu đáo khiến cho Trình Duệ tương đối hài lòng. Còn Trình Duệ lại rất biết cách nuông chiều tính khí thất thường của Lâm An My. Bọn họ kết hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Lâm An My cũng không mấy khó chịu vì cái miệng thường xuyên chê bai của Trình Duệ, không phải cô không để ý mà là mỗi lần cô cau mày thì ngay lập tức anh sẽ nhường nhịn, dỗ dành cô ngay. Trình Duệ lại cực kỳ hài lòng với biểu hiện của Lâm An My, bởi vì cô dễ giận mà cũng dễ dỗ. Gặp người khác thì dù gương mặt anh có đẹp trai đến mấy cũng bị người ta đá bởi vì quá phiền phức.

Khi yêu rồi mới biết, câu hỏi nhảm chán nhất mà những người xung quanh lúc nào cũng hỏi là: "Yêu đối phương ở điểm nào?"

Trình Duệ lại có thể cười cười: "Không biết!" Ai biết đâu được mỗi buổi sáng nhìn thấy cô ngủ nướng cũng thấy vui vẻ. Thấy cô tắt bếp trong phòng bếp liền cảm thấy ấm áp lạ thường. Thấy cô bị chọc giận nhủu mày im lặng liền cảm thấy mềm lòng.

Cũng chẳng biết tại sao lại yêu cô, mà anh cũng chẳng biết tại sao lại càng ngày càng giống như chưa được thỏa mãn? Lúc đầu thì mỗi ngày chỉ hôn nhau có một lần, sau đó nhanh chóng thành hai, rồi ba, tiếp tục phát triển lên bốn, rồi bùng thành bảy, tám, chín.

Miền Trung gặp bão lớn, bệnh viện cử một đoàn bác sỹ đi cứu trợ. Đương nhiên quyết định ban đầu không có tên Trình Duệ trong danh sách nhưng anh lại quyết đi đăng ký, kéo theo Trần Trung dù không cam lòng vẫn phải cản răng đi theo. Ai bảo bác sỹ Trần muốn làm 'huynh đệ hoạn nạn có nhau' với Trình Duệ.

Viện trưởng Trình tức là ông nội của Trình Duệ cảm thấy cực kỳ hài lòng vì anh. Ông không phải là người có chấp cho rằng bằng cấp và giàu có chỉ là những tờ giấy vô tri, còn kinh nghiệm sống mới là tài sản quý giá nhất. Ông cũng không phải là người quá mức cổ hủ, lo được lo mất, theo ông thì 'con cháu tự có phúc của con cháu'. Tiền bạc và bằng cấp gì đó chỉ là tờ giấy vô tri, tiền có thể kiếm lại, bằng cấp có thể học lại nhưng kinh nghiệm sống thực tiễn thì không có cơ hội lần hai.

Tấm bằng đại học nước ngoài của cháu trai trong mắt ông chỉ là một tờ giấy không hơn không kém, bằng cấp cao phải đi kèm với những kinh nghiệm thực tế, không thì đừng ra vẻ trước mặt ông. Một bác sỹ không chỉ cần có tài mà còn phải có kinh nghiệm tốt nhất mới có thể cứu sống được bệnh nhân. Thế nên chức chủ nhiệm khoa mặc dù ai cũng nghĩ Trình Duệ là người thích hợp nhất, nhưng viện trưởng Trình chưa phê duyệt.

Trình Duệ cảm thấy ra ngoài học hỏi kinh nghiệm một chút cũng tốt, không cần suốt ngày cứ chăm chăm làm mấy cái luận văn khô khan. Mặc dù có hơi hối tiếc vì không thể mang theo Lâm An My, không thể gặp cô trong vài ngày.

Lâm An My hí hoáy chuẩn bị hoàn hảo tất cả những vật cần thiết để Trình Duệ mang theo, cô như một người vợ đảm đang chuẩn bị tất tần tật mọi thứ. Nếu người khác cười cô thật ngớ ngẩn thì họ sai lầm nghiêm trọng, cô bằng lòng làm những việc này vì anh xứng đáng để cô làm vậy! Trong tình yêu, cô có thể chống đỡ mọi thứ vì anh, chỉ cần anh yêu cô và đứng về phía cô. Cho dù cả thế giới vứt bỏ anh, cô cũng sẽ bên anh chống lại cả thế giới.

Nghe có vẻ thật chẳng có tí thực tế nào, nhưng mà thật sự thì một cô gái bé nhỏ như cô vẫn chống đỡ được cả thế giới. Rồi bạn sẽ thấy thôi!

Ngày đoàn bác sỹ lên đường đi cứu trợ, Lâm An My đến tiễn Trình Duệ lên máy bay. Cô mặc một chiếc váy liền thân màu trắng có ren thêu tinh tế, tóc

dài mượt mà màu ánh lên màu nâu của hạt dẻ một cách tự nhiên. Dáng người nhỏ nhắn thanh khiết thu hút nhiều ánh mắt.

Trình Duệ cứ kè kè bên cô, ôm chặt cô bên người như thể muốn mang cô theo, anh nói: "Anh sẽ nhanh chóng trở về!" Sau đó hôn lên trán cô như một lời hứa hẹn chắc chắn.

Lâm An My dịu dàng nhìn anh, thật ra con người cô rất ích kỷ nhất là hiện tại chỉ muốn ở bên cạnh anh, nhưng con người cô vẫn rất mâu thuẫn vì cô biết anh còn có những việc anh cần làm và muốn làm. Thay vì níu áo anh nũng nịu, cô sẽ chuẩn bị tất cả những điều anh cần. Cô muốn sát cánh bên anh, nếu không được thì chỉ đành làm hậu cần như hiện tại.

Tình yêu thật sự là "Em cần anh, vì em yêu anh!" Chứ không phải "Em yêu anh, vì em cần anh!". Nó là hai câu nói khá giống nhau nhưng ý nghĩa đã thay đổi. Tình yêu thật sự là vì yêu mới cần, còn cần tới mới yêu thì đâu còn ý nghĩa thiêng liêng của tình yêu.

Lớp trẻ vội yêu rồi lại vội vã buông tay, có đôi khi họ còn quá trẻ để nhận ra được một tình yêu thật sự, hay đơn giản chỉ muốn khoe khoang cho bằng bạn bằng bè. Có thể tình yêu giữa Lâm An My và Trình Duệ không hoàn hảo, cũng chẳng thể hiện mấy. Nhưng họ xác định sẽ nắm tay nhau đi hết quãng đường còn lại của cuộc đời.

Họ yêu nhau thật lòng bằng tất cả những gì trái tim họ mách bảo, có thể họ sẽ bị người khác cười vì quá cẩn thận. Yêu nhau cốt yếu là để làm gì? Tại sao lại phải yêu nhau? Đó là những câu hỏi có ai trả lời thỏa đáng, tùy vào cảm nhận của từng cá nhân thôi!

Đơn giản họ đều biết cái mục đích họ hướng về đâu!? Cái kết quả tất yếu sẽ diễn ra vậy tại sao không mau chóng thực hiện. Người trẻ tuổi có suy nghĩ khác nhau như đột nhiên yêu nhau mà đòi không kết hôn với bạn trai, xin tình trùng của bạn trai để tự mình sinh con.

Nếu bạn là một cô gái suy nghĩ như thế thì bạn vẫn chỉ biết đến bản thân. Bạn đã từng nghĩ cho ba mẹ bạn chưa, họ sẽ bị hàng xóm nói gì, bạn không thấy chữ không có nghĩa rằng không có chuyện gì xảy ra. Bạn từng nghĩ đến cảm nhận của người bạn trai kia không, ai sẽ cho không "con" của mình, trừ phi là loại người vô trách nhiệm. Có người nói rằng, đứa bé sẽ thuộc về cô ấy nhưng cô ấy sẽ thành toàn cho bạn trai mình kết hôn với người khác.

Đừng ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân như cô gái đó. Bạn thử nghĩ xem đứa bé khi ra đời không có người cha sẽ đáng thương thế nào. Đừng viện lí do rằng bản thân sẽ làm được rất tốt vai trò của người mẹ và thay thế người cha, sự thật hiển nhiên bạn không làm được, dù bạn làm được nhưng đó chỉ là những gì bạn thấy còn đứa bé và người xung quanh thì không? Bạn cảm thấy mọi chuyện chẳng có gì lớn lao, đúng vậy bạn đâu biết được ba mẹ, người yêu, kể cả đứa bé đều chịu đựng những khó xử và những khó khăn. Bạn không biết đến, vì bạn ích kỷ và chẳng quan tâm đến ai.

Đừng tự lừa dối bản thân nữa, bào chữa cho bản thân cũng chẳng ích lợi gì! Hãy thử đừng trách móc người khác khiến bạn đau khổ, hãy nhìn xem nỗi đau của họ. Người thật sự khiến bạn đau khổ là bản thân chứ không ai khác.

Tình yêu không phải lúc nào cũng đẹp và lãng mạn, mà là bạn có thể trân trọng và bảo vệ nó được đến đâu!?

Trình Duệ hôn tạm biệt Lâm An My, nụ hôn nồng cháy của bọn họ kéo dài cho đến khi có người thông báo đã đến lúc khởi hành. Lâm An My trong lòng lúng túng muốn chết, mặt cứ đỏ bừng thẹn thùng vẫy tay tạm biệt anh!

Trần Trung khinh bỉ hai người bọn họ bày đặt giờ trò thuần khiết, anh ta và bạn gái hôm qua vừa lên giường sau đó chia tay. Nguyên nhân là do cô bạn gái kia ảm đạm không cho anh ta đi, sau đó anh ta nổi giận liền đuổi cô ta đi. Cô ta nổi điên, thế là chia tay.

Lên máy bay, Trần Trung ngồi cạnh Trình Duệ bắt đầu mĩa mai: "Yêu đương nồng nhiệt dữ!"

Trình Duệ liếc anh ta một cái, lạnh nhạt nói: "Còn phải xem có phúc được hưởng hay không!?"

Trần Trung bĩu môi: "Phúc phần gì chứ!? Cậu không thấy 'đàn bà như quần áo, huynh đệ như tay chân' hay sao?"

Trình Duệ cười nhạt, khinh thường phải trả lời anh ta. Trần Trung bực bội xoay người lại ngủ một giấc dài mặc kệ tên bạn thân.

Có một số chuyện không thể ngờ đến...

Phong ba kéo đến, liệu bao giờ mới thấy lại ánh mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tình yêu không phải là gặp bao nhiêu trắc trở mới tốt đẹp mà là cùng vượt qua được mọi khó khăn!" - Lâm An My.

"Làm sao hiểu hết tim mình!?" - Trình Duệ.

Công tác cứu hộ được phát động khắp cả nước, tập hợp các nhân viên y tế, sinh viên tình nguyện và lãnh đạo các nơi cùng chung tay cứu trợ nạn dân.

Theo thống kê, trận bão vừa đi qua đã cướp đi sinh mạng của cả trăm người dân không may mắn, tàn phá hoa màu, lương thực, nhà ở...

Trình Duệ vừa đến đây vài ngày đã thông thạo những công việc nặng nhọc ở đây, Trần Trung đỏ mắt nhìn anh làm việc như người bản địa thực thụ, trong khi anh ta và những người khác cảm thấy cực kỳ mệt mỏi với đồng công việc này và cho rằng nó quá nặng nhọc. Cuộc sống ở đây cũng quá kham khổ.

Trần Trung ngửa mặt lên trời oán than: "Cuộc sống thật khắc nghiệt!"

Nơi mà bọn họ được điều đến cứu trợ là một miền quê hẻo lánh trên núi cao. Nơi đây người dân bình thường đã sống khá khó khăn, chưa có điện và nước máy để sử dụng, đa phần vẫn chỉ đốt đèn dầu, đèn cây...

Cách cả cây số (1km= 1 cây số) mới có thấy được vài nhà dân, khu vực đông đúc thì cũng chỉ được năm, mười cái nhà xa xa. Nhà tranh vách lá, gió bão nổi lên là người dân thấp hương khăn vải cho nóc nhà đừng bị tốc, nếu không cả nhà sẽ chẳng còn chỗ ở.

Người dân ở đây khi được cứu trợ thì đều rung rung cảm động, họ quá nghèo khổ, khó khăn, nếu không được hỗ trợ qua cơn bão này có lẽ cả nhà sẽ phải chết đói, nghèo lại càng nghèo...

Trình Duệ ở đây được vài ngày, anh cũng nhanh chóng hòa nhập được với người dân ở đây. Buổi sáng anh sẽ cố định ở nhà của thôn trưởng, nơi đó trở thành chỗ tập trung để khám chữa bệnh miễn phí cho người dân, sẵn tiện là nơi để phát thêm lương thực cho nạn dân.

Ban ngày anh bận tối tăm mặt mũi, khi xong việc thì sẽ giúp trưởng thôn gánh nước, làm vài việc nặng. Nhà thôn trưởng là một trong những nhà thiệt hại nặng nề nhất, cơ quan chức năng địa phương đã cho xây cất lại, thôn trưởng là cụ ông năm nay đã khoảng bảy mươi tuổi ở cùng với người vợ hơn nửa đời người, họ nuôi nấng đứa cháu gái mới khoảng mười tuổi mà con gái hai người đi làm ăn xa để lại.

Bầu trời về đêm ở đây rất đẹp, không bị ánh sáng đèn nơi thành phố ảnh hưởng. Sau những ngày mưa bão, mây giăng đen kịt cả bầu trời thì đêm nay mây đã tan, để lộ ra cả một bầu trời lấp lánh ánh sao khiến cho người thưởng thức bỗng chốc choáng ngợp trước vẻ đẹp nghệ thuật của tự nhiên.

Mặt đất ẩm ướt, cỏ dại lên cao khoảng ngang mắt cá chân. Trình Duệ mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình có chút nhăn nhúm, chân đi dép râu giẫm lên cỏ ướt. Ông quần dài ẩm ướt lại lấm lem vết bùn đất dính trên đó. Anh mặc một chiếc áo khoác màu lam sẫm màu, tay xách cà- môn vẫn còn mới.

Tiếng bước chân của anh đều đều vang lên giữa âm thanh hỗn tạp đặc trưng của một miền quên vắng vẻ, xung quanh tiếng dế kêu râm râm, tiếng ếch nhái ồn ào, và vô số côn trùng khác cứ riu rít lên tạo thành một âm thanh rất đặc trưng.

Trình Duệ đi xuyên qua con đường mòn trong bóng đêm, ánh sáng loe loét của ngọn đèn bão lơ lơ ở xa xa thấp thoáng bóng dáng của một cô gái. Trình Duệ nhíu mày, bước chân vẫn giữ tốc độ đều đều không nhanh mà cũng không chậm, gương mặt lạnh lùng lướt qua chỗ của cô gái đó không chút cảm xúc.

Cô gái bỗng chốc yếu ớt lên tiếng: "Bác sỹ Trình, em bị lạc đường!" Giọng điệu ngập ngừng như muốn khóc khiến cho người nghe dễ dàng mềm lòng.

Trình Duệ chẳng thèm để ý, chẳng thèm dừng lại mà vẫn đi về phía trước, bước chân thậm chí còn sảy chân nhanh hơn dài hơn để mau chóng bỏ rơi cô ta.

Anna là y tá đang thực tập, cô ta là người con gái cưng của một người làm kinh doanh trong thành phố H. Thái độ sống ngang ngược, đi cứu trợ mà cứ như đi ngắm cảnh, thái độ không đủ chuyên nghiệp để làm một y tá, không có trách nhiệm với công việc khiến cho Trình Duệ thẳng thừng phê bình cô ta trước đám đông.

Mất nào thế nào mà cuối cùng cô ta lại còn xuất hiện trước mặt anh.

Anna mặc kệ tất cả, cô ta nức nở đi theo phía sau Trình Duệ, anh nhăn mày khó chịu. Loại phụ nữ giả vờ yếu đuối thế này anh cực kỳ không thích, với cả làm việc cũng chẳng chịu trách nhiệm mà cứ dựa vào nhan sắc, dựa vào chiêu giả mềm yếu liên qua chuyện khiến anh cảm thấy càng bài xích.

Con đường nhỏ râm râm tiếng côn trùng kêu réo, đột nhiên xuất hiện mấy tiếng thán thốt của phụ nữ làm Trình Duệ khó chịu đến cực điểm. Anh đi xuyên qua bóng đêm, đến chỗ góc cây to Trần Trung đang chờ đợi.

Trần Trung huyết sáo vở vai Trình Duệ reu ghẹo: "Đến đâu cũng được mỹ nữ để ý như cậu thật thích!"

Trình Duệ khó chịu phui tay anh ta ra: "Nhường cho cậu đấy! Tôi không hứng thú!" Sau đó anh tiếp tục tiến về phía trước.

Trần Trung liếc mắt nhìn cô gái trẻ kia một cái, cười cười gật đầu chào cô ta. Anna e lệ cười chào hỏi. Trần Trung nhanh chóng theo chân Trình Duệ, trong lòng anh ta cười lạnh, dạng phụ nữ như Anna cũng chỉ để qua đường.

Về đến nhà trưởng thôn, nghe tiếng bước chân Lâm An Hi tươi cười chạy ra đón: "Anh về mới về!"

Trình Duệ không hề keo kiệt tặng cho cô ấy một nụ cười nhẹ, đưa cà- môn trong tay cho cô ấy: "Gà tiêm thuốc bắc của Chủ tịch xã gửi tặng, em chia cho vợ chồng bác trưởng thôn và cháu gái đi!"

Lâm An Hi cười tươi: "Tuân lệnh anh về!"

Trần Trung nhìn Lâm An Hi mà lắc đầu, chị em nhà họ Lâm chẳng giống gì nhau cả, chỉ có gương mặt tựa tựa. Chị gái thì trầm mặc lạnh lùng, còn em gái thì nhiệt tình sôi nổi.

Nói ra thì đúng thật là có duyên khi tình cờ bọn họ gặp Lâm An Hi, em gái ruột của Lâm An My. Trình Duệ hơi bất ngờ khi nhìn thấy một người có gương mặt giống với Lâm An My, nhưng nhìn kĩ lại sẽ phát hiện Lâm An Hi có dáng người cao hơn, thậm chí là to con hơn Lâm An My.

Cô bé vừa nghe hỏi liền cười hề hề giới thiệu: "Em là Lâm An Hi, sinh viên năm nhất. Hiện em đang làm tình nguyện viên! Rất vui được gặp anh rề!"

Trần Trung cảm thấy là lạ, không thể nào tin được Trình Duệ vừa lòng với hai tiếng "Anh rề" của An Hi.

Lâm An Hi cười cười nhìn Anna, còn Anna bày ra tư thế kiêu căng. Lâm An Hi hí hóp nhìn cô ta: "Di y tá à, gọi đi đấy! Bác sỹ Trình là anh rề cháu!" Sau đó cô bé tung tăng xách cả - mền rồi đi. Lâm An Hi không có đầu óc kinh doanh nhưng bù lại đối phó với loại người như Anna vẫn dư sức.

Cô cháu gái của thôn trưởng rất thích Lâm An Hi, An Hi lại là cô gái tính tình cởi mở, chỉ đi làm tình nguyện viên vài ngày đã có cả đám hoa đào. Ngay cả Trần Trung cũng gia nhập vào theo đuôi Lâm An Hi.

Mấy ngày trước bão đã qua, nhưng mưa vẫn còn sòng điện thoại cũng không bắt được vì thế sau khi trời quang mây tạnh Lâm An Hi gọi điện thoại cho Lâm An My, nghe mắng đầy tai mới được thờ phào nhẹ nhõm.

Trần Trung cắn đậu phộng (hạt lạc), nhâm nhi với trà, mấy hôm nay anh ta khá thân thiết với An Hi nên không ngại ngừng hỏi: "Sao thế? Bị ba mẹ mắng à?"

An Hi bĩu môi: "Là chị hai! Chị ấy mới đáng sợ!" Cô ấy cười hi hi nói.

Trần Trung gật gù, gạ gẫm: "Chắc chắn chị ấy không đáng yêu bằng em!"

An Hi cười ha ha, nhìn Trình Duệ đang trầm ngâm nghĩ ngợi nhìn chằm chằm vào màn hình tối thui của điện thoại. Cô ấy cười cười lên tiếng: "Ba mẹ yêu cầu đối với chị ấy rất cao! Chữ "My" trong tên chị ấy nghĩa là thù hận." An Hi chu môi: "Chị ấy dữ như chằn tinh ấy, cơ mà được cái rất mềm lòng và dễ gạt!"

"... .." Anh ta cảm thấy chị em nhà này đúng là mỗi người một kiểu.

An Hi tách đậu phộng vui vẻ nhai, miệng không ngừng nói: "Chị ấy cũng rất dễ mắc cở, thường thì lúc nào cũng bày ra bộ dạng lạnh lùng tri thức. Ấy vậy mà chị ấy hậu đậu với ngớ ngẩn cực kỳ!"

Trần Trung vui sướng tách đậu phộng giúp An Hi, nịnh nọt: "Chắc chắn là không có nhiều người theo đuổi như An Hi rồi!"

Lâm An Hi đang cắn đậu phộng liền đỏ mặt, xua tay nói: "Ày, chị ấy cũng rất được yêu thích tuy nhiên thường thì chậm hiểu và truyền thống quá nên bị ế đến giờ! Đa phần chị ấy đều đem "mất đặt trên đỉnh đầu" nên chẳng có bạn trai thôi!"

Trình Duệ phì cười.

"Anh rề cười kìa!" An Hi phản kích.

"... .." Trần Trung thật không hiểu rốt cuộc Trình Duệ cười cái gì!

Lâm An Hi nhâm nhi, tám nhăm cùng Trần Trung một lát rồi thu dọn hành lý theo đội tình nguyện viên đến nơi khác.

Chỉ còn lại hai người bọn họ, Trần Trung lên tiếng: "Chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, tôi thật không hiểu rốt cuộc cậu coi trọng bà cô đó ở đâu chứ?" Trần Trung nhíu mày suy nghĩ.

"Tôi cũng không hiểu tại sao cậu lại có thành kiến với cô ấy!" Trình Duệ đáp.

Đối với Trình Duệ, anh cũng chẳng hiểu lắm cảm xúc trong lòng bản thân từ trước đến nay như sơ đồ điện tim bình bình thường thường. Nhưng không hiểu sao bên cạnh cô, cảm giác rất kỳ quặc ngay cả anh đã đọc qua hàng loạt sách tâm lý, giáo trình y khoa nhưng vẫn không hiểu nguyên nhân. Thứ cảm giác anh có được có lẽ là hoocmone trong cơ thể, anh cứ nghĩ loại hoocmone tình yêu này sẽ không xuất hiện trên anh nhưng lại khó lòng tránh khỏi.

Tình yêu sao!? Ai biết nó là thứ gì nhưng không chống đỡ được thì đành thuận theo. Trình Duệ thuận theo cảm xúc của bản thân, thành thật với chính mình nhận thức được cảm xúc ấy.

Lúc đầu thì chỉ thuận theo tự nhiên, nhưng không ngờ rằng bản thân lại không kiềm được mà đặt cô vào lòng. Khát vọng được ôm cô, hôn cô khiến thân thể anh trở nên khô nóng. Anh đã cố nhắc nhở bản thân đừng để bị làm tương giữa hoocmone và một tình yêu thật sự, đấu tranh tư tưởng thật lâu cuối cùng cảm lòng không đậu nghiêm túc muốn yêu cô.

Tình cảm chính là thứ khó hiểu và khó đề nén nhất, nghe những tin đồn không hay về cô anh thật sự rất khó chịu. Anh ghen tị, cực kỳ ghen tị với những người đàn ông đó. Anh cũng không hiểu bản thân mình cao cao tại thượng, dù là nghiên cứu học tập gì anh cũng chưa từng có chút cảm giác muốn tranh đoạt hay đồ kỵ. Tất cả những cảm xúc kì quái nhất xuất hiện khi cô xuất hiện trong đời anh.

Trình Duệ gạ gẫm, lần la hỏi thăm từ Lương Đình. Mà cái tên gian thương ấy lại thừa cơ kiếm chút lợi ích từ anh. Dù sao anh cũng không quan trọng mấy cái cổ phiếu lẻ đó, nhanh chóng biết được toàn bộ quá khứ của cô. Anh vừa vui mừng vì cô chưa từng đi quá giới hạn cho phép với ai, lại lo ngại vì khó có thể hiểu được lòng cô. Lo lắng bao lâu cuối cùng cũng có kết quả, không sớm thì muộn bọn họ sẽ cùng nhau xây dựng một ngôi nhà tràn ngập tình yêu và hạnh phúc.

Đối với Trần Trung, Lâm An My chính là dạng phụ nữ thông minh, mà thông minh đồng nghĩa với việc Trình Duệ sẽ rất mệt mỏi. Anh ta cảm thấy Trình Duệ và Lâm An My không hợp với nhau, nếu ở chung Trình Duệ nhất định phải chịu thiệt thòi. Và lại tuy Lâm An My thông minh nhưng chiều cao lại quá thấp, thể chất lại yếu ớt, cộng thêm việc cô ấy có gia cảnh không hề tốt như bọn họ.

Đặc biệt Trần Trung cực kỳ không thích phụ nữ cung bò cạp. Còn không phải phụ nữ bọ cạp "quỷ kế đa đoan", "gen ăn tức ở",... Nghe thôi anh ta cũng không thể nào thích nổi Lâm An My. Trong khi đó Trình Duệ thuộc cung Xử Nữ không phải nên tìm cô gái cung khác như Song Ngự trong sáng có phải tốt không!? Vừa đáng yêu, vừa dễ bảo chắc chắn cực kỳ cho người huynh đệ của Trình Duệ là anh ta chút mặt mũi.

Tình yêu sao!? Trần Trung là một người đàn ông đào hoa và chẳng bao giờ dừng lại, anh ta là cháu trai được cưng chiều nhất nhà. Quan điểm về tình yêu của anh ta chính là nếu phụ nữ đã trở nên nhàm chán và phiền phức vậy thì chia tay. Hôn nhân tương lai đối với người mang chủ nghĩa độc thân như anh ta chẳng còn quan trọng. Còn nữa, phụ nữ chẳng bao giờ cảm thấy đủ, cô ấy sẽ chẳng bao giờ thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân.

Cả hai người bọn họ, Trần Trung và Trình Duệ là hai người bạn lớn lên bên nhau. Bọn họ sớm chiều bên nhau suốt thời gian qua, trừ khi Trần Trung hẹn hò. Bọn họ cùng nhau đến Mỹ du học, Trần Trung thì ban đêm lại lên đi "tán gái" để Trình Duệ lại ôm đồng giáo trình.

Quan hệ và tình cảm giữa bọn họ không phải chỉ một hai câu nói là có thể nói ra hết.

Lâm An My nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại do dự không biết có nên gọi cho Trình Duệ hay không!? Từ ngày đầu tiên cô đã do dự không biết nên gọi hay không nên, sau đó tự thuyết phục bản thân là mới có một ngày rảnh rỗi nên một chút đừng làm quá lên.

Sau đó cô lại cảm thấy nhớ, đây là lần đầu tiên cô cảm giác nhớ một ai đó một cách kỳ lạ như thế. Trước đây cô chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này, nó không giống như nhớ về người thân trong gia đình hoặc là một người bạn thân. Nó cứ cồn cào trong ruột, trong gan làm gì cũng nhớ đến anh, đi đâu cũng suy đoán xem anh đang làm gì.

Lâm An My tuy không hoàn toàn hiểu rõ được lòng dạ người khác nhưng hiện tại cô xác định trong tim cô đã có Trình Duệ. Chỗ trống rỗng trong tim suốt hai mươi mấy năm qua đã được lấp đầy. Cô vẫn luôn cố gắng để trở thành một cây đại thụ to lớn che chở cho tất cả những người cô yêu thương, nhưng bản thân cô luôn rõ ràng một điều là dù cho có cố gắng thể hiện thế nào thì trong lòng cô vẫn luôn yếu đuối. Cảm xúc trong lòng cô đặc biệt sâu sắc và dễ dàng bị khuấy động một cách điên cuồng.

Điện thoại chợt reo lên, hiển thị tên Trình Duệ đang gọi đến, cô đỏ mặt lắp bắp nhận điện thoại: "Alo,..."

["Tôi là Trần Trung!"]

Tim Lâm An My chợt thót lên, cô nhủ mảy trâm tỉnh hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lâm An My tháo giày cao gót, lao vào thang máy gấp gấp xuống bãi đậu xe của tập đoàn. Một loạt hành động tra khóa, kéo cửa, dập cửa cực kỳ nhanh và chuyên nghiệp cô lao vút chiếc xe mui trần vào làn đường đông đúc.

Tay cầm lái của cô phát run, tim cô đập loạn, cô sắp không thở nổi. Đầu óc cô cứ như có cả tổ ong đang quấy nhiễu, suy nghĩ trống rỗng. Bề ngoài có vẻ như cô rất mạnh mẽ nhưng sự thật khi cô đối diện với tin tức ngày hôm nay lòng cô run rẩy sợ hãi, tay chân luống cuống phát run, cô cố gắng kéo lý trí lại nhưng không có kết quả.

Ông trời, làm sao cô chịu đựng nổi khi bản thân cứ do dự không quyết đoán gọi điện cho anh, chờ đợi anh gọi đến thì ngay lập tức nghe tin anh gặp tai nạn. Trước đây cô không muốn yêu đương đơn giản vì cô chưa tìm được Anh, cô cảm thấy những người đàn ông xung quanh đều không đáng tin, cũng khó có thể trấn áp được một người ngoài lạnh trong nóng như cô.

Lâm An My luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ, mà đàn ông họ chỉ khâm phục và nể trọng cô chẳng thể nào ở bên cạnh cô để cô dựa dẫm. Trình Duệ đến, anh từ từ tiến vào cuộc sống của cô, khơi dậy tất cả những cảm xúc mà cô che giấu bấy lâu nay. Cô tùy hứng, cô dịu dàng, đánh đá tất cả mẫu thuẫn lại tập hợp trên người cô. Anh hôn cô, cho cô biết run động của trái tim khác với run động thoáng qua.

Đối với người khác thì nhanh chóng kết luận đó là yêu, nhưng cô vẫn không dám xác định, chỉ có một điều cô khẳng định là ngoài anh ra cô không muốn người nào chạm vào dù chỉ là chạm tay. Cô không biết người ta yêu đương kiểu gì, nhưng với cô yêu nhau là để cưới nhau, lãng phí thời gian và tình cảm để làm gì khi không có tình cảm.

Hốt mất Lâm An My đỏ ửng, cô lái nhanh chiếc xe hơi của bản thân đến bệnh viện Tinh Tú. Trong lòng âm thầm khẩn cầu Bồ Tát phù hộ độ trì cho Trình Duệ tại qua nạn khỏi!

Tim cô như muốn rơi ra ngoài khi nghe Trần Trung nói là Trình Duệ gặp tai nạn bất ngờ, chỗ cứu nạn đột nhiên xảy ra động đất đá tảng từ trên núi lăn

xuống. Gia đình nhà trưởng thôn mà bọn họ qua đêm bị đá đè bẹp, duy chỉ có cô cháu gái của bọn họ được Trình Duệ cứu nên không mất mạng nhưng vẫn bị thương nặng. Trình Duệ cứu người nhưng anh lại bị đá va vào đầu, bất tỉnh, mất máu khá nhiều nguy cơ có thể bị xuất huyết não dẫn đến tử vong.

Khi Lâm An My đến bệnh viện, trực thăng của bệnh viện đã xuất phát đến chỗ Trình Duệ. Các bác sỹ bên đó cũng đã dùng các biện pháp sơ cứu cho anh chờ trực thăng đến. Trên trực thăng là một đội ngũ bác sỹ xuất sắc nhất của bệnh viện mang theo các thiết bị tân tiến nhất với một mệnh lệnh phải cứu được mạng sống của Trình Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sóng To Gió Lớn

"Người ta luôn nói rằng em mạnh mẽ. Cũng chỉ có em luôn biết bản thân yếu đuối thế nào khi không có anh!" - Lâm An My.

Bệnh viện Tỉnh Tú..

Không khí vẫn tất bật như thường, đoàn bác sỹ của bệnh viện cử đi gồm mười người khi trở về chỉ còn bốn người bị xây xát nhẹ, trong đó có Trần Trung. Sáu người còn lại trong đó có Trình Duệ là bị thương rất nặng, một người tử vong tại chỗ, một khác do mất máu quá nhiều không qua khỏi những người còn lại nhẹ thì gãy tay, chân, nặng thì chấn động não chưa tỉnh.

Viện trưởng Trình Danh nghe tin cháu trai đích tôn gặp tai nạn thì lên cơn đau tim nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Nhà họ Trình "sút đầu sút mẻ trán" với những chuyện liên tiếp xảy ra.

Trình Dương ôm Trương Mỹ Ngọc trong lòng, ông vỗ về an ủi bà, trong khi bà hoàn toàn mất bình tĩnh khóc lóc thảm thiết. Ông chỉ có duy nhất một thằng con trai nối dõi là Trình Duệ, mặc dù vợ có ý định sinh thêm nhưng do "bóng ma tâm lý" khi bà sinh Trình Duệ nên ông không bằng lòng cho bà sinh thêm. Quả thật đứa con trai này của bọn họ thật sự rất giỏi giang và tự lập.

Trình Dương nhìn Lâm An My, cô đang thần thờ như người mất hồn. Gương mặt bình tĩnh, nhưng tay chân luống cuống phát run đã tố cáo tất cả. Ông hít thở sâu vai vợ để bà an tâm, ấn tượng của ông về Lâm An My không tệ. Trong mắt ông vẫn đề "môn đăng hộ đối" không quan trọng, quan trọng là ở lòng người.

Trên đời này, chờ đợi và mãi chung thủy được với một người duy nhất có mấy ai làm được. Tình yêu là thứ chẳng ai xác định được, hôn nhân trong xã hội này một là bắt đầu từ tình yêu, hai là kết thúc bằng tình yêu. Thứ mà con trai ông đã chọn chắc chắn đã xác định, dù thế nào thì ông cũng tin tưởng mắt lựa chọn của con trai mình.

Trước cửa phòng cấp cứu, cặp vợ chồng trung niên ôm nhau, bên cạnh là một cô gái trẻ đơn độc. Hiện tại trái tim Lâm An My như bị tên đâm xuyên qua, đau đớn, cổ họng cô khô khốc không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào. Bọn họ đã ngồi đó suốt hơn tám tiếng, bản thân mỗi người đều có những suy nghĩ riêng nhưng ai cũng đang chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất xảy ra.

Gần mười hai tiếng phẫu thuật, phòng phẫu thuật mở cửa. Bà Trình Mỹ Ngọc lao nhanh đến chỗ bác sỹ hỏi liên tục, hai mắt ngấn lệ, bà mất bình tĩnh nói năng lộn xộn cả lên. Lâm An My đỡ lấy bà, Trình Dương ôm bà vào lòng an ủi, ông ra hiệu cho cô nói chuyện với bác sỹ.

Lâm An My biết ý, cô cảm ơn bác sỹ, dù sao bác sỹ cũng vừa trải qua cuộc phẫu thuật lâu như vậy không phải là chuyện dễ. Cô cố gắng áp chế cảm xúc của bản thân, cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Tình hình của anh ấy!?"

Bác sỹ nam kéo khẩu trang xuống, trấn an ta đỏ mặt hỏi nhẹ nhàng trấn an cô và nói: "Anh Trình không sao! Cô và người nhà cứ an tâm! "

Lâm An My cúi đầu cảm ơn: "Thật cảm ơn bác sỹ!"

Bác sỹ nam gật đầu nói: "Mặc dù qua cơn nguy hiểm nhưng có tỉnh lại hay không thì chưa xác định! "

Đêm nay Lâm An My mất ngủ. Đèn trong phòng đã tắt toàn bộ chỉ còn ngọn đèn ngủ lờ mờ. Cô vươn tay tắt nốt nó đi, "tách" một tiếng cả căn phòng chìm vào bóng tối. Cô mở tung rèm cửa ban công, ban công nhỏ được bao bọc bởi lan can nhỏ lẻ loi.

Cô khoác một lớp chăn dày, kéo ra cửa thủy tinh rồi ôm chầm ngồi tựa lưng vào cửa thủy tinh. Lâm An My nhìn bầu trời khẽ mỉm cười, cô kéo chăn quấn người lại chỉ chừa ra một chỗ trống để nhìn. Gió bên ngoài lồng lộng thổi, cái lạnh của sương đêm như cắt da, cắt thịt khiến làn da lưu luyến hơi ấm trong tấm chăn ấm áp.

Đôi mắt Lâm An My trầm ngâm, ánh mắt cô hướng về nơi xa xăm vô định trên bầu trời đầy sao kia. Tìm cô thất lại, cái cảm giác choáng ngợp trước cái đẹp của tạo hóa. Cảnh tượng này dường như trùng với mười mấy năm trước, trong thời điểm xảy ra trận cãi nhau của ba mẹ cô, nhìn mẹ cô bị đánh nhưng cô không thể giúp được, nỗi bất lực cứ dâng lên trong lòng. Đó là lúc cô biết rõ ngoại trừ mẹ sẽ không rời bỏ cô thì bất cứ ai cũng có thể vứt bỏ

cô.

Lúc đó cô đã ngồi bệch bên góc đường, nơi góc khuất của một chậu cây to. Nơi đó ánh đèn đường không chiếu tới, bên ngoài cổng của một ngôi Đình to lớn nơi quê nhà cô ngồi.

Dòng nước mắt lã lã chảy dài xuống đôi gò má, rơi lên cổ cô. Lâm An My ít khi dựa dẫm vào ai, cô luôn tự nhắc nhở mình không được dựa dẫm quá mức vào bất kỳ ai. Trình Duệ đến, anh không giống bất kỳ người đàn ông nào trước nay cô từng gặp, anh có sự trưởng thành chừng chạc của một người đàn ông đáng tin cậy.

Anh thú nhận bản thân chưa từng có kinh nghiệm yêu đương nhưng anh khẳng định người khác làm được anh cũng sẽ làm được. Khả năng bọn họ yêu nhau mà nói là khó có thể xảy ra, một chữ 'duyên' có lẽ sẽ lý giải được phần nào. Tình yêu của bọn họ có chút ngưng đọng của mỗi tình đầu, thứ mà họ chưa từng trải qua trong thời điểm thanh xuân tươi đẹp. Anh đưa cô đi những địa điểm hẹn hò, dắt cô đi dạo sân trường cũ xem lại những bức ảnh của cô. Cô nắm chặt tay anh tìm kiếm những nơi anh đã từng trải qua khoảng thời gian không có cô.

Anh nói: "Anh không thể trả lời câu hỏi tại sao anh lại yêu em. Nhưng anh xác định rằng cả đời anh nhận định em là người duy nhất đi cùng anh đến cuối đời!"

Cô tin anh!

Cô không biết vì sao lại tin anh, có thể là do đôi mắt đầy vẻ kiên định của anh, hay là vì con tim cô đã tìm được anh.

Anh và cô không thể gặp nhau thời điểm thanh xuân tươi đẹp của nhau, nhưng lại mang nhau tìm lại cảm giác đó. Họ giống như cặp vợ chồng già dắt nhau xem lại những kỉ niệm.

Trình Duệ là một bác sĩ giỏi, anh bận rộn với sự nghiệp của bản thân. Lâm An My cũng có sự nghiệp kiếm tiền của bản thân. Anh còn bằng lòng dành chút thời gian ít ỏi của bản thân để bên cạnh cô, đương nhiên cô cũng sẽ dành tất cả những điều tốt nhất để chăm sóc cho anh!

Lâm An My không thích làm việc nhà, cũng không muốn suốt ngày vui đùa vào làm một bà nội trợ đảm đang. Trên đời này có rất nhiều chuyện khó có thể ngờ được, có nhiều cặp vợ chồng yêu nhau đậm sâu sau kết hôn không vài năm thì cũng vài chục năm liền la hét đòi ly hôn, mà tỉ lệ ly hôn hiện nay thật sự rất cao. Chuyện yêu đương thì họ đổ lỗi cho con tim, chuyện hôn nhân họ lại đổ lỗi cho người bạn đời của họ.

Lâm An My đối với hôn nhân chỉ có mỗi một yêu cầu là chồng của mình phải là người đàn ông chung thủy một lòng một dạ với mình. Nhưng đồng thời cô cũng biết là không có gì là từ trên trời rơi xuống, không có thứ gì tuyệt đối nếu bản thân không tự mình nắm giữ. Cô biết Trình Duệ sẽ hoàn toàn thủy chung với cô, nhưng trên đời này điều gì cũng có thể xảy ra, cô sợ nhiều khi hơn vài năm sau khi họ bên nhau anh lại tuyên bố người phụ nữ khác mới là người anh yêu, chắc chắn cô sẽ khó mà giữ được bình tĩnh.

Lâm An My một khi bị phản bội, bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến kẻ đó trả giá. Cô tin vào nhân quả, nhưng đời này chờ nhân quả đến với bọn họ thì chắc cô cũng tóc bạc da nhăn. Bận tin vào làm người tốt sẽ được đền đáp xứng đáng, xin thưa với bạn rằng cô không thể nào trở thành một 'thánh nữ' như trong tiểu thuyết đi tha thứ.

Người cho cô quả ngọt, cô sao có thể đáp lại người trái xanh. Người cho cô quả đắng, tại sao cô lại phải trả quả ngọt. Trình Duệ không trao những lời nói 'sáo rỗng', anh nói được sẽ làm được, anh trọng thực tế tuy không lãng mạn nhưng cô lại thích sự thẳng thắn của anh.

Yêu nhau đôi khi họ vẫn phải cãi nhau nhưng họ vẫn giữ một quy tắc đã định, bất đồng quan điểm thì im lặng một lúc để bình tĩnh lại rồi giải quyết sau. Có đôi khi bạn không tin, nhưng điều này lại rất công hiệu. Khi mối quan hệ của bạn là một sự nghiêm túc từ hai phía, họ tôn trọng lẫn nhau và sẵn sàng bỏ xuống một xú cái 'tôi' của mình để tránh đi những trận cãi nhau không đáng có. Tôn trọng mối quan hệ giữa hai bên luôn là phương án giải quyết tốt nhất!

Lâm An My nắm chặt một lọ thuốc trong tay, ánh sáng mờ mờ của ánh đèn trong thành phố phản chiếu lờ mờ nhìn thấy dòng chữ tiếng anh của lọ thuốc. Có vẻ như cô đang bắt an, bàn tay đôi lúc lại nắm chặt lại.

Lâm An My khẽ thờ dài, đêm thật dài, cô kéo chăn về phòng. Hai mắt mở to nhìn chằm chằm trần nhà. Một khoảng im lặng dài đằng đẵng, nước mắt đột nhiên rơi xuống thấm ướt gối. Một nỗi cô đơn tui hồn trời dậy, nỗi lo lắng sợ hãi như bóng đêm đang cắn nuốt cảm xúc của cô.

Cô sợ rằng ngày mai nắng lên nhưng... Liệu anh có tỉnh lại!?

--- -----

Sau ca phẫu thuật Trình Duệ được đưa vào phòng bệnh. Cả nhà họ Trình gặp một phen chao đảo, nhưng cháu trai đích tôn chưa tỉnh gây ra không ít khó khăn về phía truyền thông, ảnh hưởng đến Trình Thị. Thế nhưng "sóng này chưa đi, sóng khác đã đến" khiến cho nhà họ rơi vào tình trạng "đứng ngồi không yên", dường như có kẻ đã nhúng tay vào, mà kẻ này có vẻ muốn kéo bọn họ xuống.

Bây giờ đầu tiên trôi qua, người nhà họ Trình đều sống trong căng thẳng. Ba của Trình Ngọc Nhi, ông Trình Dân chú ruột của Trình Duệ bị điều tra. Trình Dân là một sĩ quan cao cấp, nay đột ngột dính líu đến một số dây dưa về thuế xảy ra chuyện. Tập đoàn ND của nhà họ Trình cũng gặp phải rắc rối không nhỏ khi dính dáng đến tin tức người nhà họ Trình.

Văn phòng cao nhất ở tập đoàn Lương Đình, vị chủ tịch tây trang chỉnh tề, nét mặt anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, Lương Đình nghiêm trọng nói: "Cổ phiếu của nhà họ Trình đang rớt giá, e rằng nếu Trình Duệ không tỉnh lại thì tiếp theo sẽ khó mà giải quyết! Đầu tiên là tập đoàn ND của họ buộc phải phá sản,

sau đó là nhà họ Trình sẽ sụp đổ trong chớp lát! "

Lâm An My chống khuỷu tay, đỡ lấy huyết thái dương, giọng nói cứng nhắc lên tiếng: "Chủ tịch Trình vừa đưa một bản báo cáo mật! Tình hình có vẻ không khả quan, Bảy ngày đầu tiên trôi qua, người nhà họ Trình đều sống trong căng thẳng. Ba của Trình Ngọc Nhi, ông Trình Dân chủ ruột của Trình Duệ bị điều tra. Trình Dân là một sĩ quan cao cấp, nay đột ngột dính líu đến một số dây dưa về thuế xảy ra chuyện. Tập đoàn ND của nhà họ Trình cũng gặp phải rắc rối không nhỏ khi dính dáng đến tin tức người nhà họ Trình.

Văn phòng cao nhất ở tập đoàn Lương Đình, vị chủ tịch tây trang chỉnh tề, nét mặt anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, Lương Đình nghiêm trọng nói: "Cổ phiếu của nhà họ Trình đang rớt giá, e rằng nếu Trình Duệ không tỉnh lại thì tiếp theo sẽ khó mà giải quyết! Đầu tiên là tập đoàn ND của họ buộc phải phá sản, sau đó là nhà họ Trình sẽ sụp đổ trong chớp lát! "

Lâm An My chống khuỷu tay đỡ lấy huyết thái dương, mắt nhắm nghiền giọng nói cứng nhắc lên tiếng: "Chủ tịch Trình vừa đưa một bản báo cáo mật! Tình hình có vẻ không khả quan!"

"Anh khuyên em tốt nhất không nên vướng vào vụ lộn xộn này!"

Lâm An My im lặng, cô không trả lời. Đơn giản là cô chẳng biết trả lời thế nào, cũng chẳng xác định được rằng cô không nhúng tay vào.

Lương Đình nheo mắt, chậm rãi thở dài: "Thôi bỏ đi! Có nói cũng vô ích, với cái bản tính thích lo chuyện 'bao đồng' của em thì... Ờ! Này, con bé này sao lại khóc?" Lương Đình cảm thấy cực kỳ hoảng hốt, anh ta có bao giờ thấy con bé An My đi theo anh ta 'lăn lộn' bao nhiêu năm cũng chưa thấy rơi nước mắt, hôm nay lại biết khóc.

Nước mắt của cô đột nhiên rơi dầm dề, chẳng thể kiềm lại được, giọng nghèn nghẹn: "Em cũng chẳng biết nữa!" Cô đã cố gắng bảo bản thân bình tĩnh nhưng cô không cách nào xoa dịu những cảm xúc trong lòng ngay lúc này. Có ai biết cô có biết bao nhiêu khát khao lao vào vòng tay của Trình Duệ, cảm nhận vòng tay an toàn và ấm áp của anh.

Lâm An My thật sự rất sợ, biết bao năm, vất vả bao lâu mới tìm được người cô tìm kiếm biết bao lâu nay. Thế nhưng hiện tại, cô không biết được ngày mai sẽ thế nào!? Trước khi yêu Trình Duệ, hai mươi mấy năm trời cô độc đối với cô không mấy khó khăn. Mục tiêu của cô là kiếm được thật nhiều tiền để người nhà cô có thể nở mày nở mặt, vấn đề yêu đương thì cứ để tùy duyên.

Thế nhưng hiện tại đã khác, cô không thể nào ngừng nghĩ đến anh, cô sợ bản thân không thể mạnh mẽ lâu thêm được nữa. Thời khắc này cô chỉ muốn vùi trong lòng anh, dựa dẫm vào anh. Nhưng không thể, cô biết rõ đây không phải lúc để cô yếu ớt, cô muốn bảo vệ những thứ thuộc về anh. Trong lòng cô đã rõ ràng một đáp án, cô sẽ đến tập đoàn ND của Trình thị, bảo vệ anh và người nhà.

Ngày thứ mười sau khi Trình Duệ gặp tai nạn, Trình Dương bị bắt tạm giam vì nghi ngờ có dính dáng đến những phi vụ "đen". Nhà họ Trình lại thêm một phen sóng gió mới, bốn người đàn ông trụ cột lần lượt không thể hoàn toàn chống đỡ được tình hình hiện tại.

Lâm An My theo đề cử của chủ tịch Trình Dương tiếp nhận tập đoàn ND.

Ngày cô tiếp nhận công việc của ông Trình giao cho, thì Trình Duệ tỉnh lại. Chẳng thể ngờ rằng anh đứng trước mặt cô, mặt không cảm xúc, lạnh lùng tuyên bố: "Tôi sẽ tiếp nhận quyền lãnh đạo tại Trình Thị!"

Thế nhưng... ánh mắt của anh lướt qua cô như hai người xa lạ khiến lòng cô lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cảm Xúc Mới

"Nếu cảm xúc có thể kiểm soát thì con người đã không phải là con người!" Trình Duệ.

"Tại sao cậu vẫn ở đây?" Trình Duệ đặt tài liệu lên bàn, ngồi xuống cũng toả ra một khí chất cao quý. Cởi ra áo blue trắng của bác sỹ mặc trên người là bộ vest đen lịch lãm hoàn toàn ra vẻ một người làm kinh doanh.

Từ bác sỹ mặt lạnh chuyển thành tổng giám đốc máu lạnh!? Quên đi, anh là Trình Duệ! Có thể mọi người đang cảm thấy buồn cười, tại sao Trình Duệ là một bác sỹ lại nhảy sang "cứu vãn" được cái công ty của ba anh đang trên đà "phá sản". Nhiều người không biết còn nghĩ rằng đây là "chém gió" của tác giả.

Mọi người không biết, nhưng Trần Trung biết, người nhà họ Trình đều biết! Mười tuổi chính là người thừa kế được nhà họ Trình bồi dưỡng, ba anh tức là Trình Dương sớm cho anh tiếp xúc với vấn đề tài chính của công ty. Ông vốn có định bồi dưỡng anh để anh tiếp quản ND, trăm tính ngàn tính cũng không ngờ. Khi anh vừa hoàn thành chương trình học cấp ba ở Mỹ, ông không ngờ rằng con trai lại nhất quyết cứng đầu quyết chí theo ngành y!

Trình Dương nổi giận, chỉ để lại một câu: "Muốn theo đuổi ước mơ thì tự con kiếm tiền nuôi sống bản thân, tự trả học phí!"

Nhưng mà kể cả Trình Dương cũng không ngờ, số mệnh Trình Duệ chính là may mắn hơn người.

"..." Khiến ông bất mãn hơn, là cái thằng nhóc đó giáo hoạt hơn những gì ông tưởng!

Trình Dương nghĩ rằng với độ tuổi của con trai ông thì chẳng thể nào vượt qua nổi sự kiêu ngạo và tự tôn của bản thân. Ở cái tuổi niên thiếu này, ông lúc đó vẫn còn cứng rắn tranh đấu "sức đầu mề trán", vài lần gặp sai lầm nghiêm trọng gần như trắng tay nhưng may mắn vực dậy được. Ròng rã gần hai mươi năm mới xây dựng nên ND hùng mạnh như ngày hôm nay. Ở giữa cái nơi thương trường lừa lọc lẫn nhau, tính toán vụ lợi quang trọng nhất không phải là thông minh mà là giáo hoạt.

Trình Dương nào có ngờ được, Trình Duệ không chỉ là thằng con trai tự kiêu đản mà còn là tên nhóc thiên tài trưởng thành sớm. Ông càng không ngờ được con trai ông là học được những "mánh lới" này từ đâu!

Bất kì người đàn ông nào cũng có tự tôn, mặc dù Trình Duệ là con trai của ông nhưng ông lại cảm thấy bất mãn, thứ gì tốt trên đời cũng cho tên nhóc này đúng là không công bằng. Thế nên ông cực kì há hê khi biết rằng, con trai ngoan nhà ông "ế vẫn hoàn ế". Mặc dù ông phải phối hợp kêu gọi thằng nhóc này tìm bạn gái yêu đương để lấy lòng bà xã, nhưng trong lòng ông luôn thầm trừ ẻo tên nhóc này!

Hiện tại ông Trình đang nhàn nhã ngồi trong trại tạm giam đợi xử lý, đương nhiên một người kinh doanh lâu năm như ông đâu thể nói cho Trình Duệ qua mặt là qua. Hiện nhiên ND là sự nghiệp cả đời của ông, mọi chuyện đã có tính toán nhưng mà chuyện này đương nhiên ngoài ông ra thì ai có thể biết chứ!?

Trần Trung cười cười, chỉ trỏ ra cửa: "Ồ đây bỏ mắt!" Thư ký nữ Lisa này quả thật là thể loại không tệ, gương mặt không tính là tính xảo nhất nhưng đáng người cực kỳ hấp dẫn.

Trình Duệ "hừ" lạnh, tiếp tục làm việc. Trần Trung thu hồi lại nụ cười ngờ nghệch cách đây ba giây, về mặt mười phần nghiêm túc, vấn đề công việc của anh ta chẳng mấy quan trọng. Nếu bệnh viện thiếu đi một bác sĩ tâm lý như anh ta và thiếu Trình Duệ cũng chẳng đóng cửa nổi. Nhưng chuyện quan trọng là Trình Duệ sau khi tỉnh lại mới phát hiện là mất đi một phần trí nhớ.

Đa phần người trẻ hiện nay đều luôn nhìn vào những điều tiêu cực, đau khổ vì tình hoặc gặp trắc trở đều mong muốn được mất trí nhớ cho xong. Trần Trung nhắc tách cà phê, trầm ngâm nghĩ. Thật sự thì nếu người mất trí nhớ là anh ta thì chẳng có gì đáng nói!

Tại sao ư!? Bạn gái của anh ta có thể nói là chất thành "đồng", không nhớ thì chia tay, chẳng có gì khiến anh ta phải ngại ngần khi đưa ra quyết định chia tay với một người phụ nữ cả. Đơn giản là xã hội hiện tại có gì mà phải đau đốn dần vật, hợp thì đến, không hợp thì tan thôi! Thế nhưng Trình Duệ lại không giống với anh ta.

Trần Trung nhún vai, mỗi người có mỗi cách nhìn nhận sự việc riêng. Trình Duệ không thích mấy cô gái bên ngoài kia, còn Trần Trung lại cảm thấy yêu thật lòng khó tìm, tại sao cứ phải cố gắng chờ đợi cái gì đó mà bản thân không biết, sao không thử xem các cô em xinh tươi xung quanh.

Lúc Trình Duệ tỉnh lại ngoại trừ những vết thương ngoài da thì chẳng có chút bất thường nào khi kiểm tra. Tình tiết y như mấy bộ phim truyền hình cũ rích chính là đầu óc cậu ta thật sự bị "hồng", mất đi không chỉ "một ít" mà là trí nhớ "tám năm". Đối với một bác sĩ "toàn năng" như Trình Duệ, tám năm này chính là vô vàng những bài học kinh nghiệm nghề nghiệp mà anh học hỏi được.

Nói ra sợ chẳng ai tin, Trình Duệ của năm hai mươi tuổi chính là cái bộ dáng như hôm nay, ngoài mặt không có gì nhưng trong lòng chất chứa đầy những ý nghĩ "nổi loạn". Không tin sao!? Cứ chờ xem!

Nói đi cũng phải nói lại, Trần Trung cười hiềm nhìn Trình Duệ, như cảm nhận được ánh mắt "nóng bỏng" của Trần Trung anh ngược mắt liếc anh ta một cái rồi hừ một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ hành động "ngu ngốc" của Trần Trung.

Trần Trung nhún vai cười vui vẻ, đột nhiên anh ta cảm thấy muốn trêu chọc Trình Duệ. Tại sao hả!? Lí do rất đơn giản, hai mươi tám năm qua chưa bao giờ anh ta qua mặt được Trình Duệ, nói đúng hơn là ngoại trừ "ham mê bất lương" là anh thừa sức hơn hẳn Trình Duệ, còn lại thì không hề! Thế nhưng cũng không tệ, mặc dù đồng tình với tình trạng bác sĩ mất đi "tay nghề" của Trình Duệ thì anh ta cũng muốn một lần khinh thường thằng nhóc Trình Duệ "hai mươi" tuổi này.

Ai bảo cái tên Trình Duệ "hai mươi tám" tuổi kia, nếu không phải tại cái tên quá mức đáng ghét này làm giảm đi sức hấp dẫn của anh ta trong mắt phái nữ thì là ai!?

Thù này phải trả!

Trần Trung nhướng mày, nhàn nhã nói: "Cậu không định giải quyết chuyện Lâm An My càng sớm càng tốt sao?" Nội tâm Trần Trung đang gào thét, cầu xin tôi đi, mau cầu xin tôi, tôi sẽ cho cậu lời khuyên bỏ quách bà cô già đó!

Trình Duệ "hai mươi" tuổi thẳng thừng "vạch trần" anh ta: "Cậu nghĩ tôi không biết cậu có âm mưu sao?" Đây không còn là câu nghi vấn nữa mà hoàn toàn khẳng định.

"..." Chẳng lẽ kể cả khi Trình Duệ nhỏ đi tám tuổi anh ta cũng không thể đối phó sao!?

Bất chợt Trần Trung nghĩ đến một vấn đề, anh ta vui vẻ nói: "Cho dù hai mươi hay hai mươi tám thì cậu cũng chỉ là trai tơ non nớt mà thôi!"

"..." Tạm thời im lặng.

Trần Trung càng vui sướng hơn: "Thế mới nói người đàn ông thành thực phải là tôi mới đúng!"

"Không ngờ cậu ấu trĩ hơn tôi tưởng!"

"Hừ! Giờ còn ai ở đó giữ gìn thân 'xử nam' như cậu chứ! Thật mất mặt!"

"Phải 'phá thân' mới không mất mặt đàn ông?"

Trần Trung gật đầu lia lịa: "Đương nhiên!"

Trình Duệ hừ lạnh: "Đàn ông như vậy không phải 'thành thực' mà là 'phóng đảng!'"

Trần Trung cãi lại: "Đó là bản chất đàn ông!"

Trình Duệ coi thường: "Đừng đem bản chất đàn ông ra để lấp liếm cho tính kèm chế quá thấp của bản thân!"

"..."

"Giám đốc Lâm! Trình tổng yêu cầu tất cả văn kiện kế hoạch của cô đều phải thông qua xét duyệt của Trình tổng!"

Lâm An My ngồi ở bàn làm việc dành cho Giám đốc kế hoạch của ND, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt thư ký riêng của Trình Duệ, nhìn thấy rõ ánh mắt xem thường của cô ta. Cô liếc mắt nhìn xuống, ánh mắt chợt lạnh, nữ thư ký có cần phải ăn mặc "loãng lổ" như vậy chứ!?

Lâm An My trừng mắt nhìn bộ ngực "đồ sộ" như hai trái "bóng nước" căng tròn trước mắt, ánh mắt cô như muốn chọc thủng "cặp bóng nước" no đủ đó. Váy ngắn lộ ra cặp đùi thon bao bọc trong tất chân gợi cảm. Mỹ nữ thư ký kiều căng ưỡn ngực, ánh mắt cô và cô ta chạm vào nhau đầy thù địch.

Lâm An My ngã lưng trên ghế, chân bắt chéo, hai tay đặt trên đầu gối đầy khí thế thể hiện phong thái đầy quyền lực: "Đã biết!"

Ánh mắt cô ta vẫn khinh khỉnh liếc cô, ưỡn ngực, lắc mông, giẫm lên giày cao gót xoay người rời đi. Lâm An My trừng mắt nhìn theo bóng lưng cô ta.

Lâm An My xoa xoa trán, ngần vịn lần không ngờ rằng bản thân cô lại gặp phải tình tiết "máu chó" như phim Hàn. Càng không ngờ được Trình Duệ hoàn toàn thành thực nói rõ với cô, nhưng...

"Tôi không nhớ được em, càng không nhớ được tình cảm đối với em! Nhưng em yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm!"

Trách nhiệm!? Cô cảm thấy như bị chính những lời nói đó đâm thấu tim gan, nhưng về mặt cô vẫn vậy, vẫn bình tĩnh, vẫn yên lặng và bởi vì cô chẳng cười nổi nữa.

"..." Cãi không được, Trần Trung đôi dề tài: "Thế cậu định làm gì tiếp theo?"

"Tại sao phải nói cho cậu biết!"

"..." Hừ, cậu còn ấu trĩ hơn cả tôi!

Trần Thế Dân không ngờ khi công ti điện tử anh ta quản lý khiến anh ta có cơ hội đại diện "hợp tác" với ND của nhà họ Trình. Ông chủ của anh ta lại là người nhìn xa trông rộng, tuy hiện tại ND rơi vào "vũng bùn" nhưng với tiềm lực và địa vị nhà họ Trình với biết bao quan hệ xã hội. Để đẩy ND vào vực thẳm, có chăng là thế lực nhà họ Quý và nhà họ Trần cùng hợp lực thì may ra.

Tin tức con trai độc nhất của chủ tịch Trình Dương tập đoàn ND bất ngờ gặp tai nạn, cánh truyền thông "giật tít" là lo lắng không có người kế nhiệm ND. Sau đó lại lần lượt nổ ra sự việc, ông Trình Danh người nắm quyền nhà họ Trình vào bệnh viện. Tiếp đó là con trai thứ hai của viện trưởng Trình, Cục trưởng cục công an Trình Dân bị nghi ngờ dính líu đến hoạt động trốn thuế.

Mọi nguồn tin đều bắt lợi đối với người nhà họ Trình nhưng Vương Thế, ông chủ và cũng là ba của bạn gái Trần Thế Dân, ông ta sống hơn nửa đời người đã nhìn thấy ND từng ngày lớn mạnh ra sao, đương nhiên ông ta hoàn toàn tin tưởng đây chỉ là một hồi "sóng to" nhưng cũng chỉ làm nghiêng ngả đôi chút địa vị của người nhà họ Trình.

Trần Thế Dân không ngờ rằng lại tình cờ trông thấy Lâm An My ở ND. Phong cách của cô vẫn là thể loại công sở vừa thanh lịch lại trang nhã, đáng người nhỏ nhắn nhưng khí thế vẫn như cũ bức người. Giống như trong tưởng tượng của anh ta, lần trước anh ta còn nghĩ rằng cô là nhân viên ở nhà hàng Á My nhưng không ngờ cô lại là nhân viên ở ND.

Trần Thế Dân đại diện cho công ti của Vương Thế, trở thành một trong những đối tác mới của ND. Bởi vì ND mở rộng hợp tác với những công ti điện tử mới phát triển có quy mô tương đối, mặc dù tin đồn ND có khả năng phá sản nhưng vẫn không ít những công ti tin tưởng vào khả năng của nhà họ Trình.

Đương nhiên thị trường hợp tác với ND chưa bao giờ thiếu đối tác. Chút lòng hư vinh của Trần Thế Dân bị đông kín trước tình cảnh công ti nhà Vương Thế tuy phát triển tốt nhưng chẳng thấm thía gì sao với những công ti khác, vị thế so với ND quả thật là còn một trời một vực.

Vương Á Vy là quản lý của ND, là người trực tiếp đón tiếp đại diện của các công ti trong lần hợp tác này. Quản lý Vương năm nay đã ba mươi lăm tuổi, là một người phụ nữ có gia đình hạnh phúc và đầy đủ và cũng là một đàn chị của Lâm An My khi còn ở trường Đại học.

khi cô ấy đang đón tiếp nhóm người của Trần Thế Dân thì vô tình chạm mặt Lâm An My, cô ấy lên tiếng chào hỏi: "Giám đốc Lâm!"

Lâm An My đang lơ đãng, quay đầu nhìn thấy cô ấy liền cười nhẹ gật đầu: "Vất vả cho chị rồi! Hôm nào em mời chị một bữa!"

Quản lý Vương Á Vy mỉm cười nắm tay cô: "Đi ăn với bọn chị đi!" Không để cho Lâm An My từ chối, cô ấy nhỏ giọng nói: "Công việc bỏ qua một bên, ăn chút gì đi! Em là sếp thì cứ thoải mái một chút, cái gì cũng ôm đồm vào người quá không tốt!"

Lâm An My do dự gật đầu, Lương Á Vy kéo tay ôm vai cô, dẫn cô đi.

Lương Á Vy tươi cười giới thiệu: "Giới thiệu với mọi người, vị này là Army, Giám đốc kế hoạch của ND!"

Lâm An My cười: "Hân hạnh!"

Trần Thế Dân mỉm cười: "Không ngờ gặp được người quen ở đây! Giúp đỡ tôi đấy nhé An My!"

Lâm An My mỉm môi, gật đầu nhẹ. Lương Á Vy tò mò hỏi: "Hai người quen biết à?"

Cô mở miệng định nói, nhưng Trần Thế Dân cướp lời: "Chúng tôi là bạn!"

Không đợi mọi người nhiều chuyện trêu chọc, lập tức Lương Á Vy kinh ngạc thốt lên: "Trình Tổng!"

Trình Duệ không ngờ rằng, thư ký riêng cố tình tiết lộ cho anh biết Lâm An My đi ăn cùng quản lý Vương Á Vy cùng đại diện các công ty muốn hợp tác với ND.

Quả thật lần đầu tiên sau khi tỉnh lại, ánh mắt vừa chạm vào cô liền xuất hiện một sự xúc động khó diễn tả mà xưa nay chưa từng có. Anh phớt lờ cô, ánh mắt cô đầy kinh ngạc nhìn anh. Ngay lúc ấy trong đầu anh vụt qua một ánh mắt rồi biến mất. Chỉ có anh biết bản thân ngừng thở, tim nhói lên Trình Duệ không biết tên gọi của loại cảm xúc này.

Anh nhận định, cô là một cô gái mảnh mẽ khá quật cường. Ánh mắt cô trầm tĩnh nhưng trong sáng, có lẽ tính cách của cô cũng như chính tên cô vừa "an tĩnh" lại "thùy mị". Nhưng dường như anh đã đoán sai, ánh mắt cô chẳng biết cười, cũng thật lạ là anh chẳng nhớ gì về cô lại dám khẳng định đôi mắt cô nhất định rất đẹp khi cười.

Trình Duệ im lặng trước mọi chuyện, anh là một người đàn ông độc lập và tự chủ. Anh hiểu rõ bản thân là một người đàn ông có vẻ ngoài xuất sắc, là dân trí thức cao cấp, tài sản tính riêng do anh kiếm ra cũng không kém cạnh Lương Đình là mấy. Anh biết bản thân có vốn tự chủ rất cao, mà cũng có lẽ trước nay chưa từng xuất hiện người mà anh tìm kiếm. Lúc nhìn thấy cô, trong đầu anh vang lên một câu hỏi: "Là cô ấy sao?"

Anh không biết vì sao bản thân chẳng thể nào kiểm soát được cảm xúc của bản thân, anh luôn là một người lý trí thế nhưng cảm xúc khó chịu cứ như thủy triều dâng lên không thể kiểm soát. Đúng vậy, anh chẳng thể kiểm soát nổi sự ghen tị bùng cháy trong lòng.

Trình Duệ cảm thấy có lẽ anh bị đá đập vào đầu nên "điên" rồi! Bản thân anh biết rõ cảm xúc của bản thân là quá đáng nhưng anh không kiểm soát được. Nghe có vẻ như biện hộ cho sự tự chủ yếu kém của một người đàn ông ngu ngốc. Thế nên anh im lặng tự gặm nhấm bản thân trong hàng vạn cảm xúc kì quái này!

Anh cũng đang tự hỏi tại sao anh lại làm như vậy, vì cái gì, nhưng không thể không thừa nhận rằng anh lại dung túng cho cảm xúc ngự trị bản thân. Trình Duệ là bác sỹ gia đình hay còn gọi là bác sỹ đa khoa, anh cũng đã học qua tâm lý nhưng lại vô dụng trong tình huống này!

Trình Duệ cảm thấy một nguồn áp lực vô hình đang đè nặng cả thể xác lẫn tinh thần của anh, Lâm An My cường hãn hơn những gì anh tưởng. Đằng sau vẻ ngoài nhỏ nhắn mềm mại kia lại hoàn toàn khác biệt, độc lập, quyết tuyệt, ngang ngạnh cứng đầu và độc lập.

Muốn xét duyệt văn kiện của cô là ngụ ý kiểm soát mọi hoạt động không cho cô nhún tay vào quá nhiều việc. Cho Lisa ngang ngược trước mặt của cô là để kềm chế lại quyền lực trong tay cô, và những tác động của cô đối với những nhân viên khác. Chức giám đốc kế hoạch của cô hiện tại chỉ có danh nhưng không có thực quyền cũng chính là ý muốn của anh.

Trong cuộc họp sáng hôm đó, anh bác bỏ tất cả những gì cô đưa ra. Ánh mắt cô lạnh đi, sự u buồn bị ngọn lửa giận che mất. Tim anh nhói lên một cái, bỗng cảm thấy như vừa đánh mất đi một vật gì đó rất quan trọng...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Tâm Tư Khó Dò

"Kể cả bản thân, tôi cũng không hiểu được làm sao tôi dám đối mặt với tình cảm của em!" - Trình Duệ.

Lương Đình ngả lưng thoải mái trên sofa, lười biếng hỏi: "Gần đây phải dùng thuốc an thần hả?"

Mặt vạ năm không đổi, Lâm An My gật đầu: "Có dùng một ít theo liều lượng của bác sỹ kê!"

"Ukm!"

"Anh gọi em đến có việc gì sao?"

Lương Đình trầm mặc, giọng điệu dò xét: "Em nghĩ ND có phá sản không?"

Cô lắc đầu: "Hiện tại có Trình Duệ, ND sẽ không có vấn đề gì!"

"Cho dù không có Trình Duệ thì ND cũng không bao giờ sụp đổ! Em tin không?"

"Ý anh là gì?"

"Ý anh là cho dù tập đoàn Lương Đình của chúng ta có phá sản thì ND vẫn chẳng hề hấn gì?" Lương Đình nhếch môi: "Anh nghĩ em đủ thông minh để hiểu chuyện gì đang xảy ra!"

Lâm An My trầm mặc nhìn anh ta hồi lâu: "Em muốn biết rõ chân tướng!"

"Không ai bắt em không được biết, nhưng... Có vẻ như em và Trình Duệ có trục trặc?"

"Vâng!"

"Nghe nói em dọn qua căn hộ cậu ta?"

"Ukm!"

"Anh chỉ muốn nhắc em, cẩn trọng..."

...

Ngay cả Trần Trung cũng lên tiếng: "Làm người nên nhìn thời cuộc! Cô xem Trình Duệ hiện tại, tôi nghĩ cô cũng cảm thấy có sự khác biệt!"

Lâm An My nhàu mày: "Bác sỹ Trần, vấn đề khác biệt hay không thì liên quan gì?"

Trần Trung nhếch nhếch khóe môi, và nụ cười mỉm của anh ta khiến cô khó chịu. "Tôi không muốn nói nhiều, nhưng mà... trước mắt ND có thể phá sản trong chốc lát. Tôi khuyên cô tránh xa Trình Duệ! Hiện tại cậu ấy đã quên hết những điều cậu ta hứa hẹn với cô. Và lại nhà họ Trình không thể là nơi cho cô dựa vào được. Suy cho cùng thì cô nên tìm chỗ dựa vững chắc khác sẽ tốt đẹp nhất!"

Lâm An My siết chặt nắm tay, giọng điệu lạnh lùng vì giận dữ: "Bác sỹ Trần, mong anh tôn trọng tình cảm của tôi và Trình Duệ!"

Trần Trung cười cười đáp: "Thật ra tôi nghĩ cô cũng không biết!"

Anh ta đưa cho cô một quyển hồ sơ bệnh án, Lâm An My nghi hoặc về hành động của anh ta nhưng vẫn nhận lấy. "Bởi vì Trình Duệ từng mắc trầm cảm nên cậu ấy chỉ đang đồng cảm với cô thôi!" Dưới ánh mắt nghi ngờ của cô, anh ta tự tin nói: "Chắc hẳn cô không biết một số chuyện, nhưng tôi cảm thấy Trình Duệ như hiện tại cũng không tệ!"

Lâm An My càng nhàu mày càng chặt: "Bác sỹ Trần, muốn nói gì xin anh cứ nói thẳng!"

"Tôi đang muốn nói đây! Nhìn hồ sơ bệnh án thì chắc cô cũng hiểu rồi cậu ta từng bị trầm cảm do cú "sốc" vì cậu ta đã không cứu được một bệnh nhân!"

"Bác sỹ Trần, anh không cảm thấy anh càng nói thì tôi càng không có lý do nào mà tôi phải rời khỏi anh ấy!"

"Tôi chỉ đang xem cô đưa ra quyết định của cô thôi! Nếu cô thật sự có tình cảm với Trình Duệ thì cô sẽ chấp nhận được việc mọi tình cảm cậu ta đã dành cho cô chỉ là thương hại cùng đồng cảm. Hay là cô sẽ chọn rời đi tìm một chỗ dựa mới!"

Gương mặt cô thoáng cương cứng: "Sao tôi phải lựa chọn chỉ bởi cách nhận xét của anh đối với tôi?"

"Chọn hay không là chuyện của cô, nghĩ thế nào là chuyện của tôi! Nhưng cô nghĩ xem. Trước mắt đã có 1 Anna, sau này còn bao nhiêu cô nữa. Còn có Trình Duệ, cậu ta sẽ tin tôi hay là tin cô!"

Giọng cô run run ngập tràn lửa giận: "Bác sỹ Trần, anh làm vậy là có ý gì?"

Trần Trung hờ hững: "Không vừa mắt cô thôi!"

"Khiến tôi và Trình Duệ tách ra có lợi gì cho anh chứ?"

Trần Trung nhún vai: "Không có!" Chỉ là anh ta cũng không hiểu bản thân làm vậy được gì, nhất là anh ta không vừa mắt kiểu người như cô. "Vì tôi cảm thấy cô không xứng với Trình Duệ thôi!"

Lâm An My mặt lạnh, giọng điệu lạnh hơn cả nước đá: "Bác sỹ Trần, xứng hay không là do hai chúng tôi quyết định!"

"Tùy cô thôi, nhưng mà... cô cứ chờ xem!"

Lâm An My cố gắng giữ bình tĩnh, cô không muốn những lời của anh ta ảnh hưởng đến tâm trạng của bản thân. Nhưng không thể không thừa nhận những lời nói đó khiến cô như bị rút cạn nguồn sinh lực.

Cô mở túi xách, do dự nhìn lọ thuốc an thần. Tay phải đề lên vị trí trái tim bên ngực tái đang đập đầy dồn dập và bất an, cô hít thở sâu cố gắng giữ lý trí.

Lâm An My chạy về phòng, khoá trái cửa, tựa lưng trượt dài trên ván cửa. Cô ngồi bệch xuống sàn nhà, tay phải vẫn ghì chặt ngực trái, hô hấp đầy khó khăn.

Dường như lý trí và tình cảm đang tranh giành gay gắt trong cô, tinh thần của cô càng lúc càng tệ! Cô muốn khóc!

Lâm An My co rụt người lại, hàng loạt suy nghĩ tiêu cực cứ bủa vây quanh cô. Cô sợ hãi, cô luôn sợ hãi bản ngã của bản thân thức tỉnh, đó là cô của sự xấu xa và đáng sợ. Ghen tị, độc đoán, chua ngoa, tùy hứng đó là những điều xấu xa cô muốn đè nén từ sâu trong con người cô.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá vỡ những suy nghĩ trong đầu cô, lấy lại chút lý trí còn sót lại Lâm An My hờ hững nhìn màn hình điện thoại, tiếng chuông điện thoại tẻ nhạt cũng chẳng khiến cô hứng thú với nó vào lúc này.

Lâm An My luôn là một người lý trí, có đôi khi lý trí đến mức đáng sợ. Dù vậy nhưng có những lúc cảm xúc không thể khống chế được, cô đã từng thử khống chế nó nhưng vô ích, vậy nên những trường hợp như thế cô để cảm xúc tự do tùy hứng. Thật sự mà nói, nếu cô khống chế được cảm xúc bản thân một cách hoàn mĩ thì cô đã không cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý, càng không cần uống thuốc an thần.

Nhưng mà Lâm An My không thường tùy hứng, lý trí cô luôn nhắc nhở bản thân suy nghĩ cho cảm nhận của người khác, cô cũng không muốn mang cảm xúc khó chịu của bản thân mà trút lên những người xung quanh. Họ không cần phải chịu đựng vì bạn khó chịu, bà cô là một người rất dễ nổi giận và cô thường xuyên phải nghe những lời khó nghe từ ông ấy.

Đột nhiên điện thoại nhận được tin nhắn là địa chỉ của một trong những chuỗi khách sạn của Vương Nhất Minh, số phòng 3203. Lâm An My nhích môi, hiện tại cô không muốn lên tiếng vì tâm trạng cô rất dễ kích động. Bình thường cô chỉ cần im lặng làm việc qua ngày là sẽ không sao nhưng hôm nay cô về không tránh khỏi cãi vã.

"Em đã điều tra được bác sỹ Trình đang ở trong phòng 3203!" Raymond vừa lái xe vừa báo cáo với Lâm An My.

Cô gật đầu: "Ừm!"

Đến sảnh chính khách sạn, Lâm An My phân phó:

Theo như Trần Trung nhận định, Lâm An My giống như bị tâm thần phân liệt. Bên cạnh Trình Duệ thì mềm mại đáng yêu, đối với người ngoài tự tin cao ngạo, nhưng cũng khá quân tử, đôi lại là kẻ thù thì đảm bảo tàn "độc" không nương tay. Đặc biệt rơi vào khoảng tranh giành "đàn ông", xưa nay Lâm An My chưa từng tham gia như dự đoán có thể khiến cho kẻ xấu số đó sống không bằng chết.

Lâm An My mặc váy cúp ngực màu đỏ quyến rũ, đôi giày cao gót cực kỳ tinh xảo mà cô thích nhất, túi xách đắt tiền tinh tế, tóc dài xõa tung một cách tùy ý trong cực kỳ phong tình. Váy đỏ tôn lên dáng người nhỏ nhắn làn da trắng mềm, nổi bật lên khí chất yêu nghiệt.

Chân cô không dài nhưng được cái là vừa thon vừa trắng nõn, váy đỏ này giống như lớp da dày yêu nghiệt tôn lên khí chất của một con hổ lỵ. Sắc đỏ tôn lên hoàn hảo những ưu điểm của cô một cách mạnh mẽ.

Ánh mắt sắc sảo, gương mặt lạnh lùng điềm tĩnh, Lâm An My hoàn toàn vào vai người phụ nữ đầy quyền lực. Cô tao nhã gõ cửa, trong lúc chờ đợi cô liếc nhìn số phòng. Nụ cười như có như không trên môi cực kỳ quý dị, ánh mắt hờ hững híp lại trông vừa lười biếng vừa cá tính.

Lâm An Mỹ khoanh tay trước ngực, cao ngạo nhìn cánh cửa đang mở, người phụ nữ trong phòng cũng chỉ là người "trẻ người non dạ", so với Phạm Thiên Thư tràn đầy mưu mô thì kém xa. Loại phụ nữ chưa hiểu chuyện lại ngây thơ bị kẻ khác khích bác đi phá hoại người khác. Giả vờ ngây thơ vô tội nhưng tâm địa như rắn rết, ngu muội nhưng lại bày trò hại người là thể loại cô ghét nhất. Coi cô là mèo con để bắt nạt sao!? Cô ta tới số rồi!

Người phụ nữ trong phòng mở cửa, dáng người nóng bỏng mặc áo choàng tắm lộ ra da thịt trắng nõn, nhìn chân dài dự kiến chiều cao của cô ta chắc cũng khoảng một mét bảy. Gương mặt vẫn còn lớp trang điểm dày cộm trên mặt, vẻ mặt đắc ý. Lâm An Mỹ chính là tiêu biểu cho loại người biến thái ngăm, da mặt cực kỳ mỏng nên không ai biết cô rất vô sỉ nhất là khi đã biến thái thì biến thái đến cùng. Cô cười quý dị nhìn cô ta, giọng điệu châm chọc: "Dáng người không tệ!"

Anna cười đắc ý, khoanh tay trước ngực làm nổi bật lên rãnh hẹp mê người: "Army à, chị vẫn chưa có danh phận chính thức! Đừng ra về nữa, có trách thì trách chị không có sức quyến rũ!"

Lâm An Mỹ "À!" một tiếng, đột ngột tiến vào phòng. Cô liếc nhìn cách nhìn cách bày trí và đồ đạc trong phòng, tầm mắt dừng lại trên chiếc áo sơ mi bị vứt trên giường, không có mùi lạ trong phòng ngoại trừ nước hoa "khó người" của người phụ nữ kia.

Anna càng đắc ý nhìn cô, cười mờ ám: "Trình Duệ đang tắm!" Cô ta nhún vai đầy vẻ thỏa mãn: "Anh ấy đã nói là chán ngấy cô! Army à, tốt nhất cô nên sớm rời đi!" Cô ta đã điều tra, Lâm An Mỹ cực ghét tranh giành, thể nào cũng sẽ tự mình rời đi bảo toàn danh dự và phong cách tao nhã...

Dù sao Anna cũng chỉ làm quá trốn để chọc giận Lâm An Mỹ, tính tình tiểu thư quá mức ương bướng nhưng cũng không đến nỗi quá mức xấu xa.

Lâm An Mỹ cười lạnh, ánh mắt sắc bén biến thành thương thức những đường cong nóng bỏng của cô ta, lại dần chuyển sang đục ngầu dâm dê như mây lão già biến thái. Cùng lắm Anna cũng chỉ là loại phụ nữ "ngực to nhưng não ngắn", khó có thể trở thành đối thủ của Lâm An Mỹ thuộc loại yêu nghiệt "thiên biến vạn hóa".

Anna thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết là chuyện gì. Cô ta chỉ muốn mau chóng đuổi quách Lâm An Mỹ đi thì tốt rồi, muốn tranh với cô ta rõ là Lâm An Mỹ không có đẳng cấp.

Cô ta buông lời mĩa mai, kèm theo tư thế lăng lợ phô trương bộ ngực lớn: "Army, muốn đấu với tôi, cô không đủ tư cách. Muốn giành đàn ông với tôi, cô không đủ khả năng!"

Lâm An Mỹ nhìn thao láo vào bộ ngực đồ sộ của Anna mà chảy nước miếng ròng ròng, cô liếm môi cười quý dị: "Mặc dù không hợp khẩu vị cho lắm nhưng cũng tạm chấp nhận được!"

Anna nhú mày: "Chị giả điên cái gì chứ? Trình Duệ đang ở trong đó!" Cô ta liếc sang cửa phòng tắm cười vui vẻ: "Nếu chị còn không biết tốt xấu với tôi thì anh ấy nhất định không tha cho chị!"

Lâm An Mỹ cười sáng lạng, "Ồ!" một tiếng đầy mĩa mai. Cô lục lọi tìm kiếm gì đó trong túi đất tiền vừa hỏi cô ta: "Cô có biết người song tính!"

Người song tính ở đây chính là loại người gần như là lưỡng tính, vừa có cảm giác với cả người khác giới và đồng giới.

Anna khinh miệt: "Cô định nói xấu Trình Duệ? Đừng hòng tôi tin cô!"

Lâm An Mỹ cười lắc đầu, rút ra một sợi roi da, vun roi đánh vào nệm trên giường vang lên tiếng "chan chát", cô đánh vài cái sau đó hăng say cười quý dị nhìn Anna đầy hứng thú: "Không phải anh ấy mà là tôi!"

Anna cũng chỉ là đại tiểu thư chưa hiểu hết sự đời, được nuông chiều từ bé với lại gặp phải bạn bè xấu nên trở nên như ngày hôm nay. Cô ta tuyệt đối không tin: "Cô đừng hòng gạt tôi! Đợi Trình Duệ ra, anh ấy sẽ bảo vệ tôi!"

Lâm An Mỹ cười quý dị: "Không cần đợi Trình Duệ đâu! Tôi thỏa mãn cô!" Nụ cười của cô muốn bao nhiêu dâm tiện liền có bấy nhiêu. "Thế nào? Đồ chơi SM cô có muốn dùng một chút không?"

Thế là một màn trình diễn kì quái diễn ra, phòng khách sạn cách âm tốt nên khó mà truyền ra được tiếng hét thê thảm của Anna: "BIẾN THÁI!!! KUYAAaaaaa.....!!!"

Giọng cười lạnh lạnh đầy quý dị: "Hét khản cổ cũng chẳng ai giúp cô đâu!"

...

Năm phút sau, Raymond vừa dẫn bảo vệ đến nơi thì một người phụ nữ mặc áo choàng tắm, đầu tóc bù xù la hét om sòm, tháo chạy khỏi phòng 3203. Ngay lập tức Raymond khôi phục tinh thần của một thư ký chuyên nghiệp, căn cứ tình hình mà giải quyết. Cậu ta ra lệnh cho bảo vệ bắt lấy Anna đưa cho cảnh sát. Tội gì sao!? Xâm phạm riêng tư của người khác, luật sư của Trình Duệ sẽ ra mặt.

...

Anna vừa chạy ra khỏi phòng, ý cười trong mắt Lâm An Mỹ mất sạch không còn thấy tăm hơi. Trình Duệ đã sớm nhìn thấy một màn náo loạn "gà bay chó sủa", cô liếc mắt nhìn anh một cái rồi quay mặt đi.

Lâm An Mỹ quơ tay tùy hứng quăng cái roi "đạo cụ" của cô đi, mặt sàn trải thảm khá dày nên khi va chạm không phát ra tiếng tiếng động. Cô âm thầm

mắng nhà thiết kế nào lại khiến cô "cụt hứng" như bây giờ, nếu không trải thảm thì tiếng vang của "đạo cụ" khi va chạm vào mặt sàn sẽ tạo thêm khí thế cho cô.

Lâm An My cởi bỏ giày cao gót, để lộ ra gót chân trắng nõn chọc người ngứa ngáy. Cô bỏ mặc hình tượng của bản thân mà bò lên giường, nằm "ạch" xuống. Ánh mắt của Trình Duệ hoàn toàn bị cô phớt lờ, hiện tại cô chẳng thèm quan tâm đến người khác, kéo chăn che kín người rồi với tay lấy điều khiển TV trên tủ đầu giường.

Trình Duệ không biết đã đứng trước cửa phòng tắm từ bao giờ, ánh mắt anh vẫn chưa rời khỏi cô giây nào, mỗi một cử động nhỏ của cô cũng đều bị anh tu vào trong tầm mắt.

Lâm An My liên tục chuyển kênh, đến khi gặp được kênh đang chiếu phim hoạt hình thì dừng lại, im lặng xem phim. Anh và cô đều im lặng, không ai nói với ai dù chỉ một lời, không khí trở nên nặng nề.

Bộ phim hoạt hình cô đang xem là "Ồn đảo Oscar", phim là câu chuyện đuổi bắt xoay quanh chú thằng lùn Oscar và bộ ba Popy, Buck và Harchi. Lâm An My xem được hai tập phim đã là mười lăm phút sau.

Trình Duệ lên tiếng phá vỡ sự im lặng của hai người: "Em đến đây là để xem TV sao?"

Lâm An My liếc mắt hờ hững, chẳng muốn trả lời: "Trình tổng xin tắt đèn giúp! Cảm ơn!"

Khoé môi Trình Duệ thoáng co giật: "..."

"Tách" một tiếng, căn phòng chìm vào bóng tối chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo phát ra từ màn hình TV, tiếng nhạc hài hước của phim hoạt hình cũng chẳng làm cho tâm trạng của Lâm An My khá hơn. Cô nhắm mắt, ánh mắt sụp xuống đây ảo não.

Cả căn phòng như một phòng chiếu phim thu gọn, ánh sáng mờ mờ của màn hình phác thảo dáng người thon dài, cao lớn của Trình Duệ. Bóng dáng quen thuộc mà dù không nhìn cô cũng có thể phác họa ra từng đường nét của anh trong đầu một cách cực kỳ chân thực, nhưng nhìn anh qua khoé mắt lại khiến cô có giác ánh mắt nhói đau.

Qua khoé mắt, cô thấy anh tiếng dần về phía giường lớn. Lâm An My ngo ngáy ôm chần "trườn" vào một góc, ánh mắt vẫn hướng về phía màn hình ra về không thèm liếc nhìn đến anh. Trình Duệ bình thân ngồi trên giường, học theo cô kéo cao gối đầu để tựa lưng vào đầu giường chăm chú xem TV.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, anh và cô rơi vào "chiến tranh lạnh". Khi anh quay đầu nhìn cô thì cô đã ngủ gục từ lúc nào, ánh mắt của anh nhìn cô đầy phức tạp.

Thở dài một tiếng, Trình Duệ sửa lại gối đầu cho cô nằm thoải mái. Anh vươn tay lấy điều khiển TV vặn nhỏ âm lượng lại, sau đó nghiêng đầu nhìn cô.

Trình Duệ nhìn gương mặt của cô khi ngủ, hôm nay cô chỉ tô son, đôi môi đỏ mọng nổi bật trên làn da trắng mịn. Anh nhìn từ vầng trán nhăn mịn khiêu khích người hôn trầm, chân mày cong cong như được vẽ, sống mũi cao thẳng đáng yêu, đôi má phúng phính hồng hào tự nhiên như thoa phấn, đôi môi mỏng tình tẻ. Từng chi tiết trên gương mặt của cô không phải là hoàn hảo nhất nhưng lại khiến gương mặt cô rất dễ nhìn.

Nhớ đến lúc này, có lẽ cô không biết nhưng khi cô bò lên giường dựa lưng về phía anh, chiếc váy đồ liền thân cô đang mặc không che lấp được phía sau. Làn váy thấp thoáng lộ ra cặp chân trắng nõn nà, mông cô không đầy đặn như người khác nhưng được cái khá tròn, hành động vô tình của cô khiến anh nhìn thấy nó đung đưa trước mắt. Vô ý thức nhớ lại khiến anh miệng đắng lưỡi khô, anh cảm thấy cảm xúc của mình gần đây rất khó hiểu.

Anh cảm thấy rất mệt mỏi, cả tinh thần lẫn thể xác nhưng anh không muốn nói với ai. Những suy nghĩ miên man cứ kéo đến, anh phiền não tắt TV. Nằm xuống bên cạnh cô, muốn dang tay ra ôm cô vào trong ngực nhưng rồi không có can đảm.

Có rất nhiều suy nghĩ kéo đến khiến anh không thể nào kiểm soát được, mâu thuẫn trong chính anh lại khiến cho anh càng phiền não. Anh không biết, anh đã từng đối xử với cô ra sao!? Giữa hai bọn họ đã trải qua điều gì, duy nhất anh không biết là phản ứng cơ thể với cô quá mạnh mẽ khiến cho anh của "hai mươi tuổi" nghi ngờ đây chỉ là do anh có dục vọng.

Có một số việc, anh không nắm chắc được!

Ngoại Truyện ngắn nhỏ:

Hiện tại Trần Trung và Lương Đình là hai kẻ cầm đầu chia rẽ uyên ương.

Trần Trung giận dữ: "Các người đổ lỗi cho tôi à? Nếu bọn họ không ngu đột xuất thì liên quan gì đến tôi!"

Lương Đình bình thân chỉ tay về phía Trần Trung: "Cậu ta có tội, tôi vô tội!"

Trần Trung nhú mày bất bình: "Huỳnh đệ à, sao lại đổ lỗi cho tôi?!"

Lương Đình nhún vai: "Bởi vì tôi không có ép bọn họ chia tay nhau!"

Trần Trung giận run người: "Các người, các người đổ lỗi cho tôi!"

Lương Đình an ủi: "Thật ra không phải lỗi của cậu!"

Trần Trung hai mắt sáng ngời: "Thật!?"

Lương Đình: "Đương nhiên!"

Trần Trung: "Thế là lỗi của ai?"

Lương Đình: "Bà tác giả Lâm My My!"

Lâm My My: "..."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Yêu

"Em thật sự không thể mạnh mẽ hơn được nữa!" - Lâm An My.

"Em chỉ cần đau một lần, còn những lần sau để anh gánh chịu!" - Trình Duệ.

Sáng sớm những tia nắng đầu tiên đã dần lộ dạng. Nhiệt độ trong phòng khách sạn hiện tại khá thấp.

Lâm An My trở mình nhưng không động dậy được, hai mắt của cô vẫn đang nhắm nghiền. Trong cơn mơ ngủ, cô cảm thấy được nguồn nhiệt bao trùm. Với ý thức còn sót lại trong sự mơ ngủ, cô nhớ là ngày hôm qua cô không thay quần áo để ngủ nên hiện tại trên người là chiếc váy ngày hôm qua. Váy trên người có chút cuộn lên trên, cô quơ tay kéo kéo lần váy xuống che hông, che chắn an toàn rồi cô vui đầu tìm chỗ thoải mái ngủ tiếp.

Cánh tay Trình Duệ đã tê cứng, anh vẫn không động dậy chờ đến khi nhịp thở của cô đều đặn báo hiệu cô đã ngủ say lần nữa anh mới mất. Anh định nâng đầu cô đặt lên gối để cô thoải mái hơn nhưng vừa nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của cô lại thôi!

Mái tóc dài của cô cọ cọ trong ngực anh khiến anh cảm thấy hơi ngứa ngứa, trong lòng lại âm thầm cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Ngày hôm qua anh vừa đi ăn cùng đối tác xong, lại bị Trần Trung hắt rượu lên người. Ai ngờ chỉ đến khách sạn thay áo thì đón chờ anh lại là tưởng kịch mới mẽ, anh chưa có làm gì đã bị cô lơ đẹp.

Bảo cô dọn qua chỗ anh vì muốn biết cái cảm giác "yêu" một người liệu có vì trí nhớ mất đi mà ảnh hưởng hay không? Mỗi ngày đi làm Trình Ngọc Nhi đều mang cho anh một phần cơm trưa, con bé nói là cô chuẩn bị. Anh ôm tâm tình chẳng ra làm sao mà ăn, rốt cuộc cũng không ngon mấy nhưng lại khiến lòng anh có chút thoải mái một cách kì lạ.

Mỗi một ngày cảm nhận từng chút từng chút cảm giác cô ở bên anh, dù không nói ra nhưng, không thể hiện nhưng lòng anh vẫn âm thầm có chút biến hoá trong cảm xúc.

Anh tìm được vài tấm ảnh của anh và cô, bức ảnh đương nhiên là được chụp trước khi anh mất trí nhớ. Trong ảnh cô còn cười hết sức tự nhiên, ánh mắt khi cười của cô đặt biệt sáng rõ. Thế nhưng hiện tại, cô đối với anh xa cách như vậy là có ý gì?!

Nếu nói cô không có quen với "anh" của hiện tại thì tình cảm của bọn họ là thứ gì chứ!? Không phải tình cảm thật sự thì không cần để ý tất cả chỉ cần đối phương thôi sao? Anh tự biết phụ nữ chuyên lừa gạt người thì tại sao anh lại có tình cảm với Lâm An My. Tại sao anh lại làm vậy, chắc chỉ có anh của khi đó mới biết được!

Nếu bảo cho cô thời gian để thích ứng thì phải bao lâu nữa chứ, đến khi anh hoàn toàn nhớ lại sao!? Đến khi nào anh nhớ lại chứ!?

Vậy lỡ cả đời này anh không thể nhớ lại được thì thế nào?

Bọn họ phải như thế này mãi sao!? Hay là từ từ tan rã trong không vui!?

Sáng sớm hôm nay Lương Đình lại một lần nữa thức dậy trong âm thanh hỗn loạn, theo cách ví von của anh ta chính là "bàn giao hưởng phòng bếp". Với âm thanh "loảng xoảng", "lộp bộp", "rầm rầm", "xèo xèo",... từ những âm thanh gần gũi do vật dụng va chạm nhau đến những âm thanh quái dị chẳng biết từ đâu ra cứ vang lên không ngừng.

Lương Đình xị mặt, vừa đánh răng vừa bị những âm thanh quái dị như: "Á!", "A!", "À!", "Ồi chào!",... khiến anh ta cảm thấy chán chường.

Lương Đình mặt không đổi sắc đi thay Tây trang, trông anh ta cực kỳ bình tĩnh. Dĩ nhiên nếu hằng ngày bạn đều phải thức dậy trong không khí như thế. Lúc đầu còn "bỡ ngỡ" anh ta đã tức điên lên, sau đó "bà điên" tức là cô Vương Minh Nguyệt kia đã "phóng hoả" đốt trụi nhà bếp. Ngày thứ hai anh ta quyết định đuổi "bà điên" đó ra khỏi cái bếp đáng yêu nhà anh ta thì chẳng may bộ đồ ăn bằng gốm sứ cao cấp dùng để tiếp khách đã vỡ tan tành đương nhiên thủ phạm còn ai ngoài Vương Minh Nguyệt.

Ngày đầu tiên, ngày thứ hai, rồi đến ngày thứ n thì Lương Đình đã mất hết kiên nhẫn, tinh thần cũng nhạt nhẽo như nước lọc rồi.

Haiz, Lương Đình cảm thán nhớ lại: Một ngày xấu trời nào đó, anh ta lái chiếc Siêu SUV Bentley Bentayga mới tậu màu tím sang chảnh. Chưa "tán tỉnh" được cô em xinh tươi nào đã "đâm" vào một "bà điên". Anh ta thừa nhận bản thân phạm luật là "vượt đèn đỏ" nhưng "bà điên" kia cũng có lỗi, ai đòi đi đường mà cứ để hồn thơ thần nơi đâu, để lao đầu vào xe.

Đúng là xúi quẩy, "Bé cưng" của anh bị trầy xước. Bồi thường!? Ai bồi thường xe cho anh ta? Ai biết "bà điên" kia có phải là dân "lừa đảo" từ nơi nào nhảy ra, đã vậy mất trí nhớ còn bám theo anh ta làm gì!? Thực phiền! Thực quá phiền mà!!!

Trở lại với hiện tại, người ôn hoà, dễ mến như Lương Đình cũng sắp điên rồi! Lỡ như bất ngờ có khách đến thăm nhà, anh ta chẳng biết nên tìm cái lỗ chõ nào chui vào để trốn đây nữa! Căn hộ cao cấp của anh ta đã anh dũng hi sinh khi đối đầu với "bà điên" Vương Minh Nguyệt.

Lương Đình ta nhả bước ra phòng khách, liếc mắt về phía phòng bếp đầy ghét bỏ. Ít nhất anh ta nấu mì gói nhanh gọn lẹ mà cũng chẳng gây thiệt hại về tài sản, trong khi Vương Minh Nguyệt bày vẽ liên hồi hết đồ đạc trong bếp, cũng may cô ta còn biết cách nấu ăn, mùi vị cũng không tệ.

Vương Minh Nguyệt hưng phấn gọi ta làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Lương Đình: "Đình Đình, ăn sáng!"

Khoé miệng Lương Đình giật giật, chân mày co rút. Đình Đình!? Cái quỷ gì vậy chứ?

Vương Minh Nguyệt niêm nở gấp miếng thịt heo bị cháy dờ cho Lương Đình, miệng treo nụ cười ngớ ngẩn dùng giọng điệu như trẻ con nói: "Đình Đình mau ăn đi!"

Lương Đình nhìn chằm chằm miếng thịt đáng thương đã bị cô ta "giày vò" tàn nhẫn đang được đặt vào bát của bản thân. Anh ta cố gắng nặn ra hai tiếng: "Cảm ơn!" Dùng thìa âm thầm lừa nó sang một bên không động tới, chỉ cố gắng ăn cơm trắng.

Vương Minh Nguyệt cười ngây ngô: "Đình Đình ăn no, sau đó chúng ta cùng đi học nhé!"

Mặt Lương Đình đen thui: "....." Nếu không phải nhà họ Vương bằng lòng trả hoá đơn sửa xe và bao hết toàn bộ đồ đạc Vương Minh Nguyệt làm hỏng thì anh ta đã không nương tình mà quăng "bà điên" này ra khỏi cửa. Cái tên Vương Minh Nhật gì đó còn dám đem tập đoàn Lương Đình uy hiếp anh ta, còn nói là nếu anh ta không chăm sóc Vương Minh Nguyệt đang hoàn thì tên đó sẽ dùng truyền thông khiến cho Lương Đình thiệt hại trên sản chứng khoán.

Nhìn ánh mắt ngây ngô đầy mong chờ của Vương Minh Nguyệt, da đầu Lương Đình tê dại: "Nghĩ hè đến rồi không cần đi học!"

Vương Minh Nguyệt cụp mắt xuống biểu lộ tiếc nuối. Nhưng thật ra cô ta đang thầm vui vẻ vì biết Lương Đình nói dối. Cô ta là một bác sỹ tâm lý có tiếng ở thành phố H, với kinh nghiệm phong phú và cao siêu trong ngành tâm lý học và có khả năng diễn xuất thiên phú. Quả thật cô ta đã dàn dựng, lừa gạt Lương Đình. Việc tông xe là tình cờ xảy ra thật, cho nên cô ta ngay lập tức chộp lấy cơ hội này mà tiến đến gần Lương Đình, người mà cô ta thầm thích bao năm

Giữa tháng chín chẳng hề có dấu hiệu mới mẻ nào báo hiệu cho một mùa đông chán chường sắp tới.

Chỉ trong vòng nửa tháng, có biết bao biến động xảy ra. Nhà họ Trình đã được khôi phục, tập đoàn Lương Đình gặp chút sự cố về hacker nhưng điều này chỉ như một gợn sóng nhỏ trên mặt nước và chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến việc kinh doanh của bọn họ.

Sự kiện hack lần này phải kể đến công đầu thuộc về Tổng Tư Dật là một tam sư đệ của Lương Đình và Lâm An Mỹ lúc học Taewondo. Mấy năm gần đây cậu ta khá nổi tiếng trong giới kinh doanh, đặc biệt là ở sân giao dịch chứng khoán.

Nếu nói Lương Đình xem Lâm An Mỹ như em gái thì Tổng Tư Dật chính là đứa em trai mà Lương Đình chuyên tâm bồi dưỡng. Không chỉ có thiên phú quản lý kinh doanh mà thằng nhóc họ Tống kia còn có "diễm phúc" có cô bạn gái là "thanh mai trúc mã" lâu năm Tổng Tư Dật đúng là "chơi liêu", mang công ti Tư Tư mà cậu ta sáng lập đi "đầu" với hacker. Tư Tư phá sản, không ngoài dự đoán công ti con của nhà họ Trần do Trần Trọng Nguyên quản lý cũng phá sản, vì con trai làm việc thất trách gây thiệt hại nên ông Trần - trùm cổ phiếu ở thành phố H phải nhường lại ghế đứng đầu cho Lương Đình.

Chiều thức ngon độc của Tổng Tư Dật khiến cho giới kinh doanh một phen náo loạn. Nhờ đó mà tập đoàn Lương Đình nâng cao được vị thế, nhà họ Quý cũng nhanh chóng bám theo sát sao, trong khi nhà họ Trình khôi phục lại từng từng như chưa từng bị lung lay.

Quan hệ giữa Lâm An Mỹ và Trình Duệ "không mặn cũng chẳng gọi là nhạt", cứ dây dưa mãi cũng chẳng xong. Cô quyết định chuyển công tác ở Lương Đình lại cho Tổng Tư Dật.

Thằng nhóc đó còn ngهنgh ngang chạy chiếc xe Maybach ss600, lượn lờ ngay trước mặt cô khiến cô tức muốn học máu. Trong khi cô đổ tiền đi mua nhà thì tên nhóc đó lại mua xe. Trong khi cô phấn đấu bấy lâu nay mới tậu được một căn nhà gọi là "tài sản" có giá trị thì thằng nhóc đó sẵn lòng dốc hết túi mua nhà mua xe.

Giữa tư duy của đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt chính là đàn ông ưa mạo hiểm còn phụ nữ lại hiếm khi bằng lòng mạo hiểm làm gì đó. Tuy nhiên đàn ông có thể không tính toán số tiền tiêu đi mà vẫn kiếm lại được, trong khi phụ nữ thường tính toán chi tiêu nhưng rồi lại rỗng túi chỉ bởi tình cờ "nhắm" trúng một món nữ trang gì đó! Không thể phủ nhận rằng thẳng thớm Tống Tư Dật đó thật sự có tài, mà có lẽ cũng không kém Lương Đình hồi trước.

Chuyện công ti cô đã tính toán xong, còn lại nhà hàng Á Mỹ do cô mở thì bình thường không có cô cũng chẳng ảnh hưởng đến doanh thu cũng như số tiền lời chui vào tài khoản cô cũng không thêm bớt xiu nào. Dứt khoát giao lại cho Hứa Tống Ngọc trông coi.

Mọi việc đều đã xử lí xong, chỉ còn xem tâm trạng của cô muốn rồi đi lúc nào thôi! Có một dạng người, khi áp lực hoặc là mệt mỏi không phải là đi du lịch, nghe nhạc, xem phim mà là sắp xếp lại đồ đạc. Lâm An My thuộc dạng người đó, mỗi lần buồn bực hoặc là mệt mỏi cô đều sắp xếp lại tủ đồ hay đồ vật trong nhà, làm thế khiến cô cảm thấy như bản thân đã sắp xếp ổn thoả lại mọi việc trên đời.

Lâm An My đến tìm một vị bác sĩ tâm lý, ông ấy nói với cô: "Hãy thả lỏng đầu óc!" Thả lỏng!? Nếu cô có thể tự mình thả lỏng thì cần tìm bác sĩ tâm lý như ông ta làm gì cho phí tiền bạc!?

Cô lại đến tìm một vị bác sĩ có tiếng trong thành phố, ông ấy bảo: "Hãy làm những gì cô thích, đến những nơi cô muốn, hãy tìm sự vui vẻ ở đó!" Cô không trả lời ông ấy mà chỉ gật nhẹ đầu. Có vẻ như bác sĩ tâm lý và thuốc gì đó đều không bằng cô tìm người tâm sự hoặc là tự mình đi du lịch.

Có lẽ toàn bộ phụ nữ trên thế giới này, dù thông minh sắc sảo hay thấu hiểu lòng người cấp mấy thì cũng sẽ có một lúc nào đó bộc phát sự tùy hứng. Nội tâm của Lâm An My trước nay luôn đối lập với bề ngoài của cô. Người khác rơi nước mắt, họ buồn bã tuyệt vọng với những vấn đề trong cuộc sống, trong trận chiến tìm kế sinh nhai. Cô cảm thấy, ừ, cô hạnh phúc hơn họ! Cô có gia đình, cô có công việc, cô có quyền hạn, gương tuy không phải đẹp như siêu mẫu nhưng cũng được tính là thanh tú đi. Đúng thế, đáng lẽ ra cô không nên cảm thấy buồn... nhưng đời người cả ngàn vạn nỗi buồn có ai giống ai đâu!?

Đôi khi cô ước mình có thể oà khóc thật to mà không cần để ý hình tượng. Có rất nhiều người, à không đúng, phải nói là tất cả mọi người đều không hiểu cô. Cô đã từng thất vọng vì sao ba mẹ cô vẫn không thể hiểu cho cảm xúc của cô, nhưng nghĩ lại cũng do cô không chia sẻ cảm xúc với họ.

Cô có thể nhu thuận, dịu dàng làm chỗ dựa cho người khác trút bầu tâm sự, nhưng mỗi lần cô muốn cất lời chia sẻ lại nghẹn ở cổ họng.

Cấp ba, lần đầu tiên cô cảm nhận được truyền thuyết miệng lưỡi phụ nữ đáng sợ đến chừng nào. Ai biết được thế sự đời người vô thường, từ tiểu học cô đã hâm mộ một cô bạn cùng khác lớp. Cô ấy có cả ba là hiệu trưởng, mẹ là giáo viên không quá ngạc nhiên khi cô ấy nghiễm nhiên trở thành học sinh vừa xinh đẹp, giỏi giang trong mắt tất cả mọi người trong đó có Lâm An My.

Một cô gái xinh đẹp, học giỏi đương nhiên trở thành tâm điểm thu hút của đám nam sinh từ cấp 1 cho đến tận cấp 3. Thế nhưng về bề ngoài xinh đẹp ấy, có lẽ một phần cũng do tiếp xúc với bạn bè mà từ đó chẳng còn là cô gái đáng ngưỡng mộ nữa! Tính tình của con người thông qua những hành động dù là nhỏ nhất nhất trong cuộc sống. Bạn theo dõi một cô gái hay chàng trai trên mạng, trong cô ấy hay anh ấy thật sự rất thu hút bạn. Người đó đáng thứ gì cũng đáng yêu cũng xinh đẹp, nhắn tin với người ấy cũng thật khiến bạn rung động để rồi rơi vào lưới tình. Thế nhưng chính vì cách nhau một màn hình nên cả hai chẳng thể biết rõ về mặt của đối phương, cách một màn hình nên chỉ có thể mượn tượng ra hình ảnh tốt đẹp nhất của người ấy.

Một cô gái xinh đẹp không có nghĩa cách sống của cô ấy cũng tốt đẹp, cô gái đẹp trên facebook, zalo có những phát ngôn dễ thương, đáng yêu,... ai biết được người đẹp đó thường ngồi soi mói những người xung quanh, người này điệu đà, kẻ kia ăn mặc kì quái, kiểu tóc cô nọ ăn theo,... Ừ thì có lẽ cô ấy đẹp cô ấy có quyền. Cuộc sống mà chẳng có ai hoàn hảo cả. Không hẳn gọi là sốc mà là hụt hẫng, người mình ngưỡng mộ lại dành thời gian đi soi mói áo len cô mặc. Có đôi khi Lâm An My vờ như không biết, cô gái mà cô ngưỡng mộ lại đi có thời gian rảnh rỗi dè bĩu kiểu tóc mới của cô. Đúng là cuộc đời dở khóc dở cười. Chẳng biết cô gái kia nếu biết cô từng ngưỡng mộ cô ấy thì sẽ thế nào nhỉ!?

Vào Đại học thì Lương Đình gán ghép cô cho Quý Thừa Dư, bọn họ chẳng gặp nhau được mấy lần. Sau đó cô vì không tiếp xúc nhiều với bạn học mà bị bạn học nữ nói xấu, gièm pha. Bị mẹ của Quý Thừa Dư hăm dọa rồi bị anh ta đã kích. Uất ức nhiều năm tích tụ lại trở thành tâm bệnh. Lâm An My cố gắng điều chỉnh cảm xúc thất thường của bản thân, Đại học năm hai cô bị trầm cảm nhẹ!

May mà cô có ý thức sống tốt, nếu không sợ là đã làm điều gì đó đại dột. Mấy năm trôi qua, công việc làm ăn khá tốt, tâm trạng cũng cải thiện không ít nhưng giờ đây có lẽ bệnh lại tái phát.

Một lần nữa đối diện với Trình Duệ, anh nói: "Trong mấy tháng qua liệu chúng ta có thật sự yêu nhau hay chỉ là vờ kịch?"

Lâm An My im bật, cả người như bị sự khủng hoảng xâm chiếm. Anh nghi ngờ cô! Cô chợt nhận ra, khoảng thời gian cô và anh bên nhau dường như làm cô quên mất, tính từ thời điểm bọn họ lần đầu gặp mặt đến nay chưa được nửa năm. Một con số giản thẳng vào đầu cô, ép cô càng trở nên hoảng loạn. Những sự kiện trước đây lần lượt kéo về khiến cô gần như cảm thấy ngột thở, như vết thương chưa lành lại bị khoét ra đau đớn.

Lần này dường như anh không muốn kiểu dây dưa giữa bọn họ nữa, anh kéo cô lại gần muốn hôn cô nhưng bị cô phản kháng. Anh lạnh lùng nói: "Em không thể thân mật với tôi là bởi vì ngại hay bởi vì tôi vốn không còn là "tôi" mà em yêu?"

Lâm An My nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, vẫn như vậy, vẫn ánh mắt kiên định ấy nhưng chứa đựng lửa giận ầm ầm. Cô không trả lời được câu hỏi của anh! Cô phải làm sao khi mà người cô yêu lại mất hết kí ức về cô, giống như hai người xa lạ ở bên nhau. Cô không biết cái cảm giác kì quái trong lòng bản thân là gì nữa, nhưng cô bài xích gần gũi thân mật với anh. Có lẽ trong tim thức của cô luôn tách rời anh của hiện tại không còn là "Trình Duệ" mà cô yêu nữa!

Vậy cô phải làm sao mới được!? Cô thật sự không biết bản thân nên làm gì cho tốt!

Trình Duệ mạnh mẽ tóm lấy cô trong vòng tay, giọng nói lạnh lùng của anh như từng vết dao cứa vào trái tim của cô, thật sự rất đau. Anh nói: "Có lẽ cả đời tôi không thể nhớ lại tình cảm giữa tôi và em! Em định ở bên tôi cả đời với gương mặt ủ rũ này sao? Em chấp nhận được việc tôi đụng chạm vào em sao?"

Giọt nước mắt trong suốt im lặng chảy dài trên má cô. Thật sự rất đau! Làm ơn đừng nói nữa! Cô không biết, cô không biết phải làm gì nữa! Làm ơn để cho cô yên tĩnh!

....

Lâm An My xách hành lý đến sân bay mới chợt nhớ là đã bỏ quên hộ chiếu lại. Cô nhìn đồng hồ, rồi nhìn trời suy nghĩ. Cô đánh bạo đón một chuyến taxi, đi về phía ga xe lửa.

Hiện tại cô không có gì vướng bận, nhà hàng đã giao lại cho Hứa Tổng Ngọc quản lý, bên tập đoàn Lương Đình đã sớm giao quyền cho Tổng Tư Dật, bên tập đoàn nhà họ Trình cũng đã giao phó cho Trình Ngọc Nhi.

Người ta nói chỉ những kẻ yếu đuối mới chạy trốn những khó khăn, nếu có thể cô cũng muốn vứt bỏ mọi thứ để đi thật xa nhưng cô không thể làm được. Khi mà mọi thứ đang rơi vào rắc rối cô lựa chọn ở lại, cô không thể bỏ mặc những người mà cô quan tâm đang cố gắng giữa trong vùng bùn lầy mà tự mình bỏ đi.

Nếu thật sự bỏ đi, cô cảm thấy việc đó rất vô trách nhiệm.

Thật ra, bản thân cô cảm thấy, cô mới là kẻ yếu đuối. Cô trốn chạy, lấy lý do du lịch độc hành nhưng rõ ràng là cô không muốn đối mặt với những chuyện sắp tới. Cô lấy tư cách gì cho rằng bản thân mạnh mẽ hơn ai nữa!

Cô tự an ủi bản thân, dù sao khi trở về cùng lắm tin xấu nhất là Trình Duệ cưới người khác thôi!

Tiếng còi xe lửa vang lên, tiếng "xình xịch" ầm ỉ ồn ào huyền ảo của xe lửa đến ga. Lâm An My đón chuyến xe lửa Bắc Nam nổi tiếng khắp cả nước, đây là lần đầu tiên cô đi xe lửa, cũng là lần đầu tiên cô dành tặng riêng cho bản thân một chuyến du lịch.

Lâm An My cười còn khó coi hơn cả khóc, nước mắt vô tình cứ chảy dài trên má. Những hành khách khác nhìn cô, có một bác gái hiền lành nhìn cô đầy thương hại. Được rồi, cô cũng đâu có ai quen biết cô, hiện tại cô chẳng còn quan tâm ai nói gì, nghĩ gì về cô. Cô chỉ muốn khóc thật to, cô không muốn kìm chế nữa, cô muốn nuông chiều cảm xúc của mình mặc kệ tất cả.

Khóc một hồi cô hít hít mũi, cảm giác nghẹt thở khó chịu và từng tiếng nấc lên khó chịu vô cùng. Cô tựa đầu lên cửa kính lặng lẽ chảy nước mắt.

Tạm biệt! Khi em trở về có lẽ mọi thứ sẽ tốt lên!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cho Nhau Khoảng Cách

"Anh không thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, nhưng nếu là em thì anh nghĩ nên "thử" một chút!" - Trình Duệ.

"Anh nghĩ em học võ là để tạo dáng cho đẹp chắc!" - Lâm An My.

...<3<3<3...

Trần Trung chống cằm nhìn Trình Duệ chăm chú, đã qua một ngày, anh ta vẫn chưa tìm thấy bất kỳ điểm gì bất thường trên gương mặt của anh. Trình Duệ đột nhiên im lặng chỉ lao đầu vào làm việc, đôi lúc dừng lại bổ sung chút nước, đi "xả" cho người ta biết mình còn sống rồi lại lặng thinh làm việc.

Căn phòng yên tĩnh đến mức đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ "tí tách" kêu, tiếng giấy cọ vào nhau "sột soạt". Chưa bao giờ Trần Trung cảm thấy ngột thở đến thế, dường như trên người Trình Duệ đang mang áp lực vô hình.

"Cạch!" Cánh cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Trần Trung giật mình ngó ra cửa, Trình Duệ cũng ngừng lại một chút ngược mắt nhìn về phía cửa.

Trình Ngọc Nhi cười cứng ngắc, ngượng ngùng, dưới ánh mắt như muốn xé xác cô ra của Trình Duệ khiến da đầu cô tê dại: "Anh họ, em đến thu dọn đồ giúp chị Army!"

Đột nhiên "rầm!" một tiếng, Trần Trung giật mình chấn động xem té gãy cổ, tròn mắt nghi ngờ nhìn Trình Duệ người này vừa mới đập bàn hả?

Trần Trung nhìn chằm chằm về phía Trình Duệ, hai mắt như muốn lồi ra, như có thể "lọt" cả tròng mắt ra ngoài. Cả đời anh ta tự nhận là người thân cận nhất bên cạnh Trình Duệ, "sắc thái" trên gương mặt anh chẳng bao giờ lọt khỏi tầm mắt của anh ta. Nhưng mà đây là lần đầu tiên anh ta thấy... Trình Duệ

nổi giận.

Hai mắt Trình Duệ đỏ ngầu như "chó sói săn mồi" muốn "ăn tươi nuốt sống" con mồi, giọng nói lạnh lẽo ngập tràn lửa giận như muốn gầm lên: "Cô ấy đâu?"

Sống lưng Trình Ngọc Nhi thẳng tắp, hai chân dài đã run rẩy lợi hại, lấp bắp lí nhí nói: "Army nói là chị ấy đi du lịch. Còn đi đâu thì chị ấy không nói!"

Trình Duệ nghiêng răng nghiêng lợi: "Du lịch!?"

Trình Ngọc Nhi gật đầu lia lịa: "Em xin thề là em không biết chị ấy đi đâu! Em có hỏi nhưng chị ấy không trả lời!"

Chân mày Trình Duệ nhúu chặt, giọng điệu lạnh tanh: "Tại sao cô ấy không tự đến đây thu dọn đồ đạc!"

Trình Ngọc Nhi nuốt nước miếng, cái này thật khó nói: "Cái đó,... Army nói là chị ấy không có thời gian!"

Trình Duệ cười lạnh: "Dọn đi!..." Anh ngồi xuống trầm ngâm: "Khi nào cô ấy đến lấy!"

Trình Ngọc Nhi run bần bật nhìn về phía Trần Trung cầu cứu, anh ta nhún vai tỏ vẻ không có khả năng. Cô bé đáng thương nuốt nước miếng, vẻ mặt cam lòng chịu chết: "Army bảo em trông đồ cho chị ấy, khi nào ổn định chỗ ở mới sẽ đưa địa chỉ cho em gửi đến!" Cô bé không thể nào dám nói lại nguyên văn của Lâm An My: "Không lâu nữa chị sẽ về quê lấy chồng!"

Lúc đó Ngọc Nhi đã hỏi: "Chị và anh Duệ?"

Lâm An My cười nhạt: "Không biết, anh ấy không thể nhớ được kể cả đoạn tình cảm ngắn ngủi ấy!"

Ngọc Nhi im lặng, cô bé đã thấy một Lâm An My hai mắt đỏ hoe nhưng lại nói những điều ấy. Tình yêu khiến cho Army cao cao tại thượng, trở nên sợ hãi ngốc nghếch, vì sợ bản thân hèn mọn cầu xin tình yêu nên đã rời đi. Chẳng ai giúp được gì, bởi lẽ chẳng ai biết được rằng phải làm gì để khôi phục đoạn trí nhớ kia của Trình Duệ.

Chẳng ai trả lời được rằng Trình Duệ có yêu Lâm An My hay không, vì ngay cả Trình Duệ hiện tại cũng không rõ. Để cô dần vật trong lòng khi phải đối mặt với người mình yêu nhưng cũng chẳng phải người đó, vô thức rơi vào thế bị động, thôi thì cứ để cô đi. Chẳng ai biết được ngày mai trời nắng hay không, nhưng chắc hẳn sau cơn mưa trời lại sáng.

...

Sau vài giờ "hành xác" trên xe lửa Lâm An My cũng đến trạm đầu tiên, cô xoa xoa đôi mắt đỏ hồng đã sưng húp. Lưng đeo ba lô, tay thủ sẵn khăn giấy để ngăn nước mũi chảy long thòng. Cô chỉ mang theo một cái ba lô không lớn lắm, đủ để mang theo vài bộ quần áo và mấy món đồ linh tinh và vật quan trọng nhất là ví tiền.

Dù có đau buồn thì Lâm An My vẫn biết bản thân không thể nào không say xe nên đã cố ý đặt trạm tiếp theo gần nhất để phòng. Cô không ngờ nước mắt kiềm nén bao lâu nay đột nhiên như vòi nước chảy mãi không ngừng, đưa tay lau lau vệt nước mắt trên mặt, Lâm An My bước xuống ga xe lửa, cô bắt một chiếc taxi đi về phía trung tâm thành phố.

Thành phố Nha Trang xinh đẹp nổi tiếng với biển xanh cát trắng. Từ u buồn thất tình Lâm An My nhanh chóng gia nhập hàng ngũ thanh thiếu niên đam mê biển, ban ngày lang thang đi trên bãi biển, trưa nắng cô lên tàu ra đảo du nhập vào làng chài, lên nhà hàng trên biển ăn uống đủ món cá biển, tôm, cua vào bụng là cách tốt nhất để giải tỏa nỗi buồn. Chiều tối cô lang thang trong viện Hải Dương học.

Được rồi, cô phải thừa nhận rằng mặc váy dài, xõa tóc ra biển là một ý kiến vô cùng tồi tệ. Haiz, vì muốn nâng cao tâm trạng nên muốn ăn diện như mỹ nữ đi thăm thú biển thế nhưng giống mấy bức hình trên tạp chí ngồi chút nào. Cả ngày cô phải giữ chặt gấu váy vì sợ bị tốc lên, gió biển quá to nên chiếc mũ mới mua của cô cũng bay "vèo" đi. Tay đã giữ váy chẳng thể giữ lại chiếc mũ che nắng nên gương mặt của cô hứng trọn "ánh nắng rực rỡ" của biển.

Đã thế tóc dài ngang thắt lưng của cô lúc mới xõa ra tung bay rất đẹp nhưng mà gió biển hất tung, bay tứ tung còn khiến cô bị che tầm mắt vấp ngã, té trầy đầu gối. Lâm An My hất tóc, quay lưng về khách sạn. Sau này cô tuyệt đối không bao giờ mặc váy đi biển nữa! Hừ, hừ, hừ!!!

Thật ra cô cũng có ý định đi du lịch trong nước và nước ngoài trước khi kết hôn. Chuẩn bị một cái máy ảnh, đồ thể thao và mấy cái váy dài, ra chợ bán đặc sản mua mấy món đặc sản biển gửi về cho người thân và đám người ở nhà hàng.

Cả tuần lễ vui chơi cho đã, Lâm An My nhắm thấy khu bất động sản cạnh biển khá tiềm năng, đây là sở trường của cô nên cô nhanh chóng hỏi thăm sau đó xem xét điều tra gửi tư liệu cho chuyên gia, tắt bật gần nửa tháng, cuối cùng cũng thuận lợi mua được.

Xong việc cô liền đăng ký vé máy bay ra thủ đô chơi vài hôm, lúng lúng khắp nơi lại lặn lội lên tận Tây Bắc ngắm tuyết trên Sa Pa.

Chuyện của Trình Duệ và Lâm An My hầu như tất cả người quen đều đã biết, cuối tuần anh về nhà lớn ăn cơm cứ bị ông nội Trình và Trương Mỹ Ngọc tỏ ghét bỏ chẳng thèm nói chuyện với anh. Chỉ có ba Trình là đứng phe trung lập không ý kiến.

Bữa ăn dọn lên, Trình Duệ "lùa" cơm vào bụng, rõ ràng là đang ăn mấy món bản thân rất thích nhưng lại khó ăn giống như đang ăn "thức ăn chó". Trình Duệ nhăn mày nói: "Thím Minh, đồ ăn hôm nay rất kì quặc!" Đương nhiên nếu xét về tay nghề của thím Minh đã mấy mươi năm nấu cho cả nhà bọn họ

thì chắc chắn thức ăn không đến nỗi khiến anh cảm thấy thiếu rất nhiều gia vị như vậy.

Thím Minh giật mình: "Không thể nào! Cậu hai đừng đùa thím, mấy món này đều nấu theo khẩu vị của cậu hai!"

Ông nội Trình trừng mắt bất mãn lên tiếng: "Có cơm để ăn mà còn nói nhảm nhiều vậy làm gì!"

Mẹ Trình cũng nói: "Có quyền không cần ăn nữa!"

Ba Trình liếc mắt nhìn tình hình, cho dù ông muốn giúp con trai cũng vô ích. Ai bảo nó cứng đầu chống đối với hai người kia thì cứ để nó đối phó. Cuối cùng Trình Dương cũng không nhịn được, ông vừa chậm rãi thưởng thức đồ ăn vừa nói: "Hương vị không đối, chỉ là khẩu vị đã đối!"

"....." Trình Duệ ghen hòng, cúi đầu chuyên tâm ăn cơm. May mà lúc này anh không nói ra miệng câu "thức ăn cho chó" nếu không ông nội tuyệt đối không tha cho anh!

Sau bữa cơm, dưới sự uy hiếp của bà xã đại nhân mà chủ tịch Trình Dương chỉ có thể gọi con trai ra dạy dỗ.

Trình Dương liếc cũng chẳng thèm liếc con trai, theo ông thấy thì sinh một thằng con trai thôn minh không bằng khi đó vợ ông sinh một đứa con gái thì tốt rồi. Suốt ngày nhìn cái bản mặt tự đắc giống ông thời còn trẻ lại làm ông cảm thấy khó chịu. Ngày ngày nhìn con trai càng lớn thì điều đó càng nhắc nhở ông đã già rồi! Trình Dương nhếch môi, nhắm một ngụm trà.

Thời gian trôi qua thấm thoát vậy mà ông và Mỹ Ngọc đã cùng bên nhau mấy mươi năm. Chóp mắt một cái con trai đã lớn, tóc cũng đã lấm tấm bạc. Nhớ đến người vợ bên mình bao nhiêu năm nay, ánh mắt trở nên nhu hòa dạt dào tình cảm. Trình Dương nhếch môi, mĩa mai nói: "Đã gần ba mươi tuổi, con định để con bé An My bỏ đi rồi thế nào? Nghe lời ông con tìm người mai mối khác hay là định để cho nhà họ Trình chúng ta tuyệt hậu!"

Trình Duệ lười để ý, đôi khi ba của anh lại có loại ánh mắt cực kì buồn nôn khi nghĩ đến mẹ. Anh từ tốn nhắm một ít trà, hương trà thoang thoảng trong khoan miệng khiến anh của thấy dễ chịu: "Đâu có đến mức đó!"

Trình Dương liếc xéo anh, ông hôn thêm quần thẳng con trai ngỗ nghịch này nữa!

Trình Duệ nhàn nhả rót thêm một ly trà, bộ quần áo ở nhà vẫn không che dấu được khí chất thu hút trên người anh: "Công ty của ba mong ba tự quản, con còn rất nhiều việc phải làm!"

Trình Dương trừng mắt với anh: "Anh là thằng con bất hiếu! Công việc gia đình không lo quản còn bắt tôi quản đến bao giờ!"

Trình Duệ không thêm so đo: "Ngay từ đầu con đã nói là không muốn tiếp nhận công việc kinh doanh."

Trình Dương: "Nếu không tìm được An My thì nhóc con cứ tiếp tục trông coi công ty cho ba!"

Trình Duệ im lặng, anh cảm thấy rất bức bối! Vì cái gì cứ phải là cô.

.....

Quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng mua vé máy bay về thành phố H.

Mỗi lần nghĩ về Trình Duệ, cổ họng cô nghẹn ứ lại, tim như bị ai bóp thắt. Giải vờ không quan tâm nhưng gương mặt gượng cười khó coi hơn cả khóc. Lừa mình dối người, giả vờ bình tĩnh không bao lâu liền đón máy bay qua thành phố C, rồi đón xe về thành phố A quê cô.

Căn nhà cũ đã được nâng cấp lên cực kỳ sang chảnh, Lâm An Hi đang đi học Đại học nên ở nhà chỉ còn hai vị phụ huynh ở nhà. Mấy năm gần đây làm ăn khá tốt nên hiện tại hai vị phụ huynh đã chuyển sang cuộc sống nhàn hạ như nghỉ hưu. Mấy năm gần đây cô kiếm được khá nhiều tiền nhưng xem ra hàng xóm láng giềng ghen pha không ít khiến sắc mặt của ông Lâm vô cùng khó coi. Nói thì nói thế nhưng bà con họ hàng cũng cảm thấy "nở mày nở mặt" cho nhà bọn họ.

Mẹ Lâm nói bóng gió dò hỏi chuyện cô và Trình Duệ, cô chỉ cười cười. Ba Lâm khó chịu ra mặt mồm mĩa cô không có người bao nuôi nên về nhà chứ gì!?

Cô cũng rất muốn cãi lại, nhưng không hiểu sao chẳng thốt được lời nào. Ba mẹ Lâm thờ dài, nhìn cô im lặng không nói. Bậc làm cha mẹ như bọn họ đương nhiên làm sao có thể nhìn khúc ruột của mình chịu khổ, dù giận nhưng vẫn thương con cái. Ấy là tình thân!

Về nhà cũng về rồi, yêu đương cũng chia tay chia chân gì luôn rồi. Ba mẹ Lâm làm buổi tiệc nho nhỏ cho Lâm An My "vinh quy bái tổ" mời bà con họ hàng, hàng xóm láng giềng. Lâm An My bị cô năm, bác sáu, bà bảy "khen ngợi" hết lời rồi bàn việc mai mối cho cô.

Lâm An My dùng tay đè chặt thái dương, đầu cô choáng váng vì men rượu và lời ra tiếng vào bàn bạc "chung thân đại sự" cho cô.

Lâm An My cười khổ, cô ở đây chưa có ý định tìm người khác kết hôn, nhưng không chừng Trình Duệ đã tìm được người mới cũng không có gì lạ. Là tự cô bỏ đi, tự gây nghiệt không thể sống mà. Không phải cô đã lựa chọn rồi đi sao!? Giờ còn ngồi đây trách móc ai được, càng nghĩ càng tủi thân, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mang tội chồng chất.

Nước mắt cứ nghĩ là khô cạn từ bao giờ lại vô thức rơi xuống ướt đầm hai má, cô tựa lưng vào cửa phòng lạnh lẽo, yên lặng chảy nước mắt.

Lòng trống rỗng, tim như bị khoét một lỗ từ đó rỉ vết máu thấm đẫm cả nguồn sinh lực. Lâm An Mỹ ngồi ở đó ngủ gục lúc nào chẳng hay.

Ai chẳng hi vọng người mình yêu chỉ yêu mỗi mình, nhưng mà xã hội này còn tồn tại người đàn ông như vậy sao!? Trong cơn say cô thều thào: Anh sẽ đợi em sao?

.....

Trình Duệ vừa hướng dẫn một ca phẫu thuật cho sinh viên y khoa, mặc dù chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ nhưng vẫn phải hết sức cẩn trọng và thao tác chính xác để không để lại di chứng gì về sau. Thường ngày công việc của anh trông như rất nhẹ nhàng nhưng không hề nhẹ nhàng chút nào!

Ở nước ngoài rèn luyện cũng chẳng phải cho anh về nước "xem tướng đoán bệnh", anh không phải thầy bói mà làm mấy trò đó!

Buổi sáng anh phải đến phòng làm việc tại khoa chuẩn đoán, sau đó lại phải hướng dẫn các sinh viên y khoa, trở về liền phải viết báo cáo, không có tư liệu lại phải chạy đến khoa phẫu thuật "trò chuyện" và "quan sát" tại các khoa khác. Anh không phải thần thánh, đâu phải thứ gì anh cũng biết! Đương nhiên những vất vả mà anh chịu là vì để anh rèn luyện thêm nhiều kinh nghiệm hơn nữa. Anh cũng như bao người phải phấn đấu vì mục tiêu của bản thân!

Nhưng mà còn người anh phải dễ dàng thỏa mãn, chỉ vài bài luận án được đăng trên tạp chí chưa nói lên được điều gì, thứ anh muốn là nó sẽ được phổ biến rộng rãi giúp cho những bệnh nhân kia. Thế nhưng anh cũng hiểu, không phải ai cũng may mắn có thể được điều trị thật tốt!

Với cương vị là một bác sĩ, anh không thể quá cảm tính cũng chỉ có thể làm tròn bổn phận và hết sức có thể!

Cho dù là Thần y Hoa Đà cũng chưa chắc làm gì được, cứu được một người nhưng bản thân anh không thể phân thân cứu trăm ngàn người! Chỉ có thể tìm phương pháp để nó có thể được áp dụng rộng rãi thì mới mong cứu được nhiều người!

Làm người đương nhiên anh cũng có sự ích kỉ của riêng mình, bởi vì khi còn nhỏ bà nội mất. Anh còn quá nhỏ chẳng có thể giúp gì cho bà, câu nói của vị bác sĩ lúc đó khiến anh mãi chẳng thể quên: "Nếu tôi giỏi hơn, nếu chúng ta có đầy đủ cơ sở vật chất thì có lẽ bà ấy sẽ được cứu!"

Anh không cam tâm, chính vì điều đó khiến anh cố chấp học y. Dần dần trưởng thành, tuy đã hiểu lúc đó bản thân có cố chấp nhưng anh vẫn không hối hận! Anh vẫn cố gắng rèn luyện để bản thân giỏi hơn nữa!

Trình Duệ đang chìm đắm trong cơn suy tư thì có người đi không cẩn thận đụng trúng anh. Anh nhúm mày nhìn người trước mắt.

Lê Tố Nhi mặc áo blouse trắng, ôm bệnh án vội vàng vàng nói xin lỗi với anh. Ánh mắt đã sáng lên, còn khuôn miệng đã vui vẻ đến mức ngoác tận mang tai. Cô ta cố ý "va phải" bác sĩ Trình, đương nhiên là bởi vì vào bệnh viện lâu như vậy mà cô ta vẫn chưa tiếp xúc được với vị bác sĩ đẹp trai như nam thần này cộng thêm việc thân phận của anh cũng là cháu trai viện trưởng. Vừa đẹp vừa giỏi đương nhiên phải là người xứng với cô ta.

Lê Tố Nhi cố ý tỏ vẻ dịu dàng ngay thơ nhận lỗi: "Xin lỗi bác sĩ là lỗi của tôi!" Đương nhiên cô ta đang cuối đầu cười trộm vì vị bác sĩ trước mắt vừa đẹp trai lại vừa phong độ chắc chắn câu nói đầu tiên sẽ khách sáo nói vài lời với cô ta. Thế thì cô ta chỉ cần gọi chuyện một chút là có thể "thân" với anh ta.

Trình Duệ nhúm mày, cho dù là trước đây hay hiện tại anh cũng đều cực kì ghét bị người khác động chạm cho dù là vô tình và phải anh đi chẳng nữa vì thế anh lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay lưng bỏ đi: "Đương nhiên là lỗi của cô, chỉ có mũi mới không thấy điều đó!"

"....." Lê Tố Nhi ngẩng đầu cứng ngắc nhìn theo bóng lưng của Trình Duệ, anh phất tay làm cho tà áo blouse trắng lay động theo bước chân anh tạo cảm giác tiêu soái nhẹ nhàng. Cô ta không thể tin được anh lại là loại vừa kiêu ngạo vừa độc miệng, trong khi bộ dáng anh tuấn tiêu soái kia đáng lẽ phải rất ga lăng với phụ nữ.

Đám y tá nữ chụm đầu nhìn trộm, cười khúc khích chế nhạo: "A hi hi, có người ảo tưởng với bác sĩ Trình không thành!"

Một y tá khác vốn chẳng ưa gì vẻ mặt tự kiêu của Lê Tố Nhi liền lớn tiếng mỉa mai: "Chưa về nhà soi gương hay sao ấy! Ừ thì đằng ấy giỏi nhưng cho dù có trang điểm lông lộn mà nhan cách xấu xí thì cũng vô ích thôi!"

Mặt Lê Tố Nhi tái mét, cô ta gằn giọng: "Cô nói gì hả?"

Cô y tá kia vốn chẳng phải là quả hồng mềm mại cho người ta nắn bóp, cô ta to tiếng áp chế sự ngang ngược của Lê Tố Nhi: "Tôi nói cô đó! Lê Tố Nhi, buồn cười! Bản thân cô tốt đẹp hơn ai mà bày đặt "uốn éo" trước mặt bác sĩ Trình! Cô xứng sao?"

Lê Tố Nhi nổi điên như muốn nhào đến ăn tươi nuốt sống cô nàng y tá đang khiêu khích: "Cái thứ xấu ma chê quỷ hờn như mày còn dám nói tao!!!"

Cô nàng y tá kia bị chọc tức điên lên nhưng vẫn không kiềm chế được mà cười to chế nhạo: "Hừ, đã không biết tốt xấu còn bày đặt lên mặt! Bề ngoài đã tầm thường mà nội tâm còn đáng ghê tởm! Cô tưởng ai ở đây chẳng biết cô mặt dày đeo bám các bác sĩ nam trong bệnh viện!"

"Ghen tỵ với tôi chứ gì? Ai bảo cô không biết xã giao!"

Cô nàng y tá cười lạnh: "Cô đẹp mắt hơn ai mà tỏ vẻ. Cô tưởng tôi không biết sau lưng cô chê bai đáng người của tôi à!? Ha, nhìn xem!" Cô ta ưỡn ngực: "Ngực cô có lớn như tôi không!?" Cô ta lướt tay xuống vòng eo nhỏ nhắn: "Eo có nhỏ như tôi không!?" Cuối cùng cô ta cười lạnh, đưa tay chống hông đứng thẳng người: "Mông có cong như tôi không!?"

Mấy cô nàng y tá bên cạnh phì cười, Lê Tổ Nhi mặt mày xám xịt như tro: "Ừ, ừ. Các người cứ cười đi rồi sau này sẽ bị quả báo!"

"Ha ha... ha ha... ha ha ha...!!!" Cả nhóm y tá ôm bụng phì cười. Quả báo sao!? Nó đến rồi đấy! Lê Tổ Nhi giả dối, trước mặt tươi cười với bọn họ sau lưng âm thầm nói xấu bọn họ. Không chỉ vậy, mỗi lần cô ta sai thì cô liền đổ lỗi lên đầu y tá. Có công trạng thì cô ta ra mặt nghênh ngang.

Kết bạn với cô ta sao!? Bọn họ đã thể nghiệm được kinh nghiệm xương máu. Xã giao với cô ta cùng lắm là phải lợi dụng cho đủ mới được, ngay cả mối quan hệ lợi dụng cô ta cũng muốn hơn thua còn gì!

Từ đó mỗi lần gặp phải Lê Tổ Nhi, mấy cô nàng y tá liền cười đùa hỏi nhau mấy câu: "Ngực cô có lớn như tôi không!?", "Eo có nhỏ như tôi không!?", "Mông có cong như tôi không!?" còn phụ họa động tác lướt hình chữ "S" của cô nàng y tá ấy! Dần dần nó trở thành thú vui của bọn họ.

Phụ nữ sao!? Chính là như vậy. Dù sao chắc hẳn cũng chẳng ai là thánh mẫu. Trừ phi được nuôi dưỡng và tiếp xúc trong một môi trường tốt đẹp, nhưng nếu như vậy họ lại rất dễ bị lừa gạt. Phụ nữ chính là thể "được này mất kia", cũng chẳng ai hoàn hảo chỉ là tiêu chuẩn riêng của mỗi người thôi!

Mấy vạn tỷ người đâu phải để đó cho có, như là món ăn vậy mỗi người thích ăn một món khác nhau. Chuyện nói xấu nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai, nhưng mà vì sao cứ mãi nói. Quan tâm làm gì "miệng đời" của thế gian.

Thế nhưng mấy cô nàng y tá này lại cảm thấy tiếc nuối! Vì Lê Tổ Nhi mặt dày vẫn ở lại bệnh viện làm bọn họ ngứa mắt. Âm thầm cầu nguyện lần sau cô ta bị bác sỹ Trình mắng thật nặng để nghỉ việc, biến khuất mắt bọn họ cho rồi!

.....

Gần nhà Lâm An Mỹ có câu lạc bộ dành cho người cao tuổi, vì quá rảnh rỗi nên Lâm An Mỹ bị lôi đến đó.

Bởi thái độ ngoan ngoãn, thành thật mà người già lại rất thích những người như Lâm An Mỹ, cô trở thành chỗ để người lớn tuổi bày tỏ nỗi niềm. Lâm An Mỹ vô công rồi việc cũng bận rộn trò chuyện với bọn họ mà tạm thời quên đi những phiền muộn đeo bám cô bấy lâu nay.

Thoát cái một tuần nữa lại trôi qua, Lâm An Mỹ lặng lẽ nhìn trời, gương mặt chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì nhưng đôi mắt đã bán đứng tất cả. Cô kéo kéo gương mặt của mình cảm thấy làn da không được bóng mịn như xưa, âm thầm dự định phải mua vài thứ về chăm sóc da. Cô lấy một cái gương cầm tay sẫm soi da mặt, cười khỏ, lúc về thành phố H cô quên mang mấy thỏi son hàng hiệu cùng mấy thứ dưỡng da được người ta tặng còn để ở nhà riêng, thật tiếc mà.

Vỗ mặt hai cái, cô cười khỏ, tự bảo bản thân ngây ngốc ở đây rồi còn trách móc ai được, người khác không chừng đã quên Trình Duệ từ tám đời trước rồi. Như cái cô Anna đấy, đời sống đời chết cho dữ cười cùng cũng ngoan ngoãn "lui binh" yêu đương với người khác, nghe nói gần đây rất thích thể hiện tình cảm.

Trong những ngày qua, Trình Duệ lấy được giải thưởng danh giá trong giới y học với bài luận án mới nhất, không giống như cảm xúc đạt được thành công trước đây có chút kiêu ngạo, tự đắc và hưng phấn dù không nhiều. Hiện tại, anh chỉ có cảm giác trống trải trước nay chưa từng có, mỗi lần nghĩ đến Lâm An Mỹ đã im lặng rời đi cắt đứt liên lạc với anh, khiến anh cảm thấy rất tức giận.

Không phải cô đã nói nếu có chuyện gì xảy ra thì hai người bọn họ cùng nói rõ ràng với nhau sao!? Không phải vẫn bình thường sao? Tại sao đột nhiên lại rời đi.

Hơn một tháng, đã hơn một tháng trôi qua... Rốt cuộc làm thế nào mới tốt!!? Trình Duệ hung hăng đá ghế, gần đây anh cảm thấy cả thế giới đang thiếu nợ anh!

Trần Trung khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào sau cánh cửa âm thầm lặng lẽ nhìn Trình Duệ đang phát tiết bức bối lên đồng bệnh án, bàn ghế. Anh ta khề thờ dài, Trình Duệ lạnh lùng nhất quả đất nay còn đâu?

Anh ta cùng Trình Duệ gắn bó với nhau từ nhỏ đến lớn chỉ có lần bà nội Trình mất làm Trình Duệ có thể hiện chút cảm xúc mạnh mẽ, sau đó ít khi thấy anh biểu hiện quá nhiều cảm xúc. Nhưng hiện tại cứ như ăn phải thuốc nổ.

Trần Trung nheo mắt: "Vị bác sỹ người Áo lần trước đến có tiến triển gì không?"

Trình Duệ lạnh lùng đưa lưng về phía Trần Trung, lạnh giọng nói: "Có chút hình ảnh kí ức nhưng quá mờ ảo!"

Trần Trung hỏi tiếp: "Liệu pháp thôi miên thì sao?"

Trình Duệ trầm mặc một lúc: "Có chút tiến triển hơn nhưng không nhiều!"

Trần Trung: "Có muốn giải tòa không?"

Trình Duệ: "Tối nay còn phải trực!"

Trần Trung tựa lưng vào sô pha: "Trực cái khi! Mới mấy ngày mà cậu dọa ba cô em y tá xinh tươi của tôi phải nghỉ việc rồi đó! Làm ơn đi, hai tháng nay gặp cậu ngày nào là đen đui ngày đó!"

Đột nhiên Trình Duệ hỏi: "Nhà hàng Á My... Thế nào rồi!"

Trần Trung dòng mồ tai lên nghe Trình Duệ thế nào lại nói chuyện như muỗi kêu vo ve, anh ta giả vờ: "Sao cơ? Tôi không nghe rõ, cậu nói cái gì?"

Trình Duệ hừ lạnh, không thèm nhìn Trần Trung nữa. Anh bận rộn thu dọn đồ đạc lộn xộn trong phòng do chính anh gây ra.

Trần Trung biết gần đây cậu bạn thân Trình Duệ này lần đầu biết yêu nên hết cách cứu. Dụ dỗ, gạt gẫm không thành đành bỏ mặt "tình yêu bé nhỏ" của Trình Duệ tự sinh tự diệt. Hết thuốc chữa là Trình Duệ lại đi "đuối khéo" mấy cô em y tá xinh tươi nóng bỏng của anh ta. Thật là đáng lòng!

Thở dài trong bụng, Trần Trung đành mặt dày xuống nước. Tại sao lại phải là anh ta xuống nước sao!? Vì anh ta mặt dày mà Trình Duệ thì da mặt mỏng, may mắn của Trình Duệ là luôn có một người bạn như anh ta. Nếu gặp phải người khác thì bọn họ chắc chắn chỉ là hai người xa lạ.

Trần Trung đành nghiêm túc báo cáo: "Tôi nghe nói tuần trước Army có trở về!"

"Ừ!"

"Tôi có gặp An Hi mấy ngày trước!"

"An Hi?"

"Ừ, em gái của Lâm An My! À quên mất, cậu mất trí nhớ!"

"Sau đó?"

"Con bé nói là An My chuẩn bị xem mắt, kết hôn!" Trần Trung cảm thán, thời này mà còn xem mắt nữa à, với lại Lâm An My sao có thể chấp nhận một cuộc sống bị sắp đặt như vậy chứ!?

Cho tôi số điện thoại của con bé!"

"Tôi còn chưa xin được số điện thoại! Nhưng mà hôm nay tôi có hẹn với con bé, cậu có muốn đi chung không?"

"Cậu nghe ngóng cho tôi, tôi có chút chuyện phải ra ngoài! Cứ thế đi!" Trình Duệ cời áo blue trắng khoác vội lên sô pha rồi gấp gấp đi mất.

"....." Trần Trung cảm thấy anh ta thật đáng thương khi có bạn như Trình Duệ.

Lâm An My nhàm chán khuấy ly cà phê trước mắt, cô không cố ý tỏ vẻ xa cách chỉ là tính tình cô trước nay không thoải mái với người lạ cho lắm. Người trước mặt cô được xem là một thanh niên không tồi, có nhà, có xe, có gương mặt tuấn tú sáng sủa, lại là thanh niên tốt không hút thuốc, không có ham mê bất lương.

Cô nhếch môi, khi con người ta có địa vị và tiền bạc thì mọi thứ đều thật tốt. Anh chàng kia cũng biểu lộ ánh mắt khó xử, hai người bọn họ ngẫm ra hiệu cho nhau. Rất nhanh sau đó hai người bọn họ đạt được hiệp nghị hợp tác, bởi cả hai bọn họ rõ ràng không có hứng thú với nhau.

Hôm nay cô mặc váy liền thân màu trắng chấm gối màu trắng thanh lịch, có viền ren điểm xuyên hoa tươi sáng trên thân váy. Tóc tết kiểu xương cá, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mang theo túi xách và giày cao gót cùng màu với bộ váy. Cả người diện một màu trắng thanh lịch và trong sáng, nhờ gương mặt nhỏ nhắn tròn tròn nên trông chỉ như hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi.

Phụ nữ muốn thay đổi tâm tính thì sẽ thích làm đẹp, đặc biệt là sự tự tin với vẻ bề ngoài sẽ giúp họ làm chủ mọi vấn đề. Thật ra thì Lâm An My cũng đã suy nghĩ và đưa ra quyết định xong rồi, cô đã có quyết định trong lòng mình! Khoảng thời gian trước cô rối rắm, đau lòng, yếu đuối. Cô trốn tránh mọi thứ không muốn liên lạc với ai.

Gương mặt cô vẫn cứng nhắc chẳng gượng nổi một nụ cười, trong lòng cười khổ. Người đàn ông ngồi đối diện cô cũng cảm thấy khó xử, anh ta tên là Quý Thiên Toàn, người cùng tỉnh với cô nhưng khác biệt là anh sống ở khu vực thành phố còn cô thì sống ở thị xã nơi nông thôn.

Quý Thiên Toàn nói đùa một câu, gương mặt Lâm An My đang cứng nhắc cũng giãn ra rồi cười nhẹ. Cô đáp lại một câu, cả hai người bọn họ đều mỉm cười.

Nụ cười của cô khiến tim Trình Duệ nhói lên một nhịp, anh cảm thấy sự ghen tị đang lan tràn và có khả năng xâm chiếm lấy anh. Như một loại dây leo quấn quanh trái tim và càng lúc sợi dây leo đó càng siết chặt lại như muốn bóp nát trái tim anh. Khó chịu, anh cảm thấy khó chịu đến cực điểm. Lòng ngực như muốn nổ tung.

"Theo anh về!"

[center]...<3<3<3...

Tung bông Cuối cùng thì cũng đã ngược tâm xong. Từ đây sẽ là con đường nô dịch ngược thân.

Ý định ban đầu định viết sủng ngọt, cơ nó lái sang ngược. *chấm nước mắt* Mặc dù một số bạn đã rời đi vì tác giả thất hứa, nhưng mà mình nghĩ nó ngọt quá sẽ ngấy. Thời thì cứ ngược cái đi rồi bù đắp sao!

Chúc mọi người đọc truyện vui về nhé! Chúc các bạn 2k thi tốt nhé!

Ngoại Truyện nhỏ:[/center]

Một ngày nào đó Lâm An My hứng chí bùng bùng, ngồi trong phòng khám xem Trình Duệ chuẩn đoán bệnh. Ngoài dự đoán của cô là anh không hề khác gì so với mấy vị bác sỹ mà trước đây cô đi khám ở bệnh viện ngoại trừ gương mặt.

Lâm An My buồn bực nhìn anh.

Đến khi bệnh nhân cuối cùng trong ngày rời đi, Trình Duệ mới quay sang hỏi cô: "Tâm trạng không tốt!?"

Lâm An My bĩu môi: "Cứ nghĩ anh rất hay ho không ngờ lúc khám bệnh cũng vậy thôi! Không phải trong tiểu thuyết hay phim đều diễn, nam chính bác sỹ vừa nhìn thấy người bình thường cũng liền chuẩn đoán ra bệnh sao?"

Trình Duệ đen mặt, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Ít xem tiểu thuyết và phim truyền hình đi!"

"Thật sự rất khác với trong tưởng tượng của em!"

Trình Duệ nhếch môi nhạo bân: "Khác thế nào? Anh không phải thầy bói cũng chẳng phải thần y mà diễn mấy trò đó!"

Lâm An My cười, giả vờ ngây thơ hỏi: "Thế anh giỏi về cái gì mà bọn họ ca ngợi anh đến thế?"

"Bởi vì anh giỏi hơn bọn họ!"

"..." Cô bĩu môi: "Có khác gì nhau đâu chứ?"

"Đẹp trai hơn họ có tính không?"

"..." Rõ ràng là một kẻ tự mãn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ngoại Truyện 1: Trình Tiểu Ý

Công chúa nhỏ nhà họ Trình, được đặt cho cái tên là Trình Tiểu Ý, tên thân mật gọi là Táo Nhỏ.

Táo Nhỏ quả thật là thừa hưởng được trí thông minh và nhan sắc của Trình Duệ cùng với Lâm An My, nhưng mà đứa nhỏ này lại cực kì lười động não. Khiến Lâm An My tiếc hận chẳng thể rèn sắt thành thép.

Bé con có một gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, lúc cười rộ lên khiến người khác yêu thích vô cùng, hận không thể chơi với bé cả ngày. Lâm An My cảm thán, gen nhà họ Trình đúng là mạnh mẽ nhưng gen của nhà cô cũng không hề thua kém nhé! Cô liếc mắt nhìn Trình Duệ đáng lẽ ra đang đọc mấy bản luận án y học khô khan lại đang mỉm cười xoa đầu con gái, cô khẽ cười về mặt tràn đầy nữ tính.

Nói ra cũng rất đáng tự hào, tại sao ư!? Bởi vì con gái giống cô nhiều hơn, ngay cả gương mặt các nét rõ ràng đều y đúc như cô lúc nhỏ. Tuy nhiên bé con này cũng rất đặc biệt!

Lúc nhỏ Bé muốn uống sữa liền nhìn chăm chăm vào ngực mẹ, khiến Lâm An My mặt đỏ như mầu cảm thấy con gái quá "trực tiếp", Trình Duệ nhướn mày cảm thấy con gái quá "háo sắc". Thái độ của Táo Nhỏ khiến cô cảm thấy đau đầu, Bé cứ muốn thứ gì liền nhìn chăm chăm vào thứ ấy. Đứa bé hoạt bát mỗi đáng yêu chứ, còn đứa bé an tĩnh như Trình Tiểu Ý lại khiến cho vô số người phải đau đầu nghĩ cách chọc bé cười, còn phải tìm mọi cách để bé nói mấy từ đã cảm thấy thỏa mãn rồi!

Táo Nhỏ rất bám mẹ, mỗi lần đang tự mình chơi đồ chơi hay đang chơi cùng người khác, chỉ cần Lâm An My xuất hiện trong tầm ngắm của đôi mắt tinh quái của Bé thì hai mắt Táo Nhỏ liền ngân ngấn nước, giọng điệu non nớt hô lên: "Mẹ... ồm..."

"....." Không trốn được Bé, cố ý giả vờ không nghe thấy, phớt lờ Bé thì bé con liền khóc không ai dỗ được.

Cố gắng lắm Lâm An My mới dạy được cho Táo Nhỏ nói bi bô được mấy câu, cơ mà con bé đó lười mất tính nên cũng chẳng nói được bao nhiêu.

Cụ Trình sau khi lên chức ông cố nghe giọng cháu chắt bảo bối non nớt gọi "ông cố" liền cảm động muốn rót nước mắt, hận không thể đem tất cả mọi

thứ tốt nhất đều cho Bé.

Lâm An My cảm thấy con bé này rất giỏi hoạt, mới tí tuổi đầu đã biết ngọt ngào lấy lòng người lớn. Ngày giỗ của bà cụ Trinh, cả nhà họ Trinh từ trên xuống dưới, họ hàng gần xa đều đến tụ tập nhà lớn cực kỳ đông đúc. Nhờ gương mặt và giọng điệu ngọt ngào lễ phép của Táo Nhỏ ngay lập tức thu được không ít yêu thích của tất cả mọi người, ai nấy đều cho cả quà và tiền mừng tuổi dù chưa đến tết.

Lâm An My cảm thấy thỏa mãn, nuôi con gái cũng được lời quá chứ!

Có lần Trinh Duệ được mời ra nước ngoài diễn thuyết cho một luận án của anh, mà lại phải ở lại đó chuẩn bị khoảng một tháng. Phải bỏ lại vợ đẹp, con thơ nên anh cảm thấy rất khó chịu. Trước đây không có vợ thì đương nhiên đi đâu cũng không thành vấn đề, sau khi có vợ thì đi nước ngoài cũng như đi hương tuần trăng mật, sau khi vợ sinh con thì... Có quá nhiều vấn đề không thể mang đứa bé theo.

Từ khi Lâm An My sinh con thì anh và cô hiếm có cơ hội ở riêng bên nhau, lúc nào cũng có một "cục thịt nhỏ" làm "bóng đèn". Thế nên suy đi tính lại, mang vợ theo vẫn là nhất, con gái dù cho có đáng yêu đến đâu vẫn nên ở nhà, không thể mang theo.

Lâm An My cảm thấy con gái bám cô như vậy, nếu bỏ lại thì con bé đáng thương biết bao, mà cô lại càng cảm thấy bứt rứt lương tâm, cứ cảm thấy không có trách nhiệm sao á!

Trinh Duệ ngay lập tức gọi cho mẹ anh. Trương Mỹ Ngọc vui vẻ ôm cháu nội về nhà lớn khiến cho cả nhà họ Trinh nhao nhao cả lên.

Trinh Duệ dắt vợ bay ra nước ngoài, trong lòng có chút áy náy với con gái nhưng cảm giác đó nhanh chóng bị thay thế bởi sự thỏa mãn vì được "hẹn hò" với bà xã.

Táo Nhỏ mới hơn một tuổi, đa phần con bé chỉ tròn mắt ngây ngô nhìn mọi người, rất ngoan ngoãn không nháo cũng không khóc. Có lần mẹ Lâm đến thăm còn vui vẻ bảo: "Táo Nhỏ y như heo con bụ bẫm hơn nhiều so với An My lúc nhỏ!"

Thật ra bé không phải loại giả vờ an tĩnh mà do bé lười thôi! Vì là cô công chúa nhỏ được cưng chiều nhất nhà nên bé rất "hồng hách", mặc dù không đến nỗi quá khó coi nhưng mà bé con này lại "ỷ sủng mà kiêu". Bé lười để ý đến mấy việc như là bao giờ bao giờ uống sữa, nên chơi món đồ nào, cái vật nào bắt mắt nhất!

Bé không phải lo lắng gì, trong khi đám nhóc cùng tuổi người ta đã biết đi và biết nói thì Táo Nhỏ vẫn đang hí mắt khinh bỉ. Bé không cần học nói quá nhiều, bởi vì bé chỉ cần lắc đầu hoặc gật đầu là được, bé không cần đi bởi vì bé chỉ cần nói mỗi câu: "Ồm... Ồm..." là từ ông cố cho đến đi giúp việc cũng muốn tranh nhau ôm bé!

Trong thời gian Trinh Duệ và Lâm An My ở nước ngoài, ngày nào cô cũng gọi video call về vì nhớ Táo Nhỏ. Một lần ông bà ngoại của bé đến thăm, Táo Nhỏ vừa nhìn thấy Lâm An Hi thì hai mắt liền sáng rỡ. An Hi tươi cười đón lấy cháu gái nhỏ từ tay mẹ Lâm, thế nhưng đứa nhỏ này lại chui vào ngực cô bé dụi dụi, rồi mở to đôi mắt tròn xoe ngây ngốc nhìn cô bé.

"....." Hành động của Táo Nhỏ không những không nhận được sự yêu thích cuồng nhiệt của Lâm An Hi mà lại dọa di của bé đỏ mặt. Giao bé về tay mẹ Lâm rồi bỏ chạy trốn chết.

Táo Nhỏ cắn ngón tay, chớp chớp mắt nhìn theo Lâm An Hi, buồn bực lên tiếng: "Y... yy... nha... moaa... nha..." Bé dùng ngôn ngữ ngoài hành tinh của bản thân biểu đạt sự tức giận.

Mẹ Lâm cười "ha ha", ôm Táo Nhỏ vào trong ngực dỗ dành: "Di của con mắc cỡ ý mà!"

Bé buồn bực nằm trong ngực bà ngoại, không có mùi của mẹ khiến bé òa khóc... Bé nhớ mẹ nha!

Chưa đến một tháng Lâm An My và Trinh Duệ phải lập tức thu xếp gấp rút nhanh tiến độ công việc để trở về. Việc đầu tiên hai người họ trở về là đón con gái bảo bối Táo Nhỏ.

Táo Nhỏ đang chơi cùng bà nội thì nghe có người gọi bé, nhóc con đưa mắt nhìn quanh đến khi nhìn thấy Lâm An My thì hai mắt bé đã ầng àng nước, non nớt gọi: "Mẹ... ồm... ồm..."

Lâm An My ôm con gái nhỏ bé vào lòng, cảm nhận "cục thịt tròn vo" đáng yêu đang cọ cọ ngực mình liền cảm thấy ấm áp lạ thường. Ôm bé con hôn hôn mấy cái cho đỡ nhớ. Trinh Duệ thờ dài, cảm thấy hai mẹ con thật đáng yêu tuy rằng có chút ghét bỏ con gái bám mẹ lại dám cọ cọ chỗ đáng ra là của anh.

Anh ôm hai mẹ con vào xe, một nhà ba người bọn họ vui vẻ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phá Băng

“Anh nợ em một lời xin lỗi yêu thương!” Trình Duệ

“Khoảng cách sẽ được xóa bỏ!” Lâm An My

Lâm An My vung tay cố thoát khỏi kiềm chế của Trình Duệ, anh mím chặt môi tỏ vẻ không vui. Cô nhủ mảy nhìn anh, bọn họ cứ nhìn nhau như thế suốt cả buổi. Trình Duệ dứt khoát kéo cô về phía anh rồi bế ngang cô lên, phá vỡ trạng thái tĩnh lặng của bọn họ.

Cô nổi giận nhưng vẫn phải vòng tay lên cổ anh để tránh bị ngã. Lâm An My lạnh giọng nói: "Thả em xuống!" Cô cũng muốn vùng vẫy hòng đổi bảo anh: "Cút đi!", "Biến đi!" nhưng cô không làm được, cô không muốn dùng những từ ngữ đó tổn thương anh. Trong lòng cô giận, cô giận bản thân mình quá mềm lòng với anh.

Trình Duệ nhìn cô chậm rãi nói: "Trở về cùng anh!" Giọng nói của anh luôn khiến cô không tự chủ được mà đỏ ửng cả hai vành tai. Nhưng lúc này điều đó càng khiến cô cảm thấy khó xử.

Con người luôn có những cảm xúc khó mà kiểm soát được, yêu một người cảm giác trong lòng như một ly rượu. Hơi men bốc lên, mùi thơm quyến rũ nhưng lại khi đầy khi vơi.

Vô tình những điều người kia làm, người kia nói đều có thể khiến ta sống dở, chết dở. Tâm trạng của người ấy ảnh hưởng đến chính tâm trạng của chúng ta. Vui thì hạnh phúc vô ngần, nhưng buồn thì đau thấu tận tim gan.

Ngày đó anh bảo, anh không biết phải giải quyết chuyện của bọn ra sao. Cô không hiểu sao bản thân rất đau lòng, cực kỳ đau lòng! Cô có cảm giác với một Trình Duệ luôn quyết tuyệt, chừng chặc và dịu dàng sẵn sóc.

Thế nhưng lần này anh mất trí, chính là lúc cô tỉnh lại từ mộng ảo của bản thân. Nhưng cũng chính là lúc cô nhận ra rằng rơi vào lưới tình thật đau. Đau đến mức như vừa đi qua một rừng gai nhọn, cả thể xác và tinh thần đều bị gai nhọn cào đến rỉ máu!

Lâm An My cảm thấy bản thân quá mâu thuẫn, trong lòng vạn lần muốn nói rất nhiều lời cùng anh nhưng cuối cùng chẳng thốt lên được bất kì lời nào. Đa phần những người thân của cô dần xa cách không phải vì cô không yêu thương họ mà cô không biết cách thể hiện tình cảm của mình cho họ biết để rồi mọi thứ trở nên càng lạnh nhạt và xa cách. Cô không muốn bản thân mở miệng cầu xin chút tình cảm nào từ người khác, sự kiêu ngạo như những chiếc gai nhím trên người cô khó mà bỏ được, bởi vì nó đã trở thành bản chất!

Trình Duệ quăng cô vào xe hơi, động tác linh hoạt cái dây an toàn khóa chặt cô trên ghế cạnh ghế lái! Lâm An My nhủ mảy vùng vẫy nhưng sức cô quá yếu, lộn xộn chưa hết 5 giây thì anh đã đóng cửa xe, nhanh chóng sang ghế lái khởi hành! Lâm An My có ta định lộn xộn ko cho anh lái xe, tay chưa kịp chạm vào vô lăng thì anh đã liếc mắt lạnh giọng đập tắt tư định của cô: “Tốt nhất em nên ngoan ngoãn ngồi yên, xảy ra tai nạn thì hai ta cùng chết!”

Tìm cô thót lên một cái, cô cup mắt ngoan ngoãn buông tay. Trong lòng âm thầm cảm thấy khó chịu mà ko có chỗ phát tiết, cô liếc mắt thấy anh đang tập trung lái xe, trong lòng nặng trĩu vài câu sau đó quay mặt ngắm cảnh bên đường!

Thế nhưng Lâm An My không ngờ, con người Trình Duệ trước đây bình tĩnh thông dong bao nhiêu thì giờ càng gay gắt bấy nhiêu, ko phải do anh che giấu kĩ mà là thời gian và kinh nghiệm đã mài dũa cho anh loại khí chất chừng chặc và trầm ổn! Cho nên cô im lặng không nói lời nào, anh liền tăng tốc xe đến khi cô nói chuyện với anh thì thôi!

Chiếc xe hơi màu đen quý phái lướt trên đường vắng với tốc độ cao, Lâm An My nhìn cánh vật nhanh chóng bị thụt lùi phía sau càng lúc càng nhanh, cô run rẩy bám chặt tay vào ghế!

Trình Duệ liếc mắt nhìn cô một cái rồi lại tăng tốc, phô bày hết tất cả những kĩ năng lái xe siêu việt của anh! Tốc độ càng tăng thì trò đùa càng mạo hiểm, bình thường cô không bao giờ để Lương Đình cầm lái, ít nhất Raymond lái xe khá ổn định nên cô rất yên tâm! Nay anh đẳng cấp của anh còn hơn Lương Đình rất nhiều khiến cho cô một so em xanh mặt!

Tiếng gió gào thét bên tai, hoà cùng tiếng nói của Trình Duệ: “Lâu rồi không đua xe! Nên chưa dám tăng tốc nhiều! An tâm đi tốc độ này anh lái rất bình thường!” Khoé môi anh nhếch lên một cách ranh mãnh, còn Lâm An My thì giờ phút này vẻ mặt lạnh nhạt đã hoàn toàn sụp đổ thay vào đó là gương mặt sợ sệt mắt tròn to mồm há hốc tiếng hét vẫn còn kẹt lại trong cổ họng!

Trình Duệ thích thú lạng lách, dọa cô muốn “tè” ra quần!

Lâm An My cắn răng hét lên: “Chậm một chút!”

...

Sau đó Lâm An My chính thức bị giam giữ trái phép trong biệt tự độc lập của Trình Duệ! Bởi vì trong lúc cô sợ hãi tột cùng thì ai kia đã lợi dụng chuyện đó uy hiếp cô phải theo anh trở về!

Anh vẫn cho cô sử dụng các thiết bị liên lạc bình thường bởi vì cô chắc chắn sẽ không tùy tiện gọi điện báo cảnh sát bắt anh! Thứ nhất là do cô không nỡ, thứ hai là lũ đất nước này dính líu đến điều tra thì danh dự sẽ bị người ta nghi ngờ điều đó sẽ là trở ngại cho tương lai của một bác sỹ như anh, thứ 3 là có thể cảnh sát không tin cô họ còn có thể cho là cô bị điên, thứ 4 là quá nhiều trình tự rườm rà phức tạp!

Lâm An My rất biết cách hưởng thụ cuộc sống, trong biệt thự của anh tiện nghi đầy đủ, chỉ thiếu người! Ngày ngày cô đều hưởng thụ cuộc sống lười biếng của một “gia nhân bị nhốt trong lâu đài quái vật”.

Cuộc sống cô bắt đầu phong phú trở lại, bỏ qua khoảng thời gian bận rộn từ lúc bắt đầu làm việc, từ lúc cô chẳng có thứ gì cho đến khi cô mua được những món đồ xa xỉ! Thế nhưng nói là làm việc mấy ngày, nghỉ ngơi cuối tuần cũng chẳng thoát khỏi được dư vị của sự căng thẳng để mọi lúc đều phải tỉnh táo và cảnh giác với mọi biến đổi của thị trường!

Ko như lúc này, cô chẳng có gì vương bận!

Lâm An My gọi một cuộc điện thoại về cho mẹ mình. Cô bị Trình Duệ “bắt cóc” ngay tại một buổi xem mắt, ngoài ít tiền trong túi xách thì không còn gì khác ngoài điện thoại nên cô cũng không thể bỏ trốn!

Mẹ cô ậm ừ khi cô qua loa giải thích rằng có chuyện đột xuất, cô chỉ bảo là có việc gấp phải trở về thành phố H giải quyết!

Còn về phần Trình Duệ, cô và anh ngầm thừa nhận việc quay lại với nhau! Nhưng thái độ thì vẫn chưa có gì đột phá, anh để cô ngủ ở phòng anh, anh sang phòng khách ngủ! Lâm An My cảm thấy vô cùng bức dọc mà không có chỗ phát tiết! Cô quyết định nằm lười biếng, vấn đề là Trình Duệ vẫn im lặng làm hết việc nhà, chuẩn bị thức ăn cho cô, công việc bác sỹ của anh cô biết là rất vất vả nhưng anh vẫn về nhà sớm chuẩn bị chu đáo mọi thứ!

Đến ngày thứ bảy cô không chịu nổi cuộc sống nằm lười mà bắt Trình Duệ phải vất vả, gương mặt anh xanh xao hẳn đi! Đôi khi cô còn bắt gặp anh ngủ gật, xót xa không nỡ lòng nhìn anh như thể cộng thêm việc sức khỏe của anh liên quan trực tiếp đến khả năng chữa trị của bệnh nhân! Chung quy thì cô không thể để tình trạng đó tiếp tục như thế nên đã xắn tay áo lên làm việc nhà!

Cái gọi là nước chảy thành sông đơn giản rất nhiều, cô nhường một bước, anh liền thuận nước đẩy thuyền phụ giúp cô! Cố gắng nói thêm vài ba câu.

Hai người chỉ còn cần thêm một chút đột phá về thái độ!

"Cô có biết tại sao tôi hẹn cô không?"

Lâm An My ngược mắt hồ hững cười với cô ta, môi mông nhếch lên tạo thành một nụ cười như có như không, giọng điệu lười biếng trả lời: "Không biết!"

Mạc Thiên Kim là một mỹ nữ thứ thiệt, đương nhiên không chỉ là con gái nhà "có điều kiện" mà vị tiểu thư này có những đường nét xinh được bọc lộ dưới tài trang điểm của chuyên gia! Mặt mộc là nỗi sợ của vô số phụ nữ nhưng xem ra dưới lớp trang điểm kia là một gương mặt không hề thua kém ai!

Liếc mắt ngó từ trên xuống dưới cô gái đối diện, Lâm An My cảm thán ngay cả bản thân cô cũng muốn đưa tay sờ lên làn da trắng mịn của vị tiểu thư này, muốn vòng tay ôm thử vòng eo đó có phải rất nhỏ hay không!? Càng muốn kiểm chứng bộ ngực kia có "độn" thêm gì hay không!? Cô gãi đầu hơi bối rối vì nổi lên tính háo sắc!

Cái tên Mạc Thiên Kim thật ra là do Mạc Thế đặt cho cô con gái này, cô con gái được sinh ra trong thời khắc công ti nhà họ Mạc rơi vào khó khăn, thời điểm cô sinh ra trùng hợp với thời điểm công ty chuyển mình. Thế nên Mạc Thế càng thêm yêu thương đứa con gái này! Đặt tên Thiên Kim hi vọng cô nàng có thể trở thành một vị thiên kim tiểu thư mà người người ngưỡng mộ!

Mạc Thiên Kim nhăn mày: "Tôi muốn nói chuyện về Thế Dân với cô!"

Nếu không phải vì phép lịch sự, e là Lâm An My đã chắc lưỡi cảm thán! Cô gái trước mắt quá đẹp, cô chỉ đành mỉm cười lịch sự: "Cô cứ nói! Tôi sẽ lắng nghe!"

"Tôi biết Thế Dân thích cô!..."

Lâm An My hơi cúi đầu, ánh mắt sụp xuống nên không thể thấy được biểu cảm lúc này của cô! Chỉ có thể nhìn thấy cánh môi mím lại một đường thẳng tắp!

Mạc Thiên Kim tiếp tục: "Nhưng tôi yêu anh ấy! Hi vọng cô tránh xa chúng tôi ra!"

Lâm An My ngược mắt nhìn lại cô gái trước mắt, nụ cười của cô đã trở thành sự mỉa mai. Nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, cô thật sự thương thức nét đẹp của cô ta, thế nhưng đời này lại có quá nhiều những chuyện khiến người ta đau đầu.

Lâm An My cười khở, cô lấy tư cách gì thương hại người khác! Lúc không thể ở bên Trình Duệ đã khiến cô cảm nhận được mặt trái của tình yêu. Nó đáng sợ hơn những gì cô tưởng rất nhiều! Đối với cô gái trước mắt cô chỉ biết cười nhạt nhẽo, bởi vì đây chẳng phải do cô! Trước đây không phải bây giờ cũng chẳng phải, cô trách hầy trách cô ấy yêu nhầm người.

Lâm An My trầm mặc không lâu sau đó lên tiếng: "Có lẽ cô đã làm điều gì chẳng? Tôi làm gì mà phải tránh xa hai người?" Cho dù cô có đứng ở lập trường của cô ài này suy nghĩ thì đó vẫn chỉ là một chút lòng đồng cảm, không có nghĩa cô sẽ đồng ý với quan điểm của cô ta và thực hiện những điều cô ta nói!

Cô ta nhìn chằm chằm vào Lâm An My: "Thế Dân đang cố gắng làm việc hợp tác với ND, tôi biết rõ cô đang làm việc ở đó!"

Lâm An My nhếch môi, ánh mắt chẳng biểu lộ chút ý cười nào: "Thì sao?"

Mạc Thiên Kim chậm rãi nói: "Nghe nói tháng trước cô xin nghỉ, nhưng lần này lại quay trở về!"

"Sau đó cậu ta thường xuyên đi xã giao hoặc bận rộn quá nhiều! Nên ý cô đây là nói, tôi và cậu ta có gì đó với nhau!" Lâm An My vốn cực kỳ bài xích bị đặt chung với tên người khác một cách vô lý. Bản thân cô đã vạch rõ ranh giới với Trần Thế Dân, cô không muốn dùng từ "chúng tôi" vì vốn dĩ, cô và cậu ta hoàn toàn chẳng có liên hệ gì nhau cũng chẳng cần phải gộp chung một bọn!

Mạc Thiên Kim bắt đầu nóng nảy: "Cô đừng tưởng tôi không biết..."

"Cô thì biết cái gì?" Lâm An My lạnh mặt liếc cô ta, "đừng tưởng tôi không biết" là mở đầu cho một câu chuyện máu chó đầy đau. Cô đồng cảm với cô ta nhưng cũng không đồng tình kiểu đi đánh ghen nhằm lần kiểu này!

Mạc Thiên Kim tức giận hét: "Đương nhiên tôi biết, trợ lý của Thế Dân bảo rằng anh ấy đi gần đây thường đi chung với một người phụ nữ trẻ, không chỉ vậy tôi còn vô tình nhìn thấy hàng đồng hóa đơn đặt hoa hồng nhưng đó đều không phải là dành cho tôi! Chỉ có cô, nhất định người thứ ba chính là cô!"

Lâm An My nhăn mày, lý trí và kinh nghiệm từ những cuộc xã giao thường ngày cho cô biết nên bình tĩnh. Thế nhưng trong lòng cô vẫn nổi lên chút lửa giận, ai đòi có thể nghe người khác mắng mình là người thứ ba ngay trước mặt mà có thể hiền lành nhẫn nhịn như cô. Nếu cô gái này dám mắng người khác nhất định sẽ bị người ta đánh ngay chứ chẳng hiền như cô mà ngồi giải thích đâu!

Lửa giận của Lâm An My đã hơi nhen nhóm, chân mày cô đã nhăn lại, cảm xúc bộc phát! Ánh mắt không chỉ lạnh đi mà giọng nói còn trở nên lớn hơn hàm chứa sự bài xích và khó chịu: "Nếu cô còn tiếp tục nói nhảm thì tôi buộc phải kiện cô tội phi báng!"

Mạc Thiên Kim cười nhạo: "Phi báng? Đó rằng là sự thật!"

"..." Lâm An My á khẩu, một người phụ nữ chỉ còn biết ghen tuông đánh mất lý trí như vậy dù cô có ý định giải thích cũng vô ích! Người phụ nữ trước mắt, đã nhận định điều mà cô ta nghĩ là đúng, là sự thật! Thế nên, cho dù nói điều gì cũng chẳng thể nào khiến người phụ nữ này tin tưởng!

Lâm An My lấy túi xách, đứng dậy dự định rời đi. Cô quay lưng bỏ lại một câu: "Tôi đi trước!"

Mạc Thiên Kim hét to: "Đứng lại! Cô không được đi đâu hết!"

Lâm An My nhăn mày, cô bước nhanh đi không có chút ý định quay đầu lại! Thế nhưng đi được vài bước thì "Ào!" Dòng nước ánh lên màu đỏ từ trên tóc cô nhỏ giọt xuống, rồi tuôn trào ướt đầm một mảng lớn trên nền áo chiffon trắng tinh!

Lâm An My cảm thấy lòng cô lạnh lẽo, đối với cô "một vừa hai phải" thì chẳng có chuyện gì xảy ra, dù sao cô cũng không phải muốn đi đến đâu liền kết thù đến đấy! Nhưng hiện tại cô chẳng thể nào vui vẻ bỏ qua cho cô gái xinh đẹp này! Cô quay đầu lại nhìn chằm chằm vào mặt Mạc Thiên Kim, liếc mắt thấy bàn tay đang cầm ly rượu còn đọng lại vài giọt rượu đỏ quỳnh rù.

Đối diện với ánh mắt đáng sợ của Lâm An My, cô ta trừng mắt, run tay làm rơi ly rượu xuống sàn! "Choang" một tiếng ly rượu tan vỡ, tiếng vang vỡ nát đầy thanh thúy kích thích thính giác! Ánh mắt hung ác của cô như muốn xé nát Mạc Thiên Kim ra, đôi môi nhếch lên một nụ cười đều cang, Lâm An My vừa lòng nhìn cô ta run lấy bầy!

Raymond nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của một thư ký, cởi áo vest khoác lên cho Lâm An My, đưa danh thiếp cho Mạc Thiên Kim, để lại một câu hù dọa: "Luật sư của Giám đốc Lâm sẽ nhanh chóng đến tìm cô Mạc!"

Lâm An My khoác áo vest của Raymond, quay đầu đi thẳng! Tiếng giày cao gót thanh thúy giẫm lên sàn như từng chút từng chút một giẫm sâu vào lòng Mạc Thiên Kim! Cô ta đưa tay lên ngực, bình ổn lại trái tim đang run rẩy. Tự nói với chính mình, cô ta không sai! Đúng thế, trong cô ta vang lên giọng nói bảo rằng cô ta không hề sai, người sai là Lâm An My và Trần Thế Dân!

Thế nhưng cô ta trở nên rối loạn, người sai không phải cô ta vậy tại sao cô ta phải sợ!? Mạc Thiên Kim hoảng hốt khi thấy vô số ánh mắt của những người trong nhà hàng! Ánh mắt đó là thương hại, là khinh bỉ, là cười nhạo! Những ánh mắt đó khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Mạc Thiên Kim ngồi thụp xuống, mảnh vụn của ly rượu vỡ cắm sâu vào lòng bàn tay của cô ta! Máu chảy ra, đỏ thẫm cả một mảng. Cô ta chẳng còn nghe thấy người phục vụ đã nói những gì, trong đầu chỉ còn ánh mắt khủng bố của Lâm An My.

Bỏ lại Mạc Thiên Kim tại nhà hàng, Lâm An My khó chịu lên xe về nhà! Raymond vừa lái xe vừa liếc mắt qua kính chiếu hậu, bắt gặp ánh mắt sắc bén của cô, cậu đành cười gượng rồi chuyển tâm lái xe! Làm việc cho cô mấy năm nay, cậu ta sâu sắc rút ra một kinh nghiệm. Bất cứ điều gì cô cũng có thể nhìn nhưng một khi động đến danh dự hay tự ái của cô thì sẽ nhận được ánh mắt đáng sợ kia cùng với thư mời của luật sư!

Có trách thì trách cô gái hôm nay tạt ly rượu lên đầu Lâm An My! Nếu như cô ta không làm gì thì có lẽ đã bình an rời khỏi nhà hàng. Nhưng giờ thì hay rồi, rượu cũng đã tạt, mà người như Lâm An My lại thù dai càng không hứng thú với nhận lời xin lỗi để hòa giải.

Dù sao bản thân cậu ta đứng về phía của Lâm An My nên dù cô gái kia có đẹp đến nỗi khiến Raymond có chút thương tiếc cũng vô ích. Phụ nữ đa phần đều phiền phức như nhau!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Hồi ức Thanh Xuân

“Từ trước đến nay tiền đối với tôi là quan trọng nhất!” - Lương Đình.

“Mục tiêu trước nay của tôi chỉ có một, chính là Lương Đình!” - Vương Minh Nguyệt.

Ngày cuối tuần, Trình Duệ lái xe đến đón Lâm An My! Bọn họ dự định thực hiện “kế hoạch lãng mạn cuối tuần” để hâm nóng tình cảm! Hai người bọn họ đều ngầm hiểu hệ nhau.

Thế nhưng xe chưa lăn bánh thì đã gặp phải “âm hồn không tan” là Trần Thế Dân, sau lưng anh ta không phải ai xa lạ là vị Mạc Thiên Kim gan dạ lần trước!

Trần Thế Dân lên tiếng trước để đánh tiếng: “My!”

Lâm An My nhũn mày nhưng vẫn gật đầu nhẹ một cái, Trình Duệ liếc mắt dừng dừng nhìn hai con kị đà đang ngăn chặn kế hoạch cuối tuần của anh! Cô nhìn ra anh cảm thấy khó chịu, thế nên cô cười khẽ kéo tay anh lên xe! Trình Duệ vui vẻ hơn được một chút!

Nhưng hai người họ chưa kịp lên xe đã bị chặn lại, Trần Thế Dân lên tiếng: “My, hi vọng có thể bớt chút thời gian nói vài câu được không?”

Trình Duệ liếc nhìn Trần Thế Dân với một ánh mắt hết sức không thân thiện, anh nhanh chóng cướp lời: “Không được!”

Lâm An My xem chút bật cười trước thái độ của Trình Duệ, nhưng cố giữ phong độ nên cô chỉ cười mỉm. Cô cố gắng dùng giọng điệu hoà nhã nhất mà nói: “Xin lỗi nhưng hai chúng tôi không có thời gian! Nếu cần gì xin hãy gọi điện đặt lịch hẹn với trợ lý của tôi!”

Trần Thế Dân hơi nghẹn lời: “Dù sao chúng ta cũng là bạn học...”

Lâm An My nghe đến hai chữ “bạn học” liền mỉm cười nói: “Bạn học thứ lỗi! Cuối tuần của tôi là dành cho bạn trai!”

Nghe hai chữ “bạn học” thật buồn cười, nếu không phải bạn gái anh ta gây chuyện cản người “bạn học” đây giải quyết thì nào có chuyện cần gặp! Trình Duệ vừa lòng mở cửa xe cho Lâm An My, sau đó liếc xéo Trần Thế Dân đầy khiêu khích!

Bọn họ chưa kịp lên xe thì lại xảy ra chuyện lớn, tiếng thắng xe vang lên chói tai kèm theo đó là tiếng va chạm! Âm thanh bỗng trở nên hỗn loạn vì mọi người ồn ào đổ ra đường xem người bị nạn!

Một tiếng “Rầm” vang lên cũng là lúc anh nhanh tay ôm chặt lấy cô, tiện thể bịt tai cô lại.

Mùi xăng dầu tràn ngập trong không khí hoà lẫn với mùi máu tanh xộc vào mũi khiến Lâm An My che miệng ho sặc sụa. Trình Duệ lợi dụng ưu thế chiều cao che khuất tầm mắt của cô, ánh mắt anh bình tĩnh nhìn tình hình nhốn nháo xảy ra tay nạn trước mắt!

Anh xoa gò má cô, dịu giọng nói: "Ngoan, lên xe chờ anh!"

Trình Duệ dịu dàng săn sóc không quên che khuất đi tầm mắt cô khỏi mớ hỗn độn bên ngoài! Cô ngược mắt nhìn thấy ánh mắt kiên định đầy nhu hòa kia của anh liền cảm thấy lòng ấm áp an tâm. Cô ngoan ngoãn ngồi vào xe, chờ anh quay trở lại! Trình Duệ nhìn cô qua cửa kính gật đầu khẽ cười rồi quay đi!

Trái với sự dịu dàng săn sóc kia, Trần Thế Dân chỉ đứng đó với ánh mắt trùng to hoảng hốt. Mạc Thiên Kim đỡ đỡ nhìn tình huống xảy ra tai nạn, cô ta hơi rụt người kéo tay áo của anh ta nhưng dường như Trần Thế Dân không mấy để tâm đến sự tồn tại của cô ta!

Mạc Thiên Kim liếc mắt nhìn thấy cảnh tình tứ của Lâm An My và Trình Duệ, cô ta cảm thấy uất ức, vì cái gì cô ta lại bị Trần Thế Dân xem nhẹ trong khi Lâm An My lại được che chở và săn sóc!

Phụ nữ có một đặc điểm chung là tự mãn về bản thân và đặc biệt thích khoe khoang với cả thế giới rằng người đàn ông nhà mình là tốt nhất thế giới! Dù ít dù nhiều người phụ nữ vẫn luôn muốn cho người phụ nữ khác thấy bản thân hạnh phúc thế nào! Ấy là bệnh chung của họ!

Họ cũng có một điểm nữa là sẽ ghen tỵ, ghen tỵ với hạnh phúc của người khác, ghen tỵ với những gì người khác có! Vẫn có trường hợp ngoại lệ họ không cần quan tâm đến người khác bởi họ chẳng thích ganh đua tị nạnh với người khác!

Mạc Thiên Kim lại cảm thấy thêm một phần ghét Lâm An My!

Bởi thế nên thế giới này là vậy, vốn dĩ chuyện rất nhỏ nhoi nhưng mà mỗi người phụ nữ lại suy nghĩ khác nhau. Nếu Mạc Thiên Kim suy nghĩ khác đi sẽ chẳng có gì xảy ra!

Phụ nữ đôi khi kết thù với nhau chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy!

Trình Duệ xốc lại cổ áo, ánh mắt lạnh lẽo, gương mặt cũng trở nên nghiêm túc khác hẳn hoàn toàn so với thái độ ân cần dịu dàng lúc nãy. Anh không muốn cô phải nhìn thấy những cảnh kinh dị này! Hiện tại anh không khoác áo blouse trắng, nhưng bóng lưng tiêu sái vẫn như ẩn như hiện thấp thoáng bóng áo lưng trắng!

Là một bác sỹ chứng kiến vô số cảnh tượng máu me ghê tởm là điều khó tránh khỏi! Lần đầu tiên anh nhìn thấy xác chết khi làm thực nghiệm, anh gần như đã ói cả ngày hôm đó!

Dù là bác sỹ đa khoa đi chăng nữa vẫn không tránh khỏi việc gặp xác chết và những bệnh nhân gặp tai nạn giao thông. Khi xem thao tác thực hành mổ não của một vị giáo sư ở nước ngoài, dường như sau khi kết thúc hôm đó anh không bao giờ động đến đầu phụ hoặc óc các động vật!

Trình Duệ không muốn Lâm An Mỹ phải nhìn thấy những cảnh tượng kinh dị này!

Hiện trường tai nạn giao thông nhốn nháo, Trình Duệ bình tĩnh sơ cứu và gọi xe cấp cứu đến! Người bị tai nạn không phải ai xa lạ là Lê Tố Tâm

Vốn dĩ Lê Tố Tâm và bạn trai cô ta đang cãi nhau trên đường, cô ta nghi ngờ bạn trai đang hẹn học với cô gái khác nên làm ầm lên!

Hậu quả là lỗi kéo qua lại, cuối cùng cô ta bị xe tông trúng! Máu chảy lênh láng, lại bất tỉnh nên bạn trai cô ta hốt hoảng ôm cô ta vừa khóc vừa gọi tên thảm thiết!

Trình Duệ liếc mắt nhìn người đàn ông đang hoảng loạn cả lên kia một cái, sau đó liếc mắt nhìn gương mặt máu me bê hết kia của Lê Tố Tâm. Lúc anh đến nơi thì người đàn ông kia đã hoàn toàn mất kiểm soát, tình hình cụ thể xảy ra thế nào anh không biết nhưng mà trước mắt có thể thấy tình hình của cô ta cũng không đến nỗi bị quan!

Lúc đến hiện trường, người đàn ông kia như bị mất kiểm soát cố gắng lay tỉnh Lê Tố Tâm thế nhưng anh ta không biết làm vậy sẽ càng khiến cô ta mau chết hơn, Trình Duệ đã phải liếc người đàn ông đó rồi nói: “Nếu anh cứ lay như vậy cô ta sẽ chết thật!”

Loài nói này quả thật đã dọa cho người đàn ông kia ngây ngẩn một trận, anh ta mới bằng lòng buông tay!

Nếu là trước đây anh nhất định sẽ cười nhạo người đàn ông kia yếu đuối nhưng lúc này đã khác, anh có Lâm An Mỹ! Chính vì anh có cô gái trong lòng anh nên anh càng hiểu rằng sự ly biệt đau đớn dường nào! Chắc hẳn người đàn ông này đang ứng chịu cảm giác đau đớn tột cùng gấp trăm ngàn lần những cảm xúc mạnh mẽ anh trải qua!

Anh cũng không chắc nếu Lâm An Mỹ xảy ra chuyện tương tự bản thân anh liệu có thể giữ được bình tĩnh hay không? Đáp án đã rất rõ trong lòng anh! Đó là không. Anh không thể nào bình tĩnh nổi nếu cô xảy ra sơ xuất gì đó!

Thế nên Trình Duệ lại liếc mắt nhìn về phía chiếc xe hơi, nơi cô đang đợi, ánh mắt anh trở nên mềm mại hẳn đi! Nơi đó có người anh yêu. Là tâm can bảo bối anh tìm được, anh nhất định sẽ yêu thương, trân trọng cô suốt cuộc đời này!

.....

Lương Đình tỉnh dậy giữa một đồng hồ hỗn độn, nhìn thấy lớp da thịt trắng nõn đang lộ ra bên kia thì anh ta liền cảm thấy lạnh run cả người, đưa chân che kín lại! Sau đó thở dài một tiếng, ngồi dậy, vì nát mái tóc của bản thân! Cả người hiện lên dòng chữ: Tâm phiền ý loạn!

Anh ta liếc mắt nhìn Vương Minh Nguyệt đang ôm chăn ngủ say, Lương Đình thật không nghĩ đến bản thân coi thường bác điên này lại hại bản thân thế thảm như hôm nay!

Nếu anh ta không làm thì anh ta có biết bà điên này trước đây! Lúc giao du với Trình Duệ gặp phải bác điên này theo đuổi, hôm nay đôi phương pháp khác là “mất trí nhớ”. Sơ suất nhất là anh ta chủ quan không xem trọng bác điên này làm cái gì! Cuối cùng hại bản thân bị cưỡng bức! Gần 30 năm gìn giữ sự trong trắng để đến hôm nay bị hủy trong tay bà điên này!

Vốc một ít nước lạnh, Lương Đình cảm thấy thoải mái và tỉnh táo đôi chút. Nhưng trong lòng vẫn cực kì khó chịu, liếc mắt nhìn cửa phòng tắm ánh mắt anh ta như muốn xuyên qua lớp thủy tinh dày cộm kia mà “lăng trì” xẻo thịt của Vương Minh Nguyệt.

Anh ta bực tức dùng bàn chải chà muốn nát cả hàm răng, đến khi cảm thấy hai hàm đều tê cứng hết mới dừng lại, nhưng vẫn chưa hết giận dữ.

Vương Minh Nguyệt chớp đôi mắt to tròn, cô ta vuron vai, đuổi người! Sau đó mở to đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà!

Cô ta chợt nghĩ, bản thân đã đạt được mục đích mà bấy lâu nay cô ta mong muốn! Vậy tiếp theo cô ta phải làm điều gì!? Leo lên giường chiếm đoạt được Lương Đình vậy tiếp theo cô ta nên làm gì!?

Cô ta mỉm cười nhớ đến cách đây thật lâu khi cô ta chỉ là một cô gái nhỏ!

Lần đầu tiên Vương Minh Nguyệt nhìn thấy Lương Đình là ở bệnh viện đi.

Ánh đèn bệnh viện vốn chẳng có gì đặc biệt thế nhưng bản thân Vương Minh Nguyệt lại cảm thấy hôm đó ánh đèn thật đẹp! Với cái chân khập khiễng

của bản thân cô muốn đuổi theo nhưng chẳng thể nào đuổi theo người con trai đó! Thật sâu trong lòng cô ta đã hình thành một hạt giống, nó ngo ngoe như muốn phá vỡ lớp bảo vệ bên ngoài lớp vỏ mầm!

Ngày hôm đó Lương Đình đến bệnh viện để nhận diện nạn nhân tai nạn giao thông! Gương mặt anh ta không biểu lộ sự bi thương mà chỉ có sự ngây ngẩn, mất hồn! Tóc mái che đi đôi mắt đen dài, che mất tâm hồn cũng như những cảm xúc trong lòng anh ta!

Bóng lưng mặc áo sơ mi trắng bình thường, nó chỉ là đồ đồng phục của nam sinh nhưng trong mắt Vương Minh Nguyệt lúc đó nó thật sự rất khác! Chàng trai Lương Đình trước đó luôn năng động cười rất nhiều và đặc biệt tham gia rất nhiều hoạt động xã hội, là một học sinh xuất sắc đặc biệt! Nhưng sau ngày hôm đó, anh ta đã thay đổi trở thành một người vờ như cười giả tạo trên gương mặt, không còn sự chân thành trên gương mặt đó nữa!

Từ một đại tiểu thư cao ngạo, vô số nam sinh theo đuổi nhưng cuối cùng cô ta lại đi lẳng lặng rình mò Lương Đình! Nam sinh như Lương Đình quả thật thu hút với số những nữ sinh theo đuổi từ các đại tiểu thư muốn “bao nuôi” cho đến những “đám cỏ dại” cũng muốn săn sóc kề cận cho Lương Đình!

Điều khiến cho Vương Minh Nguyệt ghét cay ghét đắng chính là đối với bất kì ai Lương Đình cũng tươi cười rạng ngời. Mỗi lần anh ta nở một nụ cười, thì trong bóng tối lúc này cô ta đang siết chặt nắm tay hận không thể chặt những cô gái kia ra thành từng khúc!

Cô ta ngày ngày lẳng lặng quan sát Lương Đình, nó khiến cô ta càng cảm thấy bản thân ghen tức và cực kì giận dữ! Cho đến khi Vương Minh Nguyệt không thể chịu đựng nổi tình trạng thấp thỏm trong bóng tối, cô ta chính thức theo đuổi Lương Đình!

Thế nhưng không chỉ cô ta mà vô số những nữ sinh khác đều bị cự tuyệt! Về ngoài Lương Đình lúc nào cũng tươi cười nhưng trong bụng thâm sâu!

Sau đó Lương Đình được người nhà họ Lương nhận nuôi, Vương Minh Nguyệt nhờ người thăm dò được nơi lẻ mối và trường mới mà Lương Đình sẽ chuyển đến! Cô ta như một người điên đeo bám theo anh ta nhưng cho đến hiện tại có lẽ cô ta chẳng thể nào đuổi kịp bóng lưng của chàng trai năm ấy!

Cũng giống như những người khác nói cho dù cố gắng đến cỡ nào đi chăng nữa thì người đó vẫn không để hạ đến mình như câu nói trên mạng: “Tôi không trách người ấy không thích tôi, tôi chỉ trách bản thân quá tham lam!”

...

Trần Thế Dân đỡ đỡ chứng kiến cảnh tượng người đàn ông cao lớn kia dịu dàng che chở cho Lâm An My. Anh ta cảm thấy lòng ngực cực kì khó chịu, anh ta không biết tên người của Trình Duệ!

Bao năm nay anh ta chẳng bao giờ tìm được người nào giống như Lâm An My, ở cái tuổi mới lớn anh ta quen vô số các cô gái, thích vô số người nhưng mãi mãi chỉ có mỗi cô là vẫn luôn xa cách và lạnh lùng với anh ta!

Có lẽ thứ không thể chiếm được chính là thứ tốt nhất, nên dường như cô đã trở thành một vật mãi mãi không thể chạm tay vào được! Càng nhiều năm, mất dần sự bốc đồng của tuổi trẻ nhưng điều đó vẫn khiến cho anh ta khó chịu trong lòng nhiều năm!

Anh ta hôm nay đã được xem là thành công hơn người, tuổi trẻ tài cao. Hiện tại anh ta không chỉ có chức vị mà còn có cả cô bạn gái xinh đẹp là con gái ông chủ, chính những điều đó thôi cũng đủ để những người khác phải ghen tị với anh ta!

Thế nhưng càng có được nhiều thì lòng tham trong lòng Trần Thế Dân càng lớn, càng ngày càng muốn đạt được nhiều thứ hơn! Khi anh ta gặp lại Lâm An My, điều đầu tiên anh ta muốn là thể hiện, thể hiện cho cô thấy rằng ngày đó cô lạnh lùng với anh ta là một sai lầm!

Anh ta muốn cho cô thấy rằng, ngày hôm nay anh ta đã thành đạt và anh ta tin rằng không chỉ những cô gái ngoài kia mà Lâm An My chắc chắn cũng sẽ tôn dùng anh ta! Thế nhưng những gì anh ta muốn đều không được như vậy, Trần Thế Dân cứ ngỡ cô là nhân viên kẻ nhà hàng nên anh ta đến đặt lịch thường xuyên! Khi anh ta cho rằng đã đến gần nơi cô làm việc thì anh ta mới phát hiện, cô chính là cấp trên của dự án anh ta cần hoàn thành!

Tất cả mọi thứ như gián mạch vào đầu anh ta một đôn chí mạng, buộc anh ta phải nhìn nhận lại rằng, Lâm An My không như những gì anh ta nghĩ! Anh ta muốn cô phải hối hận khi đã không chọn anh ta nhưng khi anh ta nhìn thấy người Trình Duệ lo lắng săn sóc cho cô thì anh ta đã biết anh ta đã làm! Lầm lẫn mạnh mẽ!

Điều anh ta nhận thấy ở Lâm An My là một con người khác, là ngược phụ nữ thủ đoạn, đeo bám người giàu và vô cùng tham lam! Thế nhưng anh ta cố ta bôi đen cỡ nào thì cô vẫn là cô, cô vẫn luôn tâm cao khí ngạo chẳng bao giờ cho anh ta một ánh mắt dịu dàng!

...

Thế là ngày hẹn hò cuối tuần lãng mạn gì đó của Trình Duệ và Lâm An My phải diễn ra trong bệnh viện!

Trần Trung hí hửng lén lút nhìn hai người họ, Lâm An My chỉ có thể ngồi trong phòng làm việc của Trình Duệ đọc sách tĩnh tâm, nhưng cô chẳng thể nào đọc được chữ nào mà chỉ đi lại lục lọi khám phá các ngõ ngách trong phòng làm việc của anh!

Trình Duệ mặc kệ cô bạn gái nhà mình quậy phá, mỗi lần đụng đến hồ sơ bệnh án là anh lại như bước vào thế giới khác. Không thèm quan tâm xem những người khác đang và sẽ làm gì?

Trần Trung lén lén lút lút vào phòng, anh ta nhú nhú mày hỏi nhỏ cô: “Cậu ta đã nhớ ra thêm được chút gì chưa?”

Lâm An My lắc đầu.

Trần Trung buồn bực vì cô không thềm lên tiếng trả lời anh ta thế là anh ta lại tiếp tục nói: “Cô vẫn còn giận tôi à?”

Lâm An My lại tiếp tục lắc đầu.

Trần Trung nổi cáu, anh ta bực dọc gắt gỏng: “ Cô có cần nhỏ mọn thế không? Chuyện đã qua lâu vậy rồi, mặc dù là do tôi cố ý chia rẽ nhưng hiện tại hai người vẫn tốt đấy thôi!”

Lâm An My bật cười: “Tôi có giận anh đâu chứ!?”

Trần Trung nhủ mảy: “Được rồi! Tôi nhận lỗi! Hôm đó tôi cố ý nói nhiều thứ khiến cho Trình Duệ suy nghĩ lung tung! Tôi cũng thừa nhận bản thân không hề thích cô! Hử!”

Lâm An My cười nhẹ, cô không nói gì. Thật ra cũng không thể trách Trần Trung, anh ta tuy đã có những hành động không mấy tích cực nhưng anh ta thật lòng muốn tốt cho Trình Duệ! Đương nhiên anh ta làm những việc đó cũng có kia của anh ta, đó chính là lo lắng cho Trình Duệ!

Trình Duệ có được một người bạn chí cốt biết lo lắng cho anh như Trần Trung quả thật là rất may mắn! Không phải ai cũng tốt số được như thế!

Trình Duệ khẽ nhướn miệng cười, thật ra anh đã nghe hết đoạn đối thoại “thâm thi” của Trần Trung và Lâm An My! Đương nhiên anh em tốt lo lắng cho nhau đến mức như vậy, đời này anh không thể phụ lòng anh ta, đồng thời người phụ nữ sẽ nắm tay cùng anh đi cả đời là cô luôn cố gắng thấu hiểu cho anh! Nếu thật sự bạn thân và bạn gái xung đột rất khó giải quyết!

Nhưng lần này mọi chuyện hết sức suôn sẻ và tốt đẹp! Hi vọng lần điều trị tiếp theo có thể giúp anh cải thiện thêm!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.